

TREŠDIENA, 2007. GADA 26. SEPTEMBRIS

SĒDI VADA: RODI KRATSA-TSAGAROPOULOU

Priekšsēdētāja vietniece

1. Sēdes atklāšana

(Sēdi atklāja 9.00)

Priekšsēdētāja. – Cienījamie deputāti! Labrīt! Šodiena, 26. septembris, ir Eiropas Valodu diena. Mums ir pienākums atgādināt cilvēkiem šeit Eiropas Parlamentā, valodu tempļi, par šīs dienas nozīmi Eiropas Savienības filozofijā un būtībā un par darbu, ko veicam, lai izveidotu multikulturālu Eiropu, kurā tiek cienītas mūsu tautu īpatnības, kultūras un gars.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Priekšsēdētājas kundze! Ļoti pateicos par to, ka devāt man vārdu. Šodien mēs svinam Eiropas Valodu dienu, un es vēlos izteikt to Spānijas valsts pilsoņu jūtas, kas nevar saprast, kāpēc Eiropas Parlamenta Prezidijs diskriminē mūs, jo katalāņiem, galisiešiem un baskiem, pie kuriem piederu arī es, pilsoņu pārstāvis, Parlamentā nav atļauts lietot savu valodu.

Atšķirībā no Komisijas, Padomes un Reģionu komitejas, kur tautas pārstāvji var izteikties šajās oficiālajās valodās, Prezidijs atsakās pieņemt basku, katalāņu vai galisiešu valodu, kas līdzās oficiālajai valodai Spānijas valstī arī ir oficiālas valodas.

Priekšsēdētājas kundze!

(Runātājs runāja basku valodā)

Priekšsēdētāja. – *Ortuondo* kungs! Prezidentvalsts lūgs informāciju par šo jautājumu, lai gan tas ir jautājums, ko esam daudzkārt apsprieduši un atbilde ir labi zināma.

2. Migrācija - Legālā migrācija – Trešo valstu pilsoņu nelegālās imigrācijas apkarošanas politikas prioritātes (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais punkts ir kopīgas debates par

- Padomes un Komisijas paziņojumiem par imigrāciju,

- *Lilli Gruber* kundzes ziņojums Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas vārdā par legālās migrācijas politikas plānu [2006/2251(INI)] (A6-0322/2007) un

- *Javier Moreno Sánchez* kunga ziņojums Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas vārdā par trešo valstu pilsoņu nelegālās imigrācijas apkarošanas politikas prioritātēm [2006/2250(INI)] (A6-0323/2007).

Manuel Lobo Antunes, amatā esošais Padomes priekšsēdētājs – (PT) Priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kung! Eiropas Savienībai vēl ir daudz uzdevumu attiecībā uz mainīgo migrācijas situāciju.

Vispārējā pieeja migrācijai, ko 2005. gada decembrī pieņēma Eiropas Padome, vēl arvien veido pamatu šo uzdevumu risinājuma noteikšanai. Pieņemot Vispārējo pieeju, Eiropas Padome uzsvēra vajadzību pēc līdzsvarotas, vispārējas un saskaņotas pieejas nelegālās imigrācijas apkarošanas politikai un sadarbībā ar trešām valstīm – legālās migrācijas priekšrocību izmantošanai. Vispārējās pieejas īstenošana ir bijusi visu secīgo prezidentvalstu būtiska prioritāte.

Vispārējā pieeja migrācijai nav palikusi nemainīga, bet Eiropadome to ir uzlabojusi un attīstījusi, ņemot vērā notikumus un progresu, kas sasniegts tās īstenošanas gaitā. Tā tagad ir integrēta visaptverošajā Eiropas Savienības migrācijas politikā.

Šogad 21. un 22. jūnija sanāksmē Eiropadome pieņēma secinājumus par Vispārējās pieejas paplašināšanu un uzlabošanu. Šie secinājumi jo īpaši paredz Vispārējās pieejas piemērošanu Eiropas Savienības austrumu un dienvidaustrumu kaimiņu reģioniem un partnerattiecību attīstību starp Eiropas Savienību un trešām valstīm attiecībā uz cirkulāro migrāciju un mobilitāti.

Vispārējās pieejas īstenošanas lielo nozīmi pierādīja vasaras notikumi un jo īpaši notikumi pie ES dienvidu jūras robežām. Turpinot piemērot Vispārējo pieeju, jāveic pasākumi gan nelegālās imigrācijas apkarošanai, gan legālās migrācijas iespēju attīstīšanai.

Padome ir centusies panākt progresu šo abu nesaraucjami saistīto mērķu īstenošanā. Savā jūnijā sanāksmē tā apsprieda situāciju dienvidos pie Vidusjūras robežām. Tā no jauna apliecināja *Frontex* lomu un nolēma veikt jaunus pasākumus, kurus ierosināja Malta. Šie pasākumi tika veikti un noslēdzās ar Padomes 18. septembra sanāksmē pieņemtajiem secinājumiem par ES dienvidu jūras robežu pārvaldības pastiprināšanu. Daži no šiem secinājumiem prasa steidzamu rīcību, lai nostiprinātu pašreizējos pasākumus un risinājumus. Dalībvalstis tiek mudinātas sniegt divpusēju atbalstu dalībvalstīm, pret kurām tiek veikts sevišķi liels nelegālās imigrācijas spiediens to ģeogrāfiskā stāvokļa dēļ, un sadarboties ar kaimiņos esošajām trešām valstīm. Šī sadarbība attieksies, piemēram, uz atpakaļnosūtīšanas pasākumiem, uzņemšanas noteikumiem, patvēruma meklētāju, bēgļu un nepilngadīgu personu pienākumiem.

Secinājumos ir uzsvērta arī vajadzība stiprināt sadarbību šajā jomā ar trešām izcelsmes un tranzīvalstīm, jo īpaši attiecībā uz savu robežu pārvaldību, uzņemoties atbildību par meklēšanas un glābšanas operācijām, apkarojot cilvēku tirdzniecību un kontrabandu un izveidojot efektīvu sistēmu nelegālo imigrantu atpakaļnosūtīšanai.

Uzsvērta ir vajadzība pēc ciešas sadarbības ar starptautiskajām organizācijām, tādām kā UNHCR (Apvienoto Nāciju Augstā komisāra bēgļu jautājumos birojs) un IOM (Starptautiskā migrācijas organizācija). Vēl viens būtisks aspekts ir centieni pastiprināt *Frontex* darbību, īpaši veicot kopējas ilgtermiņa operācijas un paplašinot Eiropas Piekraustes apsardzes tīkla darbību.

Attiecībā uz ilgtermiņa pasākumiem Padome ir aicinājusi Komisiju iesniegt ziņojumu par iespējamiem papildu pasākumiem kopā ar padziļinātu Maltas priekšlikumu analīzi, pētījumu par attiecīgajām jūras tiesību daļām un – saskaņā ar pašreizējām debatēm par Komisijas Zaļo grāmatu par Eiropas kopējo patvēruma sistēmu – par saistībām izveidot speciālistu vienības patvēruma jautājumos.

Frontex nozīme dalībvalstu veiktajā ES ārējo robežu efektīvā kontrolē kļūst arvien lielāka. Kā jūs zināt, *Frontex* sāka darboties 2005. gada oktobrī, bet samērā īsā laikā tā ir attīstījusi operatīvās spējas un veikusi svarīgus pasākumus, lai stiprinātu Eiropas Savienības ārējo robežu drošību, īpaši pievēršoties nelegālās imigrācijas apkarošanai. Ir veiktas dažādas *Frontex* koordinētas kopējas operācijas, un citas pašreiz notiek Atlantijas okeāna un Vidusjūras reģionos. Īpaši svarīgs notikums bija Eiropas Piekraustes apsardzes tīkla atklāšana šī gada maijā, kas ilgtermiņā ietvers nākamo Eiropas Uzraudzības sistēmu.

Vēl viens svarīgs notikums bija Padomes šī gada jūlijā pieņemtā un 20. augustā spēkā stājusies regula par ātrās reaģēšanas robežapsardzes vienību, pazīstamu kā RABIT, izveides mehānisma ieviešanu. Šī regula ievieš mehānismu ātras operatīvas palīdzības sniegšanai uz ierobežotu laika periodu dalībvalstij, kas lūdz palīdzību sakarā ar ārkārtēju un neatlaidīgu spiedienu, jo īpaši ierodoties pie ārējiem robežpunktiem lielam skaitam trešo valstu pilsoņu, kas cenšas nelegāli iekļūt Eiropas Savienībā.

Frontex pašreiz īsteno šo regulu. Tomēr, lai operācijas, kuras koordinē *Frontex*, būtu efektīvas, ir būtiski, lai būtu pieejams piemērots aprīkojums. Saskaņā ar *Frontex* regulu *Frontex* ir izveidojis centralizētu pieejamā tehniskā aprīkojuma sarakstu, kas pazīstams kā CRATE.. Šajā sarakstā jau tagad ir plašs helikopteru, lidmašīnu, kuģu un cita aprīkojuma klāsts, ko dalībvalstis ir gatavas nodrošināt operācijām, kuras koordinē *Frontex*.

Attiecībā uz tiesību normām, kas vērstas pret nelegālo imigrāciju, Padomes kompetentās struktūras jau sākušas analizēt priekšlikumu Parlamenta un Padomes direktīvai, kas paredz sankcijas pret trešo valstu pilsoņu darba devējiem, kas pārkāpuši noteikumus. Šo priekšlikumu, kura mērķis ir apkarot nelegālo nodarbinātību kā faktoru, kas veicina nelegālo imigrāciju, Komisija sniedza 2007. gada maijā.

Izmantojot koplēmuma procedūru, lai ātri panāktu vienošanos, Padome ir piešķirusi augstu prioritāti priekšlikumam Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par dalībvalstu kopīgiem standartiem un procedūrām attiecībā uz to trešo valstu pilsoņu atpakaļnosūtīšanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi. To pašreiz analizē Padomes kompetentās struktūras.

Attiecībā uz atpakaļuzņemšanas politiku ir jāpiemin, ka pēc atpakaļuzņemšanas nolīguma ar Krieviju stāšanās spēkā jūnijā ir jau noslēgts atpakaļuzņemšanas nolīgums ar Ukrainu, un ir parakstīti atpakaļuzņemšanas nolīgumi ar Rietumbalkānu valstīm un Moldovu. Visi šie nolīgumi tiks galīgi pieņemti, kad Eiropas Parlaments sniegs savu atzinumu.

Tagad es vēlos teikt dažus vārdus par legālās migrācijas politikas plānu. Kā jūs zināt, Padome un Portugāles prezidentvalsts arī uzskata legālās migrācijas veicināšanu par prioritāti. 13. un 14. septembrī prezidentūra organizēja Lisabonā augsta līmeņa konferenci, veltītu legālās migrācijas jautājumam.. Tā pulcēja ministrus, augstas amatpersonas un slavenus augstskolu mācību spēkus, kā arī Parlamenta un Komisijas pārstāvjus. Šī konference risināja legālās migrācijas jautājumus, tādus kā legālās migrācijas ceļi un migrācijas plūsmu pārvaldība, integrācija, Lisabonas darba kārtība un migrācija saistībā ar attīstību. Šīs konferences rezultāti būs ļoti svarīgi mūsu darba virzībai dažos nākamajos mēnešos.

Padome drīz sāks darbu arī pie priekšlikumiem pamatdirektīvai par to migrantu tiesībām, kas dalībvalstī uzturas legāli, lai strādātu, un pie vienotas uzturēšanās atļaujas izstrādes, kā arī pie direktīvas par augsti kvalificēta darba ņēmēju iecelšanas un uzturēšanās noteikumiem, kuras, mēs ceram, Komisija iesniegs tuvākajās nedēļās. Šie divi priekšlikumi kopā ar citiem, ko iesniegs tuvākajos gados, ir nākamie pasākumi legālās migrācijas politikas plānā, ko Komisija iesniedza 2006. gada janvārī.

Padome ir jau sākusi analizēt priekšlikumu Padomes direktīvai, ar ko groza Direktīvu 2003/109/EK, lai iekļautu tās darbības jomā starptautiski aizsargātas personas. Šī priekšlikuma mērķis ir piešķirt starptautiski aizsargātām personām iespēju iegūt pastāvīgā iedzīvotāja statusu. Padome tikai gaida Parlamenta atzinumu, lai varētu nekavējoties pieņemt šī instrumenta projektu.

Attiecībā uz ārējām attiecībām migrācijas jomā man jūs jāinformē, ka Padome ir aktīvi rīkojusies, lai īstenotu Vispārējo pieeju migrācijai, kā teikts Eiropadomes 2005. un 2006. gada secinājumos. Jūsu uzmanība tiek vērsta arī uz Padomes jūnijā pieņemtajiem secinājumiem par Vispārējās pieejas migrācijai paplašināšanu un nostiprināšanu. 2006. gada decembrī Eiropadome aicināja Komisiju iesniegt priekšlikumus par to, kā piemērot Vispārējo pieeju Eiropas Savienības kaimiņreģioniem, kas atrodas tās austrumos un dienvidaustrumos; ierosināt veidus, kā integrēt legālās migrācijas iespējas ES ārpolitikā, lai attīstītu tādas līdzsvarotas partnerattiecības ar trešām valstīm, kas piemērotas dalībvalstu darba tirgu īpašajām vajadzībām; ierosināt veidus un pasākumus, lai atvieglotu īslaicīgo cirkulāro migrāciju; iesniegt sīki izstrādātus priekšlikumus par to, kā labāk organizēt un sniegt informāciju par dažādām legālām pārvietošanās formām starp Eiropas Savienību un trešām valstīm.

Atbildot uz šiem aicinājumiem, Komisija sniedza divus paziņojumus, un pēc Komisijas paziņojumu pieņemšanas prezidentvalsts iesniedza Padomei secinājumu projektu, lai sāktu darbu pie Komisijas noteiktajiem pasākumiem.

Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu ministru konference par migrāciju notiks novembrī. Šīs konferences mērķis ir izstrādāt iniciatīvas un pasākumus, lai ieviestu ar migrāciju saistītus jautājumus. Turklāt īpaša uzmanība ir veltīta Āfrikai, vedot un pastiprinot dialogu, kas ar Āfrikas valstīm sākās 2005. gadā, par jautājumiem, kas saistīti ar migrāciju. Prioritāte ir piešķirta arī Rabatas 2006. gada jūlija un Tripoles 2006. gada novembra ministru konferenču par migrāciju un attīstību uzraudzībai. Šīs ministru konferences, no kurām pirmā bija reģionāla un otrā – kontinentāla, noteica vairākas jomas, kurās varētu pastiprināt sadarbību starp migrantu izcelsmes valstīm, tranzīvalstīm un galamērķa valstīm.

Padome aktīvi strādā šajā jomā, lai vērstu kopīgās programmas, par kurām vienojās Rabatā un Tripolē, konkrētos pasākumos.

Franco Frattini, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (IT) Priekšsēdētajas kundze, dāmas un kung! Es esmu ļoti pateicīgs Padomes pārstāvim par mūsu kopīgo pasākumu plašo aprakstu, un es jo īpaši vēlos pateikties abiem referentiem, Gruber kundzei Moreno Sánchez kungam, par ziņojumiem, kurus mēs šodien apspriežam un komentējam.

Viens no sākotnējiem komentāriem, protams, ir tas, cik daudz Eiropa ir panākusi tik īsā laikā, citiem vārdiem, optimistisks komentārs. Mēs visi atceramies, ka līdz Hemptonkortas augstākā līmeņa sanāksmei 2005. gada oktobrī bija pat šaubas, ka Eiropai varētu būt kopīga imigrācijas stratēģija. Šodien tas ir ne tikai lozungs mums visiem, bet mēs jau īstenojam konkrētas iniciatīvas, par kurām ir bijis pieņemts lēmums un kuras jau sākušas nest augļus.

Tas parāda, ka Eiropai ir sava nozīme globālās, neapturamās migrācijas parādības pārvaldībā, ar rīcību dalībvalstu līmenī vairs nepietiek. Tas parāda arī to, ka Eiropas rīcība dod labumu pašai Eiropai, dalībvalstīm un visiem mūsu partneriem gan dienvidos – galvenokārt Āfrikas valstīm – gan arī mūsu austrumu kaimiņiem, jo, kā mums atgādināja, Komisija ierosināja paplašināt Vispārējo pieeju uz austrumiem, tas ir, uz migrācijas plūsmām, kas nāk no austrumiem.. Padome tam visnotaļ piekrita.

Mēs regulāri runājam par Vispārējo pieeju. Mēs visi piekrītam, ka tā nozīmē absolūti nesaraucamas saites veidošanu starp ārējo dimensiju un iekšējo imigrācijas politiku. Mēs nevaram aprobežoties ar imigrācijas pārvaldību tikai mūsu teritorijā, mums ir jārisina cēloņi, kas ir imigrācijas pamatā, un tie pat šodien ir saistīti ar galvenokārt ar izmisušie cilvēkiem, kuri bēg no vajāšanas, nabadzības vai kara. un kuriem nav izvēles, vai pamest savu valsti, vai palikt tajā. Viņiem jāpamet sava dzimtene, lai izdzīvotu.

Tāpēc ir skaidrs, ka imigrācijas pamatcēloņus nevar atrisināt tikai ar pieeju, kas pamatojas uz drošību, jo Vidusjūras patrulēšana ir bijusi un būs būtiska, lai aizsargātu teritoriju ap Kanāriju salām. Tā nevar būt mūsu vienīgā stratēģija, un mums, protams, ir jāņem vērā ES dalībvalstu prasība, lai pārvaldām legālo migrāciju. Tas ir viens no labākajiem veidiem, kā apkarot nelegālo imigrāciju.

Jo lielāka būs mūsu spēja pārvaldīt ekonomisko migrāciju, kas mums ir jādara, jo vairāk mēs mazināsim pelēko, neskaidro nelegālās imigrācijas slāni. Tieši tāpēc es vēlos sākt ar runu par legālo migrāciju, ko mēs pirms dažām dienām apspriedām svarīgā sanāksmē Lisabonā. Mēs runājam par nākotnes izredzēm, un man radās iespaids - ko, es ceru, šis Parlaments apstiprinās - , ka pastāv pozitīvs politisks pamudinājums aplūkot ekonomisko migrāciju bez ideoloģiskas motivācijas.

Atklāti runājot, mums tas jādara, zinot, ka mums ir vajadzīgi darba ņēmēji, kas nepieder pie Kopenas, un zinot, ka mums nav jāceļ panika, izplatot baumas par milzīgu skaitu iebrucēju, kas varētu radīt maldīgu iespaidu. Daži komentētāji un pat dažu lielāko laikrakstu korespondenti ir teikuši: „Mēs esam gatavi uzņemt 20 miljonu kvalificētu migrantu.” Atklāti runājot, šādi skaitļi ir bīstami. Viena lieta ir norādīt uz acīmredzamu demogrāfisku tendenci: Eiropa noveco, un darba ņēmēju skaits Eiropā samazināsies iedzīvotāju skaita samazināšanās dēļ, bet pavisam cita lieta ir pašlaik safantazēt skaitļus, kas varētu būt pareizi pēc 50 gadiem.

Tāpēc pārvaldīsim visus šīs parādības aspektus, sākot ar iedzīvotāju samazināšanos Eiropā! Tomēr otrais aspekts ir to Lisabonas stratēģijas mērķu īstenošana, kas attiecas uz Eiropas ekonomikas konkurētspēju un pievilcību. Lai to veiktu, mums ir vajadzīgs darbaspēks visās tajās nozarēs, ko daudzi mūsu Eiropas līdzpilsoņi, šķiet, tā sakot, pametuši novārtā. Trešais faktors ir tas, ka imigrācija nevar būt vienīgais veids, kā risināt iedzīvotāju samazināšanās problēmu.

Mēs nedrīkstam aizmirst, piemēram, ka, runājot par imigrāciju no valstīm, kas nepieder pie Kopenas, mēs tomēr saglabājam šķēršļus Kopenas darba ņēmēju pārvietošanās brīvībai. Dažiem no mūsu Eiropas līdzpilsoņiem nav pilnīgas brīvības strādāt visās pārējās ES valstīs. Izmantojot profesionālo žargonu, to sauc par „Kopenas priekšrocībām”, bet to vajadzētu izskaidrot ar politisku rīcību un nevis ar birokrātisku terminu. Tas nozīmē, ka Eiropā būs patiesa darbaspēka mobilitāte tikai tad, kad būs atcelti visi šķēršļi mūsu Eiropas darba ņēmējiem, un es, protams, ar to domāju darba ņēmējus no jaunajām dalībvalstīm. Šis tāpat ir vēl viens aspekts, kas jāņem vērā.

Ceturtais aspekts attiecas uz atteikšanos uzskatīt iedzīvotāju skaita samazināšanos par kaut ko tādu, kam mums jāpadodas, sakot, „tas nekas, darba ņēmēji ierodas no Āfrikas”. Mūsu iedzīvotāju skaita samazināšanās, tāpat kā mūsu nākotne, ir temati, par ko mums būtu jāraizējas. Tāpēc, piemēram, pasākumi ģimeņu atbalstīšanai un eiropiešu dzimstības veicināšanai ir tikpat svarīgi šajā ziņā, cik to imigrantu pārvaldība, kas ierodas no valstīm, kuras atrodas ārpus Eiropas.

Protams, mēs pieņemam iniciatīvas, lai visu to sasniegtu, un dažas iniciatīvas imigrācijas jomā ir jau pieņemtas. Es varu jums teikt, ka mēs izsludinām uzaicinājumu uz konkursu Eiropas Imigrācijas portāla izveidei. Es ceru, ka uzaicinājums uz konkursu noslēgsies pēc dažiem mēnešiem, ja birokrātija to atļaus, un ka tas dos mums iespēju izveidot Eiropas pirmo vienoto imigrācijas portālu. Portāls nodrošinās piekļuvi darba iespējām, piedāvājumiem, meklēšanai, nozarēm, kurās ir darbaspēka pieprasījums utt. Tas lielā mērā paplašinās Eiropas iespējas šajā jomā.

Eiropas Integrācijas fonds beidzot ir kļuvis par realitāti. Mēs to esam apsprieduši citos gadījumos, un jūs esat izteikuši tam savu atbalstu. Man jāsaka, ka Padome ir nedaudz samazinājusi finansējumu, ko es sākotnēji ierosināju, bet tas tomēr ir izveidots un darbojas. Mums ir gandrīz 1 miljards euro, lai izveidotu šo galveno mūsu migrācijas stratēģijas sastāvdaļu. Migrācija nevar būt bez integrācijas. Eiropas Fonds tagad pastāv. Mēs finansējam valodu un profesionālās izglītības kursus izcelsmes valstīs. Tas ir vēl viens priekšnoteikums ekonomiskās migrācijas pārvaldībai: ja tiem cilvēkiem, kas šeit ierodas, nav profesionālās izglītības, ko mēs pieprasām konkrētās nozarēs, vai arī viņi nerunā tās valsts valodā, kurā viņi strādā, viņi ir nolemti sociālai izolācijai, un mēs to nevēlamies. Eiropas Savienība jau finansē iniciatīvas šajā jomā.

Kā jūs varbūt zināt, Komisija pēc mana priekšlikuma gatavojas tuvākajās dienās pieņemt divas likumdošanas iniciatīvas. Padomes pārstāvis jau tās pieminēja. Abas būs diezgan novatoriskas direktīvas, un pirmā no tām

attieksies uz augsti kvalificētiem darba ņēmējiem. Tā nekādā ziņā nebūs veltīta skaitļu spēlītei – cik inženieru ir vajadzīgi Itālijā vai cik ārstu ir vajadzīgi Beļģijā. Šādus jautājumus izlems kopīgi attiecīgo valstu valdības un darba tirgi. Mūs interesē galvenokārt ir padarīt Eiropu pievilcīgāku par konkurentiem, tādiem kā Amerikas Savienotās Valstis, Kanāda vai Austrālija, kas piesaista 95 % no augsti kvalificētiem darba ņēmējiem ārpus Eiropas, no Āfrikas un Āzijas valstīm, bet Eiropa spēj piesaistīt tikai 5 %. Tas ir par maz.

Eiropas darba atļaujas „zilās kartes” ideja ir šāda: augsti kvalificēts darba ņēmējs, kas ir vajadzīgs kādā konkrētā valstī, pēc kāda laika iegūst tiesības pārcelties bez jebkādam sarežģītām formalitātēm vai procedūrām uz kādu citu Eiropas Savienības valsti, kurā viņam, protams, ir darbs. Šai personai ir tiesības atgriezties savā valstī, ja tā to vēlas, un tad pēc kāda laika atkal doties uz Eiropu, ja tā to vēlas. Šāda cirkulāra migrācija var aizkavēt pastāvīgu intelektuālā darbaspēka emigrāciju no izcelsmes valstīm.

Otrā direktīva par ekonomisko migrantu kopējām tiesībām būs, protams, tikpat svarīga, jo mums pirmo reizi būs darba atļaujas un uzturēšanās atļaujas vienā dokumentā. Persona ierodas Eiropā, lai strādātu. Es, protams, nerunāju par patvēruma meklētājiem vai ģimeņu atkalapvienošanu. Es runāju par cilvēkiem, kas ierodas Eiropā, lai strādātu, par ekonomiskajiem migrantiem. Tāpēc nevajadzētu būt nekādai plaisai starp uzturēšanos un darbu, un šim dokumenta veidam jābūt pārredzamam.

Ir skaidrs, ka tas izraisīs tiesību saskaņošanu. Dažās dalībvalstīs tiesības uz medicīnisko aprūpi nav visaptveroši garantētas, bet citās tās ir garantētas. Komisijas priekšlikums Padomei un Parlamentam, protams, atstās dalībvalstu ziņā, vai paplašināt pašreizējās tiesības, ja, piemēram, dažu valstu sistēmas ir jau liberālākas. Mēs acīmredzot negaidām, lai liberālākā valsts ierobežotu piešķirtās tiesības, bet mēs sakām, ka valstīm, kas nav tik liberālas, jāpiešķir lielākas tiesības uz sociāliem, izglītības, medicīnas un citiem pakalpojumiem.

2008. gadā es iesniegšu priekšlikumus par citām migrantu darba ņēmēju kategorijām: sezonas strādniekiem, personām, kas apmeklē maksas apmācību kursus, un darbiniekus, kas pārcelti darbā uz citām uzņēmuma struktūrām. Ja, piemēram, kādam uzņēmumam ir biroji vairākās Eiropas pilsētās, galvenā doma ir atvieglot pārvietošanos viena un tā paša uzņēmuma robežās, nevis sākt procedūras katrā valstī no nulles. Pēc tam, protams, kārtā pienāks nekvalificētiem strādniekiem, kas ir vislielākā kategorija, par kuru vēl ir vajadzīgs liels izpētes darbs. Es neaizraujos ar tiesību aktu priekšlikumu formulēšanu, bet pašlaik dodu priekšroku dažādām izvēlēm, jeb neierobežotiem priekšlikumiem, ar ko es nodarbošos nākamā gada sākumā, lai iegūtu komentārus un ierosinājumus pirms

iespējami labākā priekšlikuma formulēšanas. Mēs šeit nerunājam par ierobežotām grupām, bet par lielo vairākumu no tiem, kas ierodas Eiropā bez profesionālās izglītības. Šajā ziņā ir jārisina daudz aspektu.

Viens no galvenajiem aspektiem – es citēju *Gruber* kundzes ziņojumu -, protams, ir sadarbība ar izcelsmes valstīm, lai novērstu intelektuālā darbaspēka emigrāciju. Es esmu īpaši norūpējies par šo aspektu. Kā jau teicu, cirkulārās migrācijas ideja ir tieši paredzēta šim nolūkam – lai izvairītos no pastāvīga enerģijas zaudējuma. Sadarbība ar konkrētām valstīm Subsahāras Āfrikā ir jau sākusies, piemēram, lai novērtētu, kā izturēties pret augsti kvalificētiem darba ņēmējiem, kas kādu laiku strādā Eiropā un tad atgriežas mājās, - kur viņus nodarbināt un izvietot, lai tas dotu labumu izcelsmes valstij.

Dažos nākamajos mēnešos es plānoju enerģiski vest atvērtu dialogu, daļēji stiprā atbalsta dēļ, ko saņemu no pašreizējās Portugāles prezidentūras un ko saņemu arī no iepriekšējām prezidentūrām. Mums šajā ziņā ir lielas iespējas. Tuvojas divas ministru tikšanās augstākajā līmenī: Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu augstākā līmeņa sanāksme, kuru jau pieminējām, un Eiropas un Āfrikas vadītāju augstākā līmeņa sanāksme. Es ceru un ticu, ka šī augstākā līmeņa sanāksme dos mums iespēju virzīties uz priekšu, jo es, protams, sagaidu, ka valdību vadītāji Eiropas un Āfrikas augstākā līmeņa sanāksmē pieņems patiesu Eiropas un Āfrikas partnerattiecību deklarāciju par imigrāciju, mobilitāti un nodarbinātību.

Ja tas notiks, es ticēšu, ka esam spēruši lielu soli uz priekšu, daļēji tāpēc, ka pēc vienošanās ar Portugāles prezidentūru, priekšlikums, ko pārrunājam ar Vācijas prezidentūru, ar Federālās Republikas nodarbinātības ministru un Iekšlietu ministru, tiks virzīts uz pirmo kopīgo Iekšlietu un nodarbinātības ministru padomi. Decembra sākumā pirmo reizi istenosies taustāma politiska rīcība, lai apkopotu mūsu migrācijas stratēģijas dažādos aspektus, ne tikai drošības, bet arī ekonomiskos un nodarbinātības aspektus, kas ir ļoti svarīgi to iemeslu dēļ, kurus jau minēju.

Kooperācijas nolīgumi ar izcelsmes valstīm skar vēl vienu jautājumu. Komisija ir veikusi eksperimentālus pasākumus šajā jomā kopā ar konkrētām valstīm. Īsi sakot, mēs esam izstrādājuši valstu aprakstus. Katra valsts atšķiras no citām, un mēs nevaram pārvaldīt migrācijas plūsmu no Mali tādā pašā veidā kā migrācijas plūsmu no Senegālas. Katrai valstij ir savas īpatnības, un tā ir jāaplūko kā atšķirīga.

To paveikuši, mēs piedāvājam partnerattiecību iespējas kā daļu no vispārējā nolīguma. Mēs tās vienkārši nosaucām par „kooperācijas platformām”. Tie ir nolīgumi ar tematu platformu, par ko jāvienojas, lai kopīgi apkarotu cilvēku tirdzniecību – jo cilvēku tirdzniecība sākas izcelsmes valstī -, tādējādi likvidējot korupciju, kas veicina cilvēku tirdzniecību, kā arī pārvaldot nodarbinātības iespējas, sniedzot informāciju un piedāvājot profesionālo un valodu apmācību. Mēs esam atvēruši pirmo nodarbinātības centru Mali galvaspilsētā Bamako, sniedzot tam Eiropas finansējumu.. Mēs esam arī teikuši, ka sniegsim informāciju par Eiropas likumiem, nodarbinātības iespējām un apmācību kursiem šajā centrā. Mēs jau patiesībā to darām. Mali ir pirmā valsts, kas ir izrādījusi interesi, un mēs jau esam kopīgi uzsākuši šo iniciatīvu.. Mēs vēlamies darīt to pašu kopā ar citām valstīm, kad tās griezīsies pie mums.

Attiecībā uz integrāciju ļaujiet man īsi paziņot, ka integrācija ir būtiska migrācijas politikas daļa, un acīmredzot Fondu izmantos visām politikas jomām, kas saistītas ar to cilvēku sociālo integrāciju, kas ievēro mūsu noteikumus. Visbeidzot, nelegālā imigrācija arī veido daļu no mūsu politiskās stratēģijas. Es zinu un priecājos par to, ka *LIBE* komiteja ir apstiprinājusi *Weber* kunga ziņojumu par Eiropas repatriācijas politiku. Turpmāk mēs to apspriedīsim, jo tas arī ir svarīgs jautājums.

Apkarot nelegālo imigrāciju nozīmē neatbalstīt nelegālu nodarbinātību, kas piesaista nelegālu darbaspēku. Kā jūs zināt, arvien lielāks procents imigrantu Eiropā zaudē darbu. Tas ir iemesls bažām. Sākotnēji darbs bija pieejams daudziem cilvēkiem – sezonas darbs, darbs lauksaimniecībā, tūrismā, publiskā iepirkuma būvdarbos –, bet tagad diemžēl palielinās bezdarbs. Ko gan mums iesākt ar tiem cilvēkiem, kas zaudē darbu?

Tāpēc neatbalstīsim nelegālo nodarbinātību, sodīsim darba devējus, kas gūst peļņu no nelegālajiem imigrantiem, garantēsim repatriācijas politiku, kas ievēro cilvēku pamattiesības, bet kam ir arī skaidri un stingri mērķi. Mēs nevaram pieļaut nelikumības un atkārtotu nelikumīgu rīcību.

Eiropas aģentūra *Frontex* ir palīdzējusi apturēt tūkstošiem nelegālo imigrantu. Šajā vasarā vien tā ir izglābusi vairāk nekā 1 200 cilvēku, kas citādi būtu gājuši bojā, kā jau daudzi citi ir gājuši bojā, un mēs esam pateicību parādā kuģu, lidmašīnu un helikopteru komandām, kas iesaistījušās *Frontex* misijās. *Frontex* tomēr ir spējusi samazināt nelegālo imigrantu plūsmu tajās teritorijās, kurās tā patrulē. Tā ir bijusi, ir un būs Vispārējās pieejas galvenais līdzeklis.

Priekšsēdētājas kundze! Es beigšu, sakot, ka imigrācija būs daļa no mūsu darba slodzes ne tikai dažos nākamajos mēnešos, bet arī turpmākajās desmitgadēs. Tāpēc ir labi, ka Eiropa saprot, ka tai ir lieliska iespēja būt vienai no dalībniecēm uz pasaules skatuves šajā un arī citās jomās.

Lilli Gruber, referente. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Imigrācija nav ne ārkārtas stāvoklis, ne parejoša parādība. ES27 2006. gadā bija 18 ar pusi miljoni migrantu. Kā jūs zināt, tam ir daudz iemeslu: kari, nabadzība, vides katastrofas un nežēlīgas diktatūras daudzos pasaules reģionos. Eiropas Savienība ir viena no pasaules notikumu lielākajām dalībniecēm, tāpēc mums jābeidz vilcināties un jāizstrādā struktūrpolitika, lai risinātu uzdevumus, kas skar mūs visus. Vieni paši mēs netiksim galā.

Daudz ir paveikts, apkarojot nelegālo imigrāciju, bet ar to nepietiek. Galvenais veids, kā apkarot nelegālo imigrāciju, ir radīt legālus veidus ieceļošanai Eiropas Savienībā. Tie ir vienas un tās pašas monētas divas puses, un tāpēc *Javier Moreno Sánchez* un es nolēmām sniegt mūsu ziņojumus kopā.

Mūsu ekonomika vairs nevarēja funkcionēt bez migrējošiem darba ņēmējiem, un bez viņu sociālās apdrošināšanas iemaksām mūsu labklājības sistēma būtu paralizēta, apdraudēta tāpat, kā to apdraud dzimstības samazināšanās. *Eurostat* skaitļi skaidri parāda, ka: 2050. gadā trešā daļa no 490 miljoniem eiropiešu būs vecāki par 65 gadiem. Komisijas 2005. gada rīcības plāns bija liels solis uz priekšu, jo tas sniedza praktiskus priekšlikumus legālu migrācijas ceļu vienotai atvēršanai ES mērogā. Kā redzams, katra dalībvalsts ir atbildīga par ieceļošanas kvotu noteikšanu.

No piecām direktīvam, ko jums, komisār *Frattini*, jāierosina nākamajos mēnešos, mūsu prioritāte ir tā, kas garantē kopīgu tiesību pamatu visiem migrantiem. Es jums vēlu visu to labāko, jo mēs visi zinām, ka sarunas Padomē nekādā ziņā nebūs vienkāršas, bet Parlaments jūs atbalstīs. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc mums jāpāriet uz koplēmumu un jāatceļ veto tiesības Padomei.

Manu ziņojumu *LIBE* komitejā pieņēma vienprātīgi, ja neskaita vienu balsi pret, un es esmu ārkārtīgi pateicīga saviem kolēģiem no citām grupām par viņu nelokāmo atbalstu. Ziņojumā mēs pieprasām, lai Eiropas līmenī būtu pieejama konsekventa un ticama statistika. Nav iespējams izdot tiesību aktus par imigrāciju, nezinot tās patieso apjomu, bez reāliem skaitļiem tie var viegli kļūt par propagandas ieroci.

Šī parādība jārisina bez demagoģijas, bez populisma un bez tabu. Es tāpēc ticu, ka tā ir svarīga politiķiem un žurnālistiem, lai parādītu lielāku atbildības sajūtu, saskaroties ar šādu delikātu tematu. Kā jūs zināt, abām grupām ir liela nozīme integrācijas procesā.

Integrācija ir divvirzienu process, kas ietver tiesības un pienākumus abām pusēm, un imigrantu aktīva piedalīšanās uzņēmējvalsts saimnieciskajā, sociālajā un politiskajā dzīvē ir būtiska. *Frattini* kungs, es jums piekrišu, kad jūs runājat par vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz sociāli ekonomiskajām tiesībām, jo pamattiesības ietver vienādu atbalgojumu un drošību darbavietā, kā arī kvalifikācijas atzīšanu, pensijas tiesību savstarpēju atzīšanu, ģimeņu atkalsavienošanos un juridiska statusa garantijas sievietēm neatkarīgi no viņu dzīvesbiedriem.

Attiecībā uz direktīvu par augsti kvalificētiem darba ņēmējiem tā saukta zilā karte varētu būt lielisks līdzeklis speciālistu piesaistīšanai, kas Eiropai ir tik vajadzīgi. Komisār, mēs katrā ziņā vēlamies uzzināt mazliet vairāk par šo zilo karti, ņemot vērā to, ka šodien – kā jūs atgādinājat – tikai 5 % no imigrantu darba ņēmējiem ir augsti kvalificēti pretstatā 95 % nekvalificēta darbaspēka.

Direktīvai par sezonstrādniekiem ir jāizlabo trūkumi šīs pēdējās darba ņēmēju grupas tiesībās, un es uzskatu, ka sezonas strādniekiem, kas ievēro noteikumus, ir jāpiedāvā iespēja prioritāra kārtā izmantot arī citas pagaidu un pastāvīgās imigrācijas formas. Tomēr, *Frattini* kungs, šādiem neierobežotiem priekšlikumiem vai izvēlēm, kā jūs tas nosaucāt, nekvalificētiem migrantiem vai migrantiem ar zemu kvalifikāciju nav nekādas vietas, bet cik ilgi mums būs jāgaida direktīva šajā jomā? Mans jautājums ir adresēts tieši Padomei.

Dāmas un kungi, man atvēlētais laiks ir pagājis. Mēs varētu aicināt valdības un Padomi būt reālistiskākām un drosmīgākām. Ir vajadzīga saprātīga politika, lai nomierinātu mūsu arvien vairāk satrauktās sabiedrības bailes un šaubas. Nav slēgtu robežu, un migranti necenšas mūs okupēt. Imigrācija ir nepieciešamība, un, ja tai pieiet saprātīgi, tai var būt pozitīva vērtība pilsoniskā sabiedrībā, kas ciena atšķirības.

(Aplausi)

Javier Moreno Sánchez, referents. – (ES) Priekšsēdētājas kundze, priekšsēdētājas vietnieka kungs, amatā esošais Padomes priekšsēdētāja kungs, *Gruber* kundze, dāmas un kungi! Iztēloties Eiropas nākotni un mūsu sabiedrību bez imigrācijas globalizācijas laikmetā ir bēgšana no realitātes. ES demogrāfiskajai stabilitātei, saimnieciskajai izaugsmei un kultūras daudzveidībai imigrācija ir nepieciešama.

Mums ir vajadzīgi legāli imigranti, darba ņēmēji ar tiesībām un pienākumiem, nevis vergi. Legālās imigrācijas politikas attīstība un panākumi ir atkarīgi no monētas otrās puses – nelegālās imigrācijas.

Šo nelegālās migrācijas plūsmu vadība un kontrole pārsniedz dalībvalstu individuālās rīcības iespējas, un nevar būt šaubu, ka tas ir vispārējās kopējās imigrācijas politikas visdelikatākais aspekts, kas jāizstrādā Eiropas Savienībai.

Nesen parādījusies sociālā un ekonomiskā nelīdzsvarotība, starptautiski konflikti un klimata pārmaiņas palielina nelegālās plūsmas uz ES. Šo plūsmu ātrums ir lielāks nekā mūsu politiskā reakcija, un tās pašas no sevis neapstāsies. Mums jārikojas nekavējoties.

Mēs atzinīgi vērtējam un atbalstām Komisijas pieeju. Saskaņotākas un efektīvākas dalībvalstu politikas izstrādei ir būtiski, lai tā pamatotos uz pilnīgu cilvēka cieņas un pamattiesību ievērošanu, solidaritāti, dalītu atbildību, pārredzamību un savstarpēju uzticību..

Vispirms mums ar integrētu novērošanu un uzraudzību jānodrošina sauszemes, gaisa un jūras robežas, un šeit mums jāizmanto *Frontex* un *RABIT* kā ceļš uz dalītu atbildību un solidaritāti.

Dāmas un kungi! *Frontex* darbojas. Vietās, kur veiktas operācijas, dzīvības ir izglābtas un nelegālā imigrācija ievērojami samazināta. Nelegālajiem imigrantiem ir jānāc meklēt citus ceļus, kā nesen novērots Spānijā un Itālijā.

Tomēr *Frontex* ir vēl bērns, šis ES bērns, kam jāaug un jāpilda savs uzdevums ar savu vecāku, dalībvalstu, palīdzību, kuras mēs lūgšim turēt vārdu un piegādāt vajadzīgos cilvēkresursus un materiāli tehnisko nodrošinājumu.

Turklāt ir būtiski atturēšanai izstrādāt Eiropas atpakaļnosūtīšanas politiku, pilnīgi ņemot vērā cilvēktiesības, un sagatavot atpakaļuzņemšanas nolīgumus ar trešām valstīm. Mēs vēlamies, lai atpakaļnosūtīšanas direktīva tiktu pieņemta Portugāles prezidentūras laikā.

Dāmas un kungi! Mums ir vajadzīga politiska drošība un vēlēšanās risināt vislielāko nelegālās imigrācijas pievilksanas objektu – nelegālo nodarbinātību. Mums jāuzvar cīņā pret mafijām un negodīgiem uzņēmējiem, kas ekspluatē nelegālos imigrantus. Tā ir uzņēmējdarbība, kurā iesaistīts milzīgs skaits slēptu interešu un naudas, un tā prasa stingru un enerģisku atbildes reakciju.

Kā jūs, priekšsēdētājas vietnieka kungs, teicāt, mēs nedrīkstam būt ne mazākā mērā iecietīgi pret nelegālo nodarbinātību, lai samazinātu ēnu ekonomiku, kas rada „pieprasījuma efektu”. Psiholoģiskais efekts ir acīmredzams. Ja nav nekādu iespēju strādāt nelegāli ES, ir mazāk pamudinājumu emigrēt uz to.

Mēs vēlamies arī lūgt dalībvalstis apņēmīgi rīkoties, izmantojot pienācīgus finanšu resursus, lai apkarotu cilvēku tirdzniecību, sadarbojoties tiesai un policijai, veltot īpašu uzmanību visvieglāk ievainojamām personām – sievietēm un bērniem – un nodrošinot, lai viņiem būtu piekļuve veselības aprūpei un izglītībai.

Ārējie pasākumi prasa dialogu un ciešu sadarbību ar izcelsmes un tranzīvalstīm. Mums jāturpina rīkoties tā, kā ierosināts ministru konferencēs, kas notika Rabatā, Tripolē un Briseles Pasaules forumā, uzsverot saikni starp imigrāciju un attīstību.

Mums imigrācija jāpadara par izcelsmes valstu un uzņēmējvalstu attīstības faktoru un jānodrošina, ka kopīgā attīstība tiek kopīgi izmantota, lai risinātu nelegālās imigrācijas dziļākos iemeslus.

Mums ir arī jāpalielina to naudas līdzekļu pozitīvā ietekme, ko imigranti sūta uz mājām, veicinot attiecīgo valstu attīstību, un jāizpēta mikrokredītu iespējas.

Turklāt mums ir vajadzīga saskaņota ārpolitika, lai nodrošinātu tirdzniecības mērķu un atbalsta attīstībai saderību un lai mazāk attīstītas valstis varētu eksportēt savu produkciju, nevis savus pilsoņus.

Dāmas un kungi! Es nevēlos beigt savu runu, neizsakot pateicību visiem referentiem, ar ko man bija cieša pozitīva sadarbība, kā redzams no vispārējās vienprātības, kas tika panākta Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejā.

Dāmas un kungi! Nav šaubu, ka mums jāapkaro nelegālā imigrācija un jātiek galā ar tās iemesliem un ceļiem, bet mums nav jāapkaro nelegālie imigranti, jo viņi nav noziedznieki, emigrēšana nav noziegums. Mums jāizbeidz populistiskās, ksenofobiskās runas, kas saista imigrāciju ar nedrošību, noziedzību, terorismu un bezdarbu. Neviens neemigrē iegribas dēļ, bet gan vienmēr nepieciešamības dēļ. Rīkosimies, lai novērstu šo nepieciešamību un pārvērstu to personīgā izvēlē.

(Aplausi)

Manolis Mavrommatis (PPE-DE), *Attīstības komitejas atzinuma sagatavotājs*. – (EL) Priekšsēdētājas kundze! Vispirms es vēlos apsveikt *Lilli Gruber* un *Javier Moreno Sánchez* par lielisko darbu, ko viņi paveikuši, un par sadarbību, sagatavojot abus ziņojumus.

ES Komisijas stingra nostāja ir, lai tiktu pieņemta 27 dalībvalstu patiesa kopīga imigrācijas politika. Imigrācija ir nesaraucama saistīta ar attīstību, un, ņemot vērā demogrāfiskās problēmas, ar ko šodien saskaras ES, legālā imigrācija ir pašlaik daļa no daudzu Eiropas problēmu risinājuma un nevis vēl viena jauna problēma.

Iespēja izdot atzinumu ir ļāvusi mums Attīstības komitejā, uzņemoties Eiropas Parlamenta lomu, nodrošināt vienlīdzīgas tiesības abiem dzimumiem, aizsargāt visneaizsargātākās grupas, tādās kā imigrantu sievietes un bērni, kā arī sniegt informāciju un valodu apmācības nesen ieceļojušiem imigrantiem..

Turklāt vērā tika ņemta intelektuālā darbaspēka imigrācija no tādiem pasaules reģioniem kā Āfrika, kur ir liels cilvēkresursu pieprasījums veselības aprūpes nozarē. Šīs jomas cieš zaudējumus katru reizi, kad kāds ārsts pamet savu valsti, lai meklētu labāku nākotni ES.

Šai nolūkā mēs atzinīgi vērtējam Komisijas priekšlikumu veicināt cirkulāro migrāciju. Imigrantiem tādējādi būs iespēja pēc viena gada atgriezties dzimtenē, paņemot līdzi zināšanas un pieredzi, ko viņi guvuši ES dalībvalstīs.

Komisijai ir arī svarīgi sniegt vairāk informācijas par tiesisko regulējumu attiecībā uz terminu „cirkulārā migrācija”. Runājot par šo jautājumu, es vēlos pateikties komisāram *Franco Frattini* par smalkjūtību, kādu viņš parādījis imigrācijas jautājumā pēdējos divos gados, un par viņa ilgstošajiem centieniem panākt, lai 27 dalībvalstis vienojas par kopīgu imigrācijas politiku.

(Aplausi)

Maria Badia i Cutchet, *Kultūras un izglītības komitejas atzinuma sagatavotāja*. – (ES) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungi! Kā Kultūras un izglītības komitejas atzinuma sagatavotāja es esmu uzsvērusi, cik svarīgi ir aplūkot sociālos, izglītības un kultūras aspektus saistībā ar imigrāciju. Šie faktori sniedz būtisku ieguldījumu saimnieciskajā izaugsmē un sociālajā kohēzijā. Ir svarīgi arī atvieglot šo cilvēku integrāciju uzņēmējvalstīs, tādējādi mazinot savstarpējo neuzticēšanos.

Attiecībā uz izglītību es esmu ierosinājusi ieviest politiku imigrantu piekļuvei izglītības sistēmai un integrācijai tajā, atzīstot akadēmisko un profesionālo kvalifikāciju, kas iegūta trešās valstīs.

Lai novērstu intelektuālā darbaspēka emigrāciju, mēs esam galveno uzmanību veltījuši Komisijas priekšlikumam veicināt vietējā darbaspēka pieņemšanu darbā valstīs, kurās kvalificētu speciālistu emigrācija varētu destabilizēt sociālo un ekonomisko situāciju.

Visbeidzot, es vēlos vārst jūsu uzmanību plašsaziņas līdzekļu lomai un atbildībai, pārraidot informāciju gan izcelsmes valstīs, gan uzņēmējvalstīs, lai novērstu aizspriedumainus uzskatus par imigrācijas parādību..

Maria Panayotopoulou-Kassiotou (PPE-DE), *Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinuma sagatavotāja*. – (EL) Priekšsēdētājas kundze! Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komiteja izsaka nožēlu par to, ka gan paziņojumā par legālās migrācijas stratēģijas projektu, gan tekstā, par kuru mēs esam lūgti šodien balsot, maz pieminēta ir sieviešu līdztiesības problēma..

Tāpēc mēs aicinām Komisiju, dalībvalstis un dažādos Padomes grupējumus, kas ir atbildīgi par šo jomu, palielināt pūles. Legālās migrācijas politikas koordinācijai jānodrošina īpaša to migrantu sieviešu tiesību aizsardzība, kas cieš no dubultas diskriminācijas. Ir jāpretojas nelegālajai imigrācijai, tā veicina dažāda veida neaizsargātu vīriešu, sieviešu un bērnu ekspluatācijas tīklus.

Mēs uzsveram vispārējās pieejas legālajai migrācijai lielo nozīmi. Ir jāveic divējādas veida integrācijas pasākumi, lai stiprinātu imigrantu pieņemšanu no uzņēmējvalstu sabiedrības puses un imigrantu vīriešu un sieviešu gatavību integrēties.

Sievietes un viņu ģimenes sniedz lielu ieguldījumu šajā ziņā, un ir jāatvieglo ģimeņu atkalsavienošānās, piešķirot tām neatkarīgu statusu. Mums jāapkarot diskriminācija, fiziska izkropļošana, piespiedu laulības, poligāmija, noziegumi, ko veic „goda dēļ”, un jebkāda veida vardarbība izcelsmes valsts sabiedrībā un jāveicina likumīga sieviešu prasmju attīstība.

Joseph Daul, *PPE-DE grupas vārdā*. – (FR) Priekšsēdētājas kundze, komisār *Frattini*, amatā esošais Padomes priekšsēdētāj, dāmas un kungi! Imigrācijas jautājums ir īpaši svarīgs politisks jautājums, jo tas saistās ar cilvēku traģēdiju. Eiropas Tautas partijas un Eiropas Demokrātu grupa apzinās šo debašu nopietnību, un mēs neesam aizmirsuši simtiem zaudētu dzīvību, tāpēc ka šie upuri sapņoja par dzīvi Eiropā. Cieņai pret cilvēka dzīvību jābūt pirmajā vietā, kad mēs izstrādājam imigrācijas politiku.

Es vēlos apsveikt referentus par viņu darbu un komisāru *Frattini* par gatavību un politisko apņemšanos, ko viņš parādījis. Mūsu pienākums ir darīt visu, kas ir mūsu spēkos, lai regulētu imigrantu pieplūdumu.. Mūsu sabiedrības kohēzija, mūsu iespējas uzņemt imigrantus un mūsu apņemšanās apkarot rasismu, neiecietību un ksenofobiju ir liktas uz spēles. Lai pārvaldītu imigrāciju, ir svarīgi pieņemt pieeju, kas pamatojas uz cilvēka cieņas ievērošanu, reālismu un stabilu tiesisko regulējumu.

Dāmas un kungi! Apspriežot imigrācijas tēmu, ir svarīgi noteikt atšķirību starp patvēruma meklētājiem, īslaicīgiem bēgļiem un ekonomiskajiem imigrantiem, no kuriem pēdējo ir visvairāk. Šajā pēdējā kategorijā mums arī ir jānošķir nelegālā imigrācija, par ko atbildīga ir Eiropas Savienība, no legālās imigrācijas, kas ir dalībvalstu jurisdikcijā.

Mēs atbalstām stingrus pasākumus attiecībā uz nelegālo imigrāciju.. Eiropai ir jāuzņemas atbildība un jānodrošina mafijas bandas, kas tirgojas ar cilvēku ciešanām. Mēs atzīstam, ka ir sasniegts zināms progress, tāds kā *Frontex* aģentūras, Eiropas Ārējo robežu fonda un ātrās reaģēšanas robežapsardzes vienību izveide, lai nodrošinātu kārtību pierobežas teritorijās. Tomēr tas ir par maz, jo personālsastāvs, piešķirtie materiālie un finanšu resursi ir vēl arvien nepietiekami. Mēs drīzumā nodrošināsim šos instrumentus kopā ar vajadzīgajiem papildu resursiem. Tomēr, ja gribam būt efektīvāki, tām dalībvalstīm, kas darbojas kā mūsu ārējo robežu apsardzes, jādarbojas, izmantojot kopīgus standartus. Ir svarīgi izstrādāt reālu Kopienas protokolu, kā arī uzraudzības sistēmu mūsu ārējo robežu aizsardzībai.

Mūsu dalībvalstis nesaskaras ar vienādām problēmām attiecībā uz migrācijas plūsmām. Mums jābūt uzmanīgiem un jānošķir tās valstis, kas sargā mūsu robežas, no citām valstīm. To valstu uzdevums, kas

atrodas uz dienvidiem un austrumiem no Eiropas Savienības, ir milzīgs. Ir vajadzīga maksimāla solidaritāte un jāizmanto tehniskie, loģistikas un finanšu līdzekļi, lai sniegtu atbalstu šīm frontes līnijās dalībvalstīm, kas saskaras ar masveida nelegālo imigrāciju. Cīņa pret nelegālo imigrāciju prasa, lai pie mūsu ārējām robežām tiktu veikti pasākumi, bet tā arī prasa, lai pašā Eiropas Savienībā tiktu mobilizēti līdzekļi. Pašlaik mūsu teritorijā nelegāli uzturas no 10 līdz 15 miljoniem cilvēku.

Ja mūsu demokrātijas galvenais princips ir vienlīdzība likuma priekšā, mums ir obligāti jāpieņem tāda politika, ka personas, kas ieceļojušas ES nelegāli ir sistemātiski jānosūta atpakaļ uz viņu izcelsmes valsti. Eiropas Savienībai ir jāorganizē nelegālo imigrantu atpakaļnosūtīšana tādā veidā, lai stingri tiktu ievērotas cilvēktiesības un cilvēka cieņa.. Mēs vēlamies, lai Eiropa arī turpmāk būtu patvēruma tiem, kas bēg no vajāšanas, un šī iemesla dēļ mēs esam pret nelegālo imigrantu masveida legalizāciju.. Nekādā ziņā nebūdam risinājums, tas tikai radīs nelegālajiem migrantiem un personām, kas vēlas iekļūt ES, ilūziju, ka viņiem agrāk vai vēlāk tiks piešķirts juridiskais statuss. Šāda amnestija tikai nostiprinās to kriminālo bandu darbību, kas nodarbojas ar nelegālo imigrāciju un cilvēku tirdzniecību. Mēs visnotaļ atzinīgi vērtējam Komisijas priekšlikumu sodīt darba devējus, kas pieņem darbā nelegālos imigrantus.

Attiecība uz pašreizējo situāciju legālās imigrācijas jomā mūsu grupa uzskata, ka saistībām kontrolēt nelegālo imigrāciju, ko uzņemas izcelsmes valsts, ir jābūt par noteikumu mūsu sarunām ar trešām valstīm. Protams, legālās imigrācijas regulēšana ir dalībvalstu un nevis Eiropas Savienības pienākums. Tomēr, ja mēs vēlamies uzlabot efektivitāti un saskaņotību šajā jomā, mums daudz efektīvāk ir jākoordinē rīcība ES27 līmenī. Mums ir arī jāizpēta iespējas ieviest kopīgu uzņemšanas procesu, kas ļaus augsti kvalificētiem darba ņēmējiem un personām ar īpašām prasmēm tikt uzņemtiem Eiropas darba tirgū. Ir jāizstrādā priekšlikums par Eiropas „zilo karti” un turpmāk tas jāapspriež, kā arī ideja par cirkulārās imigrācijas projektu nekvalificētiem darba ņēmējiem.

Dāmas un kungi! Imigrācija ir atkarīga no pareiza līdzsvara starp apvienotu sabiedrību, kas ir stipra un atvērta citiem, no vienas puses, un ievēro tiesiskumu, no otras puses. Mēs esam tālu no vēlmes aizvērt savas durvis, bet mēs vēlamies nodrošināt, lai nākamie imigranti tiktu labprāt uzņemti un pienācīgi integrēti mūsu sabiedrībā, kā tas notiek citos pasaules reģionos.

Claudio Fava, PSE grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Lūdzu, ļaujiet man pateikties abiem referentiem par viņu darbu, kas ir bijis vērtīgs un absolūti savlaicīgs.

Es vēlētos sākt ar skatu, kas jau dažus mēnešus nespēj pamest mūsu prātus: fotogrāfiju, kurā pēc kuģa bojāejas 40 dzīvi palikušie, turoties pie tunzivs tīkla, Vidusjūras ūdeņos pavada veselās divas dienas un divas nakts. Šajā gadījumā, šķiet, svarīgāka ir bijusi zivju glābšana un nevis šo izmisušo cilvēku dzīvības glābšana: zvejas kuģis, kas viņus atrada, neuzņēma viņus uz klāja. Es to saku tāpēc, ka mums, kā komisārs mums atgādināja, vajadzīga vispārēja, bet diferencēta pieeja imigrācijas jautājumam. Tai jābūt pieejai, kas apvieno līdzsvaru, solidaritāti un, kā *Gruber* kundze minēja, atteikšanos no tabu.

Imigrāciju nevar uzskatīt tikai par drošības jautājumu. Tā ir Eiropai nepieciešams izaicinājums; tā ir integrācijas un sociālās attīstības aspekts, ar ko mums jāsaskaras. Komisārs *Frattini* teica, ka Eiropai ir sava loma, mēs piekrītam, ka Eiropai ir sava loma, ja vien tā varēs tikt galā ar šī jautājuma sarežģītību.

Dažās sekundēs, kas man vēl ir atvēlētas, es gribu uzsvērt trīs pamatprincipus, ko satur abi ziņojumi. Visefektīvākais veids, kā apturēt nelegālo imigrāciju, ir legālās migrācijas ceļu atvēršana, ja vien migrantiem un valstīm, kas tos uzņem, ir savstarpējas tiesības un pienākumi.

Par nelegālo imigrāciju es vēlos teikt, ka starp dalībvalstīm ir jāiedibina solidaritātes princips, ja vien tas attiecas uz visām dalībvalstīm, ne tikai uz tām, kas atrodas pie Vidusjūras. Tai pašā laikā, kā jau daudzi citi deputāti ir teikuši, mums jāapkaro nelegālā imigrācija, radot izcelsmes valstīs tādus apstākļus, kas atvieglo cilvēku dziļā izmisuma cēloņus, no kā viņi bēg, tos pamatcēloņus, ko jau minēja *Frattini* kungs.

Visbeidzot, priekšsēdētājas kundze, cilvēktiesību ievērošana paliek nepieciešams atskaites punkts mūsu politikā. Eiropas integrācijas process būs spēcīgs un svarīgs tikai tad, ja mēs varēsim atturēt Eiropu no durvju aizvēršanas imigrantiem.

SĒDI VADA ONESTA KUNGS

Priekšsēdētāja vietnieks

Graham Watson, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs! Kas vēl labāk varētu ilustrēt vajadzību pēc kopējas Eiropas imigrācijas politikas kā Tunisijas zvejnieku lieta? Viss šajā traģiskajā notikumā – no migrantiem

gumijas laiviņā atklātā jūrā līdz cilvēku kontrabandistiem, kas viņus tajā iesēdināja, un iestādēm, kas apcietināja viņu glābējus, ir Eiropas pieejas migrācijai izgāšanās pierādījums..

Ar katra cilvēka traģēdiju izmisīgā desmitgadē, kad nekas netika darīts, liberāļi un demokrāti ir uzdevuši vienu vienkāršu jautājumu: cik cilvēkiem ir jāiet bojā, līdz valdības saskatīs, ka Eiropas cietokšņa paceļamā tilta pacelšana nav neviena interesēs? Migrācijas pārvaldība ir tikpat lielā mērā mūsu interesēs kā to cilvēku interesēs, kas meklē mūsu krastus un ir gatavi mirt, cenšoties nonākt šeit.. Skatīsimies patiesībai acīs: populisms ir stimulējis politiku, kas kalta baiļu smēdē,

Pirmais fakts: nākamajos 20 gados Eiropa zaudēs 20 miljonus darba ņēmēju – mūsu pakalpojumu nozares darbiniekus, kuru nodokļi finansē pakalpojumus mūsu pilsoņiem..

Otrais fakts: valstu valdības atbaida cilvēkus, kas Eiropai ir vajadzīgi, ja gribam būt konkurētspējīgi un patiešām izdzīvot nežēlīgajā pasaules tirgū. Astonēdesmit pieci procenti intelektuālā darbaspēka dodas uz Ameriku un Austrāliju, jo viņiem apriebusies mūsu birokrātija, mūsu ļaunums un mūsu šķēršļi pārvietošanās brīvībai.

Trešais fakts: starp tiem migrantiem, kas sasniedz Eiropu, tikai 3 no 20 ir augsti kvalificēti; vairākums ir nekvalificēti, izmisuši un nabadzīgi. Atbalstot *Hennis-Plasschaert* kundzes ideju par Eiropas „zilo karti”, lai novērstu kvalificētu darbinieku trūkumu, komisāra *Frattini* priekšlikumi risina tikai pusi no šīm problēmām. Bet šīs „zilās kartes” plānam arī ir savi trūkumi: piemēram, tajā nekas nav teikts par pārtikas, veselības aprūpes un tūrisma nozari. Tā varētu risināt ekonomiskas un demogrāfiskas problēmas, ja tajā būtu ietverta jauno ES dalībvalstu darba ņēmēju brīva pārvietošanās, bet tā ir ne visai efektīva nelegālās migrācijas ierobežošanai pie mūsu dienvidu robežām.

Nelolosim veltas ilūzijas: Komisijas ērtais aprēķins, ka mēs uzņemsim labākos un atteiksimies no pārējiem, nedarbosies. Nabadzības, bada, netīrības un kara mudināti, cilvēki turpinās šķērsot Vidusjūru, vienalga, vai viņi atbilst mūsu kritērijiem, vai ne. Kāpēc? Tāpēc, ka mūsu lauksaimniecības un zivsaimniecības politika pārāk zemu vērtē viņu produkciju un aplaupa viņu dabas resursus.

Protams, mums ir jāpatrulē Eiropas robežas. *Moreno Sánchez* savā ziņojumā pareizi pieprasa, lai *Frontex* tiktu piešķirts budžets, personāls un aprīkojums, kas vajadzīgs, lai aģentūra spētu veikt savu darbu – lai gan Gibraltāra izslēgšana no *Frontex* darbības zonas līdzinās spraugas atstāšanai žogā, atklāti runājot, rīkojamies kā pagasta nabagi. Tomēr ilgtermiņā tikai daudzpusīga ES politika, kas soda cilvēku kontrabandistus, nodrošina legālus migrācijas ceļus un izmisušajiem cilvēkiem dod cerības, var dot pretsparu pašreizējām tendencēm.

Patiesībā mums ir tikai viena izvēle attiecībā uz jaunattīstības valstīm: vai nu mēs pieņemam viņu produkciju, vai viņu cilvēkus. Ja mēs gribam ļaut ieeļot mazākam skaitam migrantu, tad mums ir jāsniedz lielāka palīdzība izcelsmes valstīm, kā pareizi teikts *Gruber* kundzes ziņojumā. Tāpēc Portugāles prezidentvalstij jādubulto pūles, lai samazinātu Eiropas lauku saimniecību tarifus un sekmīgi piepildītu Dohas mērķus, un tāpēc Komisijai jāizstrādā augstsirdīga darbakārtība Āfrikai, saistot naudu un tirgu atvēršanu ar cilvēktiesību un tiesiskuma ievērošanu, dodot cilvēkiem cerību par labāku dzīvi savā valstī.

Lobo Antunes kungs, *Frattini* kungs! Noturiet nākamo Padomes sanāksmi Ņujorkas Elisailendas imigrācijas zālē! Plānojot ES un Āfrikas tikšanos augstākajā līmenī decembrī, mācieties no mūsu vēstures, kas saistās ar ceļojumiem uz rietumiem. Migrācija nepazudīs, to virza reibinošais izmisuma un cerību kokteilis, tā seko piegādes un pieprasījuma likumam, bet, ja to pienācīgi vada, tā spēj bagātināt un aktivizēt Eiropu.

(Aplausi)

Cristiana Muscardini, *UEN grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Par legālo migrāciju jau ir izdotas vairākas direktīvas un tiks ierosinātas vēl citas, bet īstā, vēl neatrisinātā problēma ir nelegālas un nekontrolētas imigrācijas novēršana un nepārprotama ES spēkā esošo likumu un noteikumu formulēšana un ievērošanas nodrošināšana: tas ir svarīgs pilsoniskas līdzaspastāvēšanas priekšnoteikums.

Esmu pateicīga komisāram *Frattini* par priekšlikumiem, ko viņš mums sniedza. Tomēr problēma vēl arvien ir nopietna, jo ir tiesnešu nolēmumi – es runāju par tiesvedību Vācijā un Itālijā – , kas paredz, ka pret mājā ieslodzītās meitenes vecākiem nevar ierosināt lietu vai ka sievietes šķiršanās iesniegumu, kuru atkārtoti sit vīrs, nevar izskatīt, jo pēc šo tiesnešu domām šāda izturēšanās atbilst imigrantu izcelsmes valstu paražām un praksei. Tā ir nopietna problēma arī saskaņā ar Reformas līguma projektu: tas paredz kopīgu imigrācijas politiku, bet tās ieviešana prasīs ilgu laiku, kaut gan, lai apturētu nelegālo imigrāciju, mums ir nekavējoties vajadzīga kopēja politika.

2004. gada februārī es biju Ārlietu komitejas atzinuma sagatavotāja par *Frontex*, kuru izveidoja 2004. gadā un kas darbojas kopš 2005. gada, bet kam vēl arvien trūkst pietiekamu resursu. Daudzos gadījumos šai aģentūrai nav vajadzīgo līdzekļu, lai uzraudzītu ne tikai oficiālās robežas, bet arī mūsu robežas, jo tieši mūsu valstu robežām ir vajadzīga lielāka uzraudzība. Lai izveidotu taisnīgu sabiedrību bez atklātiem vai slēptiem konfliktiem, kuru riski ir acīmredzami – to skaitā savas vai citu cilvēku personības kropļošanas risks –, mums vajadzīga stingra politika, lai apkarotu nelikumīgu rīcību. Mēs aicinām Komisiju un Padomi ne tikai pastiprināt ES robežu kontroli, bet arī ieviest saskaņotus tiesību aktus, lai ātri un apņēmīgi sodītu cilvēku tirgotājus un veicinātu labākus nolīgumus ar imigrantu izcelsmes valstīm..

Cilvēktiesību un indivīda cieņas aizsardzība nepavisam nesaskan ar vāju politiku, kas veicina terorisma draudus un sociālu nedrošību. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc mēs norādām, ka kopēju noteikumu trūkums par patvēruma tiesībām saasina situāciju, bet mēs neredzam nekādu rīcību no politisko grupu puses.

Jean Lambert, Verts/ALE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos pateikties Komisijai, Padomei un abiem referentiem par to, ka viņi beidzot atzīst jautājumu sarežģītību un vajadzību pēc saskaņotas pieejas. Mēs zinām, ka migrācija ir dzīves īstenība, mēs zinām, ka tā ir spēks, kas veicina attīstību, un mēs zinām, ka daudzi ES pilsoņi arī seko vēlmei nopelnīt, mācīties vai dzīvot labāk, tāpat kā tie, kas nāk no Subsahāras Āfrikas.

Mēs atzinīgi vērtējam prasību pēc vienlīdzīgām tiesībām visām imigrantu grupām, jo mēs esam bijuši norūpējušies par to, ka pieeja no nozaru viedokļa var novest pie vēl sarežģītākas situācijas, kad dažādiem darba ņēmējiem tiek piešķirtas dažādas tiesības.

Bet mēs esam norūpējušies, lai tiktu atrasts statuss tiem, kas pašreiz nevar atgriezties savā izcelsmes valstī militāra konflikta dēļ, un tāpēc palikuši bez līdzekļiem, bieži uz mūsu ielām.

Mēs atzinīgi vērtējam arī aicinājumu pēc lielāka godīguma no dalībvalstu puses attiecībā uz vajadzību pēc migrējošiem darba ņēmējiem mūsu valstu pašreizējā tautsaimniecībā. Globalizācija ir paātrinājusi migrāciju, un es visnotaļ piekrišu tiem deputātiem, kas ir runājuši par vajadzību mainīt mūsu tirdzniecības noteikumus. Kā mums ir teikts: ja jūs ņemat mūsu zivis, jums jāņem arī mūsu zvejnieki. Un šajā gadījumā es mudinu šos deputātus neliet krokodila asaras par noteiktu migrantu bēdīgo likteni un nebalsot šajā Parlamentā par zivsaimniecības nolīgumiem, un nebalsot par tirdzniecības noteikumiem, kas posta citu valstu tautsaimniecību.

Ir arī pareizi, ka šajās debatēs aplūkojam nodarbinātību no vienlīdzīgu tiesību, vienlīdzīga atalgojuma un labas pārraudzības viedokļa, kas ir labi visiem darba ņēmējiem, kam jāzina savas tiesības. Ja esam norūpējušies par intelektuālā darbaspēka emigrāciju, mums jādomā par pasākumiem pašiem savu kvalificēto darbinieku saglabāšanai.. Mums jāizmanto un jāattīsta to migrējošo darba ņēmēju prasmes, kas ierodas pie mums, un EQUAL ir sniegusi mums dažus fantastiskus piemērus, kurus mēs nedrīkstam pazaudēt.

Un, ja mēs vēlamies piesaistīt augsti kvalificētus darba ņēmējus, tad tas nav tikai brīvas pārvietošanās jautājums, tas ir arī rasisma un ksenofobijas apkarošanas jautājums, kas kavē daudzus augsti kvalificētus cilvēkus doties uz Eiropas Savienību.

(Aplausi)

Giusto Catania, GUE/NGL grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Komisārs *Frattini* šodien mums stāstīja vispirms par legālo migrāciju un tad – par nelegālo imigrāciju. Ja Eiropas Savienības politika sekotu viņa teiktā loģikai, es varētu viņam piekrist, bet diemžēl tas tā nav.

Pēdējos gados ES politika ir pirmām kārtām lietojusi tādus izteicienus kā ieceļošanas atteikums, migrantu noziedzība, represijas, iebrukuma rēgs, un tagad beidzot mēs sākam runāt par ieceļošanas politiku. Tāpēc mēs visi varam piekrist, ka legālās migrācijas politika ir svarīga, lai apkarotu nelegālo imigrāciju, novērstu cilvēku tirdzniecību, izvairītos no cerību pilno cilvēku jūras šķērsošanas, neļautu Vidusjūrai arvien biežāk kļūt par brīvdabas kapsētu. Tomēr mums jābūt arī loģiskiem. Tātad pirms ieceļošanas atteikuma politikas pieņemšanas mums jāapsprīž, kā paplašināt legālās ieceļošanas veidus un kā risināt demogrāfiskās problēmas.

Es īsti nesapratu, par ko *Frattini* kungs šodien runāja, pieminot informācijas noplūdi presē. Patiesībā prognozi par 20 miljoniem imigrantu līdz 2030. gadam sniedza pati Eiropas Komisija Zaļajā grāmatā, kurā skaidrots, ka demogrāfiskā krīze Eiropas Savienībā ir tik dziļa, ka 2030. gadā mums būs vajadzīgi 20 miljoni imigrantu. Tomēr 20 miljoni imigrantu nenozīmē 20 miljonus kvalificētu imigrantu. Mēs ejam no beigām uz sākumu, vispirms īstenojot ieceļošanas atteikuma politiku un tad lemjot, kā ievest kvalificētus imigrantus, un visbeidzot risinot lielo problēmu, ko darīt ar visiem citiem imigrantiem.

Es uzskatu, ka mums ir tuvāk jāaplūko pēdējos gados īstenotā politika un tā jāanalizē. Mums arī jānovērtē, kādu politiku mēs vēlamies attiecībā uz ieceļošanas atteikumu. Apsvērt 18 mēnešus ilgu aizturēšanu, manuprāt, ir pats par sevi noziegums un sistemātisks cilvēktiesību pārkāpums.

Mums ir arī jāpārbauda, ko *Frontex* dara. Šogad mēs esam iztērējuši 45 miljonus euro, *Frontex* personāls ir 90 cilvēku, un aģentūra šovasar ir veikusi četras misijas uz jūras. Man nešķiet, ka varam būt apmierināti ar *Frontex* politiku. Tās politika ir devusi priekšroku ieceļošanas atteikumam, nevis dzīvības glābšanai.

Es vēlos beigt ar šādu domu: dzīvības glābšanai jābūt prioritātei. Pēc mūsu grupas priekšsēdētāja un citu deputātu pieprasījuma Komisijai mums šodien bija jāziņo par septiņu Tunisijas zvejnieku lietu, kas pašlaik ir cietumā Itālijā par to, ka viņi izglāba 44 migrantus. Es ceru, ka komisārs *Frattini* spēs mums izskaidrot šo lietu, kas liecina par imigrācijas kriminalizēšanas loģiku.

Roger Knapman, IND/DEM grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs! Nabaga *Frattini* kungs vēl arvien ir apmaldījies Hemptonkortas labirintā, bet mēs redzam, ka ES arvien vairāk attālinās no demokrātijas. Salīdzināsim mūsu nostāju – un ne jau pirmo reizi – ar Šveices nostāju.

Šveice zina, ka vietējās zināšanas ir migrācijas politikas atslēga. ES tiecas centralizēt imigrācijas kontroli, neatstājot to dalībvalstu rokās. Šveicieši, gluži otrādi, to, kad vien iespējams, nodod zemākām instancēm līdz pat kantonu līmenim. Šveicē ikgadējās imigrācijas kvotas daļēji nosaka federālā valdība un daļēji – kantoni. Priekšlikumi par federālo migrācijas aģentūru tika noraidīti.

Šveices kantoni un viņu ilgā tiesās demokrātijas tradīcija ir vēsturiski bijusi imigrācijas politikas dzinējspēks, kas darbojas valsts ekonomikas labā un nodrošina, ka imigranti ir labi integrēti Šveices sabiedrībā. Kā profesors *Windisch* no Ženēvas Universitātes stāstīja Francijas Politisko jauninājumu fondam 2006. gada aprīļa biļetenā, Šveices tiesājai demokrātijai nācās – atklāti un ļoti agri – risināt imigrācijas un integrācijas jautājumus ar – pasarg Dievs – referendumu un tautas iniciatīvu palīdzību. Viņš turpināja: „Atšķirībā no tādas ārkārtīgi centralizētas valsts kā Francija debātes notika gan federālā, gan kantonu un kopienu līmenī, prasot reaģēt, pamatojoties uz kopienām, un ietvēra tādas iniciatīvas kā integrācijas biroja izveidošana ikvienā kantonā un ģeogrāfiski vienmērīgs jauniebraucēju sadalījums.”

Mācība tiem no mums, kam atšķirībā no Šveices pilsoņiem nav bijusi laime uzturēties ārpus ES, ir šāda: imigrācijas politika Šveicē darbojas labi tāpēc, ka par to lemjam atkarībā no vietējām un valsts vajadzībām, un tāpēc, ka par migrantu integrāciju ir atbildīga nevis anonīma centralizēta birokrātija, bet vietējās kopienas, pamatojoties uz to vajadzībām. Apvienotajā Karalistē, kas tagad uz laiku ir ES dalībvalsts, imigrācijas politika arvien vairāk attālinās no vietējo zināšanu avota, un mēs no AK Neatkarības partijas esam savlaicīgi brīdinājuši par šīs pieejas trūkumiem.

Alessandro Battilocchio (NI). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es vēlos sākt ar pateicību abiem referentiem par viņu teicamo darbu. Legālās migrācijas veicināšana un regulēšana ir vienīgais reālais risinājums, ne tikai lai apkarotu noziedzīgu rīcību, kas saistīta ar migrācijas plūsmām, bet arī lai aizsargātu un garantētu cilvēktiesības. Tāpat kā visus citus Eiropas pilsoņus imigrantus jāintegrē un jāiekļauj attiecīgajās kopienās, un viņiem jāievēro visi no tā izrietošie pienākumi un tiesības.

Pirms gada es sagatavoju Attīstības komitejas ziņojuma projektu par ārējo robežu šķērsošanu. Es tagad vēlos uzsvērt, kā to darīju toreiz, ka Eiropai ir vajadzīgi pietiekami resursi, lai nodrošinātu piemērotus uzņemšanas centrus, mūsu personālam apmācības, ārvalstu pilsoņiem piekļuvi informācijai par viņu tiesībām un pienākumiem, stingru sodu ikvienam, kas izmanto nelegālo imigrāciju, un par visu vairāk pilnīgu sadarbību starp dalībvalstīm.

Tagad, kad *Frontex* ir sācis darboties, tam jāsaņem pienācīgi resursi un pēc iespējas aktīvāk jāiesaista citas kaimiņvalstis, kuras ietekmē migrācijas plūsmas..

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE). – (ES) Jā, priekšsēdētāja kungs. Atvainojiet, man bija dažas problēmas ar tulkojumu, un, ja jūs man atvēlēsiat dažas sekundes, es vēlētos arī teikt, ka...

(Deputāts runāja basku valodā)

Es atvainojos. Es tikai gribēju piebilst dažus vārdus basku valodā (*Euskera*) Eiropas Valodu dienā, jo, kā jau šajās debatēs teikts, mēs neesam noziedznieki, mēs tikai gribam runāt savā valodā.

Alfredo Antonozzi (PPE-DE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungļi! Man jāparāda cieņa priekšsēdētāja vietniekam *Frattini* kungam un jāizsaka viņam pateicība par rīcības plāna iesniegšanu, kas beidzot dod mums būtisku pamatu turpmākajām debatēm un legālās migrācijas jautājuma risināšanai.

Attiecībā uz ziņojumu varu teikt, ka, manuprāt, tas ir līdzsvarots teksts, lietderīgu sarunu un dažādu politisko grupu veiktu svarīgu kompromisa grozījumu rezultāts, kas ļauj mums piedāvāt plašu atbalstu šim tekstam un tāpēc kā Parlamentam atbalstīt Eiropas Komisijas turpmāko darbu pie šīs tēmas. Vēlos uzsvērt, ka *PPE-DE* grupas nostāja nodrošināja tik nepieciešamo līdzsvaru un saturu ziņojuma projekta sagatavošanā.

Galvenie jautājumi nostājā, ko mūsu grupa ir vienmēr pieņēmusi attiecībā uz migrācijas parādību, ir apstiprināti. Starp šiem īpašajiem jautājumiem es gribētu atgādināt mūsu paļaušanos uz stingriem, izšķirošiem nelegālās migrācijas apkarošanas pasākumiem, atbalstu ciešākai saiknei starp legālo un nelegālo migrāciju un mehānismu meklējumi dialogam ar imigrantiem un viņu integrācijai.

Ziņojumu, bez šaubām, var raksturot kā Eiropas ziņojumu, kas nav domāts retoriskam efektam, jo tas aplūko migrāciju kā parādību, kas jārisina kopīgi ar visiem Eiropas partneriem, ņemot vērā tās pozitīvos un negatīvos aspektus. Visām valstīm ir jāizrāda solidaritāte un jārisina problēmas ar vienādu uzmanību un apņēmību, lai gan tās ietekmē dažas valstis vairāk nekā citas. Nav svarīgi, vai kuģis, kas pārveda nelegālos imigrantus, avarē pie Sicīlijas vai Kanāriju salu krasta, vai arī kaut kur citur, tas ir jāuztver kā kopīga problēma.

Maigi izsakoties, migrācijas parādības koordinēšanai ir vajadzīga Eiropas mēroga politika. Šis ziņojums ir solis uz priekšu, apstiprinot šo pārliecību, tomēr noteikti ņemot vērā valstu tiesības noteikt imigrantu plūsmu kvantitatīvos aspektus.

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Kā visi citi es vēlos apsveikt referentus par lielisko darbu.

Kā mēs visi labi zinām, migrācija nav jauna parādība, bet jauns ir pēdējo gadu milzīgais pieplūdums, kas notiek nabadzības līmeņa celšanās dēļ un tāpēc, ka arvien lielāks skaits valstu nonāk nabadzībā.

Tāpēc es uzskatu, ka pašlaik galvenais uzdevums ir kontrolēt migrācijas plūsmas, noteikt tās atkarībā no patiesām vajadzībām un nodrošināt šo cilvēku augstāku integrācijas līmeni uzņēmējvalstīs, kā arī pastiprināt mūsu robežu uzraudzību, ieviešot politiku, kas paredz imigrantu repatriāciju uz izcelsmes valstīm.

Mums galvenokārt jātiek galā ar mafijām, kas nodarbojas ar cilvēku tirdzniecību. Ir svarīgi reaģēt un izbeigt cilvēku traģēdiju, kas saistās ar nelegālo migrāciju: par šo jautājumu mums ir vienprātīgi uzskati.

Visām dalībvalstīm tomēr vajadzētu būt kopīgai robežkontrolei. Dalītai atbildībai un solidaritātei ir jāiet roku rokā.

Tagad es vēlos teikt dažus vārdus par *Frontex*, kas ir veikusi dažus lieliskus darbus, un ar tiem es griežos pie Padomes, kas tikko mums nolašīja garu kuģu un helikopteru sarakstu. Un es tagad brīnos, kur gan tie ir? Nepietiek ar to vien, ka tie ir tikai sarakstā. Es uzskatu arī, ka Padome rīkojas šizofrēniskā veidā, kad tā prasa *Frontex* lielāku atbalstu, un tai pašā laikā samazina tās budžetu par 2,5 %, turklāt zinot, ka kredīti 2007. gadam jau ir izsmelti.

Par spīti *Frontex* darbībai, mēs saprotam, ka imigrantu pieplūdums turpināsies neatkarīgi no tā, ka mēs vēlamies to kontrolēt: mums ir vajadzīga griba un nevis tiesību akti, jo Komisija un Padome ir nolēmušas atteikties no vienotas direktīvas par juridiskajām normām iecelšanai ES.

Šķiet, viss, ar ko saistījās mūsu cerības Tamperē, viss, ko Sociāldemokrātu grupa tik enerģiski aizstāvēja, ir izkūpējis gaisā.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Pasaulē, kurā mums arvien vairāk jāastopas ar reģionāliem konfliktiem, kurā ir milzīgas atšķirības bagātības ziņā un kurā pieaug mobilitāte, migrācijas plūsmu kontrole kļūst arvien svarīgāka un tai pašā laikā – arvien grūtāka. Vai Eiropas Savienība ir gatava uzņemt atbildību, nākot klajā ar vispusīgu paketi attiecībā uz migrāciju, gan legālo, gan nelegālo? Mēs esam runājuši par to diezgan ilgu laiku: par impulsu, kas mudina cilvēkus doties projām, par pievilksanas spēku, kas kārdina cilvēkus pamest savu valsti, par pabalstu lomu reģionā, par bieži vien necilvēciskajiem apstākļiem, kuros cilvēki atrodas, par iecerēto uzdevumu sadali starp dalībvalstīm, par nelegālo imigrantu atpakaļnosūtīšanu, par legālās migrācijas iespēju trūkumu, par intelektuālā darbaspēka emigrācijas risku, nemaz nerunājot par demogrāfiskajām pārmaiņām, kas mūs sagaida Eiropas Savienībā. Visi šie aspekti ir kaut kādā veidā risināti vai arī tiks risināti tuvākajā nākotnē ar direktīvu, rīcības plānu un citu instrumentu

palīdzību. Par to es gribētu pateikt komisāram *Frattini*. Pagājušajā ceturtdienā migrācijas stratēģijas veidošanas konferencē, ko es kopā ar saviem kolēģiem organizēju, jūs ar lielu entuziasmu vēlreiz izklāstījāt savus mērķus.

Amatā esošais Padomes priekšsēdētāj! Es apbrīnoju premjerministra *Socrates* paziņojumus. Eiropas Savienības valstīm patiešām ir vēsturiska atbildība pret tiem, kas tagad ceļo pretējā virzienā. Jūs kā amatā esošais Padomes priekšsēdētājs esat izrādījis tālejošas ambīcijas, un tomēr dzīve rāda, ka ES gaida vēl ilgs ceļš, līdz tā uzņemsies vispārēju atbildību. Debates par migrāciju daudzās dalībvalstīs ietver pilnīgi pretējus uzskatus. Patvēruma meklētāji netiek atšķirti no ekonomiskajiem migrantiem, kas bieži ir nelegāli. Debatēs galvenokārt apspriež integrācijas problēmas. Runā, ka sociālā nodrošinājuma sistēmas ir liktas uz spēles un, ja mēs nebūsim uzmanīgi, parastu imigrantu pielīdzinās teroristam. Atklātas, godīgas un pārredzamas debates ir bieži gandrīz neiespējamas. Diemžēl tas pats notiek ar kaitinoši lēnajām lēmumu pieņemšanas procedūrām Padomē, kad Padome izvēlas saskaņošanu, bet tā beidzas ar iespējami zemākajiem minimālajiem standartiem. Kad tiek lemts par konkrētiem pasākumiem, to vienmēr dara, pamatojoties uz viszemāko kopsaucēju. Jā, es pēc dabas esmu nepacietīgs, bet es nolēmu runāt par to.

Patiesībā tomēr daudzām dalībvalstīm trūkst augstu mērķu. Solidaritātes trūkums ir šokējošs, es pieminēju *Frontex*, bet tādu piemēru ir daudz. Kad gan dalībvalstis parādīs, ka tās atbalsta ilgtermiņa viedokli, ka tās vairs nemotivē bailes, ka tās vairs neļaus pār sevi valdīt kritiskam rakstam laikraksta pirmajā lappusē vai nākamajām vēlēšanām. Mēs pie tā nonāksim ne jau tikai ar skaistiem Padomes secinājumiem. Mans jautājums tāpēc, amatā esošais Padomes priekšsēdētāja kungs, ir, kā jūs nodrošināsiet, lai šī situācija mainās? Vai amatā esošais Padomes priekšsēdētājs ir gatavs piešķirt Parlamentam koplēmuma pilnvaras attiecībā uz jaunajām direktīvām par legālo migrāciju, par zilo karti, aizsteidzoties priekšā jaunajam Līgumam.. Tas, amatā esošais Padomes priekšsēdētāja kungs, būtu pareizais signāls.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Priekšsēdētājs *Doyle* brīdina mūs par vienkāršotu risinājumu risku. *Frontex* panākumi – lai gan aģentūrai būtu vajadzīgi daudz lielāki resursi – rāda, ka kaut kas sāk notikt un ka tiek sasniegti rezultāti. Francijas politika iet pareizajā virzienā un var noderēt par piemēru.. Tas pats sakāms par dažiem tiesas nolēmumiem, piemēram, Itālijā, kur tiek sagrābtas mājas, kas izīrētas nelegālajiem imigrantiem. Šādiem praktiskiem pasākumiem jātiek īstenotiem visā Eiropā.

Kādi šķietami pierādījumi mums tomēr ir jādzird no labu grībošajiem un no aizspriedumiem brīvajiem kreisajiem! Piedodiet, *Gruber* kundze, bet es esmu pārsteigts, dzirdot tādu saprātīgu personu kā jūs sakām, ka legālo migrāciju var veicināt un nelegālo imigrāciju – apkarot, atverot durvis legālajiem migrantiem. Gluži pretēji! Tikai izskaužot nelikumības sērgu, mēs varēsim sasniegt to, kas ir pieņemams un paciešams, arī skaitliskā ziņā, citiem vārdiem, likumīgu, godīgu, pārredzamu imigrāciju. Vai jūs esat kaut ko dzirdējuši par mafiju? Patiešām, šis vārds nav atrodams jūsu ziņojumā, tāpat kā terorisms, bet mafija un teroristi barojas un kļūst bagāti no tirgošanās ar nabaga nelegālajiem imigrantiem un no viņu nāves. Pat jums tas jāsaprot, to izdarīt nav grūti.

Kathalijne Maria Buitenweg (Verts/ALE). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos nolasīt jums pētniecības ziņojumu, ko finansēja Parlaments. Tajā teikts:

„Var pamatot secināt, ka to cilvēku skaits, kas nomira pie Eiropas robežām, ir stipri palielinājies, kopš 1995. gadā ieviesa kontroli pie ārējām robežām”.

(NL) Priekšsēdētāja kungs! Patiesībā to cilvēku skaits, kas meklē ceļu uz Eiropu, nav palielinājies, bet robežas tiek daudz labāk apsargātas, tāpēc cilvēki izvēlas daudz grūtākus un bīstamākus maršrūtus. Šajā ziņojumā arī tas ir teikts.:

„Eiropas Padomes priekšlikums droši vien palielinās cilvēkresursu izmaksas pastiprinātās drošības un uzraudzības orientācijas dēļ”.

(NL) Priekšsēdētāja kungs! Es ļoti vēlētos dzirdēt Komisijas un Padomes atbildi uz to. Es uzskatu, ka mums nav jāpaļaujas uz šādu izpēti, bet jāvēlās pašiem savi dati par šo nāvējošo robežšķērsošanu. Vai jūs tam piekřitat, un kam būtu jāvēlās šie dati?

Priekšsēdētāja kungs! Es neapgalvoju, ka mums pavisam nevajag robežkontroli, bet es apgalvoju, ka jābūt lielākām iespējām legālajai migrācijai. Šajā sakarā es atzinīgi vērtēju Komisijas priekšlikumu par zilo karti. Zilās kartes nosaukums attiecas uz zilo krāsu Eiropas karogā, bet šķiet, ka tas vairāk attiecas uz zvaigznēm. Šis priekšlikums prasa papildinājumus. Es priecājos par Komisijas apgalvojumu, ka tā pie tā strādās. Es ar nepacietību gaidīšu tās priekšlikumus, jo man šķiet, ka līdzšinējiem priekšlikumiem ir vajadzīgi papildinājumi.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Priekšsēdētāja kungs! Migrācija ir notikusi visā cilvēces vēsturē. Tā ir bijusi viens no galvenajiem vēstures virzītājspēkiem. Kad mēs runājam par migrāciju starp valstīm, mēs risinām svarīgus jautājumus, cilvēka brīvības eksistenciālos jautājumus. Vai cilvēkiem nav tiesību izvēlēties, kur dzīvot pasaulē? Bet šeit mēs nediskutējam par šiem jautājumiem. Mūsdienīgu labklājības valsts nav savienojama ar brīvu imigrāciju un ir grūti savienojama ar plašāku migrāciju vispār dažādu dzīves līmeņu dēļ.

Imigrācija kā līdzeklis atjaunināt mūsu sabiedrību praktiski neeksistē, kā liecina pētījumi. Ģimenes locekļu imigrācijai ir ļoti maza ietekme uz demogrāfisko struktūru. Lai atjauninātu tādas valsts sabiedrību kā Japāna, 50-70 % no visiem iedzīvotājiem būtu jābūt imigrantiem.

Intelektuālā darbaspēka emigrācija ir galvenā problēma daudzās jaunattīstības valstīs. Šeit mums efektīgi lika priekšā, lai nolaupām citām valstīm izglītotus iedzīvotājus. Ir vajadzīga jauna pieeja,

Marine Le Pen (NI). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Jaunākie skaitļi 2006. gada *Eurodac* ziņojumā, kas ir biometrisks instruments, ko Eiropa izmanto patvēruma meklētāju uzraudzībai, rāda, ka to personu skaits, kas nelegāli šķērso ES robežas, ir palielinājies par 64 % kopš 2005. gada. Šī bažas radošā notikumu attīstība tikai pierāda, ja pierādījumi ir vajadzīgi, ka Eiropa nespēj kontrolēt savas ārējās robežas un apturēt pieaugošo nelegālo imigrāciju, jo īpaši no Āfrikas.

Vienīgā kripata mierinājuma ziņojumā ir tas, ka Parlaments ir beidzot sapratis, ka masveida to imigrantu legalizācija, kas nelegāli ieradušies Eiropas Savienības teritorijā, pati par sevi nav istā atbilde neatrisinās problēmu. Par to alleluja! Tomēr Spānijai, Beļģijai, Francijai, Itālijai un Nīderlandei bija vispirms jāķeras pie bīstamās legalizācijas politikas, kas nenovēršami radīja tā saukto centienu parādību un ietekmēja migrācijas plūsmas no šo valstu Eiropas kaimiņvalstīm, pirms tām beidzot atausa gaisma.

Tomēr būsim optimisti. Mēs vismaz esam kaut ko sākuši darīt. Tomēr, ja gribam efektīvi apkarot nelegālo imigrāciju, ir steidzami jāievieš viens pasākums: ir jāatjauno Eiropas Savienības ārējo robežu kontrole. Šis mehānisms, ko sauc par *Frontex*, patiesībā ir tukša čaula ar nepietiekamiem cilvēku un aprīkojuma resursiem, ko dažas Eiropas valstis pat neatbalsta, lai gan tās ļoti vēlas saglabāt savu varu imigrācijas pārvaldībā, viņi neglābs Eiropu no šīs velnišķīgās spirāles.

Eiropa pati ir vainīga par nebeidzamo un augošo imigrācijas problēmu, parakstot noziedzīgo Šengenas nolīgumu. Tas ir steidzami jāatceļ.

Irena Belohorská (NI). – (SK) *Eiropas Savienībai ir daudz tiesību aktu par migrācijas politiku.* Mums ir Ženēvas Konvencija, Dublinas Konvencija, vairākas regulas un liels skaits direktīvu.

Tomēr ir lielas problēmas ar to īstenošanu, un to lielais skaits padara visu sistēmu neskaidru. Turklāt dalībvalstu tiesību akti bieži tiek piemēroti nepareizi, un bēgļu un patvēruma meklētāju statuss bieži tiek sajaukts.

Tā kā mans laiks ir ierobežots, es pakavēšos pie jautājuma par bērniem, kurus nepavada vecāki un kuri pamet savu izcelsmes valsti, lai rastu patvērumu citā valstī. 5 % no visiem patvēruma meklētājiem ir tieši bērni. Mums ir statistikas dati par to, cik bērnu ir iesnieguši patvēruma pieteikumu, bet mēs nezinām, cik daudz no viņiem šķērso robežu, neiesniedzot patvēruma pieteikumu. Mēs zinām, cik daudziem ir piešķirts patvērumš, bet mums nav nekādas informācijas par to, kas notiek ar tiem, kuru pieteikumus noraida.

Turklāt, ierodoties valstī, bērniem ir jāpiešķir juridisks pārstāvis, kas aizstāvēs viņu intereses, bet mēs precīzi nezinām, kas ir viņu intereses. Bērna juridiskais pārstāvis nedrīkst būt nepieredzējis brīvprātīgais vai students, vai juridiska persona, kam ir interešu konflikts.

Patrick Gaubert (PPE-DE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es priecājos, nesēn lasot, ka Eiropas Parlamenta Sociālistu grupa ir aicinājusi šī rīta debātes nepārvērst par vēlēšanu kampaņas pasākumu.. Un vēl vairāk, šorīt, uzklusot jūs, es secināju, ka jūsu nostāja sāk bīstami tuvojties manas grupas nostājai.

Es piekritu *Gruber* kundzei, ka dalībvalstis vairs nevar tikt galā ar imigrāciju, darbojoties vienatnē savā Eiropas nostūrī. Es piekritu arī *Moreno* kungam, ka mēs vēlamies palīdzēt valstīm ar augstu emigrācijas līmeni attīstīties tā, lai to pilsoņi vēlētos palikt dzimtenē. Es piekritu arī *Fava* kungam, kad viņš saka, ka Eiropai ir jāpieņem stingra nostāja pret tiem darba devējiem, kas negodīgi ekspluatē savus darba ņēmējus.

Ir cilvēki, kas saista imigrāciju ar vardarbību un kas apgalvo, ka imigranti ir visu viņu valsts nelaimju cēlonis. Šie cilvēki nepiekrīt Eiropas Savienības pamatvērtībām.

Par laimi, ir arī cilvēki, kas cilvēcīgi cīnās pret nelegālo imigrāciju, kura tikai rada mūsdienu vergus, cilvēki, kas atbalsta legālo imigrāciju, kura sniedz mums visiem ekonomiskas, kultūras un intelektuālas iespējas.

Mēs šajā Parlamentā zinām, ka šo problēmu nevar atrisināt, darbojoties tikai valsts līmenī. Vienīgais ceļš uz priekšu ved caur saskaņotu Eiropas politiku.. Mēs neizveidojam *Frontex*, lai vilktu nosliktušus cilvēkus ārā no jūras Eiropas dienvidos vai lai austrumu teritorijās savāktu bērnus, kas miruši no bada un slāpēm. *Frontex* nav nešķersojama robeža, šī aģentūra ir līdzeklis, lai aizkavētu pārmērīgi liela skaita imigrantu ieceļošanu, kuriem mums trūkst pietiekamas apgādes un materiālo resursu.

Mūsu robežu kontrole nav tehniska problēma, tā nav arī militāra problēma: tā ir politiska lieta. Tāpat kā jūs es meklēju visreālāko un vishumānāko risinājumu. Kā mēs visi zinām, to var rast šeit pie Eiropas apaļā galda, vienojoties savā starpā un ar tiem, kas vada tās valstis, kuras ir galvenie imigrācijas izcelsmes avoti. No mums ir atkarīga jaunas, efektīvākas kopējās attīstības formas iniciatīva, kas ļaus saprātīgi regulēt migrācijas plūsmas un imigrantiem ļaus mierīgā ceļā ierasties Eiropas Savienībā.

Deputāti! Migranti bieži nevar izvēlēties to, kas notiek ar viņiem, bet mums ir izvēle: mēs varam uzņemt viņus ar līdzdalību, cieņu un izpratni. No mums ir atkarīgs tas, vai mums veiksies, kad citiem tik ilgi nav veicies.

(Aplausi)

Martine Roure (PSE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs! Mēs patiešām atzinīgi vērtējam šīs kopīgās debātes, jo šodien patiesi efektīva un loģiska Eiropas imigrācijas politika nav iespējama, neizskatot šos divus jautājumus kopā un Kopienas līmenī.

Vairākus gadus attiecīgās mūsu valstis ir pieņēmušas ierobežojošu imigrācijas politiku, bet šī politika nav apturējusi migrantu ierašanos. Gluži otrādi, viņi turpina ierasties Eiropā, stipri riskējot, lai atrastu labākus dzīves apstākļus, un daudziem tas ir izdzīvošanas jautājums.. Pasaule tagad ir globāls ciemats, un mēs nekad nevarēsim apturēt cilvēkus, kas bēg no posta un izmisuma.. Daži cilvēki turpina radīt ilūziju, ka mēs varam slēgt savas robežas, viņi ir pilnīgi bezatbildīgi.

Tas viss, galu galā, ir morāles un solidaritātes jautājums, un no mums pašiem ir jāizlemj, vai palīdzēt visām valstīm, kas ir nelaimē. Tieši tāpēc es gribu, lai šīs debātes būtu plašākas, ietverot daudz ko vairāk par tikai *Frontex*. Protams, Eiropadomei ir jāizskaidro, kāpēc *Frontex* augusta vidū bija spiesta pārtraukt darbību Vidusjūras reģionā operatīvo resursu trūkuma dēļ. Tomēr jautājums, kam mums jāpievērš galvenā uzmanība, ir, kā dot iespēju tiem, kas vēlas ierasties Eiropā, to darīt pienācīgi reglamentētā veidā?

Mums, protams, jāizskata iespēja ieviest Eiropas zilo karti: tā ļautu imigrantiem brīvi pārvietoties starp Eiropu un viņu izcelsmes valsti un to darīt pārredzami un paliekot drošībā.. Tai pašā laikā ir svarīgi, lai Komisija vispirms iesniegtu priekšlikumu kopīga pamata noteikšanai migrantu tiesībām.. Ir ļoti daudz cilvēku, kurus apkaunojošā veidā ekspluatē dažādās mūsu valstīs. Mums ir pilnīgi jāsaprot, ka mūsdienu mainīgajā pasaulē ir absolūti nepieciešams, lai tām valstīm, kurās cilvēki vēl dzīvo nabadzībā, ļautu attīstīties harmoniski. Tas nav nekas vairāk kā mūsu pienākums. Ikvienam ir jābūt tiesībām dzīvot savā dzimtenē, bet pašreizējā situācijā viņiem nav šādas izvēles.

Visbeidzot, es ceru, ka dalībvalstis ņems vērā starpvaldību konferences norādījumus legālās imigrācijas jautājumu izlemšanā ar kvalificētā vairākuma balsojumu un koplēmumu. Es tikai vēl atkārtosu, ka tas ir absolūti būtiski, ja gribam pieņemt saskaņotu Eiropas politiku šajā jomā.

Jean-Marie Cavada (ALDE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisār, amatā esošais Padomes priekšsēdētāj! Beidzot mēs spējam kopīgi apspriest nelegālās imigrācijas tēmu un tādas imigrācijas tēmu, kuru sauc par legālu: tās ir vienas un tās pašas monētas divas puses, bez kurām neviena valsts šodien nevar lepoties ar veiksmīgu imigrācijas politiku. Patiesi, vairākumam vienkārši ir izdevies radīt vēlēšanu nelīdzsvarotību, kas tikai sarežģī problēmas, un tas nav vajadzīgs, ja gribam tās risināt efektīvi.

Pašreiz neviena dalībvalsts nevar apgalvot, ka tā vēlas risināt imigrācijas politikas jautājumus viena pati, un Eiropas Savienības traģēdija ir tā, ka daudzas no tās dalībvalstīm ir valstis, kas vēsturiski, ilgāk par diviem vai vairāk gadsimtiem, ir zinājušas visu par imigrāciju, jo tās ir bijušas imigrācijas upuri. Šodien mēs piedzīvosim politisku pozēšanu, bet, manuprāt, ir pienācis laiks virzīties vienu soli tālāk. Tādā teritorijā, kas pieļauj pārvietošanās brīvību kā mūsējā, lēmumi, ko pieņem viena dalībvalsts tūlīt ietekmē kaimiņvalstis. Tādā pašā veidā ārējās robežas turpmāk kopīgi piederēs visām Eiropas Savienības dalībvalstīm. Mēs nevaram gaidīt, lai dalībvalstis, kas atrodas Eiropas Savienības dienvidos un austrumos tiktu galā, vienas pašas un bezpalīdzības,

ar masveida migrantu pieplūdumu, kā to pašreiz redzam Maltā, Kanāriju salās un Lampedūzā Eiropas Savienības austrumu daļā un pat ziemeļrietumos.

Bez solidaritātes, kas šeit acīmredzot ir vajadzīga, mums ir jābūt politiskai gribai, ko, manuprāt, dalībvalstis nav pietiekami gatavas demonstrēt. Mēs nevaram izstrādāt pienācīgu Eiropas imigrācijas politiku, ja mēs nelikvidējam līdzvara trūkumu, kas pastāv pašreizējos līgumos: cīņa pret nelegālo imigrāciju ir jāpadara par daļu no piemērotas Kopienas sistēmas, un pašreizējā vispārējā paralīze, kas pārņēmusi mūsu legālās imigrācijas politiku, nav vairāk paciešama.

Tāpēc es vēlreiz uzsveru, ka mūsu legālās imigrācijas un integrācijas politikā, kā norādījusi starpvaldību konference, mums jāpiemēro kvalificētā vairākuma balsojuma princips un koplēmums ar Eiropas Parlamentu. Tās ir vienīgais veids, kā mēs varam efektīvi un demokrātiski, veikt vienu no lielākajiem uzdevumiem, kas gaida Eiropas Savienību.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Priekšsēdētāja kungs, godātais komisāra kungs! Es it ka varētu priecāties, ka Parlaments ar Kopienas pieeju nostiprināšanu legālās imigrācijas jautājumus risinās arī manas zemes – Latvijas – nodarbinātības deficīta vairākās nozarēs, tādās kā būvniecība, ēdināšanas pakalpojumi. Jā, daudzi no Latvijas ir aizbraukuši legālajā darbā šajās nozarēs uz vairākām Eiropas Savienības valstīm, un mums savukārt legāli un nelegāli šīs darbavietas aizpilda trešo valstu pilsoņi. Tomēr tiem, kas ļoti vēlas nostiprināt Eiropas Parlamenta un samazināt dalībvalstu, it īpaši mazo valstu, lomu imigrācijas jautājumos, vēlētos novēlēt mainīt akcentus, un tas būtu – pielikt visas pūles, lai vairākas dalībvalstis izbeigtu ierobežot savu darbaspēka tirgu no Eiropas Savienības dalībvalstīm, kas iestājās 2004. gadā, un nemaz nerunājot par attieksmi pret 2007. gada dalībvalstīm, tādējādi veicinot nelegālu nodarbinātību pat Eiropas Savienības pilsoņiem. Esiet konsekventi, kolēģi! Paldies!

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs! Ierosinot legālus imigrācijas ceļus, - un šo ideju īstenībā motivē Eiropas ekonomiskās vajadzības, kas lielāko tiesu neņem vērā to cilvēku patiesās vajadzības, kas dzīvo Eiropas Savienības dienvidu daļā – jūs faktiski nelemjat par migrantu skaitu, kas ierodas Eiropā, bet drīzāk par tiem migrantiem, kam atļauts ieceļot mūsu teritorijā legāli. Bet kas notiks ar pārējiem?

Tiem atliek tikai murgainais jūras ceļojums. Tiem neļauj pamest viņu izcelsmes valsti, viņus pārtver jūrā, viņus gaida neoficiāli ceļi, aizturēšana, izglābšana vai noslīkšana – un es vēlos dzirdēt jūs sakām atkal un atkal, ka cilvēku glābšana jūrā ir vispārējs un būtisks pienākums, jūs esat liecinieki septiņu Tunisijas zvejnieku lietai, un tas ir pats mazākais, ko varam gaidīt – un tad, iespējams, piespiedu repatriācija, nebeidzami klejojumi naidīgās tranzīvalstīs un nopietni cilvēktiesību pārkāpumi, un tā tālāk.

Kā komisāram, kas atbildīgs par tiesiskumu, brīvību un drošību, cilvēktiesību nodrošināšanai jābūt jūsu galvenajam uzdevumam – tāpat kā mūsu uzdevumam -, un jūsu pilnvaras šajā jomā ir patiešām lielas, patiesībā, kā mēs visi zinām, tās ir milzīgas.

Kad Čēčenijas pilsoņiem liedz patvērumu Slovēnijā un viņus izraida caur Ukrainu atpakaļ uz Krieviju, kā jūs varat garantēt, ka viņi nekļūs par vardarbības upuriem? Kādi rezultāti ir sākotnējiem nolīgumiem par atpakaļuzņemšanu, par ko ES ir vedusi sarunas? Kā mēs varam garantēt, ka nesekos represijas, ja mēs tā vienkārši izraidām cilvēkus?

Kad *Frontex* patruļas pārtver jūrā laivas, pilnas ar migrantiem, kā jūs varat nodrošināt, ka tajās sēdošie varēs sekmīgi pieprasīt patvērumu un ka minētās patruļas pienācīgi izturēsies pret nepilngadīgajiem un ņems vērā viņu intereses, kā to prasa starptautiskie tiesību akti?

Vai es varu nobeigumā lūgt jums, lai jūs saprotami paskaidrojat, kāpēc jums nav aktīvas politikas, kas prasa, lai dalībvalstis ratificē Starptautisko konvenciju par migrējošu darba ņēmēju un viņu ģimeņu tiesībām?

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Runā, kas ilgst tikai vienu minūti, mēs varam vienīgi uzsvērt, ka represīvu, uz drošību orientētu politiku, kas migrantus, gan vīriešus, gan sievietes, kuri vēlas darbu un cilvēka cienīgu dzīvi, uzskata par noziedzniekiem, ir jāizbeidz. Migrantu aizturēšanas centri ir jāslēdz un necilvēcīgā repatriācijas politika ir jāizbeidz. Ksenofobija, rasisms un korupcija kopā ar politiku, kas to veicina, ir jāapkaro. Migrējošu darba ņēmēju stāvoklis ir jālegalizē, garantējot viņiem darbu un sociālās tiesības, kas ir nepieciešams noteikums, lai izbeigtu nepieņemamo ekspluatācijas situāciju.. Ir jābūt efektīvai integrācijas politikai, kas jo īpaši ietver ģimenes atkalsavienošanos.

Mēs uzskatām, ka kopējas imigrācijas politikas izstrāde nav adekvāts šo jautājumu un problēmu risinājums, kā rāda visu pārējo kopējo politikas jomu rezultāti. Migrācijas situācija katrā valstī, kas kopā veido Eiropas Savienību, ir atšķirīga. Pieņemot lēmumus, kas izriet no šīs politikas, ir jāņem vērā katras valsts suverenitāte,

kas, protams, nekavē sadarbību ES līmenī, kura ir vajadzīga šajā jomā. Mums ir vajadzīga nevis kopēja politika, bet atšķirīga politika un atšķirīgi pasākumi, kas efektīvi aizsargā imigrantu tiesības un apkaro migrācijas dziļākos cēloņus.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Pietiek šīs politiskās liekulības! Patvēruma tiesības un imigrācija līdzīgos civilizācijas modeļos nerada problēmas. Jautājums būtībā attiecas uz imigrāciju no citas civilizācijas, un tā nevienam nedod labumu.

Darba meklētāju imigrācija ir dubulta netaisnība: tā nolaupa izcelsmes valstij kvalificētu darbaspēku, par ko tā ir maksājusi, bet uzņēmējvalstī tā kropļo darba tirgu un atņem darba iespējas vietējiem bezdarbniekiem.

Labuma meklētāju imigrācija ir kļūda divu iemeslu dēļ: tā atņem dzimteni nabadzīgiem cilvēkiem, kurus hipnotizē Rietumu pasaules vilinājums, bet uzņēmējvalstī tā destabilizē sociālo budžetu, kas ir radīts un var saglabāties tikai ierobežotā un aizsargājošā nācijas vidē.

Tas nozīmē, ka pretēji tam, kas bija pirms mēneša rakstīts uz deputātu restorāna sienām Briselē, Eiropas Savienībai nav vajadzīga imigrācija. Patiesībā gluži otrādi, Eiropas Savienībai ir vajadzīga pienācīga ģimenes un demogrāfiskā politika, efektīva sadarbība starp valstīm un pie robežām, nevis *Frontex*. Pirmkārt, pasaulei ir jāsaprot, ka miers nav rodams ar imigrācijas palīdzību, bet ar pašu valsts attīstību, un, otrkārt, ka notiek īsta proletarizācija, kad cilvēki zaudē savas kultūras saknes..

Jim Allister (NI). – Priekšsēdētāja kungs! Nacionālas valsts spēja kontrolēt savas robežas un pārmainīt savu imigrācijas politiku, kā prasīts, ir taustāms suverenitātes pierādījums.

Tas, ka Apvienotā Karaliste tagad vairs nevar izlabot nopietno pārrēķināšanos, ko tā izdarīja 2004. gadā ar savu Austrumeiropai atvērto durvju politiku, ir spilgts piemērs tam, cik daudz no savas suverenitātes mēs Apvienotajā Karalistē esam zaudējuši, lai piederētu pie šī kluba. Es saku „nopietna pārrēķināšanās”, jo 13 000 paredzēto imigrantu darba ņēmēju vietā mums ir 750 000, līdz ar mūsu labklājības sistēmas iztukšošanu, aizplūstot miljoniem mārciņu bērnu pabalstiem un nodokļu kredītiem bērniem, kas pat nedzīvo Apvienotajā Karalistē, bet var pretendēt uz tiem, jo viņu tēvi tur strādā. ES noteikumu dēļ mēs nespējam neko mainīt, bet daži gribētu gan, lai mēs atdodam Briselei vēl vairāk pilnvaru. Mēs būtu muļķi, ja to darītu.

József Szájer (PPE-DE). – (HU) Dāmas un kungi! Eiropas imigrācijas politikas trūkumiem un līdzšinējām grūtībām, kas saistītas ar kopēju rīcību, ir izdevies iedragāt sabiedrības atbalstu kopīgām vērtībām, tādām kā pilsoņu brīva pārvietošanās Eiropas Savienībā.

Mēs esam atvēruši savas iekšējās robežas, bet mums vēl nav kopējas imigrācijas politikas. Tas ir pavisam absurdi. Eiropas pilsoņi tomēr uzskata, ka ES iekšējo robežu atvēršana noved pie neierobežotas imigrācijas. Ja gribam saglabāt mieru mūsu sabiedrībā un tās atbalstu pārvietošanās brīvībai, mums ir vajadzīga stipra Eiropa, stingrāka nekā pašlaik imigrācijas jautājumā. Šajā sakarā mēs nedrīkstam tomēr aizmirst, ka jauno dalībvalstu pilsoņiem ir lieli ierobežojumi attiecībā uz imigrācijas politiku, lai gan viņi ir Eiropas pilsoņi.

Eiropas Tautas partija uzskata, ka pienācīgai un pārredzamai Eiropas kopējās imigrācijas politikai ir nepieciešami šādi soļi: Pirmkārt, solidaritāte dalībvalstu starpā, kas izslēdz vienpusējus lēmumus, kuri ietekmē visus atvērto robežu dēļ, kā Spānijas valdības lēmuma gadījumā. Otrkārt, cilvēka cieņai jābūt galvenajam principam.

Treškārt, mums apņēmīgi jācīnās pret nelegālo imigrāciju. Kolēģis no Sociālistu grupas pirms brīža teica, ka imigrācija nav noziegums. Tomēr, dāmas un kungi, jebkura persona, kas pārkāpj Eiropas noteikumus un dalībvalstu noteikumus, patiešām izdara kriminālu noziegumu, un tāpēc mēs runājam par nelegālo imigrāciju. Lai apkarotu nelegālo imigrāciju, mums ir stingrāk nekā pašreiz jāapsargā savas ārējās robežas un mums ir vajadzīgi tiesību aktu noteikumi par imigrantu atpakaļnosūtīšanu uz viņu valsti.

Ceturtkārt, jāpastiprina un jāpadara pārredzamāki noteikumi par nelegālo imigrāciju – piedodiet, es gribēju teikt noteikumi par legālo imigrāciju –, ņemot vairāk vērā darbaspēka veidus, kas nepieciešami mūsu valstīs.

Piektkārt, imigrācijas politikai nav jāsakas pie mūsu robežām. Pārsteidz tas, ka Eiropas Savienība, kas ir viena no lielākajām organizācijām pasaulē, kura sniedz palīdzību, neizvirza pietiekami daudz noteikumu attiecībā uz korupciju, cilvēktiesību ievērošanu un demokrātiju saņēmējvalstīm. Tas ir jāizbeidz, un šādi noteikumi saņēmējvalstīm jāpiemēro. *Ceterum censeo*: Eiropai ir vajadzīga stingrāka imigrācijas politika.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Priekšsēdētāja kungs! Pirms vairākām desmitgadēm miljoniem mūsu Eiropas pilsoņu emigrēja uz Ameriku, Austrāliju, Dienvidāfriku un citām Eiropas valstīm. Viņi nebija bagāti, bet glābās no nabadzības.

Mēs lūdzām, lai viņus pieņem un dod viņiem tiesības. Nauda, ko viņi sūtīja uz mājām, stimulēja mūsu tautsaimniecību. Tūkstošiem Itālijas, Grieķijas un Īrijas karogu plivinās šajās valstīs valsts svētku dienās. Viņi mīl valstis, uz kurām devās, bet viņiem ir atļauts mīlēt arī viņu izcelsmes valstis, neviens nejutās apdraudēts šīs dubultmīlestības dēļ. Viņi izcēlās un vairoja uzņēmējvalstu ekonomisko, kultūras un demokrātijas bagātību.

Tāpēc imigrāciju nekādā ziņā nevajadzētu uztvert vispirms kā parādību, kam jāpievērš policijas uzmanība, vēl mazāk kā iespējamu terorisma avotu, kā to tagad apspriež Eiropā.

Imigrācijas politikai jābūt vispusīgai, un tai jāaptver vesela rinda aspektu:

- pirmkārt, legālo migrācijas ceļu uzlabošanu;
- otrkārt, slepenas imigrācijas apkarošanu, īpaši necilvēcīgu bandu, kas tirgojas ar imigrantiem, un atbalstu cilvēktiesību ievērošanai imigrantu aizturēšanas centros. Vienīgais šo cilvēku noziegums ir tas, ka viņi ir piedzimuši nabadzīgās un karu plosītās valstīs;
- treškārt, imigrantu pieplūduma iemeslus: karus, nabadzību, nepietiekamu attīstību, diktatūru. Eiropai jārisina šīs problēmas ar ārlietu un ekonomikas politikas palīdzību;
- ceturtkārt, mums jāvaicā, kāpēc Eiropa tā pievelk imigrantus. Tai pašā laikā mums jāapkaro nelegālā nodarbinātība;
- piektkārt, Eiropas Savienības demogrāfiskās, pētniecības, izglītības un ekonomiskās vajadzības; mums ir jāpiesaista tik ļoti vajadzīgais darbaspēks;
- sestkārt, cilvēktiesību ievērošanu;
- septītkārt, Eiropas tilta veidošanu starp tautām un kultūrām, tādējādi stiprinot mūsu ārpolitiku.

Ļoti maz no iepriekš teiktā prasa policijas iejaukšanos. No otras puses, minētais prasa politikus, kam ir izpratnes spēja un uzdrīkstēšanās. Es priecājos par to, ka pēc sākotnējā uzsvāra uz pieeju, kas pamatojas uz policijas iejaukšanos, Komisija tagad virzās uz priekšu ar daudz labāku vispārējo pieeju. Es apsveicu Frattini kungu!

Mogens Camre (UEN). – (DA) Priekšsēdētāja kungs! To problēmu būtība, kuras mēs šeit risinām, ir demogrāfiskā nelīdzsvarotība pasaulē. Nelegālās imigrācijas legalizēšana neatrisinās nevienu problēmu un imigrācijas pārvaldība ar vienveidīgu noteikumu palīdzību – ne tik.. Vienīgi atbalsts attīstībai un demokrātijai līdzēs. ES valstis ir tik atšķirīgas, ka nav iespējams piemērot vienveidīgus noteikumus. Dānijā vairāk par pusi no visiem imigrantiem no valstīm, kas nepieder pie Rietumu pasaules, nav piemēroti darba tirgum, un to starpā, kas nokļuvuši darba tirgū, ir augsts bezdarba līmenis. Tas ir tāpēc, ka valstī ir augsta minimālā alga un augsti sociālie pabalsti – faktiski tik augsti, ka tikai nedaudzi cilvēki šajā Parlamentā spēj saprast to, ka Dānija vienkārši nevar iekļaut darba tirgū cilvēkus bez kvalifikācijas neatkarīgi no attiecīgās personas tautības un neatkarīgi no lielās finansiālā atbalsta iniciatīvas.

Ar visu dalībvalstu pretestību palielinātai migrācijai no svešām kultūrvidēm vajadzētu pietikt, lai pārliecinātu Eiropas Parlamentu vairāk ieklausīties savos vēlētajos.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Jebkurām debatēm par imigrāciju jāpamatojas vismaz uz četriem faktiem. Cilvēki turpinās riskēt ar dzīvību, lai ierastos šeit, vienalga, cik mūru, cietumu restu vai kuģu mēs izvietosim. Cilvēki neieceļo Spānijā, Maltā vai Itālijā, viņi ieceļo Eiropā. Visi pētījumi norāda uz to, ka imigranti ES ir nepieciešami, lai garantētu pašreizējo labklājības līmeni. Tomēr ļoti augsts ir daudzu imigrantu ļaunprātīgas izmantošanas līmenis no negodīgu uzņēmēju puses, kas izmanto viņu nedrošo situāciju, lai viņus ekspluatētu.

Ja tāda ir situācija – un es atgādināšu jums, ka tas jau ir uzskatāmi parādīts un nav tikai aizspriedumu vai aizdomu sekas –, ja tāda ir situācija, mums jāizstrādā saprātīga un gudra politika attiecībā uz piekļuvi mūsu robežām: cilvēku atturēšana no robežu šķērsošanas nepalīdz kontrolēt šo procesu, tā tikai pasliktina situāciju.

Mums arī ir atbildīgi jāizturas pret uzņemšanas procesu, garantējot imigrantiem patvērumu un bēgļu statusu, individuālu attieksmi pret ikvienu personu un reālus risinājumus.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētāja kungs! Mēs esam uzmanīgi izlasījuši mūsu divu godājamo kolēģu ziņojumus. Tie nesatur nevienu priekšlikumu, kas būtiski atšķirtos no Padomes un Komisijas pasākumiem un politikas.

Frontex, kam meklē lielāku finansējumu, nav tikai mehānisms mūsu robežu kontrolei, to var izmantot arī kā platformu to valstu kontrolei, kas nepieder pie ES, bet robežojas ar to. Nelegālās imigrācijas apkarošanas risinājums nav represiju un intervences mehānismu izveide. Mums nav jādibina aizturēšanas centri, jāievieto biometriski dati centrālajās datu bāzēs, vai jāizturas pret visiem tiem, kas mēģina šķērsot mūsu robežas, vai nu kā teroristiem, vai noziedzniekiem bez izņēmuma.

Tai pašā laikā instrukciju sistēmas izveide legālajai imigrācijai nav pareizais veids, kā apkarot nelegālo imigrāciju. Mēs nedrīkstam turpināt piemērot šo sistēmu kā aizbildinājumu pasākumu veicināšanai, kas kalpos Eiropas Savienībai kopumā, neņemot vērā pašu imigrantu tiesības.

Attiecīgajā paskaidrojumā nav kritizēta biometrisku datu izmantošana, tajā nav nodalīta imigrācijas kontrole no tās pārvaldības, un arī tie imigranti, kas nepieder pie noderīgās intelektuālo darbinieku kategorijas vai svarīgas fiziska darba kategorijas, netiek uzskatīti par tādiem, kas kalpo starptautiskām interesēm.

Imigrācija ir divvirzienu attiecības starp piegādi un dialogu, apmaiņu un savstarpēju ietekmi, sadarbību un cieņu pret tautām un indivīdiem, sapratni un vienādu iespēju garantijām. Tāpēc mūsu pienākums ir veicināt politiku, kam ir šī pieeja un tikai šī pieeja.

SĒDI VADA MAURO KUNGS

Priekšsēdētāja vietnieks

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Mēs šodien esam daudz runājuši par migrantiem. Es tagad vēlos pievērst nedaudz uzmanības tam, ko mūsu pilsoņi no mums prasa. Jautājums, ko mūsu pilsoņi mums prasa ir tas, ka mums Eiropas Savienībā ir miljoniem bezdarbnieku, bet tai pašā laikā mēs runājam par augsti kvalificēta darba ņēmēju imigrāciju. Kā politiķiem mums būs jāveltī daudz enerģijas, lai paskaidrotu mūsu pilsoņiem, ka mums ir vajadzīgi vislabākie prāti pasaulē, ja runa ir par kvalificētiem darba ņēmējiem.

Pilsoņi mums arī uzdod vēl vienu jautājumu: „Vai jūs nopietni ņemat vērā arī mūsu intereses šajā jautājumā?” Mēs runājam par cirkulāro migrāciju. Pēdējo desmitgažu laikā mēs esam ievēduši Turcijas pilsoņus manis paša valstī un pieņēmuši viņus darbā. Čehijas Republikā mums ir vjetnamieši. Cirkulārā migrācija – citiem vārdiem, ideja, ka šie viesstrādnieki atgriežas mājās - nav līdz šim darbojusies mūsu valstīs.. Mūsu pilsoņi jautā: „Kā jūs cerat atrisināt šo problēmu? Kā tas viss saderas?”

Mums būs arī jāpaskaidro pilsoņiem uzskats, ka migrantiem ir pienākums integrēties, kā teica *Lambrinidis* kungs, kas nozīmē valodas mācīšanos un centienus integrēties. Mēs tikai tad liksim pilsoņiem saprast Eiropas migrācijas politiku - legālās imigrācijas - . ja mēs skaidri pateiksim, ka nelegālās migrācijas gadījumā nelegālajiem migrantiem būs jāatstāj Eiropa. Tas ir vienīgais veids, kā panākt sabiedrības piekrišanu legālajai imigrācijai.

Vissvarīgākais ziņojuma aspekts, manuprāt, ir skaidrais apsolījums Eiropas pilsoņiem, ka mēs atstāsim kvotas – citiem vārdiem, uzdevumu noteikt, cik cilvēku ienāks darba tirgū – kā iepriekš dalībvalstu ziņā. Tas rada lielāku uzticēšanos pilsoņu vidū.

Es vēlos pateikties abiem mūsu referentiem, kas ir iesnieguši labu ziņojumu. Savas grupas – EPP-ED grupas – vārdā ļaujiet man teikt, ka mūs iepriecina tas, ka mūsu kolēģi no šī Parlamenta kreisā spārna partijām daudzās jomās ir pavirzījušies tuvāk mūsu nostājai, jo īpaši jautājumā par stingru atpakaļnosūtīšanas politiku, jautājumā par kvotu atstāšanu dalībvalstu izlemšanai un jautājumā par efektīvas robežkontroles izveidi. Es esmu personīgi ļoti gandarīts, ka EPP-ED grupai ir bijusi iespēja šeit izteikt savu viedokli.

Magda Kósáné Kovács (PSE). – (HU) Es pateicos jums, priekšsēdētāja kungs. Eiropai ir vajadzīga kopēja imigrācijas politika. No Tamperes līdz Hāgai, no *Claude Moraes* un *Patrick Gaubert*, abiem šodienas izcilajiem referentiem, un visiem Komisijas paziņojumiem starplaikā – tie ir bijuši dažādie pieturas punkti mūsu ceļā, kurā mēs esam spējuši secināt, ka stingrība imigrācijas politikā pati par sevi nedod nekādu labumu.

Mūsu uzdevums ir koordinēt un noteikt atšķirības. Mums jākoordinē tās sarežģītās parādības, kas ir migrācijas noteicošie faktori, tai skaitā tas, ka ir cilvēki, kas migrē tikai ekonomisku iemeslu dēļ, bet ir arī tādi, kas šķērso

robežu nelegāli. No tiem mums jānoskaidro patvēruma meklētāji, tie, kas iefiltrējas sakarā ar kriminālu darbību, un tie, ko kriminālā darbībā iegrūdušas iestādes pašas.

Līdz šim mēs, jaunās dalībvalstis, esam bijušas tranzīvalstis, bet tagad mēs būsim arī galamērķa valstis un mūsu atbildība pieaugs, jo arī mums ir vajadzīgs jauns darbaspēka papildinājums. Mums tomēr nav vajadzīgi ne fiziska darba, ne smadzeņu darba darītāji, bet jauns darbaspēks mūsu darba tirgum. Tāpēc es atzinīgi vērtēju regulas, kas norāda imigrantu vietu mūsu darba tirgus situācijā. Es atzinīgi vērtēju arī plānu par kopēju likumdošanu un ierosinātos instrumentus šajā kopējās likumdošanas plānā.

Visbeidzot, es vēlos uzsvērt, ka sadarbība ar izcelsmes valstīm pārstāv patieso nākotni ar „cilvēcīgu seju”, kurā legālā un nelegālā imigrācija nav lēmums, kas ietekmē visu cilvēka dzīvi, un tā nenozīmē bēgšanu no savas valsts un savām mājām, bet tā ir pārejošs periods, kurā ar izpratni un integrāciju ir jāveido apstākļi mājupceļam. Pateicos, priekšsēdētāja kungs.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Pateicos, jums, priekšsēdētāja kungs, komisār. *Frontex* aģentūra pieliek lielas pūles, bet man jāsaprot, ka mēs vēl esam tālu no vēlamo rezultātu sasniegšanas. Pagājušā gada jūlijā *Frontex* misija Vidusjūras reģionā noveda pie tā, ka to imigrantu skaits, kas ieradās manā valstī Maltā samazinājās uz pusi, salīdzinot ar iepriekšējā gada jūliju. Neticami, ka par spīti tam misija jūlija beigās apturēja darbību un mēs faktiski pieredzējām to, ka iebrucēju skaits augustā dubultojās, salīdzinot ar iepriekšējo gadu. Šajā mēnesī *Frontex* misija turpinājās, bet mēs tomēr esam pieredzējuši iebrucēju skaita pieaugumu, salīdzinot ar iepriekšējā gada septembri. Ko tas viss nozīmē, priekšsēdētāja kungs? Pirmkārt, tas nozīmē, ka mums turpmāk ir jāstiprina *Frontex* un ka tāpēc Parlaments ir apņēmis palielināt *Frontex* budžetu un nevis to samazināt, kā to cenšas darīt Padome. Tas nozīmē, ka dalībvalstis, kas *Frontex* apsolīja tik daudz kuģu, helikopteru un lidmašīnu, nepilda savu solījumu, un es sagaidu no *Frontex* un Komisijas, lai tās sadarbojas ar Parlamentu un piespiež dalībvalstis pildīt savu pienākumu. Tas nozīmē arī to, ka jāstrādā daudz vairāk, lai trešās valstis, tādas kā Lībija, sadarbotos ar mums imigrācijas jautājumā. Tomēr tas nozīmē arī to, priekšsēdētāja kungs, ka Eiropas imigrācijas politikā var atrast liekulību. Visi piekrīt, ka pirmajai prioritātei jābūt to cilvēku dzīvības glābšanai, kas slikt Vidusjūrā. Ļoti labi, tā tam arī jābūt. Tomēr, kad mēs jautājam, kā to darīja Malta, kas pieņems no sliktākas izglābtos cilvēkus, valda dziļš klusums.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Ir labi, ka beidzot tiek atzīts, ka nepietiek tikai ar kopīgām pūlēm apkarot nelegālo migrāciju, bet ka ir vajadzīga visaptveroša stratēģija, lai kopējiem spēkiem pārvaldītu un koordinētu legālo migrāciju, jo īpaši Eiropā bez robežām. Tomēr tas nevar būt tikai iekšlietu ministru uzdevums, kas ātri panāk vienošanos par to, kā rīkoties attiecībā uz nelegāliem migrantiem; bet tas ir arī nodarbinātības un sociālo lietu ministru uzdevums.

Es tāpēc atzinīgi vērtēju Padomes un Komisijas iniciatīvu iesaistīt attiecīgās nozaru ministrijas, tai skaitā, piemēram, mūsu vicekancleru *Müntefering* kungu. Faktiski legālā migrācija vienmēr nozīmē imigrāciju darba tirgū un tāpēc arī sociālās nodrošināšanas sistēmās.

Tomēr mums intensīvāk jāapkaro arī migrācijas cēloņi un iemesli, kas mudina tik daudz cilvēku rast situācijas atrisinājumu bēgšanā no savām postā nonākušajām valstīm. Mums jārada legālas nodarbinātības iespējas. Zilā kartē un cirkulārā migrācija ir pirmais solis uz priekšu.

Man ir viens komentārs arī par *Frontex*: tas, ko dažas dalībvalstis dara šajā sakarā, ir apkaunojoši. Solidaritātei, ko no mums vienmēr prasa, ir jāattiecas uz visām ES dalībvalstīm, ne tikai uz dažām, un, manuprāt, bēgļi ir jāizvieto visās dalībvalstīs pēc formulas, par kuru vēl jālemj. Tā nevar būt tikai Maltas vai Kanāriju salu, vai Grieķijas lieta. Galu galā, *Frontex* var būt tikai tik labs, cik dalībvalstis ļauj tam būt labam.

Es vēlos sniegt vēl vienu papildu komentāru par *Frontex*. *Frontex* vienmēr ņem nosaukumus savām operācijām no grieķu mitoloģijas. Piemēram, *Nautilus*. Tomēr viena no nākamajām operācijām ir nosaukta par Hidru. Man šķiet, tas liecina par sliktu gaumi. Manuprāt, šīs operācijas nosaukums ir jāmaina, jo ikviens, kas pārzina grieķu mitoloģiju, zina, ko Hidra nozīmē.

(Aplausi)

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE-DE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos sniegt dažus komentārus un minēt tikai dažus statistikas datus. Saskaņā ar *Eurostat* 45 % no ārvalstniekiem, kas ierodas Eiropas kontinentā, izvēlas palikt Spānijā. Starp 21. un 24. septembri 595 Subsahāras pilsoņi ieradās Spānijas krastos. Kopš šī gada sākuma 11 000 imigrantu ir sasnieguši Kanāriju salas, un 9000 no tiem – kopš Hēras misijas īstenošanas 23. aprīlī.

Par spīti *Frontex* Hēra, Hermeja, Nautilus, Poseidona un Maltas operācijām, skaitļi rāda, ka mafijām, kas tirgojas ar cilvēkiem, ir nepieciešamie līdzekļi, lai izvairītos no mūsu kontroles mehānismiem un atvērtu jaunus jūras ceļus. Viens no piemēriem ir lielais imigrantu skaits, kas sasniedz Spānijas austrumu krastu, tai skaitā vairāk par 4000 imigrantiem no Šrilankas un Pakistānas, kas gaida, lai tos aizved uz Eiropu no Gvinejas Konakri krastiem.

Tāpēc prioritāte jādod misijām, kas paredzētas mafijas locekļu atrašanai un apcietināšanai, un policijas un starptautiskās sadarbības pastiprināšanai, izveidojot kopējas izmeklēšanas grupas. *Frontex* jāsaģlabā pastāvīgajām misijām krīzes teritorijās. Ir svarīgi, lai Padome virzītu tālāk Eiropas Robežapsardzes patruļu tīkla izveidi, lai pastiprinātu uzraudzības un kontroles uzdevumus.

Visai ES jāatbalsta un jāveicina sadarbības nolīgumi un informācijas kampaņas, ne tikai pamatojoties uz lingvistisku un profesionālu pieeju, bet izcelsmes un tranzīvalstis arī ir jāinformē par risku, ko uzņemas migranti, un par viņu nāvi.

Visbeidzot, Eiropas līmenī jākoordinē migrācijas politika, lai novērstu pārāk liberālus tiesību aktus un legalizēšanas procesus, kam ir „aicinošs efekts”. Mums jāveicina arī auglīga un humāna patvēruma politika un nepieciešamā starptautiskā aizsardzība.

Es tūlīt beigšu, priekšsēdētāja kungs: nevar ziņot Padomei par 20 % solidaritātes. *Frontex* sagādā 80 % kuģu fraktēšanai, lidmašīnām, degvielai, visu, izņemot materiālu amortizācijai. Tāpēc Padomei jāveicina 20 % solidaritātes un jāatturas no divkosīgas politikas, kas ietekmē visu Eiropas Savienību.

Inger Segelström (PSE). – (SV) Priekšsēdētāja kungs! Ļaujiet man sākt ar pateicību referentiem par viņu ļoti labo darbu.. Mani iepriecina plāni apgrūtināt dzīvi darba devējiem un privātām personām, kas nelegāli nodarbina cilvēkus. Piemēram, nelegālajā nodarbinātībā māsasaimniecības darbos un bērnu aprūpē ir galvenokārt iesaistītas sievietes, bieži no imigrantu aprindām. Tas ietekmē ne tikai iesaistītās personas, bet arī sociālās nodrošināšanas un finanšu sistēmu, un konkurenci attiecīgajās valstīs. Mani iepriecina arī tas, ka būs pieejams ilgstošs atbalsts cilvēku tirdzniecības apkarošanai, jo īpaši sieviešu un bērnu tirdzniecības apkarošanai, kas ir galvenais cilvēku tirdzniecības veids. Esmu pateicīga par atbalstu, kas ļāvis desmit gados samazināt upuru skaitu uz pusi, lai nākotnē pilnīgi izskaustu šo praksi.

No otras puses, esmu vilusies par to, ka mani neatbalstīja Konservatīvo grupa un Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja jautājumā par palīdzības sniegšanu sievietēm un bērniem, lai tie atbrīvotos un sāktu jaunu dzīvi. Balsošana par 29. grozījumu piedāvā jaunas iespējas atbalstīt sievietes un bērnus, lai tie varētu palikt ES, vai arī palīdzēt tiem atgriezties mājās. Dariet to, lai sievietes varētu dzīvot – pēc cilvēku tirdzniecības.

Mani iepriecina arī tas, ka mēs turpinām sacīt „nē” bēgļu nometnēm ārpus ES. Es tomēr gribētu brīdināt par ekonomisko migrantu darbaspēku, ko mēs dabūsim, ja ģimenēm, partneriem un bērniem neļausim tos pavadīt. Tad pie mums ieradīsies galvenokārt jauni vīrieši, un tas nav vēlams nevienas ES valsts sabiedrībā.

Mēs runājam par ES robežām. Ir svarīgi, lai personas, kas nodarbojas ar cilvēku tirdzniecību, noziegumiem, narkotiku un ieroču tirdzniecību un naudas atmazgāšanu, netiktu ielaisti ES, bet lai tai pašā laikā cilvēki, kam nepieciešama aizsardzība, tiktu uzņemti humānajā ES. Viņi ir ES pamats, un viņus nedrīkst izslēgt no ES kopējās nākotnes. Migrācija būs svarīga ne tikai mums, kas pašreiz dzīvojam šeit, bet arī nākamajām paaudzēm, un mums jāpanāk gan globāla labklājība, gan mūsu pašu labklājība.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Amatā esošais Padomes priekšsēdētāja kungs, Komisijas priekšsēdētāja vietnieka kungs, dāmas un kungi! Šodienas debātes pamatojas uz diviem ziņojumiem, kas skaidri pārstāv divas viena otru papildinošas pieejas: legālās migrācijas politikas plānu un prioritātes nelegālās migrācijas apkarošanā. Atbalstīt vienu un aizmirst otru būtu nopietna kļūda. Tās ir vienas un tās pašas monētas divas puses. Migrācija mūsdienās ir milzīga parādība. Tiek lēsts, ka Eiropas Savienībā pašreiz ir aptuveni 26 miljoni migrantu, gan legālu, gan nelegālu. Migrācija ir parādība, kam piemīt skaidra Eiropas dimensija, ne tikai tāpēc, ka ikviena dalībvalsts pati par sevi nevar to efektīvi pārvaldīt, bet jo īpaši tāpēc, ka jebkura pārmaiņa vienas dalībvalsts imigrācijas politikā ietekmē citu dalībvalstu migrācijas plūsmas un to attīstību.

Komisijas priekšsēdētāja vietnieka kungs! Es, kā redzams, atbalstu zilās kartes ideju un arī Eiropas imigrācijas portāla izveidi, kas plašā mērogā sniegtu informāciju par legālās migrācijas noteikumiem un iespējām Eiropas Savienībā. Es atzinīgi vērtēju stratēģiju, kas atsakās no vienas direktīvas idejas, jo tai sekoja vairāki gadi strupceļa Padomē, un pieņem progresīvu metodi, kas paredz četru nozaru direktīvu izdošanu nākamajos trijos gados. Es vēlos uzsvērt vajadzību pēc attīstības atbalsta politikas, ietverot nolīgumu parakstīšanu ar

trešām valstīm, lai efektīvi pārvaldītu migrāciju. Sadarbība ar izcelsmes valstīm ir svarīga, lai apkarotu cilvēku tirdzniecību un nelegālo nodarbinātību.

Visbeidzot, priekšsēdētāja kungs, mums jāgarantē arī robežkontrolē un pieejamo resursu, tādu kā *Frontex RABIT* (ātrās reaģēšanas robežapsardzes vienības) izmantošana, kam jābūt piekļuvei resursiem, kas vajadzīgi to darbībai.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Migrācija rada problēmas ne tikai Dienvideiropai. Tā ietekmē visu Eiropas Savienību, ieskaitot arī manu valsti Poliju, kas atrodas kontinenta ziemeļaustrumos.

Polijas austrumu robeža ir Eiropas Savienības garākā sauszemes robeža, un mēs esam atbildīgi par tās drošību. Turklāt *Frontex*, no kā gaida tik daudz, atrodas Varšavā. Mēs *Frontex* uzticam konkrētus pienākumus un atbildību, un mums tāpēc jānodrošina, lai tās rīcībā būtu vajadzīgie instrumenti un resursi un tā varētu darboties un efektīvi aizsargāt mūsu robežas.

Gandrīz trīs miljoni manu tautiešu ir pēdējos gados pametuši Poliju. Viņi ir aizceļojuši uz citām Eiropas Savienības dalībvalstīm, izmantojot kopējā tirgus principu priekšrocības. Tomēr mēs esam uzņēmusi tūkstošiem personu no Tālajiem Austrumiem, piemēram, no Korejas un Vjetnamas. Protams, ir ieradušies arī cilvēki no Ukrainas un Baltkrievijas. Mums ir vajadzīgi šie jaunatnācēji. Tie palīdz celt Poliju.

Tāpēc es atzinīgi vērtēju *Grüber* kundzes un *Moreno Sánchez* kunga ziņojumu par imigrācijas politiku, jo tās priekšnoteikumi civilizē imigrāciju, veidojot legālās imigrācijas ceļus. Abi ziņojumi ļoti labi papildina viens otru. Kopā ar priekšlikumu direktīvai, kas paredz kriminālsodu nelegālo imigrantu darba devējiem, pie kuras Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja pašlaik strādā, tie veido stabilu Eiropas Savienības imigrācijas politikas tiesisko pamatu. Es priecājos, ka Parlamentam ir tik svarīga loma šajā jautājumā.

Es vēlos pievienot vēl pēdējo komentāru. Imigrācija nav jāuztver kā problēma. Gluži otrādi, mums tā ir jāuztver kā iespēja novecojošai Eiropai. Mums jāizmanto to cilvēku enerģija un entuziasms, kas ierodas pie mums legālā ceļā, un jāiesaista tie jaunu nāciju un mūsu kopējās Eiropas veidošanā!

Barbara Kudrycka (PPE-DE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Ir vērts pārdomāt, kas tiek uzsvērts ziņojuma par nelegālo imigrāciju. Ziņojumā uzmanība ir galvenokārt pievērsta Vidusjūras baseinam. Tajā jūtama pārlieku liela pašāvība Kopienas rīcības instrumentiem.

Mēs visi zinām, ka atbildība par robežkontroli ir uzlikta dalībvalstīm. Tomēr šajā ziņā daudz kas ir atkarīgs no attiecīgās dalībvalsts gatavības sniegt īpašus pakalpojumus, neraugoties uz atsaucēm par subsidiaritātes principu un *Frontex* pastāvēšanu.

Situācija pie dienvidaustrumu sauszemes robežas arī prasa uzmanību, finanšu resursus un kopēju rīcību, lai gan tas nav pašlaik galvenais nelegālās imigrācijas ceļš.

Turklāt Šengenas zonas paplašināšana var sarežģīt problēmas, kas saistītas ar migrāciju. Tāpēc Eiropas Savienības legālās migrācijas politika ir tik svarīgs jautājums. Lai spētu pārvaldīt legālo ekonomisko migrāciju, mums tomēr vispirms jāizmanto darbaspēka potenciāls un mobilitāte Eiropas Savienības iekšienē.

Pārejas periodi darba tirgu atvēršanai jauno dalībvalstu pilsoņiem un selektīva ierobežojumu atcelšana, atverot darba tirgus tikai augsti kvalificētiem darba ņēmējiem, nopietni grauj virzību uz Kopienas imigrācijas politiku, kas paredzēta trešo valstu pilsoņiem.

Kultūras un ģeogrāfiskie faktori, kas saistīti ar legālo migrāciju, arī ir svarīgi. Pamatojoties uz ģeogrāfisko novietojumu, kultūras un valodas līdzību, dalībvalstis acīmredzot sliecas pieņemt migrācijas politiku, kas attiecas uz konkrētām trešām valstīm. Es runāju par tām valstīm, kuru pilsoņi spēj vieglāk integrēties Eiropas kultūrā un vērtībās kaut vai attiecīgo valodu tuvuma un zināšanu dēļ. Šādam legālās migrācijas veidam ir dubulta pievienotā vērtība.

Josep Borrell Fontelles (PSE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Vidusjūra ir pasaules visvienlīdzīgākā robeža. Milzīgās ekonomiskās un ienākumu atšķirības starp tās abiem krastiem rada cilvēku plūsmu, ko nevar kontrolēt tikai ar policijas spēku palīdzību.

2006. gada vasarā man bija izdevība apsveikt komisāru *Frattini*, tāpēc ka viņš un daži Spānijas zvejnieki nosargāja Eiropas godu, izglābjot grupu cilvēku, kas atradās jūrā viļņu varā. Un mēs tad bijām liecinieki apkaunojošam tirgošanās procesam, lai izlemtu, ko ar viņiem darīt. Pēc viena gada, komisār, vai mēs esam labākā situācijā, lai atrisinātu šo problēmu?

Mēs virzāties uz priekšu patiešām ļoti lēni, un mūsu progresa temps ir nesavienojams ar problēmas nopietnību, kas mums jāatrisina. Tā ir problēma, ko mēs nespēsim atrisināt bez izcelsmes valstu turpmākās attīstības. Mums tas ir jāiegaumē. Mēs nespēsim atrisināt šo problēmu bez izcelsmes valstu attīstības, jo mēs nevaram uzņemt visu Subsahāras demogrāfisko pārpalikumu, lai gan mums ir vajadzīgs liels skaits imigrantu.

Turklāt tas, kas šeit notiek, ir šausmīga kombinācija – bads vienā pusē un televīzijas satelītu antenas otrajā. Tukšais šķīvis virtuvē un satelīta šķīvis, pilns ar cerībām, veido vislabāko augsni nelegālajai imigrācijai, ko mēs varam kontrolēt, tikai dodot ieguldījumu izcelsmes valstu attīstībā un novēršot īsto „aicinošo efektu” – nelegālo nodarbinātību.

(Aplausi)

Philip Bradbourn (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs! Tēma, ko šodien apspriežam ir, bez šaubām, viena no vissvarīgākajām Eiropai un tāda, kas no dalībvalstīm prasa dažādus uzdevumus. Tieši šī iemesla dēļ, vienalga, vai mums ir darīšana ar legālo, vai nelegālo imigrāciju, mēs nedrīkstam pieņemt pieeju, kas visām problēmām piedāvā vienu risinājumu. Migrācijas jautājumiem arī turpmāk ir jābūt katras dalībvalsts suverenām tiesībām.

Tomēr es dodu priekšroku ciešākai sadarbībai starp dalībvalstīm, kas var atrast kopīgu pamatu, lai strādātu visu labā. Un tāpat kā citi runātāji es vēlos īpaši pievērst Parlamenta uzmanību *Frontex* sistēmai, kam mēs esam nesen atkal piešķīruši 12. miljonus euro.

No paša sākuma šī sistēma ir cietusi dalībvalstu dēļ, kas apsolīja resursus, bet nepildīja savu solījumu. Ja mēs gribam, lai šis projekts būtu veiksmīgs, mums jānodrošina, ka apsolītie resursi kļūst pieejami operācijām, kad tie būs vajadzīgi.

Tomēr tas ir tikai viens no līdzekļiem cīņā par nelegālās imigrācijas apturēšanu.. Mums jāmeklē jauni un novatoriski risinājumi vietās, no kurienes migranti sāk savu ceļojumu. Mums jāorganizē mērķorientētas kampaņas izcelsmes valstīs, darot zināmu to, ka Eiropai nav atvērtas durvis. Visvairāk mums jāvērsas pret cilvēku tirgotājiem.

Šīs monētas otra puse nozīmē to, ka mūsu dalībvalstīm jābūt efektīvai repatriācijas politikai, lai atturētu tos, kas meklē un organizē nelegālo migrāciju.

Tā es beidzot varu rezumēt, sakot, ka starp dalībvalstīm ir vajadzīga sadarbība, nevis regulēšana. Pieeja, kas visām problēmām piedāvā vienu risinājumu, nevar atrisināt imigrācijas problēmas, un mēs nedrīkstam iekrist tādas domāšanas slazdā, kas uzvedina uz secinājumu, ka „vairāk Eiropas” sniegs pareizo risinājumu.

Louis Grech (PSE). – (MT) Priekšsēdētāja kungs! Es piekritu, ka pēdējos mēnešos komisāra *Frattini* ziedošanās un Portugāles prezidentūras šim jautājumam piešķirtā prioritāte dod rezultātus par spīti briesmīgajai birokrātijai un acīmredzamajam solidaritātes trūkumam dažos aspektos, kas vilcināšanās dēļ mazināja vairāku iniciatīvu efektivitāti. Tomēr šis traģiskais jautājums pelna kopēju Eiropas politiku, lai nekavētos risinātu būtiskus jautājumus, tai skaitā tādas politikas pieņemšanu, kas paredz pienākumu nastas dalīšanu starp visām dalībvalstīm, Dublīnas II regulas pārskatīšanu, kā ierosināts *Sánchez* ziņojuma 18. punktā, piemērotu finanšu atbalstu vai citāda veida atbalstu, tai skaitā kapitāla nodrošināšanu infrastruktūras projektiem, kā arī projekta dzīvotspējas novērtējumu, vai arī centru, tādu kā nodarbinātības centru, izveidi izcelsmes un tranzīvalstīs, realizējamās atpakaļnosūtīšanas politikas izstrādi, savlaicīgas integrācijas politikas īstenošanu un cīņu pret organizēto noziedzību, ieskaitot cilvēku tirdzniecību, kā arī pret ksenofobiju un rasismu. Diemžēl mums Vidusjūras reģionā nav Eiropas aģentūru, kas varētu izstrādāt šo kopējo imigrācijas un patvēruma politiku. *Frontex* nevar izpildīt šo lomu, ja tās uzdevums būtiski nemainās. Visbeidzot, priekšsēdētāja kungs, es vēlos pateikties abiem referentiem, kas mums ar konkrētiem piemēriem parādīja, cik atpalikusi ir Eiropas Savienība šajā ziņā. Viņi pievērsās imigrantu tiesībām un cieņai, jo imigranti bieži ir politisku represiju, nabadzības un organizētās noziedzības upuri, kā arī grūtībām, ar ko jāsasopas mazajām dalībvalstīm, tādām kā Malta, kam jānes pārmērīgs slogs, bieži bez jebkādas īstas solidaritātes.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Dāmas un kungļi! Eiropa ir sastapusies ar diviem izaicinājumiem. No vienas puses, mēs redzam novecošanos un iedzīvotāju skaita samazināšanos. No otras puses, – simtiem tūkstošu, pat miljoniem cilvēku no jaunattīstības valstīm, tiecoties ieceļot, vai nu legāli, vai nelegāli, klauvē pie Eiropas Savienības dienvidu un austrumu vārtiem. Tas ir izaicinājums, kas Eiropas Savienībai jārisina kopīgiem spēkiem, neviena valsts, lai cik tā liela, nevar to atrisināt viena pati.

Es tāpēc atzinīgi vērtēju Komisijas pūles meklēt un ierosināt kopīgus risinājumus, tādus kā *Frontex* iesaistīšanu, lai apkarotu nelegālo migrāciju. Vēl viens piemērs ir legālās imigrācijas pārvaldīšana ar zilās kartes sistēmas palīdzību vai sadarbojoties ar izcelsmes valstīm. Es atzinīgi vērtēju arī komisāra *Frattini* šodienas vairākkārtējo

aicinājumu tām Eiropas Savienības valstīm, kas nav vēl atvērušas savus darba tirgus pilsoņiem no jaunajām dalībvalstīm, to darīt pēc iespējas ātrāk.

Manuel Lobo Antunes, *amatā esošais Padomes priekšsēdētājs*. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es runāšu īsi. Šis nenoliedzami ir vienas no vispilnīgākajām, detalizētākajām un visaptverošākajām debatēm, kuras man ir bijis tas gods vadīt, apmeklēt, un piedalīties Padomē un šajā Parlamentā. Tās bija debates, kuras es atzīmēju un no kurām es, protams, smēlos dažādus ierosinājumus, padomus un priekšlikumus, kas, manuprāt, ir ārkārtīgi svarīgi un būtiski darbam, kurš mums turpmāk jāveic.

Ņemot to vērā, es uzskatu, ka man ir visas tiesības secināt, ka Eiropas Savienībai ir saskaņota un visaptveroša stratēģija imigrācijas jautājumu risināšanai un ka tā ir gatava īstenot politiku, kas šai stratēģijai piešķirs materiālu un praktisku formu. Protams, vēl mūs gaida vilcināšanās, protams, šaubas un, protams, vajadzība būt nedaudz godkārīgākiem, bet man jāuzsver, ka viss līdzsvarosies tajos apstākļos, kuros dzīvojam, un neatkarīgi no tām grūtībām, kas mūs gaida. Es uzskatu, ka mēs esam uz pareizā ceļa un ka mēs varam un mums jāvirzās uz priekšu, cieši apņēmoties īstenot patiešām globālu pieeju migrācijai.

Mēs uzskatām, ka šīs politikas pamatā ir divi būtiski vārdi, humānisms un solidaritāte. Humānisms tāpēc, ka šī politika pamatojas uz cilvēkiem un tā ir domāta cilvēkiem. Prezidentvalsts nedrīkst aizmirst un arī nekad neaizmirst šo humānisma jautājumu. Kā jau tika teikts, mēs runājam par cilvēkiem, kas, tiecoties iekļūt mūsu sabiedrībā, ar pilnām tiesībām cenšas nodrošināt labāku dzīvi sev un savām ģimenēm. Tās ir cilvēcīgas vēlmes un alkas, kas mums ir pilnīgi jārespektē. Otrs būtiskais vārds ir solidaritāte, jo, kā jau teikts, tas nav jautājums vai problēma, ko var atrisināt viena dalībvalsts vai pat divas, vai trīs dalībvalstis. Tā ir problēma, kas ietekmē ikvienu, un kam tāpēc ir un jābūt kopējai atbildei. Par laimi, mēs uzskatām, ka arvien vairāk cilvēku acīmredzot izprot vajadzību apvienot šos abus jēdzienus – humānismu un solidaritāti –, formulējot un īstenojot Eiropas migrācijas politiku.

Mēs jau esam izveidojuši kopēju instrumentu nelegālās imigrācijas apkarošanai, aģentūru, kas pazīstama kā *Frontex* un pastāv jau divus gadus. Šajā laika periodā tā ir spērusi pirmos soļus, un, mūsaprāt, par spīti dažām grūtībām, ir sevi attaisnojusi. Ir skaidrs, ka mums jāpieliek lielākas pūles, lai sagādātu tai nepieciešamos instrumentus, lai tā varētu sasniegt mērķi, kam tā tika izveidota, efektīvāk, ātrāk un precīzāk. Tomēr mēs uzskatām, ka šis kolektīvais instruments līdz šim ir labi pierādījis, ka tā izveide bija nepieciešama un pareiza.

Runājot par legālo migrāciju, šeit pareizi tika pieminēta vajadzība pastiprināt mūsu dialogu ar trešām valstīm, jo īpaši ar tām valstīm, kas ir imigrācijas plūsmu avoti. Šis dialogs ir absolūti būtisks, un, kā jau teikts, es pilnīgi piekrītu, ka, neapsverot, neanalizējot un kaut kādi neapkarojot cēloņus, kas izcelsmes valstīs ir migrācijas plūsmu pamatā, mēs nekad nespēsīm atrast galīgo problēmas atrisinājumu.

Mēs esam pastiprinājuši dialogu šajā jomā ar Āfriku, un mēs ceram, ka nākamajās Eiropas un Āfrikas sarunās augstākajā līmenī var sasniegt svarīgus rezultātus un, ņemot vērā migrāciju un sarunas par migrāciju ar trešām valstīm, – galu galā, legālu migrāciju. Portugāles prezidentvalsts ir izvēlējusies legālo migrāciju kā vienu no pirmajām darba kārtības rīcības prioritātēm savas prezidentūras sešu mēnešu periodā.. Komisija arī ir bijusi aktīva šajā jomā un ir iesniegusi priekšlikumus, kurus mēs uzskatām par ļoti interesantiem. Tos apspriedīs mūsu prezidentūras laikā, un kā jau teicu, mēs ceram panākt lielu progresu.

Apkopojot teikto, par spīti grūtībām, par spīti grūtām problēmām, kas mums jārisina, mēs uzskatām, ka esam uz pareizā ceļa. Šur un tur varbūt mums vajadzētu būt nedaudz godkārīgākiem.. Šur un tur varbūt mums vajadzētu būt nedaudz ātrākiem, bet es uzskatu, ka neviens godprātīgs cilvēks nevar noliegt, ka pēdējos gados ļoti daudz kas ir izdarīts.

Protams, Padome atzinīgi vērtē un atbalsta šīs debates ar Eiropas Parlamentu. Šodien šeit radās jautājums par koplēmumu un Reformas līgumu. Kā jūs zināt, Reformas līgums sakņojas mandātā, ko apstiprināja Eiropadome un tāpēc arī visas dalībvalstis. Protams, ka šāda veida lēmumi jāpieņem visām dalībvalstīm, ne tikai prezidentvalstij. Katrā ziņā es uzskatu, ka Reformas līgumā tāpat kā Konstitucionālajā līgumā ir sperti ļoti lieli soļi, lai paplašinātu koplēmuma procesu, ietverot tajā daudzas ES likumdošanas iniciatīvas.

Franco Frattini, *Komisijas priekšsēdētāja vietnieks*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es arī esmu pateicīgs ikvienam, kas runāja šajās ārkārtīgi svarīgajās debatēs. Es uzskatu, ka Eiropai jābūt patiešām vienotai pieejā šai vispārējai parādībai, kas skar miljoniem bērnu, sievietes un vīriešu un ietekmē visus kontinentus.

Vispirms, kā jau teikts – un es tam piekrītu -, mums jāapkaro nelikumīga rīcība, vērstoties pret pārvadātājiem un tiem, kas ekspluatē nelegālos imigrantus, ar repatriācijas politikas palīdzību, kas ir gan pārliecinoša, gan ievēro ikviena cilvēka individuālās tiesības un cieņu. Eiropas Savienība jau ir uzsākusi repatriāciju un var to

turpināt. Es vēlos atgādināt, ka repatriācijas iniciatīvas bieži tiek uzticētas ANO Augstā komisāra bēgļu jautājumos birojam, lai nodrošinātu maksimālu pārrēķināšanu cilvēktiesību ievērošanas ziņā.

Es uzskatu, ka Eiropas politikai jāsaista palīdzība, cilvēktiesību ievērošana, tirdzniecības politika ar Āfriku un imigrācija. Es visnotaļ piekrītu *Watson* kunga gudrajiem vārdiem par šīm valstīm: „Mēs ņemam vai nu viņu preces, vai viņu cilvēkus.” Mums tas jāpārdomā, jo stratēģijai jābūt vispārējai, un tā nevar izslēgt tirdzniecības attiecības vai mūsu palīdzības politiku Āfrikas attīstībai.

Ārējo robežu kontrole ir arī ļoti svarīga. Daži no jums to pieminēja, daži izteica šaubas. Es uzskatu, ka *Frontex* ir pelnījis atbalstu. Tas ir pelnījis atbalstu, jo, kā tas notika šovasar, tas ir ne tikai izglābis cilvēku dzīvības, kas citādi būtu zaudētas, bet *Frontex* amatpersonas ir arestējušas lielu cilvēku skaitu: 400 cilvēku, pārvadāšanas organizāciju locekļi ir noķerti un nodoti attiecīgajām iestādēm. Tas ir liels skaits, ņemot vērā to, ka tas notika tikai pagājušajā vasarā.

Es tāpēc ceru, ka šis Parlaments atzīs vajadzību piešķirt *Frontex* papildu resursus 2008. gada budžetā. Es zinu, ka pastāv grozījums, kas plāno iesaldēt veselus 30 % no *Frontex* operatīvajām izmaksām, kam būs tūlītēja ietekme. Es ceru, ka šo priekšlikumu vēl no jauna apsvērs un ka budžetu nevis samazinās, bet palielinās, pakļaujot to uzraudzībai un pieprasot pilnīgi atbildīgu attieksmi pret izdevumiem.

Protams, daudzi ir izteikušies par ekonomisko migrāciju. Detalizētais priekšlikums, ko es sniegšu par Eiropas darba atļauju, protams, nenozīmē, ka mēs Briselē nolemsim, cik imigrantu ir vajadzīgi katrā valstī. Tas paliks katras valsts valdības un darba tirgus ziņā. Tāpēc es vēlos nomierināt visus tos, kam ir jautājumi vai bažas par to. Citiem vārdiem, katra dalībvalsts varēs brīvi izlemt, cik katras kategorijas darba ņēmēju, kas nepieder pie Kopienas, tai ir vajadzīgi. Tomēr, dāmas un kungi, ir viena lieta, ko dalībvalstis nevarēs darīt, tās nevarēs teikt: „Mums nav vajadzīgs neviens darba ņēmējs” un tad turpināt paciest nelegālo imigrāciju un ekspluatēt nelegālo darbaspēku. Tas nebūs iespējams, tāpēc ka pastāvēs Eiropas mēroga noteikumi.

Imigrācija, protams, noved mūs pie universālas vērtības, ko daži no jums pieminēja, cilvēku mobilitātes. Es uzskatu, ka pastāv ne tikai iespējas, bet arī tiesības. Tiesības ir vienmēr saistītas ar pienākumiem. Nav iedomājama politika, kas saistīta ar tiesībām, bet ne pienākumiem. Mēs nevaram vēlēties un nevēlēsīties nevienam uzspiest Eiropas tiesību aktus vai finansējumu, ja mūsu līdzgaitnieki nepiekrīt. Tam ir jābūt kristālskaidram, mūsu ideja, mūsu politika pamatojas uz partnerattiecībām. Tas ir liela mēroga pakts ar valstīm, no kurām imigranti nāk un caur kurām tie ierodas.

Šādam paktam jāietver kā galvenā sastāvdaļa pilnīga mūsu likumu, cilvēktiesību un mūsu neapšaubāmo un vispārējo vērtību ievērošana mūsu teritorijā – dzīvības un katras sievietes un katra vīrieša cieņas, un personības. Un tas noved mani pie integrācijas jautājuma.

Imigrantu integrācija nozīmē cieņu pret viņu vēsturi un reliģiju, jo viņi ir bagātināšanas avots ikvienam no mums, bet tā arī prasa, lai viņi cienītu mūsu tradīcijas, mūsu vēsturi, mūsu kultūru un mūsu reliģiju. Tāpēc, manuprāt, integrācija nozīmē piedalīšanos.

Atklāti runājot, mēs nevaram ar likumu palīdzību integrēt tos, kas nevēlas integrēties, tos, kas nav gatavi virzīties uz priekšu, tos, kas domā, ka Eiropa vēl pacietīs piespiedu laulības vai poligāmiju. Tādas lietas nav pieņemamas, jo mums ir mūsu likumi un mūsu universālās vērtības.

Integrācija tāpat nozīmē izglītību, tā nozīmē valodu mācīšanos, tā nozīmē arodizglītību un tā nozīmē regulāru nodarbinātību un visa pretlikumīgā noraidījumu. Tā nozīmē stingru nostāju pret nelikumībām. Kāds no jums izteica šo domu, kurai es jo īpaši piekrītu: imigranti, kas izdara noziegumus, ir to godīgo imigrantu, kas strādā un normāli pelna iztikas līdzekļus, vislielākie ienaidnieki.

Iemesls ir tāds, ka mums šī politika ir jāizskaidro mūsu pilsoņiem, kas ir nobažījušies, sakot, ka viņiem nav jābaidās no imigrācijas pašas par sevi, bet no tiem imigrantiem, kas izdara noziegumus. Mūsu pienākums ir nodrošināt, ka cilvēki, kas izdara noziegumus, tiek sodīti, jo citādi mēs neliekam mūsu pilsoņiem saprast atšķirību un nomierināt viņu bailes, viņu bažas, kas tad pārvēršas rasismā un ksenofobijā, briesmīgā parādībā, kas Eiropas Savienībā pieņemas spēkā.

Nobeidzot, priekšsēdētāja kungs, es vēlos teikt, ka politiķiem ir jāizdara izvēle. Es uzskatu, ka mūsu izvēlei jābūt globāla pakta noslēgšanai par vienlīdzīgu pušu, līdzdalībnieku tiesībām un pienākumiem. Nedrīkst būt tā, ka viena puse izdod noteikumus un otra puse tos pieņem, nedrīkst būt tā, ka mums tiek uzspiests tas, ko uzskatām par nepieņemamu. Tieši tas mums ir vajadzīgs, jo mēs runājam par cilvēku cieņu un tiesībām. Mēs nerunājam par ekonomiskiem līdzekļiem, nedz arī par birokrātiskiem līdzekļiem.

Priekšsēdētājs. – Debātes ir slēgtas.

Balsošana notiks rīt plkst. 12.00.

(Sēdi pārtrauca plkst. 11.45 un atsāka plkst. 12.00)

Rakstiski paziņojumi (142. pants)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (PL) Nelegālā imigrācija ir nedaudz paradokšāls jēdziens. Es uzaugu politiskā sistēmā, kurā konkrētus noteikumus tie, kas bija pie varas un viņu propaganda, uzskatīja par neapstrīdami pozitīviem vai negatīviem Piemēram, internacionālismu klasificēja kā pozitīvu, bet kosmopolitismu – kā negatīvu. Mums ir jāpiesargās no iekrišanas līdzīgā semantiskā slazdā. Tā kā ksenofobija ir peļama, diez vai mēs varam uzskatīt, ka kaut kādai valstij vai Eiropas Savienībai pieklājas aizsargāt sevi pret nelegālo imigrāciju. Protams, tas ir drīzāk nepieciešams ļaunums.

Es redzēju vārdus „Neviens nav nelegāls” uzrakstītus uz sienas manā dzimtajā pilsētā Poznaņā. Ir vērts dažreiz apstāties un padomāt, vai cilvēks patiesībā var būt nelegāls. Un cilvēki riskē ar dzīvību ne tikai Atlantijas okeānā un Vidusjūrā, cenšoties šķērsot Eiropas Savienības robežas. Pagājušajā nedēļā sievietē no Čečenijas un viņas trīs mazgadīgās meitas nomira uz robežas starp Ukrainu un Poliju. Viņas bēga no traģēdijas, kas notiek viņu dzimtenē. Nav nekāda pārsteiguma, ka cilvēki cenšas aizbēgt no Čečenijas un ir gatavi riskēt ar dzīvību, lai to izdarītu.

Vairāku miljonu imigrantu klātbūtne Eiropā, kas Eiropas Savienība ieradušies nelegāli, ir ļoti reāla problēma. Cenšoties to atrisināt, mums tomēr jāpatur prātā universālas vērtības, uz ko pamatojas Eiropas integrācija. Mums arī jāatceras, ka imigrācija pati par sevi nav negatīva parādība tā vienkāršā iemesla dēļ, ka cilvēciska būtne nav negatīva parādība.

Katalin Lévai (PSE), iesniegts rakstveidā. – (HU) Dāmas un kungi, priekšsēdētāja kungs! 85 % nekvalificētu imigrantu no jaunattīstības valstīm dzīvo Eiropas Savienībā, un tikai 5 % dodas uz ASV, bet tikai 5 % augsti kvalificētu imigrantu ierodas vecā kontinenta valstīs, un vairāk par pusi pārtver ASV ekonomika. Mani iepriecina tas, ka Gruber kundzes ziņojumā, cita starpā, ir vērojami centieni apstādināt un pārvērst šo procesu pretējā virzienā.

Man šķiet, ka mums jāatrod veids, kā piesaistīt augsti kvalificētu darbaspēku, un tai pašā laikā mums arī jāaizkavē intelektuālā darbaspēka emigrācija no jaunattīstības valstīm. Tāpēc ir jādefinē termins „augsti kvalificēts darbaspēks” un jāstandartizē kopīgie apmācību kritēriji, un tie jāievieš visā Eiropas Savienībā.

Šoreiz es neatbalstu Komisiju un tās piemēroto principu „jo vairāk, jo labāk”, un es piekrītu tam, ka visas piecas direktīvas jāapvieno. Mazāk birokrātijas arī šķitīs pievilcīga kvalificētiem darba ņēmējiem.

Pirms direktīvas (u) projekta izstrādes es ierosinu, ka jāveic sākotnējs ietekmes novērtējums, ņemot vērā sociālos faktorus. Šis novērtējums varētu palīdzēt nodrošināt, ka, pārstāvot pilsoņu patiesās intereses, izstrādājamie tiesību akti ietaupīs Eiropas Savienībai miljoniem euro.

Frattini kunga priekšlikums par legālās iebraukšanas kvotu paketes ieviešanu varētu, manuprāt, atvieglot nelegālās migrācijas samazināšanos Eiropas Savienībā, kā arī novest pie efektīvākas nelegālās migrācijas kontroles trešās valstīs.

ES zaļās kartes vietā, kas ierosināta ziņojumā, manuprāt, jaunās zilās kartes projekts drīzāk attaisnos mūsu cerības attiecībā uz legālo imigrāciju.

SĒDI VADA: VIDAL-QUADRAS KUNGS

Priekšsēdētāja vietnieks

3. Apsveikšana

Priekšsēdētājs. – Es vēlos sveikt Viņa Svētību *Satguru Baba Ji* un viņa delegāciju, kas sēž oficiālajā galerijā. Viņa Svētība ir St. Nirankari misijas, ko pazīst arī kā Vispasauls Brālību, garīgais vadītājs. Misija pamatojas uz pārliecību, ka patiesa reliģija cilvēkus nevis šķir, bet vieno.

Viņa Svētība viesojas Eiropā, lai izplatītu misijas vēsti par humānismu kā vienīgo reliģiju. Viņa šodienas Parlamenta apmeklējums un viņa tikšanās ar priekšsēdētāju *Pöttering* ir daļa no viņa pašreizējās misijas radīt saskaņu un izpratni starp kultūrām un reliģijām.

Mēs sveicam viņu un vēlam viņam veiksmi.

(Aplausi)

4. Vajadzība pieņemt pasākumus, lai aizsargātu apdraudētu vēstures un arhitektūras pieminekli – Bukarestes (Rumānija) Svētā Jozefa Romas katoļu katedrāli (rakstiska deklarācija): sk. protokolu

*
* *

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs! Vakar priekšsēdētājs *Hans-Gert Pöttering* lūdza mūs ierasties uz balsošanu laikā. Daudzi no mums centās to darīt, bet lifti šajā ēkā nespēj laikā nogādāt mūsu kolēģus no augšējiem stāviem. Varbūt ir iespējams kaut ko darīt šajā sakarā, vai arī varētu likt zvanam atskanēt mazliet ātrāk.

Priekšsēdētājs. – Neraizējieties, *Rack* kungs, Mēs sēdi sākām tieši plkst. 12.00, un pašlaik ir plkst. 12.04, tātad mums nemaz tik slikti neveicas.

5. Jauno Eiropas Parlamenta deputātu pilnvaru pārbaude

Giuseppe Gargani (PPE-DE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Juridiskā komiteja ir pilnvarojusi mani sniegt īsu mutisku ziņojumu. Sesijas laikā 11. un 12. septembrī mēs pārbaudījām 18 Bulgārijas deputātu pilnvaras un vēl septiņu personu pilnvaras, kurus iecēla kompetentās valsts iestādes iesniegto atlūgumu dēļ. Pārbaudot visus parastos dokumentus un pievienotos protokolus, mēs pārliecinājāmies, ka amatu nesavienojamības deklarācijas ir kārtībā un ka deputāti ir parakstījuši finansiālo interešu deklarācijas. Tāpēc es uzskatu, ka varu runāt visa Parlamenta vārdā un sveikt 18 un vēl septiņus deputātus no Bulgārijas, tādējādi noslēdzot mūsu Eiropas deputātu komplektēšanu. Mēs tāpēc vēlam no šodienas sirsniņu uzņemšanu tiem, kas pievienojas mums, lai strādātu Eiropas Parlamentā.

Priekšsēdētājs. – Pateicos, *Gargani* kungs. Šie mandāti ir tātad apstiprināti. Mēs vēlam jaunajiem deputātiem veiksmi..

6. Balsošanas laiks

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir balsošana.

(Balsošanas rezultātus un citus balsošanas datus skatīt protokolā)

6.1. Eiropas Tehnoloģijas institūts (balsošana)

- Ziņojums: **Reino Paasilinna (A6-0293/2007)**

6.2. ES pilsoņu balsstiesības un tiesības tikt ievēlētiem Eiropas Parlamenta vēlēšanās, kas dzīvo citā dalībvalstī (balsošana)

- Ziņojums: **Andrew Duff (A6-0267/2007)**

- Pirms balsošanas.

Andrew Duff (ALDE), referents. – Priekšsēdētāja kungs! Ziņojumā ir atbalstīts Komisijas priekšlikums vienkāršot procedūras tiem pilsoņiem, kas vēlas kandidēt vai balsot Eiropas Parlamenta vēlēšanās savas dzīvesvietas valstī. Tajā ir pilnīgi ievēroti dalībvalstu tiesību akti un prakse, kā arī sniegti argumenti par turpmākās pārrobežu demokrātijas paplašināšanu. Lūdzu deputātus atbalstīt komitejas rezolūciju bez grozījumiem..

Franco Frattini, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos pateikties referentam *Duff* kungam par ziņojumu, kurā ir daudz ideju. Daži no grozījumiem, ko ierosinājis Eiropas Parlaments,

stipri pārsniedz Komisijas priekšlikumus par to, kā atrisināt konkrētas administratīvas grūtības, piemērojot šo direktīvu, kā tika konstatēts tās ziņojumā par 2004. gada vēlēšanām.

Tomēr es pilnīgi saprotu dažu Parlamenta grozījumu motivāciju – turklāt Komisija arī tos atbalsta –, jo īpaši vajadzību paaugstināt pilsoņu piedalīšanās līmeni Eiropas vēlēšanās un uzlabot Eiropas Parlamenta vēlēšanu struktūru. Tas viss ir saistīts ar jautājumiem par dubultas kandidēšanas iespējas novēršanu, ko paredz viens no grozījumiem, un ar automatisko procesu, kas noved pie kandidēšanas tiesību zaudējuma.

Komisija tāpēc atbalsta sīkāku šo jautājumu izpēti, ja nepieciešams, veicot padziļinātu pētījumu, un acīmredzot Eiropas Parlaments tiks iesaistīts šajā procesā. Ja nepieciešams, šos jautājumus varētu apspriest iestāžu informācijas darba grupa, kas pašlaik pēta visus iespējamus veidus, kā informācijas izplatīšanu par 2009. gada Eiropas Parlamenta vēlēšanām padarīt efektīvāku.

Richard Corbett (PSE). – Priekšsēdētāja kungs! Par procedūru. Es redzu, ka ALDE grupa ir pieprasījusi atsevišķu balsojumu par ikvienu šī ziņojuma grozījumu.

Saskaņā ar Reglamentu, tikai grupa var iesniegt grozījumu. Es vēlējos pārbaudīt, vai tas patiešām ir darīts grupas vārdā, vai arī to ir darījis viens no tās locekļiem, apgalvojot, ka tas rīkojas grupas vārdā.

Priekšsēdētājs. – Corbett kungs, mums ir pierādījumi, ka tā bija grupa, kas to lūdza. Tādējādi viss ir kārtībā. Piedodiet, bet viss ir kārtībā!

(Smieklī)

6.3. Zemes atstāšana atmatā 2008. gadā (balsošana)

- Priekšlikums Padomes regulai – Zemes atstāšana atmatā 2008. gadā (C6-0302/2007)

6.4. Bīstamas rotālietas, kas izgatavotas Ķīnā (balsošana)

- Rezolūcija: B6-0351/2007

6.5. Ceļā uz kopēju Eiropas ārpolitiku enerģētikas jautājumā (balsošana)

- Ziņojums: Saryusz-Wolski (A6-0312/2007)

6.6. Legālā migrācija (balsošana)

- Ziņojums: Lilli Gruber (A6-0322/2007)

- Pēc balsošanas par 19. grozījumu.

Roberta Angelilli, UEN grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es vēlējos runāt pirms balsošanas. Es runāju saskaņā ar Reglamenta 150. pantu. Tā kā mūsu 19. grozījums ir tāds pats kā PPE-DE grupas 1. grozījums, UEN grupa atsauc savu grozījumu un vēlas parakstīt 1. grozījumu kopīgi ar Eiropas Tautas partiju un Eiropas Demokrātiem.

6.7. (balsošana)

- Ziņojums: Moreno Sánchez (A6-0323/2007)

7. Balsojuma skaidrojumi

- Ziņojums: Reino Paasilinna (A6-0293/2007)

Jaroslav Zvěřina (PPE-DE). – (CS) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es neatbalstīju priekšlikumu izveidot Eiropas Tehnoloģiju institūtu. Protams, tāpat kā vairākums no jums es vēlos, lai Eiropas Savienība pielāgo un rada vairāk jauninājumu un patentu.

Tomēr, klausoties debatēs par šo priekšlikumu, es neuzskatu, ka vēl vienas iestādes izveidošana ir solis uz priekšu. Mūsu universitātes un pētniecības institūti nesaņems vairāk naudas, katrā ziņā tiem būs vēl viens institūts, ar ko konkurēt, lai dabūtu dotācijas pētniecībai. Mūsu godājamās iestādes balsojums nav arī radījis jaunu spožu zinātnieku paaudzi. Institūtu vadīs zinātnieki, kas pametīs savas tagadējās universitātes. Es tāpēc uzskatu, ka būtu labāk piešķirt pieejamo finansējumu, ja mēs to atrodam, pašreizējām vadošajām zinātnieku grupām kā pētniecības dotācijas.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Ja mēs patiešām gribam pārspēt ASV, Japānu un citas zinātnes un tehnoloģijas vadošās valstis un ja mēs gribam, lai Eiropa nosaka toni, tad ir jārada nepieciešamie priekšnosacījumi.

Izcilības centriem ir jārada visi apstākļi un priekšnosacījumi. Eiropas Tehnoloģiju institūts ir solis uz priekšu.. Žēl, ka šis lēmums ir tik ilgi novilcināts. Es uzskatu, ka problēmas, kas saistītas ar pietiekamu finansējumu ETI, tiks veiksmīgi atrisinātas.

Es atbalstu arī ideju par līdzfinansējumu saskaņā ar valsts un privātās partnerības principu, kā tas ir, piemēram, pētniecības centros Amerikas Savienotajās Valstīs. Es vēlos, lai zinātnieki un pētnieki no jaunajām valstīm tiktu atlasīti un iesaistīti zinātnieku grupās un lai institūtu valdes būtu pakļautas Eiropas Parlamenta uzraudzībai. Pētniecības mērķiem jāatbilst Septītās zinātnes un pētniecības pamatprogrammai, un tikai embriju cilmes šūnu pētniecību nevajadzētu finansēt no to valstu nodokļu maksātāju naudas, kurās šāda pētniecība nav atļauta.

Tomáš Zatloukal (PPE-DE). – (CS) Priekšsēdētāja kungs! Atļaujiet man sniegt paskaidrojumu par balsojumu par Eiropas Tehnoloģiju institūta izveidi. Es balsoju par priekšlikumu, jo pirmo reizi mums ir sistēma, kas apvieno pētniecības, izglītības un uzņēmējdarbības sektorus.

Tas ir nopietns projekts Eiropas jauninājumu jomā, un kā citus līdzīgus projektus to pavada problēmas, šajā gadījumā jo īpaši finansiālas problēmas. Pēc visa teiktā priekšlikums izveidot Institūtu un ļaut tam nākotnē attaisnot savu eksistenci ir pelnījis mūsu atbalstu.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos teikt dažus vārdus par Eiropas Tehnoloģiju institūtu. Vispirms es vēlos pateikties referentam *Paasilinna* kungam.. Viņš ir paveicis lielisku darbu.. Es zinu, ka viņš ir speciālists izglītībā un pētniecībā, un citās līdzīgās jomās.

Tas ir grandiozs projekts, bet es tomēr vēlos norādīt, ka, pirms mēs izveidojam Eiropas Savienībā jaunas iestādes, ir svarīgi, lai mēs vispirms nodrošinām, ka pašreizējās iestādes saņem pietiekamu finansējumu. Tātad mums jānodrošina arī, lai pašreizējais universitāšu tīkls saņem pietiekamu atbalstu un līdz ar to uzsāk jaunu pētniecību.

Es balsoju saskaņā ar *Paasilinna* kunga ieteikumu, bet es lūgšu Parlamentu nodrošināt, lai pašreizējās pētniecības kopienas saņemtu savu finansējumu un lai šis jaunais institūts neprasītu visu naudu, kas ir paredzēta šīm kopienām. Es vēlos, lai manus vārdus protokolē un ņem vērā, kad tiks pieņemti lēmumi.

Edite Estrela (PSE), iesniegts rakstveidā. – (PT) Es balsoju par *Paasilinna* ziņojumu par Eiropas Tehnoloģiju institūtu, jo es uzskatu, ka tas dos izšķirošu ieguldījumu Eiropas ekonomikas konkurētspējas palielināšanā, stiprinot sinerģiju starp jauninājumiem, pētniecību un izglītību.

Es tāpēc atbalstu referenta priekšlikumus, kas paredz skaidri noteikt nākamā Eiropas Tehnoloģijas institūta finansējuma avotus, lai tas var sākt darbu pēc iespējas ātrāk un veiksmīgi pildīt savu uzdevumu pretēji mērķiem, kas minēti Lisabonas stratēģijā..

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), iesniegts rakstveidā. – (PT) Mūsu nostāja attiecībā uz Eiropas Tehnoloģiju institūta izveidi ir ļoti kritiska vairāku pētniecības organizāciju nostājas dēļ. Piemēram, pagājušajā gadā Eiropas Pētniecības universitāšu līga laida klajā pētījumu, kurā bija secināts, „ka nodoms izveidot Eiropas Tehnoloģiju institūtu ir nepareizs un lemts neveiksmi”. **Eiropas zinātnieku un politisko ekspertu organizācija „Eurozinātne”** nosauca to par „politiski motivētu ideju, kas pamatojas uz nepareizu pieņēmumu”. **Apvienotās Karalistes padomdevējs zinātnes jautājumos Robert May teica, ka tas pamatojas uz „jauninājumu jēdziena neizpratni”.**

Šis institūts būs virtuāls, to veidos zinātnieki, kas strādā ES universitātēs, pētniecības laboratorijās un uzņēmumos, un pretēji sākotnējam priekšlikumam tas nepiešķirs kvalifikāciju. Pēc vairāku valstu spiediena, kas vēlējas, lai institūts atrastos to valstī, tas kļuva par virtuālu institūtu, sava veida centru dažādu teritoriju zinātnisko kopienu konsultēšanai. Eiropas Parlaments ir tikko pieņēmis vairākus

Komisijas priekšlikuma grozījumus, bet, mūsaprāt, ar tiem nepietiek, lai iztaisnotu to, kas piedzimis greizs.

Runājot par finansējumu, viena no izvēlēm ir Kopienas budžets, ietverot apropriācijas, kas paredzētas pētniecībai, kas var beigās izrādīties vēl viens veids, kā atbalstīt attīstītās valstis un tādējādi palielināt nevienlīdzību.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Eiropas Tehnoloģiju institūta koncepcija ir mainījusies dzīvājās debatēs par to, kā veicināt jauninājumus Eiropas Savienībā. Sākotnēji institūtam vajadzēja būt Masačūsetsas Tehnoloģijas institūta Eiropas līdziniekam saskaņā ar Lisabonas darba kārtības pasākumiem. Citiem vārdiem, tam vajadzēja būt par daļu no mūsu stratēģijas sacensties ar Amerikas Savienotajām Valstīm, bet pašreizējā strauji mainīgajā pasaules vidē mēs esam izvēlējušies zināšanu un jauninājumu centru tīklu, tā saukto ZJT, ko koordinē centrāla iestāde. Tas atspoguļojās divu budžeta līniju nodalīšanā grozījumos, ko iesniedza Eiropas Parlaments 2008. gada budžeta projektā (šķirts finansējums tīklam un koordinējošai iestādei). Šķiet, ka mēs esam tuvāk šī pasākuma finansēšanas atrisinājumam, kopš Eiropas Komisija ierosināja pārskatīt 2007.-2013. gada finanšu plānu, jo īpaši palielināt izdevumu kategorijas IA (jauninājumu apropriācijas) limitu, samazinot citu izdevumu kategoriju limitus. Tas vēlreiz apliecina to, ka Parlaments nekļūdījās, kad tas norādīja uz pārmērīgi zemo budžeta resursu līmeni, kas piešķirts Lisabonas stratēģijas mērķiem.

Es vēlos arī atbalstīt Vroclavas priekšlikumu dot mājvietu Eiropas Tehnoloģiju institūta galvenajai mītnei. Man tomēr jānorāda, ka ar pētniecības un izstrādes labāku finansējumu un jauna institūta izveidi vēl nepietiek, lai nodrošinātu, ka Eiropa kļūst konkurētspējīga un novatoriska. To noteiks uzņēmējdarbības kultūras attīstība, gatavība uzņemties risku un praktiski sakari starp pētniecības un izstrādes aprindām un privātiem uzņēmējiem.

Erika Mann (PSE), iesniegts rakstveidā. – (DE) Manuprāt, lēmums saglabāt ETI ideju ir kļūda. Neviena no minētajiem argumentiem nav pārliecinošs, jo tie pamatojas uz maldīgiem priekšnosacījumiem.

1. Pat sākotnējā ideja, ko ierosināja Eiropas Komisijas priekšsēdētājs *Barroso* kungs, izveidot ETI kā Eiropas atbildi uz MTI, neņem vērā realitāti, un iesniegtais priekšlikums šodien balsot vēl vairāk pasliktina sākotnējo koncepciju. MTI izveidoja, piešķirot tam daudz naudas un dažāda veida atbalstu, un Eiropā neskaitāmi „mini MTI” jau tagad veic pasaules klases pētniecību. Eiropas dilemma ir nepietiekamais finansējums un morālā atbalsts trūkums jauninājumiem un augstas kvalitātes pētniecībai.

2. Ierosinātie 309 miljoni euro no budžeta rezerves fondiem kavē citas Parlamenta iniciatīvas, tādās kā stratēģiski svarīgo *Galileo* projektu. Finansējuma priekšlikums sastāda tikai astoto daļu no aprēķinātā budžeta un tāpēc nestimulē nopietnas privātas papildu iniciatīvas. BP grupa ir ieguldījusi 500 miljonu ASV dolāru biodegvielu nozarē Berklijā Amerikas Savienotajās Valstīs vien.

3) Ar saviem lielajiem finansējuma avotiem un dotācijām augsti kvalificētiem Eiropas institūtiem, kas jau darbojas, ETI ir veiksmes izredzes. Piemēram, ES varētu sekot Kanādas modelim un izveidot jauninājumu fondu, ko finansētu no naudas, kas ES budžetā paliek pāri gada beigās..

4. Plānotā tīkla infrastruktūra ir virtuāla pārnacionāla institūcija, kam nav lielas nozīmes Eiropas un starptautiskajā pētniecībā. Tas ir neveiksmīgs un birokrātisks kompromiss.

Tāpēc es balsoju pret šo priekšlikumu.

David Martin (PSE), iesniegts rakstveidā. – Es principā atzinīgi vērtēju Eiropas Tehnoloģijas institūta ideju. Tomēr es atturējos balsojumā par rezolūciju, jo es uzskatu, ka mēs neesam apmierinošā līmenī noskaidrojuši institūta mērķu, pārvaldības un finanšu jautājumus.

Pierre Pribetich (PSE), iesniegts rakstveidā. – (FR) Otrdien, 25. septembrī es atbalstīju savu kolēģi *Reino Paasilinna*, balsojot par Eiropas Tehnoloģiju institūta (ETI) izveidi.

Šis ziņojums atspoguļo patiesu vēlēšanos kopīgi virzīties uz zināšanu sabiedrību. Instrumentu sagatavošana Eiropas Savienībā, lai veicinātu jauninājumu, pētniecības un izglītības integrāciju, galu galā, palīdzēs stimulēt Eiropas Savienības ekonomikas konkurētspēju.

ETI darbību vadīs valde, ko veidos zinātniskais un administratīvais personāls. Šī valde iecels zināšanu un jauninājumu kopienas (KIC), kas būs atbildīgas par ETI stratēģisko prioritāšu īstenošanu.

Tai pašā laikā tomēr jānozēlo, ka finanšu resursi, kas piešķirti šim projektam, ir nepietiekami. Ilgtermiņā tas var izrādīties par šīs daudzsoļošās iniciatīvas neveiksmes cēloni.

Mums visiem jāsaprot, ka Eiropas Savienībai Kopienas projekti ir absolūti nepieciešami, lai saskaņā ar Lisabonas stratēģiju nodrošinātu savu attīstību.

Luís Queiró (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (PT) Eiropas Savienība pašlaik patiešām atrodas krustceļos attiecībā uz tās konkurētspēju, salīdzinot ar pārējo pasauli. Lai gan mums ir daudz pievilksanas faktoru, kas saistīti gan ar vēsturi un kultūru, gan ekonomiku un tūrismu, mēs tomēr nevaram izvairīties no galvenajiem izaicinājumiem – globālā mērogā konkurēt ar jaunajām, strauji augošajām Āzijas valstu ekonomikām. Mūsu spēja būt par pievilcīgu zināšanu un jauninājumu vidi ir likta uz spēles.

Es uzskatu, ka balsojums par Eiropas Tehnoloģiju institūtu iezīmēja svarīgu soli, veidojot nosacījumus Eiropas rīcībai, kas palīdzēs mūsu ekonomikai augt un attīstīties, pamatojoties uz jauninājumu, pētniecības un izglītības trīsstūri. Es uzskatu, ka nevis zemām algām un lētam darbaspēkam jāpadara ES pievilcīga ieguldījumiem un mūsu uzņēmumu izaugsmei. Nākotne pieder uzņēmumiem, kas izprot vajadzību ieguldīt, lai padarītu iedzīvotājus augsti kvalificētus, palīdzot sabiedrībai sadarboties ar rūpniecības nozari un uzņēmumiem, attīstītot augstu kvalitāti un rodot augstākā mērā novatoriskus risinājumus dinamiskajām un prasīgajām tirgus vajadzībām.

Dominique Vlasto (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (FR) Kad Eiropas Komisija ierosināja izveidot Eiropas Tehnoloģiju institūtu (ETI), tās nodoms bija radīt jaunu izcilības centru augstākajai izglītībai, pētniecībai un jauninājumiem. Šo uzdevumu tagad kavē grūtais finansējuma jautājums, un nav vēl atrasts neviens apmierinošs un paliekošs šīs problēmas risinājums. Tas liek ļoti raizēties par ETI ticamību, pirms tas vēl ir izveidots.

Ideja par ETI, kura veikums būtu apzīmogots ar ETI standartu, varētu palīdzēt atrisināt redzamības problēmu, no kuras trūkuma Eiropas pētniecība ir cietusi, tai pašā laikā nodrošinot patiesu atzinību projektiem, kuru izcilība un augstā kvalitāte ir pelnījusi šādu apzīmējumu. Man šķiet, ka šāda elastīga sistēma, kas labi saderas ar dažādību, kāda vērojama Eiropā, stimulētu veselīgu konkurenci starp universitātēm un pētniecības projektiem.

Manuprāt, vēl viena kategoriska prasība ir privātā sektora iesaiste ETI projektā. Valsts iestāžu loma jāierobežo, atstājot tām tikai nepieciešamo instrumentu veidošanas un veicināšanas funkcijas. Visam pārējam jānāk no privātā sektora, proti, ETI finansējumam, organizēšanai un vadībai. Visvairāk es nevēlos, lai ETI kļūtu par vēl vienu aģentūru garajā ES aģentūru sarakstā.

Neraugoties uz šiem iebildumiem, es tomēr atbalstu ziņojumu, lai dotu iespēju ETI gūt sekmes.

Glenis Willmott (PSE), iesniegts rakstveidā. – Eiropas Parlamenta Darba partija ir nolēmusi atturēties gan jautājumā par grozīto priekšlikumu, gan jautājumā par normatīvo rezolūciju ziņojumam par Eiropas Tehnoloģiju institūtu. Lai gan tā atbalsta priekšlikuma vispārējos mērķus un koncentrēšanos uz jauninājumiem, ES un dalībvalstu naudu varētu labāk izmantot, finansējot pašreizējās universitātes un ES pētniecības pamatprogrammas. Mēs uzskatām, ka ETI administratīvajai struktūrai jābūt, cik vien iespējams, nebirokrātiskai, un tāpēc tai jābūt skaitliski mazākai par ierosināto 21 ieceltu locekli. Pastāv arī vēl nopietnas bažas par ETI privāto un publisko finansējumu. Ņemot vērā to, ka Komisijas priekšlikums ETI finansējumam nozīmē finanšu plānu pārskatīšanu, mēs nevaram atbalstīt ziņojumu.

- Ziņojums: Andrew Duff (A6-0267/2007)

Frank Vanhecke (ITS). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos veltīt kādu brīdi paskaidrojumam, kāpēc es balsoju pret Andrew Duff ziņojumu, lai gan Andrew Duff ziņojums patiesībā nav pretrunīgs ziņojums. Tas notika tāpēc, ka es esmu pret Eiropas federācijas filozofiju, kas ir šī ziņojuma pamatā.

Īsi sakot, es esmu pret Eiropas federālo valsti, un tāpēc es automātiski esmu pret Eiropas pilsonību, un Eiropas pilsoņu tiesības balsot un kandidēt vēlēšanās nevis viņu pašu valstī, bet kādā citā ES dalībvalstī ir šīs idejas neatņemama sastāvdaļa. Es uzskatu, ka Eiropas Savienībai jāpaliek nacionālu demokrātisku valstu kopienai, kurā balsstiesības un tiesības būt par kandidātiem vēlēšanās, vienalga, kādas vēlēšanas tās būtu, ir arī turpmāk jāsauglabā attiecīgās valsts pilsoņiem. Patiesībā Eiropas Savienības attīstības pazīme ir tas, ka ES pilsonība tiek sistemātiski apliecināta un paplašināta, padarot saistošu tagad arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartu.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Šodien mēs balsojam un pieņemam Duff kunga ziņojumu par to Eiropas Savienības pilsoņu balsstiesībām un tiesībām kandidēt Eiropas Parlamenta vēlēšanās, kas uzturas kādā dalībvalstī, bet nav tās valstspiederīgie.

Es nevaru atbalstīt šo ziņojumu, jo pretēji ziņotāju nolūkiem, manuprāt, šāda veida vēlēšanu metode un kandidēšana Eiropas Parlamenta vēlēšanās neveicinās labas kaimiņattiecības starp valstīm, jo īpaši, ja tām ir kopēja robeža. Daudzu gadu laikā valstis, kurās ir lielas nacionālās mazākumtautības, ir izveidojušas standartus, kas palīdz izvairīties no nacionāliem konfliktiem.

Ja mēs pieņemtu šo vēlēšanu metodi, šādi konflikti varētu atjaunoties, kas būtu pretrunā ar mierīgas līdzāspastāvēšanas garu, kas valda starp Eiropas nācijām. Tas ir tāpēc, ka personām būs iespējams balsot un tikt ievēlētiem vēlēšanās, lai gan viņi nav attiecīgās valsts valstspiederīgie. Noteikti gadīsies šīs sistēmas pārkāpumi, piemēram, uzrādot fiktīvu dzīvesvietu, lai mazinātu attiecīgās valsts pārstāvību un manipulētu ar vēlēšanu iznākumu. Pārbaudīt attiecīgo informāciju būs grūti un dārgi.

Turklāt šī vēlēšanu metode stiprinās separātistu kustības, ko mēs, protams, nenovēlam mūsdienu Eiropai. Es nožēloju, ka šajā ziņā kaut kādu neskaidru iemeslu dēļ mēs dalībvalstīm uzspiežam savu gribu no augšas, tādējādi iejaucoties to vēlēšanu procedūrās.

Daniel Hannan (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs! No visiem Eiropas Konstitūcijas atbalstītāju apgalvojumiem, šķiet, vismulķīgākais ir tas, ka ES pilsonība neskar dalībvalsts pilsonību. Viena pēc otras tiesības, ko reiz piešķīra pēc nacionalitātes, ir iznīcinātas: uzturēšanās tiesības, tiesības ievēlēt savus pārstāvjus un arvien biežāk tiesības uz sociālo nodrošinājumu.

Jebkurš objektīvs novērotājs secinās, ka ES pilsonība kļūst par mūsu vēlēšanu galveno tiesisko statusu, un viņu valsts pilsonība paliek otrajā, gandrīz folkloriskā kategorijā..

Es pieņemu, ka vairākums no šī Parlamenta to arī vēlas sasniegt, bet, Dieva dēļ, būsīm godīgi! Neklausīsimies vairs mulķībās par to, ka manu vēlēšanu kā Lielbritānijas pavalstnieku statusu tas neietekmē.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE), iesniegts rakstveidā. – (ES) Es uzskatu, ka šī ziņojuma pieņemšana ir nopietna kļūda un ārkārtīga bezatbildība, un tāpēc es balsoju pret to.

Pirmkārt, mums jāatceras, ka nepastāv nekāda Eiropas vēlēšanu sistēma. Jautājums būtu citāds, ja to kādā brīdī izveidotu (un es to atbalstītu). Pagaidām Eiropas vēlēšanām jānotiek saskaņā ar katras dalībvalsts vēlēšanu sistēmu. *Andrew Duff* ziņojums ierosina atcelt divu vai vairāku kandidatūru izvirzīšanu Eiropas Parlamenta vēlēšanās. Viens un tas pats kandidāts varētu kandidēt vairākās valstīs un pēc vēlēšanām varētu izvēlēties, kuru deputāta vietu paturēt.

Šī ir acīmredzami sarežģīta sistēma, bet ir skaidrs, ka tā turklāt arī maldina vēlētajus un neveicina cieņu pret Parlamentu, ko mēs vēlamies veidot.

Turklāt priekšlikums, ko šodien izvirzīja balsošanai, likvidē juridisku lēmumu (gan civillietās, gan krimināllietās) obligātu atzīšanu attiecībā uz tiesībām tikt ievēlētam, dodot iespēju personai, kam tiesa aizliegusi kandidēt valstī, kuras valstspiederīgā tā ir, kandidēt citā valstī. Tā ir pretruna Eiropas tieslietu un iekšlietu praksē, un mēs viegli varam iedomāties apkaunojošo situāciju, ko tā varētu radīt.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (RO) Ņemot vērā smagnējo informācijas apmaiņas sistēmu dalībvalstu starpā, ļoti maz pilsoņu zina, kā likt lietā tiesības, kas tiem pieder saskaņā ar Līgumu, balsot par Eiropas Parlamentu, ja viņi uzturas citā Eiropas valstī. Šo cilvēku balsis ir jāsadzird, un viņu piekļuve viņu dzīvesvietas valsts politiskajai dzīvei ir jāatvieglo. Tāpēc es atbalstu pašreizējās sistēmas nomaiņu ar prasību aizpildīt ar zvērestu apliecinātu deklarāciju.

Tiem citas valsts iedzīvotājiem, kas vēlas kandidēt Eiropas vēlēšanās, prasība iegūt šīs valsts apliecinājumu nav samērojama ar EK Direktīvas 93/109 vispārējiem mērķiem. Praksē iegūt šādu apliecinājumu no iestādēm valstī, kuras pavalstnieks ir attiecīgā persona, ir ļoti grūti un aizņem daudz laika. Šis oficiālais pienākums faktiski beidzas ar to tiesību anulēšanu, ko piešķir Līgums.

Nākamajam Eiropas Komisijas priekšlikumam ir arī jāattiecas uz jautājumu par tādu politisku partiju izveidi, kas sastāv no iedzīvotājiem, kuri nepieder pie valsts pilsoņiem. Dalībvalstu vēlēšanu likumi nedrīkst nodalīt valsts partijas, ko veido attiecīgās valsts valstspiederīgie, no citām partijām.. Politiskā pārstāvniecība Eiropas vēlēšanās ir ļoti svarīga valstīm, no kurām liela iedzīvotāju daļa uzturas citās Eiropas Savienības dalībvalstīs, tādai kā Rumānija.

Carl Lang (ITS), iesniegts rakstveidā. – (FR) Ja Eiropas cilvēki nebalsos lielā skaitā savā dzīvesvietas valstī un ja piedalīšanās līmenis Eiropas vēlēšanās neapmierinās eirokrātu centienus, tas nebūs tāpēc, ka vēlēšanu

tiesību piemērošanu un tiesību tikt ievēlētām Eiropas vēlēšanās piemērošanu ir pārāk sarežģījusi vajadzība apmainīties ar informāciju dalībvalstu starpā..

Tas vienkārši būs tāpēc, ka jūsu birokrātija un politika tiem šķiet labākā gadījumā bezjēdzīga un nesaprotama un sliktākā gadījumā – kaitīga, un tāpēc, ka daudzi Eiropas pilsoņi, kas nedzīvo savā izcelsmes valstī, izvēlas piedalīties parlamenta vēlēšanās, kas notiek viņu pašu valstī.

Par ziņojumu varu teikt, ka tajā izmantots šis tehniskais pseidovienkāršojums, cenšoties iegūt apstiprinājumu vairāku kandidatūru izvirzīšanai, citiem vārdiem, viena un tā paša kandidāta parādīšanos vairākās valstīs, kas saskaņā ar tiesībām, kuras pamatotas ar precedentiem, dotu pārmērīgi lielas priekšrocības ārvalstu rezidentiem, un tas liecina par centieniem apiet dalībvalstu tiesību aktus balsstiesību trūkuma gadījumā. Tas ir absolūti nepieņemami.

Mēs uzskatām, ka pilsonība ir nesaraucami saistīta ar nacionalitāti un tiesībām, jo īpaši vēlēšanu, ko tā dod, un ka balsstiesības var izmantot tikai attiecīgajā valstī. Ja Eiropas pilsoņi vēlas piedalīties to uzņēmējvalsts demokrātiskajā dzīvē, tad viņi vienmēr var izvēlēties naturalizāciju.

David Martin (PSE), *iesniegts rakstveidā*. – Es atzinīgi uztveru šo ziņojumu, kam jāmazina vēlēšanu iestāžu un individuālu personu birokrātiskā nasta attiecībā uz balsstiesībām Eiropas vēlēšanās. Es atbalstu pašreizējās informācijas apmaiņas sistēmas atcelšanu, saglabājot personu deklarācijas nebalsot vai nekandidēt divas reizes.

- Priekšlikums Padomes regulai – Zemes atstāšana atmatā 2008. gadā

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs! Lēmums izbeigt zemes atstāšanu atmatā ir absolūti pareiza rīcība, kam varam sekot. Prasība pēc pārtikas un barības vielām, kā arī atjaunojamām izejvielām pastāvīgi pieaug, un tāpēc ir absolūti būtiski apstrādāt šīs platības. Zemes atstāšana atmatā bija pasākums, ko zemnieki nekad nebija vēlējušies, bet kas viņiem bija jāatbalsta, jo tas bija nepieciešams. Zemnieki vēlas ražot. Es ceru, ka zemes atstāšana atmatā netiks atcelta tikai uz vienu vai diviem gadiem, bet uz visiem laikiem. Tā sniedz zemkopības nozarei arī iespēju dot ieguldījumu ES augstajos mērķos samazināt CO₂ emisijas.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *iesniegts rakstveidā*. – (PT) Mēs ne tikai piekritam, ka atmatā atstātu zemju kultivācija zemkopības nolūkos 2008. gadā ir jāatļauj, mēs faktiski uzskatām, ka šo atkāpi jāpiemēro ilgāk. Mēs tāpēc iesniedzām priekšlikumu 2009. un 2010. gadam, un ir panākta vienošanās ietvert 2009. gadu. Tādējādi zemkopji spēs labāk plānot, ņemot vērā ārkārtīgi augstās cenas graudaugu tirgū.

Tomēr šis pasākums neatrisina pamatproblēmu – vajadzību palielināt ražošanu un piegādi ikvienā dalībvalstī un nodarbinātību lauku teritorijās.

Mums jāpievērš uzmanība arī graudaugu trūkumam Eiropas tirgū un negatīvajai ietekmei, ko rada riskēšana ar biodeģvielām, kā nolēma Padome, runājot gan par piedāvājumu, gan cenu.

Mēs vēlreiz atkārtojam, ka ir jāpadziļina KZP (kopējās zemkopības politikas) pārskats, lai ņemtu vērā katras valsts augsnes un bioloģiskās daudzveidības īpatnības un piemērotu augu seku, un garantētu zemkopjiem pietiekamus ienākumus, neapdraudot patērētāju intereses attiecībā uz veselīgu un augstas kvalitātes pārtiku.

Astrid Lulling (PPE-DE), *iesniegts rakstveidā*. – (FR) Kas gan būtu ticējis, ka pēc daudzajiem gadiem, kad mēs apvainojām kopējo lauksaimniecības politiku visādos grēkos par tās augstajām izmaksām un jo īpaši par piena ezeriem un labības kalniem, ko nevarēja pārdot tirgū, mēs tagad atklāsim, ka mums šajās jomās jāpārstāj ierobežot ražošanu?

Es priecājos redzēt komisāres tūlītējo reakciju uz cenu pieaugumu, kas, protams, bija izdevīgs mūsu zemniekiem un izbeidza zemes atstāšanu atmatā, un to, ka viņa rosināja mūsu zemniekus un audzētājus audzēt vairāk labības, lai apmierinātu tirgus pieprasījumu.

Viņai būtu jāreaģē tikpat ātri, lai palielinātu piena kvotas un atceltu soda naudas par kvotu pārsniegšanu valstu līmenī. Turklāt es ceru, ka tas kalpos par mācību Komisijai, kas arī ir centusies samazināt vīna ražošanas jaudas par 200 000 hektāriem, nerēķinoties ar iespējām, kas Eiropas vīna ražotājiem būtu, eksportējot vīnu uz strauji augošajiem Ķīnas un Indijas tirgiem.

David Martin (PSE), *iesniegts rakstveidā*. – Ņemot vērā mainīgos tirgus apstākļus, es saprotu un atbalstu Komisijas priekšlikumu neatstāt lauksaimniecības zemi atmatā 2008. gadā. Izbeidzot atstāt zemi atmatā, ir

gaidāms, ka raža palielināsies vismaz par 10 miljoniem tonnu graudaugu. Tam vajadzētu samazināt labības cenu celšanos..

Jean-Claude Martinez (ITS), *iesniegts rakstveidā*. – (FR) Komisija Briselē ir stāstījusi mums kopš 1992. gada, ka mums ir labības kalni, nemaz jau nerunājot par piena okeāniem un pieliekamiem kambariem, pilniem, ka vai plīst. Eiropas lauksaimniecības zeme tāpēc bija jāatstāj atmatā un ražošana jāierobežo. Dienvidu puslode un ASV pieprasīja PTO monopolu uz kviešiem un eļļas augiem.

Atcerieties to kā daļu no Urugvajas kārtas un 1992. gada Blēra mītnes vienošanās, kad Eiropas Komisija piekrita ierobežot mūsu eļļas augu platības līdz 5 miljoniem hektāru.

Notika tas, ko gaidīja notiekam. Lauksaimniecība ir pakļauta klimata untumiem. To jau Bībelē Jāzeps izskaidroja faraonam. Sausums Austrālijā, ražas krišanās Ukrainā un nebeidzami augošais pieprasījums Ķīnā, Indijā un Āfrikā – visi šie faktori paaugstina graudaugu un kukurūzas cenas.

Pēc tam, kad zemniekiem no 1993. gada tika maksāts, lai viņi neko neražotu, pat pēc tam, kad ražošanai atņēma atbalstu un miljoniem hektāru atstāja atmatā, lai gan trešā daļa cilvēces cieta badu, Komisija Briselē tagad atklāj, ka trūkst labības un ka krājumi ir izsīkuši. Un tad nu viņi pārskata savu iepriekšējo lēmumu par zemes atstāšanu atmatā.

Tas pats notiks ar vīnu. Tas jau ir noticis ar sviestu un gaļu. Apjukums un maltusisms liek viņiem tā rīkoties.

Brian Simpson (PSE), *iesniegts rakstveidā*. – Viena no lielākajām mistērijām Eiropas Savienības iedzīvotājiem ir tas, kā mēs varējām izgudrot sistēmu, kas maksā zemniekiem par zemes atstāšanu atmatā. Es, protams, saprotu, ka dažas cienījamās organizācijas, tādas kā RSPB (Karaliskā biedrība putnu aizsardzībai) AK izmanto šo sistēmu, lai finansētu savu lielisko darbību, bet tomēr nav pareizi, ka mēs atstājam labu zemi atmatā un maksājam zemniekiem, lai šo sistēmu saglabātu.

Tāpēc es atbalstu to, lai neviens procents zemes netiktu atstāts atmatā, bet mums ir jānodrošina arī, lai mēs savus zemniekus un citus mudinātu uzturēt zemi labā stāvoklī un padarīt to auglīgu, palīdzot tiem no citiem avotiem.

Ja mēs nopietni pieesim būtiskai KLP reformai, tad maksājumu par zemes atstāšanu atmatā atcelšanai jābūt jebkuras reformu procedūras pirmajā vietā. Tāpēc es atbalstīšu Komisijas priekšlikumu.

- Rezolūcijas priekšlikums (B6-0351/2007)

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos, lai deputāti pievērstu uzmanību tam, kā es balsoju.

Mūsu galvenais uzdevums, kas mums jāveic un ko mēs veiksime, ir aizsargāt bērņus. Mēs nedrīkstam ielaisties kompromisos attiecībā uz ķīmiskām vielām un piesārņotājiem, kas kaut kādā veidā var ietekmēt viņu dzīvi un attīstību. Uzņēmumi ir jāsauc pie atbildības.

Bet ar to vien nepietiek. Mums nopietni jāapsver, kāds spiediens tiek izdarīts uz uzņēmumiem. Uzņēmumi, kas darbojas Ķīnā saskaras ar Ķīnas valdības spiedienu. Spēles noteikumi Ķīnā stipri atšķiras no pārējās pasaules noteikumiem. Ja kāds uzņēmums vēlas darboties Ķīnā, tam jānodod valdības rokās lielāko daļu lēmumu pieņemšanas un darbības procedūru.

Ķīna izmanto stimulēšanas veidu, ar kura palīdzību tā kontrolē ražošanas vertikālās operācijas.. Darbagaldi, ko firma *Mattel* izmanto, lai ražotu 21 miljonu rotaļlietu, ir ķīniešu ražoti, un tie pieder viņiem. Šablons, kurus lieto, lai veidotu plastmasu un ievietotu to mašīnās, kas ražo šīs rotaļlietas, pieder Ķīnai. Iemesls tam ir tas, ka Ķīna subsidē uzņēmumu daļas, ja tās paliek Ķīnā, un atteikšanās no šīs sistēmas palielina uzņēmumu izmaksas par 20 %.

Tā mēs redzam, ka Ķīna kontrolē uzņēmumus daudz vairāk, nekā mēs nojaušam, un mums jāamcās no tā attiecībā uz rotaļlietu nekaitību. Mēs nedrīkstam to paciest, tāpat kā mēs nedrīkstam vairs paciest Ķīnas attieksmi pret cilvēktiesībām un vidi.

Proinsias De Rossa (PSE), *iesniegts rakstveidā*. – Es esmu daudzkārt aicinājis Eiropas Komisiju panākt progresu tiesību aktu pieņemšanā, kas prasītu, lai visai importētai produkcijai būtu izcelsmes valsts etiķetes. Tas ir ārkārtīgi svarīgi, jo kļuva zināms, ka 2006. gadā 17 % no visiem atklātajiem bīstamajiem ražojumiem, tai skaitā rotaļlietām, bija nezināmas izcelsmes, bet 58 % ir ražoti trešās valstīs.

Lai gan 48 % no atklātās bīstamās produkcijas bija ražoti Ķīnā, nav jādomā, ka vainīgi ir Ķīnas ražotāju kvalitātes kontroles trūkumi. Piemēram, ir pierādīts, ka no 21 miljona rotaļlietu, ko ASV *Mattel* kompānija (kas pārdod savu produkciju Eiropā ar *Fisher Price* zīmolu) izņēma no apgrozības pēdējos trijos mēnešos, 18 miljonus izņēma *Mattel* dizaina un nevis ražošanas defektu dēļ.

Jau labu laiku ir skaidrs, ka ir vajadzīgi stingrāki sodi gan ražotājiem, gan importētājiem, lai nodrošinātu, ka viņi nopietni uztver savus pienākumus pret patērētājiem, šajā gadījumā pret neaizsargātiem bērniem. Tomēr dažas dalībvalstis turpina pretoties pārmaiņām pēc importētāju un to uzņēmumu lūguma, kas ražo ārvalstīs.

Brigitte Douay (PSE), *iesniegts rakstveidā.* – (FR) Tirdzniecības globalizācija un pārredzamības, un informācijas trūkums par dažādu ražojumu izcelsmi, ko tirgo Eiropas Savienībā, nozīmē palielinātu risku, ka iegūsim bīstamas, defektīvas vai viltotas preces.

Kopējo rezolūciju par ražojumu nekaitīgumu, jo īpaši rotaļlietu nekaitīgumu, par ko es balsoju trešdien, ir pieņēmušas gandrīz visas grupas. Tas ir vēl viens piemērs Eiropas Savienības un jo īpaši Eiropas Parlamenta saistībām attiecībā uz patērētāju aizsardzību.

Aicinot izvirzīt prasības attiecībā uz ražojumu nekaitīgumu, CE marķējuma integritāti, viltotu preču izslēgšanu un izsekojamības ieviešanu, šī rezolūcija nodrošinās efektīvāku patērētāju, jo īpaši bērnu, aizsardzību.

Tomēr aicinājums labāk sadarboties ar iesaistītajām trešām valstīm nedrīkst aizēnot atbildību, kas jāuzņemas tiem uzņēmumiem, kas pasūta preces, jo tiem ir jānodrošina, ka ražojuma specifikācijas atbilst veselības un nekaitīguma prasībām.

Edite Estrela (PSE), *iesniegts rakstveidā.* – (PT) Es balsoju par rezolūcijas priekšlikumu par Ķīnā ražotām bīstamām rotaļlietām tāpēc, ka es uzskatu, ka ir būtiski veikt visus nepieciešamos likumdošanas un administratīvos pasākumus, lai nodrošinātu, ka patēriņa preces, kas tiek tirgotas ES, ne tikai pilnīgi atbilst pašreizējiem ES standartiem, bet arī neapdraud patērētāju veselību un drošību. Es tāpēc uzskatu, ka Direktīva 88/378/EK par rotaļlietu nekaitīgumu ir jāpārskata, cik drīz vien iespējams, un ka tai jāietver efektīvas un lietderīgas prasības attiecībā uz ražojumu nekaitīgumu.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *iesniegts rakstveidā.* – (PT) Nodrošināt produkcijas nekaitīgumu, jo īpaši rotaļlietu nekaitīgumu, ir sabiedrības veselības un jo īpaši bērnu veselības aizsardzības prioritāte.

Nepieciešamā ražojumu pārbaude un to kvalitātes kontrole ir būtisks mehānisms šī mērķa sasniegšanai. Uzņēmumiem un kompetentām valsts iestādēm jāveic šī kontrole un sertifikācija kā aizsarglīdzeklis.

Tā kā tiesību akti definē visus drošības noteikumus, kuriem šiem ražojumiem, protams, jāatbilst, uzņēmumiem, kas izstrādā šo ražojumu dizainu, ražo un tirgojas ar tiem, ir jāuzņemas atbildība.

Sākotnējā reakcija uz bīstamiem un veselībai kaitīgiem ražojumiem, jo īpaši rotaļlietām, ko ievad no trešām valstīm, ir uzvelt vainu citiem, tik lielā mērā, ka *Financial Times* atzīmēja, ka *Mattel* kompānija ir oficiāli atvainojusies Ķīnas valdībai un tautai. Jāuzsver, ka daudzi ievesti ražojumi ir izgatavoti trešās valstīs, bet to īpašnieki ir lielas, starptautiskas ES kompānijas, kas, tiecoties pēc lielākas peļņas, pārceļ savu ražošanu uz citām valstīm.

Turklāt, koncentrējot uzmanību uz diskusijām par ievesto ražojumu slikto kvalitāti, mēs aizmirstam, ka daudzi ražojumi, kas izgatavoti ES, arī neatbilst spēkā esošajiem standartiem.

Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Marianne Thyssen un Corien Wortmann-Kool (PPE-DE), *iesniegts rakstveidā.* – Parlamenta rezolūcija, ko šodien ar lielu balsu vairākumu apstiprināja, pareizi pievēršas neatliekamajiem jautājumiem par to, kā nodrošināt ražojumu nekaitīgumu saskaņā ar spēkā esošajām ES direktīvām.

EPP-ED grupa ir visu laiku pastāvējusi uz to, ka rezolūcijā galvenā uzmanība jāvelti praktiskiem priekšlikumiem, kas nekavējoties stiprinātu patērētāju drošību.

Turklāt mēs esam ierosinājuši Eiropas Patērētāju drošības etiķetes novērtējumu, kas saskaņā ar brīvprātības principu jāpiemēro patēriņa preču piegādātājiem. Mēs priecājamies, ka Parlaments ir atbalstījis šo priekšlikumu.

Mēs pastiprināti interesēsimies par Rotaļlietu direktīvas turpmāko virzību un bez aizspriedumiem pārbaudīsim Komisijas ierosinātās reformas. Mēs uzskatām, ka centieni ieviest sīki izstrādātas un specifiskas prasības nākamajai direktīvai šajā rezolūcijā bija gluži lieki. Mēs tāpēc balsojam pret šiem ierosinātajiem

papildinājumiem, bet tas nekādā ziņā nemazinās mūsu ieinteresētību un rūpes par to, lai tiktu izstrādāta efektīva un praktiski realizējama direktīva, kad saņemsim Komisijas priekšlikumu 2008. gadā.

Carl Lang (ITS), *iesniegts rakstveidā*. – (FR) Parlamenta rezolūcija satur tikai dažus priekšlikumus par to, kā apturēt bīstamu ražojumu ieviešanu, no kuriem puse nāk no Ķīnas. Tā galveno uzmanību pievērš rotaļlietām, bet nepieņem apģērbus, kas satur toksiskas krāsvielas, bīstamus medikamentus, pārtikas produktus, kuros ir cilvēku patēriņam nepiemērotas sastāvdaļas, elektroprecas, kas aizdegas, zobu pastu, kas izgatavota no antifrīza, šo sarakstu var vēl turpināt. Tā arī apmierinās ar glēviem pasākumiem, kas pamatojas uz sadarbību un sertifikāciju un visu vainu un atbildību uzvel dalībvalstīm un nevis Ķīnai, Eiropas uzņēmumiem un nevis citu valstu uzņēmumiem.

Šajā gadījumā ar to nepietiek. Ir pienācis laiks piemērot preventīvas sankcijas pret jebkuru valsti, kas, kļūvusi par PTO dalībvalsti, turpina iesaistīties apšaubāmos tirdzniecības darījumos, vienalga, vai tas ir dempings, viltošana vai piespiedu darbs. Patiesībā tie daži tirdzniecības aizsardzības instrumenti, kas ir Eiropas Savienības rīcībā, ir *Mandelson kunga kompetencē*, kura pasivitāte šajā jomā ir pamatoti pieminēta.

Ja mums dienas beigās ir jāapstiprina šis dokuments, tas notiek tāpēc, ka, par spīti visam, ir labāk, ka mums ir kaut kāds nožēlojams līdzeklis nekā neviena paša. Tas vismaz ir kaut kāds reaģēšanas veids.

David Martin (PSE), *iesniegts rakstveidā*. – Es atzinīgi vērtēju pārliecinošo balsojumu par šo rezolūciju. Mēs esam devuši nepārprotamu signālu rotaļlietu ražotājiem un Ķīnai, ka nespēja nodrošināt augstākos nekaitīguma standartus bērnu rotaļlietām netiks paciesta. Ķīna ir brīdināta, ka tai ir jāuzlabo preču pārbaude un nekvalitatīvu ražojumu atklāšanas metodes, lai stipri samazinātu bīstamu preču plūsmu uz Eiropas tirgu.

Jean-Claude Martinez (ITS), *iesniegts rakstveidā*. – (FR) Bērni Vjetnamā, Āfrikā un citur pasaulē stāv uz kājnieku mīnām. Eiropā mūsu pašu bērni smok un saindējas, un cieš no alerģijas Bārbiju leļļu un rotaļlietu dēļ.

Kinoteātris jau ir skandējis trauksmes zvanu filmā „Ziemassvētku vecītis ir draņķis”. Tagad viss ir atkarīgs no mums, šī Parlamenta deputātiem, un mums ir jāreaģē, pamatojoties uz drošības principiem, un lai aizsargātu mūsu kontinenta demogrāfisko nākotni, ko jau sabojājušas spēlītes, ko netraucēti spēlēt pieaugušie.

Ir pienācis laiks to darīt. Pat darīt to vakar jau bija par vēlu, jo, cik gan daudz seju, gludas kā Brankuši skulptūras, ir izkropļojušas celuloīda lelles, kas uzliesmo jau pa gabalu no aizdegta sērkokciņa. Rotaļlietas nogalina, un bērni Darfūrā nezina, cik ļoti viņiem ir veicies, ka viņiem nav iespēju spēlēt leļļu ēdināšanu.

Tokia Saïfi (PPE-DE), *iesniegts rakstveidā*. – (FR) Pēc plašās drošības nolūkos veiktās ķīniešu izgatavoto *Mattel* kompānijas rotaļlietu izņemšanas no apgrozības Eiropas Komisija pašlaik kritiski pārskata ražojumu nekaitīguma tiesību aktus, jo īpaši attiecībā uz ievestām rotaļlietām. Eiropas regulācijas sistēma šajā jomā ir pietiekami nopietna, ietverot RAPEX (Ātrā ziņošanas sistēma) un CE marķējumu, bet tā ir jānostiprina.

Eiropas Parlaments tāpēc iet daudz tālāk un vēlas, lai kā daļa no rezolūcijas par rotaļlietu nekaitīgumu tiktu pieņemts ražojumu tirgošanas un tirgu uzraudzības tiesiskais regulējums. Man patērētāju uzticības atgūšana un mūsu bērnu veselības aizsardzība ir būtisks apstāklis. Papildinot REACH (ķīmikāliju reģistrēšanas, novērtēšanas, licencēšanas un ierobežošanas) regulas, kas paredz stingru ķīmisku vielu klātbūtnes kontroli mūsu patēriņa precēs, es šodien balsoju par bezierunu aizliegumu izmantot toksiskas vielas rotaļlietu ražošanā.

Turklāt, atbalstot 8. un 6. grozījumu, es esmu par pilnīgu aizliegumu izmantot bīstamus ftalātus rotaļlietās, ko bērns var iebāzt mutē. Rotaļlietu drošība pret ķīmiskām vielām nav tikai regulēšanas jautājums, tas ir arī higiēnas jautājums un kā tāds ir svarīgs mūsu bērnu drošībai.

Karin Scheele (PSE), *iesniegts rakstveidā*. – (DE) Šodienas rezolūcija uzsver neatliekamo vajadzību pārskatīt Rotaļlietu direktīvu. CMR – citiem vārdiem, vielām, kas klasificētas kā kancerogēnas, mutagēnas vai vielām, kas toksiski iedarbojas uz reproduktīvo funkciju, – saskaņā ar jauno Rotaļlietu direktīvu jābūt aizliegtām. Komisārs *Verheugen* vakardienas debatēs atbalstīja šo prasību. Ir jāizbeidz arī neskaidrības par CE marķējumu. Eiropas patērētāji pieņem, ka šis marķējums ir vai nu deklarācija par ražojuma izcelsmi, vai kvalitātes apstiprinājums, lai gan CE marķējums neapzīmē ne vienu, ne otru.

- **Ziņojums: Saryusz-Wolski (A6-0312/2007)**

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Energoapgādes drošība un enerģētika veido asi, ap kuru griežas ikvienas savienības iekšpolitika un ārpolitika, un tās ir būtisks faktors labklājības uzturēšanā, un, ja enerģija tiek piegādāta nepietiekamā daudzumā, tā ir izdzīvošanas jautājums.

Mums nekavējoties jāveic pasākumi, lai izejvielu iegūšanā mēs nebūtu atkarīgi no Krievijas, jo šī atkarība vēlāk var kļūt par politisku atkarību. Mani uztrauc tas, ka mēs atļaujam enerģiju izmantot kā līdzekli politiska spiediena izdarīšanai uz tranzītvalstīm un galamērķa valstīm. Es atbalstu Melnās jūras dimensijas attīstību, sadarbību ar Dienvidkaukāza valstīm un mūsu sakarus ar Norvēģiju un Magrebas, un Mašrekas valstīm, un Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu partnerattiecības. Ir jānodrošina energoresursu tirgus paredzamība, noslēdzot nolīgumus ar Ķīnu, Indiju un Brazīliju, un jāizveido partnerattiecības ar ASV valdību..

Vides aizsargātājiem, kam viss ir vai nu balts, vai melns, ir jāsaprot reiz par visām reizēm, ka ekodeģvielu un biomasas dedzināšana stipri palielina CO₂ koncentrāciju atmosfērā un ka saprātīgs, noteikts kodolenerģijas īpatsvars ir nepieciešams. To fanātisko zaļo ietekme, kuriem ir izdevies panākt kodolenerģijas aizliegumu kādas dalībvalsts konstitūcijā, – kaut kas tāds, kas, protams, neietekmēs tās un pat tās kaimiņu ekonomiku – ir pieņēmusi traģikomiskus apmērus.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs! Elektroapgādes drošība ir vispār viens no izšķirošajiem faktoriem Eiropas drošībā. Saryusz-Wolski kunga ziņojums ir atbilde uz šo izaicinājumu Eiropas nākotnei.

ES problēma ir tā, ka tās energoresursu pašpietiekamības līmenis krītas. ES jau importē pusi no saviem energoresursiem no ārienes, un ir aplēsts, ka ap 2025. gadu atkarība no energoresursu importa pārsniegs 70 %. Lai atrisinātu šo problēmu, mums ir vajadzīga stingra kopēja nostāja, jauna veida diplomātija enerģētikas jautājumā un, lai tajā iesaistītos īpaši ES Augstais pārstāvis enerģētikas ārpolitikas jautājumos

Mandāta piešķiršana Eiropas Savienībai enerģētikas ārpolitikā tomēr nenozīmē dalībvalstu suverenitātes vājināšanu, nosakot savas energoresursu ražošanas līdzekļus un struktūru. Es vēlos pateikties referentam īpaši par to. Ziņojumā ir pieļauta neatkarīga dalībvalstu lēmumu pieņemšana attiecībā uz to energoapgādes struktūru.

Lena Ek (ALDE), iesniegts rakstveidā. – Pārredzamība, savstarpējība un likumība ir Eiropas energoapgādes politikas stūrakmeņi un tātad arī mūsu ārpolitikas stūrakmeņi. Tomēr nav īstais laiks veidot jaunas institūcijas, un tāpēc es esmu pret jaunā Augstā pārstāvja enerģētikas ārpolitikas jautājumos amata izveidi, kas apdraud Eiropas Parlamenta ietekmi enerģētikas ārpolitikā.

Françoise Grossetête (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (FR) Es balsoju par šo ziņojumu, kura mērķis ir izstrādāt kopēju ārpolitiku energoapgādes jautājumā.

Risinājumiem jābūt starptautiska mēroga, un Eiropas Savienībai jāuzņemas vadošā loma. Ir skaidrs, ka energoresursi ir kļuvuši par īstu ieroci mūsdienu starptautiskajās sarunās.

Kopš gāzes krīzes starp Krieviju un Ukrainu 2006. gada janvārī Eiropas Savienība apzinās savu nedrošo stāvokli attiecībā uz energoresursiem. Lai izstrādātu ārpolitiku attiecībā uz energoresursiem, ziņojumā ir ierosināts iecelt Augsto pārstāvi enerģētikas ārpolitikas jautājumos, kas būtu atbildīgs par ES pasākumiem šajā jomā. Šim Augstajam pārstāvim enerģētikas ārpolitikas jautājumos būtu divi pienākumi, jo attiecīgā persona darbotos Eiropas Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos (KĀDP) un Eiropas Komisijas priekšsēdētāja vietnieka pakļautībā.

Es atzinīgi vērtēju šo pozitīvo notikumu attīstību, kas jo īpaši palīdzēs veicināt dialogu starp ražotājvalstīm – par ko liecina Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu partnerattiecības – un patērētājiem. Tas dos ES iespēju aizstāvēt savas intereses energoapgādes drošības jomā, vedot sarunas ar ārējiem piegādātājiem.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), iesniegts rakstveidā. – (PT) Energoresursi ir pašlaik galvenais stratēģiskais jautājums.

Dažādas ES dalībvalstis savas lielās energoapgādes atkarības dēļ cenšas dominēt pašreizējo energoresursu izmantošanā, tāpēc arī ir izteikts priekšlikums radīt energoresursu vienību kopējā ārlietu un drošības politikā. Ja to pieņems, tā dos iespēju pārvarēt nesaskaņas starp galvenajām lielvalstīm.

Lai to veiktu, ES saskaņā ar „Enerģētikas hartas nolīgumu” jāpaziņo tā sauktajās enerģētikas kopienās savs „tirgus”, sava „konkurence” un sava paplašināšanās uz citām valstīm, garantējot „ieguldījumu drošību” un „tiesības uz kompensāciju ekspropriācijas un/vai nacionalizācijas gadījumā”, kā arī „energoapgādes drošības klauzulu” tirdzniecības nolīgumos. To visu var kontrolēt, tāpēc ir radušās bailes, ka tiek radīta „OPEC gāzes versija”.

Parlamenta vairākums arī atbalsta „energoapgādes drošības partnerattiecību izveidi ar ASV” un, protams, „kritisku un konstruktīvu dialogu” ar Dienvidkaukāza, Kaspijas jūras reģiona un Centrālāzijas reģiona valstīm”, lai līdzsvarotu ES vajadzību „dažādot naftas un gāzes piegādes un mērķi panākt politiskas reformas šajās valstīs”. Par ko vēl var runāt – Irāku, Afganistānu, Āfriku?

Janusz Lewandowski (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Eiropas Savienība ir galvenā energoresursu patērētāja un ir atkarīga no ārējiem enerģijas avotiem. Tos raksturo nenoteiktība un iespējama nestabilitāte. Īpaši ar dabas resursiem bagātās Krievijas un Neatkarīgo valstu savienības gadījumā papildu faktors, kas palielina nenoteiktību, ir tendence izmantot energoresursus kā ieroci politisku mērķu sasniegšanai, kam mēs bijām liecinieki. Tam būtu vajadzējis mobilizēt Eiropas Savienību saliedēties un stāvēt plecu pie pleca krīzes situācijās. Šāda atbildes reakcija attīstījās tomēr ļoti lēni dažādo to valstu nacionālo interešu dēļ, kam nedraud iespēja kļūt par energoresursu šantāžas upuriem, kā tas ir ar postkomunisma valstīm.

Saryusz-Wolski kunga ziņojums ir solis uz priekšu. Tajā ir aicinājums Eiropas un Krievijas attiecībās pamatoties uz savstarpēju uzticību un Enerģētikas hartā noteikto principu ievērošanu.

Pašreizējo debašu kontekstu nosaka Eiropas Komisijas centieni liberalizēt Eiropas Savienības enerģētikas tirgu, kam cieši seko *Gazprom*. Tas noved pie lielāka spiediena, prasot, lai tiktu īstenots ražošanas un realizācijas nodalīšanas princips. Valstis, kas nevēlas liberalizēt tirgu, ir tās, kas tiecas pēc divpusējiem nolīgumiem ar Krieviju par energoapgādi un sadarbības ar Krievijas valsts uzņēmumiem attiecībā uz kapitālu. Nav nejaušība, ka šajā procesā ir iesaistītas vēl saglabājušies valsts enerģētikas monopoli kontinentālajā Eiropā. To mērķis ir kavēt vēlamo brīvu energoresursu piegādātāju izvēli un Kopienas politikas izstrādi, kas pamatojas uz solidaritāti attiecībā uz šo stratēģisko nozari.

David Martin (PSE), iesniegts rakstveidā. – Ir skaidrs, ka Eiropas Savienībai jākoordinē pieeja ārējiem enerģijas avotiem daudz labāk, nekā tas notiek pašreiz. Tomēr es nesaskatu nekādu jēgu priekšlikumam izveidot Augstā pārstāvja amatu enerģētikas ārpolitikas jautājumos, jo uzskatu, ka tas tikai radīs jucekli attiecībā uz lomu, kāda pašlaik ir *Solana* kungam, un tāpēc es balsoju pret šo priekšlikumu. No otras puses, es balsoju par norādi par enerģijas ražošanas nodalīšanu no enerģijas pārvades un realizācijas.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), iesniegts rakstveidā. – Ziņojumā ir aizstāvēta „Eiropas kopējā ārpolitika enerģētikas jautājumos”. Lai gan līdz šim nav nekāda tiesiskā pamata šādai politikai, ziņojuma mērķis ir veicināt to, pat pirms tā tiek iekļauta jaunajā Reformas līgumā. Tā vietā, lai risinātu dārgu un piesārņojošu energoresursu problēmas, ziņojumā redzami centieni veidot ES par galveno globālo dalībnieci. Šāda ES ekspansīva ģeopolitiska pieeja radīs vēl lielāku saspīlējumu un konfliktus visā pasaulē. Tekstā kā sarkans pavediens ir redzams spēcīgs pretkrievisks noskaņojums. Tajā ir iekļautas visas iespējamās idejas, kas varētu kavēt normālu attiecību attīstību starp Krieviju un ES dalībvalstīm. Kritiķi tāpēc runā par aukstā kara vēsmām. Iekļaujot tā saukto „energoapgādes drošības klauzulu” visos nolīgumos ar ražotājvalstīm un tranzītvalstīm, ES noteiks savas intereses tālu aiz tās robežām. Mēs esam norūpējušies par tādas ES enerģētikas ārpolitikas veidošanu, kas pamatojas uz ģeopolitisku spiedienu, kurš dotu pamatu militāriem draudiem. Ziņojumā ir rodams aicinājums energoapgādes drošības jautājumos veidot ciešas partnerattiecības ar ASV, lai gan ir zināms, ka ASV karo ar Irāku, lai nodrošinātu sev lētus enerģijas avotus.

Luís Queiró (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (PT) Ņemot vērā enerģētikas pieaugošo nozīmi mūsdienu sabiedrībā, no vienas puses, un pieaugošo starptautisko savstarpējo atkarību, kas ir kļuvusi par vispārēju parādību, no otras puses, enerģētikas politiku nav iespējams izslēgt no ES ārpolitikas, ne dalībvalstu līmenī, ne no kopējās ārpolitikas.

Es tāpēc piekritu rezolūcijai jautājumā, kurā ir teikts: „Lai gan dalībvalstīm ir jāsaglabā savas suverenās tiesības izdarīt stratēģisku izvēli attiecībā uz dažādu enerģijas veidu kopumu, izmantot savus enerģijas resursus un izvēlēties piegādes struktūras, ir tomēr vajadzība [veicināt kopēju pieeju un nevis obligāti vienotu politiku] attiecībā uz energoapgādes, energotranzīta un ieguldījumu drošību, un energoefektivitātes, un enerģijas taupīšanas, kā arī tīru atjaunojamās enerģijas avotu veicināšanu, jo īpaši attiecībās ar valstīm, kuru enerģijas patēriņš strauji pieaug.. Tomēr, runājot par ideju iecelt Augsto pārstāvi enerģētikas ārpolitikas jautājumos, jāsaaka, ka viņa pienākumus vajadzētu iekļaut darba pienākumos, ko pilda Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos, jo es neuzskatu, ka specializētākai pieejai šajā jautājumā ir kāda nozīme.

Andrzej Jan Szejna (PSE), iesniegts rakstveidā. – (PL) Es balsoju par Saryusz-Wolski kunga ziņojuma par Eiropas kopējo ārpolitiku enerģētikas jautājumos pieņemšanu.

Saskaņā ar enerģētikas politikas rīcības plānu, ko Padome pieņēma 2007. gadā, mums jādara viss, lai izstrādātu kopēju Eiropas ārpolitiku jautājumā par energoresursiem Eiropas Savienībai, kam būtu visi nepieciešamie

instrumenti, lai tā efektīvi darbotos.. Es vēlos pievērst uzmanību vajadzībai pēc solidaritātes un sadarbības starp dalībvalstīm, pēc enerģijas avotu dažādošanas un nepārtrauktas attīstības, un labākas sadarbības šajā jomā.

Es piekritu, ka ir jāvienojas par sīki izstrādātu plānu, kas iezīmētu dažādos posmus šādas politikas ieviešanā. Komisijai jāiesniedz priekšlikumi par to pēc iespējas ātrāk. Ir svarīgi arī, lai dalībvalstis savstarpēji konsultētos, kā arī ar Eiropas Komisiju par jautājumiem, kas skar stratēģiskos lēmumus par nolīgumiem ar trešām valstīm šajā jomā. Priekšlikums iecelt Augsto pārstāvi enerģētikas ārpolitiku jautājumos ir ļoti lietderīgs un ir pelnījis turpmāku apsvēršanu. Šī persona būtu atbildīga par visu to politikas jomu koordināciju, kas saistīta ar energoapgādes drošības ārējiem aspektiem. Šim amatam jāpalīdz stiprināt ES dalībvalstu interešu aizsardzību sarunās ar ārvalstu partneriem.

Charles Tannock (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – Britu konservatīvie atzīst vajadzību, lai 27 dalībvalstis izrādītu lielāku solidaritāti enerģētikas ārpolitikā, tā kā visas dalībvalstis turpmākajos gados kļūs arvien vairāk atkarīgas no naftas un gāzes, kas ievestas no trešām valstīm, kuras var pretējā gadījumā izvēlēties atkarīgākās un neaizsargātākās valstis, kaitējot Eiropas Savienībai kopumā.

Tas nenozīmē, ka mēs atbalstām kopējo enerģētikas politiku, jo īpaši to, ka ES, piemēram, varētu noteikt atsevišķas dalībvalsts dažādo enerģijas veidu kopumu, tādu kā fosilo degvielu proporciju pret atjaunojamiem enerģijas avotiem.

Lielos vilcienos konservatīvie atbalsta šī ziņojuma mērķus, lai gan mēs noraidām vajadzību pēc vienas spēcīgas koordinējošas personas, kas uzstātos šajā jautājumā. Mēs neredzam arī vajadzību, lai šī jautājuma risināšanai līgumos tiktu radīts jauns tiesiskais pamats.

Centieni radīt jaunas ES kompetences, nevis izmantot pašreizējās, ir lieki.. Konservatīvie arī atbalsta uz tirgu orientētu pieeju, nevis arvien jaunu ES institūciju veidošanu.

Glenis Willmott (PSE), iesniegts rakstveidā. – Eiropas Parlamenta Darba partija atbalsta daudzus šīs rezolūcijas aspektus, jo īpaši to, ka prioritāte tiek piešķirta atjaunojamo enerģijas avotu atbalstam, veicinot enerģētiku kā vienu no Eiropas Kaimiņattiecību politikas stūrakmeņiem un aicinot palielināt aizsardzību pret piesārņojumu..

Mēs atturējamies attiecībā uz 2. atsauci sakarā ar Konstitucionālā līguma atcelšanu, kas padara ierosināto atsauci neatbilstošu. Mēs atturējamies attiecībā uz 2. grozījumu un 13. punktu, tā kā mēs uzskatām, ka jaunā Augstā pārstāvja enerģētikas politikas jautājumos varētu novest pie nevajadzīgas neskaidrības.

Mēs balsojam par 62. punktu, saglabājot norādi uz enerģijas ražošanas nošķiršanu, jo mēs vēlamies būt konsekventi attiecībā uz mūsu iepriekšējo nostāju, uzskatot, ka pārvades īpašumtiesību nošķiršana ir visefektīvākais līdzeklis ieguldījumu, godīgas piekļuves tīklam un tirgus pārredzamības veicināšanai..

- Ziņojums: Lilli Gruber (A6-0322/2007)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Es balsoju par Gruber kundzes ziņojumu.

Es atzinīgi vērtēju vispārējās pamatdirektīvas izstrādi, kā arī direktīvu par augsti kvalificētu darba ņēmēju ieceļošanas .un uzturēšanās noteikumiem sezonas darba strādniekiem un direktīvu par uzturēšanās noteikumiem algotiem mācekļiem.

Ir gluži skaidrs, ka Eiropas Savienībai ir jāizstrādā precīzi noteikumi un aktīvi jāregulē, kam atļaut strādāt Eiropas Savienībā. Mēs visi zinām, ka Eiropa jau piedzīvo „demogrāfisku ziemu” un ka tai steidzami vajadzīgs darbaspēks no valstīm, kas nepieder pie Eiropas Savienības. Tomēr ir absolūti nepieciešams, lai mēs uzņemtu tikai kvalificētu darbaspēku, un es ierosinu, ka mums jāizvēlas profesijas, kas ir nepietiekamā daudzumā Eiropas darba tirgū. Mums šajā ziņā jābūt konsekventiem, ja mēs no brīva prāta un neapdomīgi pārpludināsim Eiropas Savienību ar nekvalificētu darbaspēku, mums radīsies problēmas ar imigrantu bezdarbnieku laisko dzīvesveidu, jo vēlāk viņi izdara noziegumus un iesaistās nelegālā tirdzniecībā un ēnu ekonomikā, kas ir ārpus likuma, kā arī bieži nodarbojas ar narkotiku un cilvēku tirdzniecību. Viņi izveido daudzus geto un beigās kļūst par teroristu grupu locekļiem.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs! Es balsoju par ziņojumu, jo Parlamentā paskaidroja, ka dalībvalstu ziņā paliks lēmums par to, kādus un cik migrējošus darba ņēmējus uzņemt to suverenajā teritorijā. Ja ieviešis zilo karti, būs svarīgi nodrošināt, ka to piemēro kā kontroles instrumentu augsti

kvalificētiem darba ņēmējiem, kas uzturas ES, pieļaujot pagaidu – nevis pastāvīgu – uzturēšanos Eiropas Savienībā..

Es vēlos vērsties ar Eiropas Tautas partijas priekšlikumu pie komisāra *Frattini*, kas diemžēl nav vairs klāt, lai zilā kartē būtu marķēta ar papildu nacionālo simbolu, piemēram, karogu, lai būtu skaidrs, kura dalībvalsts ir izdevusi darba un uzturēšanās atļauju.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (EN) Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos apsveikt savus kolēģus *Lilli Gruber* un *Javier Moreno*. Kā persona, kas uz laiku ir kļuvusi invalīds, man bija jāslēdz imigranta palīgdarbu līgums, un, ja vien tas ir iespējams, es esmu labāk sapratis, ko *Lobo Antunes* kungs šodien teica par solidaritātes un humānisma nepieciešamību, lai gan es saprotu arī *Frattini* kunga paskaidrojumu par tiesiskuma pilnīgu ievērošanu.

Savā vientulībā es bieži esmu domājis par to, ka Dons Kihots, slavenais personāžs, visu laiku dižākais literārais tēls, nebūtu varējis eksistēt bez Sančo, un šodien Sančo, bez šaubām, būtu emigrants, kas steidzas viņam palīgā.

Tāpēc vienmēr jārespektē tiesiskums un jāciens cilvēki.

Frank Vanhecke (ITS). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Es patiešām nevaru atzinīgi vērtēt *Lilli Gruber* ziņojumu par legālās migrācijas politikas plānu divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, es nedomāju, ka veicināt nabadzīgāko valstu intelektuālā darbaspēka emigrāciju uz Eiropu vēl lielākā apjomā, nekā tas notiek pašreiz, bija gudri darīts. Katrā ziņā es nedomāju, ka tas kādam palīdz, un vismazāk jau nabadzīgākajām valstīm.

Otrkārt, mani vēl arvien pārsteidz naivums, ar kādu tiek uztverta imigrācija šajā Parlamentā, - kā sava veida atrisinājums Eiropas nenoliedzamajai demogrāfiskajai problēmai. Katrā ziņā, neviens vārds netika teikts par milzīgajām imigrācijas izmaksām uzņēmējvalstīm, nedz arī par to, ka vairāk nekā jebkad mums jābūt modriem, lai saglabātu Eiropas kultūru, mūsu vērtības un standartus, pret kurām arvien vairāk tiek izdarīts spiediens lielā imigrantu skaita dēļ, kas pieder pie citām kultūrām. Tāpat kā visām citām problēmām arī šai ir ekonomiskas sekas. Šodien Eiropas galvaspilsētā Briselē aptuveni 53% iedzīvotāju nav beļģu izcelsmes, ap 2050. gadu šis skaitlis draud palielināties līdz 75%. Mums nav vajadzīga masveida imigrācija, bet gluži pretējais.

Philip Claeys (ITS). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! *Lilli Gruber* ziņojumā Parlamentam ir īpaši vienpusīga kvantitatīva ekonomiska pieeja imigrācijas problēmai. Es uzsvērti noraidu apgalvojumu, ka tikai jauns imigrācijas vilnis var garantēt Eiropas ekonomikai nākotni, un es vēlos norādīt, ka imigrācija ir daudz kas vairāk par skaitļiem un tabulām. Priekšlikumi šajā ziņojumā tikai pasliktinās jau tā nopietnās integrācijas problēmas. Jums jābūt par to lasījušiem, lai tam ticētu.. Lai gan daži no imigrantiem nevēlas strādāt un pārkvalificēties, daži cilvēki tiešām grib izveidot informācijas un vadības centru migrācijai Mali. Nenoliedzami, daudzi no tā sauktiem pagaidu darba ņēmējiem pazudīs nelikumīgajā zonā, kad beigsies viņu uzturēšanās atļauja, kā tas notiek pašreiz. Šveices pieredze skaidri rāda, sezonas strādnieku ģimenes locekļi turpina ierasties nelegāli.

Pēdējais, bet nemazāk svarīgais fakts ir tas, ka augsti izglītotu personu palielināta legālā migrācija nenoliedzami novedīs pie jaunattīstības valstu intelektuālā darbaspēka turpmākās emigrācijas ar visām tās sekām.

Alfredo Antonozzi (PPE-DE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es balsoju par *Lilli Gruber* ziņojumu ne tāpēc, ka tas pievēršas daudziem jautājumiem, ko ierosinājusi PPE-DE grupa un es pats. Tomēr, lai gan es saprotu, ka integrācija ir svarīga, es uzskatu, ka tai jānotiek ar mūsu pilsoņu piekrišanu. Tāpēc bez integrācijas jābūt stingrai, apņēmīgai tiesību aizsardzībai. Piemēram, dalībvalstīm vajadzētu piemērot noteikumu, ka imigranti ir jārepatriē pēc trim mēnešiem, ja viņi nevar pierādīt savu spēju uzturēt ģimeni. Dažās valstīs to neprasa, un, ja tas nenotiks, pilsoņu neapmierinātība padarīs jebkuru Eiropas integrācijas iniciatīvu bezjēdzīgu..

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), iesniegts rakstveidā. – (PT) Lai gan ziņojums satur svarīgus migrācijas problēmu aspektus, kurus mēs esam ilgu laiku aizstāvējuši, tajā ne tikai nav nosodītas ES pašreizējās pamatnostādnes un politika – kas ir noziedzīgas un represīvas attiecībā uz migrantiem – bet faktiski veido to jaunu aspektu.

Paskaidrojumam teikšu, ka ziņojumā ir pieņemta koncepcija, ka pastāv dažādas migrantu „kategorijas” – tādas kā „augsti kvalificētu”, „sezonas” un citas – un to pārvaldība saskaņā ar dažādu ES dalībvalstu vajadzībām pēc darbaspēka, jo īpaši izveidojot zilo karti. Kāds dehumanizējošs skats uz migrāciju un migrantiem!

Turklāt ziņojumā ir aizstāvēta ideja par kopējas migrācijas politikas radīšanu, ko mēs uzskatām par neatbilstošu un nereālu, ņemot vērā citas „kopējās” politikas jomas un dažādos apstākļus, kādi pastāv dalībvalstīs. Mēs vēlreiz atkārtojam, ka par migrācijas politiku atbild katra dalībvalsts un tās demokrātiskās institūcijas.

Kā jau teicām, kopēja politika nav nepieciešama, bet cita politika toties ir – sadarbība ar dalībvalstīm, kas sekmēs imigrantu tiesības, jo īpaši, ratificējot Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvenciju par visu migrējošo darba ņēmēju un viņu ģimenes locekļu tiesību aizsardzību.

Carl Lang (ITS), iesniegts rakstveidā. – (FR) Uzskatot, ka „nākotnē situāciju Eiropas Savienības darba tirgos var vispārējos vilcienos aprakstīt kā tādu, kam vajadzīga [...] legāla imigrācija”, Gruber kundze tāpat kā Sarkozy kungs Francijā cenšas rast ekonomisku attaisnojumu imigrācijas politikai, ko piemēro dažādas dalībvalstis. Tomēr darbaspēks, kas nāk no valstīm, kuru attīstība ir bijusi lēna, ir galvenokārt nepiemērots darbiem, kas ir nepieciešami mūsu ekonomikā. Turklāt ir jāatceras, ka legālā imigrācija nav galvenokārt darba ņēmēju imigrācija, bet cilvēku imigrācija.

Šī politika, kas mums katru gadu papildus dos divus miljonus imigrantu, faktiski kļūst par Eiropas kolonizāciju. No šīs dienas līdz 2050. gadam to iedzīvotāju skaits, kas nav eiropieši un kas jau tagad sasniedz 40 miljonus, trīskāršosies. Pievienojoties Turcijai, Eiropā, kuru veido Brisele, būs 220 miljonu Āzijas un Āfrikas iedzīvotāju, no kuriem vairākums nāk no musulmaņu pasaules.

Šī iedzīvotāju kolonizācija rada nāves draudus mūsu civilizācijas kristietības un humānisma vērtībām. Ja mēs gribam aizsargāt Eiropas tautu likumīgās tiesības uz pašnoteikšanos un savas identitātes saglabāšanu, mums jāatjauno savas robežas, jāpagriež atpakaļ migrantu plūsma un jāievieš politika, kas aizstāv ģimeni un dzīvību. Mums ir vajadzīga jauna Eiropa, eiropiešu Eiropa, suverenu nāciju Eiropa, jo tā ir vienīgā lieta, kas var garantēt mūsu tiesības aizstāvēt savu kultūru un vēsturi.

Jörg Leichtfried (PSE), iesniegts rakstveidā. – (DE) Tas, ka apmēram 18,5 miljoni trešo valstu pilsoņi dzīvo ES, skaidri liecina, ka Eiropai ir vajadzīga kopēja imigrācijas politika. Mums ir jānomierina savu pilsoņu bažas un bailes, kas saistītas ar imigrāciju, un jāparāda viņiem, ka regulēta un saprātīga imigrācija dažās nozarēs Eiropā ir absolūti nepieciešama. Tomēr es neatbalstu uzskatu, ko jo īpaši konservatīvie acīmredzot izvirzījuši kā ticības apliecinājumu, ka demogrāfisko pārmaiņu jautājums ir jāsaista ar jautājumu par Eiropas sociālā modeļa saglabāšanu. Tā vietā ir jāuzsāk debātes par to, kādā apjomā ievērojami pieaugušajai bagātnieku paaudzei Eiropas ekonomikā, kas jāskata atsevišķi no demogrāfiskajām pārmaiņām, jāsniedz solidārs ieguldījums Eiropas sociālajā modelī.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), iesniegts rakstveidā. – (NL) Es atturējos balsošanā par 8. grozījumu, lai gan es atzīstu, ka intelektuālā darbaspēka emigrācija no jaunattīstības valstīm uz Eiropu ir ļoti nopietna problēma, bet es neuzticos ITS (Identitāte, tradīcijas un suverenitāte) grupas motivācijai, iesniedzot šo grozījumu. Mums jācenšas atturēt augsti izglītoti cilvēki no masveida savas valsts atstāšanas, ar to kaitējot ekonomikā, bet ar to es, protams, principā vispār nenostājos pret imigrāciju Eiropā.

David Martin (PSE), iesniegts rakstveidā. – Es atzinīgi vērtēju šo ziņojumu, kura mērķis ir atvieglot legālo migrantu dzīvi. Lai kāds ir legālo migrantu statuss, viņi bieži, ar nolūku vai bez tā, tiek diskriminēti. Referente aicina veikt vairākus pasākumus legālo migrantu labā, tai skaitā lielākas nodarbinātības tiesības, pensiju un sociālās nodrošināšanas pabalstu tiesību pārnēsumu, kvalifikācijas atzīšanu, ilgtermiņa un daudzķārtējas ieceļošanas vīzas, ko es atbalstu.

Mary Lou McDonald, Søren Bo Søndergaard un Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), iesniegts rakstveidā. – Mūsu šodienas balsojums atspoguļo mūsu vēlēšanos redzēt efektīvu, humānu un tiesisku pieeju imigrācijai Eiropā. Pret visu kategoriju imigrantiem ir jāizturas vienādi un saskaņā ar visaugstākajiem cilvēktiesību un godprātības standartiem.

Turklāt par vispārēju principu jāklūst tam, ka Eiropas dalībvalstis pieņem imigrantus, pamatojoties uz imigrantu vajadzībām un ne tikai uz Eiropas valstu ekonomikas vajadzībām. Imigrācijas politika visā Eiropā nedrīkst veicināt svarīgu prasmju zudumu un intelektuālā darbaspēka emigrāciju no jaunattīstības valstīm un dalībvalstīm, un ES Komisija nedrīkst īstenot politiku, kas kavē attīstību.

Erik Meijer un Esko Seppänen (GUE/NGL), iesniegts rakstveidā. – Mēs balsojam par 8. grozījumu. Vispār mūsu grupas viedoklis stipri atšķiras no tās grupas viedokļa, kas to iesniedza, īpaši attiecībā uz bēgļiem, imigrantiem un etniskām vai reliģiskām minoritātēm. ITS cenšas kavēt bēgļu uzņemšanu, lai gan viņi ir briesmās, bet mēs, gluži otrādi, cenšamies palīdzēt apspiestības, katastrofu un nabadzības upuriem. Tādējādi mēs ļoti labi saprotam to, ka mūsu grupas vairākums nevēlas atbalstīt ITS grozījumus par migrāciju. Atšķirībā

no bēgļu situācijas un tradicionālajām migrācijas formām ierosinātā augsti kvalificētu ES dalībvalstu darba ņēmēju piesaistīšana rada problēmas izcelsmes valstīs. Kvalificēti cilvēki, kas dzīvo tādās valstīs kā Indija, Dienvidāfrika un Brazīlija, ir ļoti tur vajadzīgi šo valstu attīstībai. Mēs tagad redzam, ka šādas problēmas rodas pat jaunākajās ES dalībvalstīs Rumānijā un Bulgārijā, kas strauji zaudē medicīnas darbiniekus un inženierus, kuri dodas uz bagātākām valstīm. Privilģētas valstis un uzņēmumi zog šo cilvēku zināšanas. Tā kā mēs nevēlamies atbalstīt intelektuālā darbaspēka emigrāciju, mēs balsojam par šo grozījumu.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), *iesniegts rakstveidā*. – (DE) Lilli Gruber ziņojuma atsevišķās daļās imigrācija ir aplūkota, pamatojoties vienīgi uz to, vai imigrējošie darba ņēmēji ir noderīgi kā kapitāls. Piemēram, ziņojumā ir uzsvērts, cik svarīgi ir izveidot stabilas un likumīgas darba attiecības starp uzņēmējiem un darba ņēmējiem, lai palielinātu darba ražību un ES konkurētspēju, un tāpēc „aicina Komisiju apsvērt, kādi rezultāti varētu būt cirkulārajai migrācijai šajā ziņā”.

Tā kā represīvi pasākumi pret migrantiem un patvēruma meklētājiem nesastop nekādu pretestību, „jebkurš pasākums, kas plānots ES pievilcības palielināšanai augsti kvalificētu darba ņēmēju acīs, lai apmierinātu ES darba tirgus vajadzības un nodrošinātu Eiropas labklājību, kā arī piepildītu Lisabonas mērķus”, ir atbalstāms.

Tā kā „intelektuālā darbaspēka emigrācijas risks” ir jānovērš, „atpakaļnosūtīšana” ir paredzēta migrantiem, kas var iekļūt Eiropas cietoksnī nelegāli. Attiecībā uz Legālās migrācijas politikas plāna apstiprināšanu galvenais uzsvars tiek likts uz uzņemšanas procedūram, kas „spēj nekavējoties reaģēt uz mainīgo darba tirgus pieprasījumu”.

Imigrāciju nav iespējams regulēt, vadoties pēc kritērija, vai tā ir noderīga kā ES kapitāls. Prioritātei jābūt nevis imigrācijai, kas vairo Eiropas uzņēmumu labumu, bet migrantu un patvēruma meklētāju pamattiesībām un cilvēktiesībām. Es noraidu cilvēku iedalīšanu kategorijās, pamatojoties uz noderīguma kritērijiem.

Luís Queiró (PPE-DE), *iesniegts rakstveidā*. – (PT) Debates par migrāciju bieži pievēršas galvenokārt nelegālo plūsmu jautājumam, un tāpēc bieži tiek aizmirsta legālā migrācija, kas sniedz lielu ieguldījumu mūsu ekonomikā un mūsu kultūras bagātināšanā.

Šajā kontekstā mēs piekrītam divām pamatkonceptijām: skaidra un efektīva legālās migrācijas politika ir viena no atbildēm uz to, kā atrisināt nelegālās imigrācijas problēmu., un augstsirdīga uzņemšana, kas pamatojas uz kopējiem principiem, kuri veicina ieceļojošo cilvēku integrāciju un adaptāciju, ir būtiska. Tomēr ir arī jāatzīst, ka migrācijas plūsmām, migrantu kopienām un uzņēmējvalstīm ir atšķirīgas tradīcijas, paražas un atmiņas un ka šīs atšķirības nedrīkst ignorēt.

Vēl viens jautājums šajās debatēs ir kvalificēta migrācija. Zilās kartes ideja, lai atvieglotu ieceļošanu un pārvietošanos, varētu izrādīties interesanta, lai gan tā šķiet pārāk sarežģīta. Katrā ziņā galvenajam jautājumam jābūt pievilcības faktoram, jo īpaši akadēmiskajā līmenī. Tāpēc ir svarīgi paskaidrot mācību iestādēm, cik svarīgi ir piesaistīt studentus no citām pasaules daļām. Es, protams, atbalstu šo mērķi.

Carl Schlyter (Verts/ALE), *iesniegts rakstveidā*. – (SV) Zviedrijas Zaļo partija atbalsta un vēlas liberālu imigrācijas politiku. Ziņojumā ir daudz labu ierosinājumu, kas atbilst šim mērķim. Tomēr es uzskatu, ka pamatdirektīva šajā jomā mazinās cilvēku iespējas migrēt, nevis otrādi. Turklāt priekšlikums rada risku, ka intelektuālā darbaspēka emigrācija, kas kaitē jaunattīstības valstīm un ko ciniski izmanto ES savai attīstībai, kļūs vēl intensīvāka. Galīgajā balsojumā es tāpēc atturos.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), *iesniegts rakstveidā*. – Apgalvojums, ka mūsu iedzīvotāju demogrāfiskās pārmaiņas prasa plašu to cilvēku imigrāciju, kas nāk no dažādām, bieži vien naidīgām kultūrām un sabiedrībām, ir bīstami maldi ar visām no tā izrietošām sekām nacionālajai kohēzijai un identitātei, mūsu pastāvīgo imigrantu integrācijai, ietekmei uz mūsu sabiedriskajiem pakalpojumiem, kā arī sabiedrības veselībai, aizsardzībai un drošībai.

Es esmu visnotaļ pret pilnvaru vai atbildības pārņemšanu no dalībvalstu iestādēm uz ES attiecībā uz robežkontroli un imigrācijas, un patvēruma politiku. Es tāpēc balsoju pret šo ziņojumu..

- **Ziņojums: Javier Moreno Sánchez (A6-0323/2007)**

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs! Es balsoju par šo ziņojumu tāpēc, ka Eiropas Parlaments ir vienoties par daudzpusīgu stratēģiju, lai apkarotu cilvēku tirdzniecību un nelegālo imigrāciju. Kā Eiropas Parlaments mēs esam devuši skaidru signālu, ka „nelegāls” nozīmē to pašu, kas „nav legāls”, un ka tāpēc pret to attiecīgi jāvēršas. Manuprāt, ir īpaši svarīgi skaidri paziņot, ka nebūs nekādas uz kvotām pamatotas nelegālo imigrantu sadales pa dalībvalstīm un ka masveida legalizācija, kādu mēs pieredzējam pēdējos gados, netiks

vairs pieļauta. Tas nodrošinās to, ka nebūs vairs nekāda „aicinoša efekta”, un ļaus netieši risināt cilvēku tirdzniecības problēmas.

Frank Vanhecke (ITS). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Ziņojums par politikas prioritātēm cīņā pret trešo valstu pilsoņu nelegālo imigrāciju, ko mēs tikko apstiprinājām, protams, nav sliktākais ziņojums, ko esam pieņēmuši, un faktiski tas satur vairākus interesantus priekšlikumus, bet, manuprāt, tas tomēr neatstāgoļo visu ainu, un tāpēc es personīgi to neapstiprināju.

Imigrācijas problēma Eiropā draud kļūt par šī gadsimta lielāko problēmu – tā jau varbūt ir šī gadsimta lielākā problēma –, un nelegālā imigrācija ir svarīga šīs problēmas daļa. Tāpēc mēs varējām gaidīt, ka tiks pieņemta daudz stingrāka nostāja, īpaši pret secīgajiem legalizācijas uzplūdiem dažādās Eiropas valstīs. Galu galā, tas nozīmē cilvēku uzsūkšanu, kas vēlāk izplūdis pa visu Eiropas Savienību, pa visām dalībvalstīm.

Patiesībā tas ir vienkārši, un mums bija jābūt drosmei to izteikt vārdos. Nelegālo imigrāciju nedrīkst pieļaut. Nelegālie imigranti ir jāizseko, un mums jābūt apņēmīgiem un tie humānā veidā jāsusūta atpakaļ uz viņu izcelsmes valstīm. Tie, kas neuzdrošinās to pateikt, un tāpēc, protams, neuzdrošināsies to izpildīt, radīs milzīgas problēmas, par kurām mēs vēlāk samaksāsim ar saviem īpašumiem un savu civilizāciju.

Koenraad Dillen (ITS). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Klausoties *Moreno Sánchez* ziņojumu, man prātā iesāvēs holandiešu izteiciens „*zachte heelmeesters maken stinkende wonden*”, kas nozīmē, ka grūti laiki prasa radikālus pasākumus. Kā mans kolēģis *Vanhecke* jau teica, lai gan daži no ziņojuma priekšlikumiem ir solis uz priekšu, vispār Parlamentam vēl arvien ir svārstīga nostāja, kas nesola efektīvu un stingru Eiropas politiku nelegālās imigrācijas apkarošanā. Piemēram, Parlamentam nav izdevies skaidri paziņot, ka legalizācijas pasākumi, ko īsteno daudzās Eiropas valstīs, ir viens no vissvarīgākajiem, ja ne pats svarīgākais, nelegālās imigrācijas iemesls „aicinoša efekta” dēļ, ko tie rada imigrantu izcelsmes valstīs.

Nelegālos imigrantus nedrīkst legalizēt, bet tie ir aktīvi jāmeklē un apņēmīgā un humānā veidā jānosūta atpakaļ. Pretēji tam, ko Parlaments liek manīt, atklāts šīs politiskās nostādnes paziņojums nav nekādā ziņā saistīts ar tā saukto ksenofobiju. Bez stingras atpakaļnosūtīšanas politikas, ciešas robežkontroles un nolīgumiem ar valstīm par to pilsoņu atpakaļuzņemšanu, bēgļu centriem izcelsmes reģionos jāsniedz kaut kāda palīdzība, bet arī to Parlaments ir noraidījis. Šo iemeslu dēļ es balsoju pret ziņojumu.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh un Inger Segelström (PSE), iesniegts rakstveidā. – (SV) Mēs, sociāldemokrāti, vēlamies humānu imigrācijas un bēgļu politiku ES, kas pamatots uz solidaritāti, kura ar pilnu atbildību atbalsta pārrobežu mobilitāti un garantē aizsardzību visiem, kam tā vajadzīga. Tomēr mēs nevēlamies pastāvīgus ES finansētus robežkontroles spēkus. Dalībvalstis ir atbildīgas par savu robežu aizsardzību. Kopienas spēku izvietojumiem jāpamatojas uz vajadzību un aptaujām. Mēs tāpēc nolēmām balsojumā par 37. punktu atturēties.

Attiecībā uz 18. punktu par Dublinas II regulas pamatprincipu pārskatīšanu mēs domājam, ka šī principa apspriešana ir pamatota, bet tai jānotiek plašākā kontekstā kā daļai no diskusijas par kopējo politiku imigrācijas un bēgļu jautājumos.

Gérard Deprez (ALDE), iesniegts rakstveidā. – (FR) Es pilnīgi atbalstu šo lielisko ziņojumu un vēlos no savas puses pievienot trīs komentārus par šo tematu.

Pirmkārt, mums jāatbrīvojas no ilūzijas, ka aktīva legālās imigrācijas politika apstādinās nelegālo imigrantu plūsmu uz mūsu valstīm. Aktīvo legālās imigrācijas politiku kā parasti noteiks mūsu pašu vajadzības, turpretim nelegālā imigrācija atbildīs to vajadzībām – un pašlaik ir desmitiem miljonu tādu cilvēku, galvenokārt Āfrikā –, kas vēlas pārcelties uz šejieni, lai glābtos no kara, vajāšanas, nabadzības vai gluži vienkārši nākotnes izredžu trūkuma dēļ sev un saviem bērniem.

Otrkārt, ES ārējo robežu kontrole un cīņa pret nelegālo imigrantu kontrabandistu tīkliem diemžēl būs politiska prioritāte vēl daudz gadu, jo tirgošanās ar cilvēku postu ir noziedzīgu bandu rokās. Nelegālās imigrācijas apkarošana tāpēc nav vērsta pret pašiem nelegālajiem imigrantiem, bet tā ir daļa no cīņas pret organizēto noziedzību, kas mums visiem kopīgi jāuzvar.

Treškārt un pēdīgi, mums tai pašā laikā ir jāturpina mūsu neatlaidīgi centieni apkarot nabadzību, un to ir iespējams veikt, palīdzot attīstīties Āfrikai.

Patrick Gaubert (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (FR) Es atzinīgi vērtēju šī ziņojuma pieņemšanu, jo tas sniedz līdzsvarotu un reālistisku imigrācijas jautājuma vērtējumu un, kā referents cerēja, ir panācis plašu vienprātību.

Ja jūs palūkojaties uz pēdējiem notikumiem, tad redzat, kā viena pēc otras dalībvalstis cenšas pielāgot savus tiesību aktus, lai tiktu galā ar imigrantu pieplūdumu, un jūs saprotat, ka ziņojums ir sniegts pareizajā laikā.

Patiesībā mēs visi zinām, ka migrācijas apjoms pārsniedz attiecīgo valstu iespējas vienām pašām kontrolēt šos notikumus un ka ir vajadzīga vispārēja un saskaņota pieeja Eiropas mērogā, kā jau ziņojumā pareizi norādīts.

Ziņojumā ir minētas vairākas prioritātes: cilvēku tirdzniecības apkarošana, Eiropas Savienības pamattiesību hartas un Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas ievērošana, veicot pasākumus nelegālās imigrācijas novēršanai, sadarbības ar trešām valstīm stiprināšana, sperot stingrus soļus, kas vajadzīgi, lai apkarotu nelegālo nodarbinātību, un visbeidzot atbildīgas atpakaļnosūtīšanas politikas vajadzība.

Šo iemeslu dēļ es galīgajā balsojumā plenārsēdē atbalstīju ziņojuma pieņemšanu.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), iesniegts rakstveidā.. – (PT) Lai gan ziņojums satur vairākus punktus, kuriem mēs piekrītam, tas tomēr atbalsta represīvo, uz drošību orientēto viedokli par „nelegālo imigrāciju”.

Lai gan uz dažiem aspektiem tas attiecas mazāk, ziņojumā aizstāvēta ideja par pašreizējo ES pamatnostādņu un lēmumu par imigrāciju trīs galveno asu attīstību, tai skaitā par tā saukto Eiropas atpakaļnosūtīšanas politiku, vai, citiem vārdiem, repatriāciju, par *Frontex* darbību, patrulējot un kontrolējot robežas, par tā sauktajiem īslaicīgās uzņemšanas centriem, par biometrisko ierīču izstrādi vai tā sauktajiem atpakaļuzņemšanas nolīgumiem. Ziņojumā ir izteikts ierosinājums izveidot „Eiropas patruļu tīklu”, „Eiropas uzraudzības sistēmu” pie jūras robežām un pat „automātisku pārbaudes sistēmu personām, kas ieceļo Eiropas Savienības teritorijā vai izceļo no tās”.

Citiem vārdiem, ziņojuma mērķis ir nostiprināt ES drošības politiku, ar kuru saskaņā nelegālā imigrācija ir noziegums, un izvērst to par Eiropas kopējo politiku, kas ir represīva, ietver draudīgas informācijas sistēmas un pasākumus, kā arī infrastruktūru imigrantu aizturēšanai un izraidīšanai. Mēs vienprātīgi to noraidām.

Šīs represīvās politikas piemērošana noveda dalībvalsts iestādes pie lietas ierosināšanas pret septiņiem Tunisijas zvejniekiem par 44 cilvēku glābšanu jūrā, lai gan šī rīcība saskan ar starptautisko jūras tiesību noteikumiem.

Carl Lang (ITS), iesniegts rakstveidā. – (FR) Oficiālie skaitļi liecina, ka Eiropu pārpludina nelegālie imigranti. Izrādās, ka tā pilnīgi nespēj kontrolēt savas ārējās robežas. Ikgadējais ziņojums par *Eurodac* darbību 2006. gadā, kas ir biometriskis līdzeklis, ko Eiropa izmanto patvēruma meklētāju iesniegumu uzraudzībai, rāda, ka to personu skaits, kas reģistrētas, nelegāli šķērsojot kādu no Eiropas ārējām robežām, ir pieaudzis par 64 % no 2005. gada.

Moreno kunga ziņojumā ierosinātas vairākas pieejas, kam vajadzētu izbeigt šo parādību, kas arvien vairāk pieaug. Manuprāt, tās visas ir nederīgas, lai neteiktu, ka tās var dot pretēju rezultātu.

Piemēram, kā gan mūs var apmierināt ideja par to, ka legālās imigrācijas veicināšana, pie kam, darot to ar Eiropas zilās kartes palīdzību, kas būtībā ir Eiropas imigrantu darba atļauja, samazinās nelegālās imigrācijas līmeni? Tas ir muļķīgi. Ja jūs atverat kādam durvis, jūs atverat tās ikvienam.

Kāda gan jēga ir biometriskās datubāzes izveidei, lai apkarotu nelegālo imigrāciju? Kādēļ gan plānot palielināt Eiropas robežkontroles aģentūras *Frontex* personālu un resursus, ja minētās robežas, gan iekšējās, gan ārējās, dalībvalstis vēl arvien pienācīgi neaizsargā?

Vēl vienu reizi Eiropas iestādēm ir izdevies atrast problēmu, bet izrādās, ka tās nespēj to atrisināt. Jo tās ir aizrāvušās ar imigrācijas aizstāvēšanu un internacionālismu..

Janusz Lewandowski (PPE-DE), iesniegts rakstveidā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Imigrācija, gan legāla, gan nelegāla, ir atzīta par vienu no galvenajiem izaicinājumiem Eiropas Savienībai. Nerunājot par procedūras un juridiskajiem jautājumiem, šīs parādības humānās traģēdijas aspekts kļūst arvien redzamāks. Es esmu apmeklējis Āfrikas bēgļu nometnes Maltā un apspriedis šo jautājumu ar dienestiem, kas patrulē Vidusjūrā, un ar atbildīgajām amatpersonām. Tieši tad, kad es atrados tur, gaismā nāca traģēdija, kas piemēklēja čecenu ģimeni Beskīdi reģionā, apliecinot šīs parādības universālo dabu. Runājot par to valstī, kas gadsimtiem ir bijusi politiskās un ekonomiskās emigrācijas pirmsākums, ir grūti palikt vienaldzīgam, redzot bēgļu traģēdiju, kuriem Eiropas Savienība šķiet apsolītā zeme.

Un tieši no šīs perspektīvas es novērtēju abus ziņojumus, uz kuriem pamatojas debates Eiropas Parlamentā. Šie dokumenti sniedz pārskatu par imigrācijas problēmu un pašreizējo Kopienas politiku šajā jautājumā. Es

piekrītu uzskatam, ka savas demogrāfiskās situācijas dēļ Eiropai ir vajadzīgi kontrolēti imigrācijas ceļi, kas varētu kompensēt darbaspēka trūkumu, kā arī samazināt ēnu ekonomikas apjomu un problēmas, kas saistītas ar to.

Visus šos jautājumus ir atzinusi *Frontex*, Eiropas Savienības īpašā aģentūra. Ierosinātie risinājumi, proti, tā sauktā dalīšanās atbildībā, ir pelnījuši nopietnu uzmanību.

Kopienas imigrācijas politikas izveide ar stabilu tiesisko un finansiālo pamatu ir jau sen nokavēta. Labāk vēlū nekā nekad!

Astrid Lulling (PPE-DE), *iesniegts rakstveidā*. – (FR) Es balsoju par šo ziņojumu par politiskajām prioritātēm, apkarojot trešo valstu pilsoņu nelegālo imigrāciju, un es vēlos uzsvērt, ka migrantu pieplūduma, īpaši no trešām valstīm, kontrole Eiropā ir viens no lielākajiem izaicinājumiem Eiropas politikas veidotājiem.

Šajā 21. gadsimtā cilvēku tirdzniecība ir pilnīgi nepieņemama, un mums ir jāatrod veids, kā izskaust šo atbaidošo rīcību un novērst cilvēku traģēdiju, kas to diemžēl pavada. Lai to izdarītu, ir svarīgi risināt nelegālās imigrācijas problēmu visas Eiropas mērogā, jo dalībvalsts, kas nevar tikt galā ar slepeno imigrāciju, rada grūtības visām pārējām.

Legālās migrācijas politikas plāna īstenošanai ir jāietver nelegālās imigrācijas apkarošana, jo abas ir cieši saistītas.

Tomēr ziņojumā trūkst konkrētu priekšlikumu, kas ļautu mums rast risinājumu, kurš izbeigtu masveida slepeno imigrāciju un atbaidītu cilvēku tirgotājus. Piemēram, Itālijā kvotu ieviešana ekonomiskajiem migrantiem nav samazinājusi nelegālās imigrācijas līmeni.. Faktiski, gluži otrādi, paziņojums par ikgadējām kvotām ir izraisījis nelegālo imigrantu skaita palielināšanos, kas ir gatavi riskēt ar dzīvību, lai iekļūtu Eiropas Savienības teritorijā.

David Martín (PSE), *iesniegts rakstveidā* – Es šo ziņojumu vērtēju atzinīgi, jo tas būtībā aicina ievērot stingru politiku, lai apkarotu nelegālo imigrāciju, pamatojoties uz solidaritāti dalībvalstu starpā un sadarbību ar trešām valstīm, visnotaļ ievērojot cilvēku pamattiesības.

Andreas Mölzer (ITS), *iesniegts rakstveidā*. – (DE) Lai gan izcelsmes valstīm ir piešķirts miljoniem euro finansējuma, tās nevēlas sadarboties. Tomēr nelegālo imigrantu atpakaļuzņemšanai ir jāklūst beidzot par pienākumu. Bet arī ES rīkojas ārkārtīgi nevērtīgi, nepiešķirot pienācīgus resursus savu ārējo robežu nodrošināšanai un neieviešot aizturētus nelegālos imigrantus uzņemšanas centros, lai gādātu, ka tie nepazūd pagriņdē, līdz tos var nosūtīt atpakaļ uz viņu valstīm, nemaz jau nerunājot par robežaizsardzības aģentūru, ko slēdz galvenajā migrācijas sezonā.

Brisele arī ir nogulējusi iespējamās briesmas, ko rada islāma imigranti. Ja ES drīz nepamodīsies un neapturēs radikālu musulmaņu pieplūdumu un islāma valstu pilsoņu pieplūdumu, imigrāciju un naturalizāciju, mēs ne tikai būsīms spiesti dzīvot pastāvīgās bailēs no teroristu uzbrukumiem, bet mēs drīz kļūsīms par svešiniekiem mūsu pašu valstī.

Pašreizējā ziņojumā pārāk maz uzmanības ir veltīts šiem jautājumiem, un tāpēc es diemžēl esmu spiests, par spīti saprātīgajai pieejai, ko tas satur, to noraidīt.

Luís Queiró (PPE-DE), *iesniegts rakstveidā*. – (PT) Efektīva politiska iejaukšanās var iedarboties uz diviem šīs problēmas aspektiem nelegālās imigrācijas jomā: uz izcelsmi un ceļa mērķi, citiem vārdiem, kā norādīts pieņemtajā rezolūcijā, „izcelsmes valstu iestādes, kā arī krimināltiesību juridiskās bāzes stiprināšana, lai apkarotu noziedzīgu tirgotāju bandas un cīnītos pret nelegālo nodarbinātību un cilvēku tirdzniecību”, ir būtiski elementi. Bez stingrības šajā jomā reakcija būs neadekvāta, lai gan šī reakcija ietver arī citas dimensijas, tādas kā sadarbība attīstības jomā un pasākumi legālās migrācijas jomā.

Turklāt, kā norādīts ziņojumā par Eiropas jūras stratēģiju, jebkura imigrācijas politika, kuras mērķis ir būt efektīvai Eiropas Savienībā, „prasa”, kā teikts šajā rezolūcijā, „lai dalībvalstis ievēro solidaritātes, dalītas atbildības, savstarpējas uzticības un pārredzamības principus”. Mēs tam šajā ziņā pilnīgi piekrītam.

Carl Schlyter (Verts/ALE), *iesniegts rakstveidā*. – (SV) Galīgajā balsojumā es balsoju pret ziņojumu, jo esmu pret *FRONTEX* un ES robežpoliciju, tāpēc ka būtu grūti nodrošināt atskaitīšanos. Ziņojumā redzam entuziasma pilnu attieksmi pret dārgiem un neefektīviem biometriskiem datiem pasēs un vīzās, kas turklāt apdraud personas integritāti. ES ciniski izmanto bēgļu grūto stāvokli, lai iegūtu varu par mūsu robežām.

- Ziņojumi: Lilli Gruber (A6-0322/2007), Javier Moreno Sánchez (A6-0323/2007)

Philip Bradbourn (PPE-DE), *iesniegts rakstveidā*. – Britu konservatīvie balsoja pret ziņojumiem par migrāciju, tā kā migrācijas jautājums attiecas tikai uz dalībvalstīm un valdību sadarbību. **Atsauce uz Reformas līguma projektu un kvalificētā vairākuma balsošanas paplašināšanu ir nepareizs ES problēmu. risināšanas veids Princips „kas der vienam, tas der visiem” nav piemērojams attiecībā uz imigrāciju.**

Proinsias De Rossa (PSE), *iesniegts rakstveidā*. – Uzstājot, ka ES pilsoņu dzīvesbiedriem, kas nav ES pilsoņi, jādzīvo kādā citā ES dalībvalstī, pirms tie var iegūt tiesības uzturēties Īrijā, valdība, manuprāt, pārkāpj 2004. gada direktīvu. Turklāt to ES pilsoņu, dzīvesbiedru izraudzīšanās deportācijas rīkojumu izdošanai, kas nav īru tautības, ir pretrunā ES tiesību aktiem, kas aizliedz diskrimināciju, kura pamatojas uz tautību.

Es vēlos atgādināt Komisijai, ka tā 2006. gadā informēja Eiropas Parlamentu par to, ka 2004. gada direktīva par uzturēšanās tiesībām dalībvalstīm jāinterpretē saskaņā ar Eiropas Kopienas Tiesas nolēmumiem 2002. gada jūlijā (Lieta Nr. C/459/99 (MRAX)) un 2005. gada aprīlī (Lieta Nr. C/157/03). Šie nolēmumi noteica, ka tā trešo valstu pilsoņa ieeļošanas un uzturēšanās tiesības Kopienā, kas ir ES pilsoņa ģimenes loceklis, pamatojas uz šīm attiecībām un nav atkarīgas ne no tā iepriekšējās uzturēšanās Kopienā likumības, ne no uzturēšanās atļaujas izsniegšanas vai citas atļaujas, ko izsniegusi cita dalībvalsts, izsniegšanas. Īrijas rīcība nepārprotami pārkāpj šos Tiesas nolēmumus. Tāpēc Komisijai saskaņā ar līgumiem ir pienākums veikt pasākumus pret Īrijas valdību.

8. Balsojumu labojumi in nodomi balsot: sk. protokolu

(Sēdi pārtrauca 13.15 un atsāka 15.00)

SĒDI VADA HANS_GERT PÖTTERING KUNGS

Priekšsēdētājs

9. Iepriekšējās sēdes protokola apstiprināšana: sk. protokolu

10. Ieslodzīto slepena aizturēšana un nelikumīga pārvadāšana, iesaistot Eiropas Savienības dalībvalstis (C. Fava un D. Marty ziņojumi) (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir Padomes un Komisijas paziņojumi par **ieslodzīto slepenu aizturēšanu un nelikumīgu pārvadāšanu, iesaistot Eiropas Padomes dalībvalstis (C. Fava un D. Marty ziņojumi).**

Manuel Lobo Antunes, *amatā esošais Padomes priekšsēdētājs* – (PT) Priekšsēdētāja kungs, komisāri, dāmas un kungļi! 2005. gada Eiropas Parlamenta rezolūcija, kurā tika pieprasīta Pagaidu komitejas izveide saistībā ar gūstekņu nelikumīgu pārvadāšanu un turēšanu apcietinājumā, vēlreiz apliecināja, es citēju, „tā apņēmību cīņā pret terorismu, bet uzsver, ka šo cīņu nevar uzvarēt, upurējot principus, ko terorisms tiecas iznīcināt, un jo sevišķi, ka pamattiesību aizstāvībā nevar pieļaut nekādus kompromisus”.

Iepriekšējām Padomes prezidentvalstīm bija iespēja šajā Parlamentā izteikt savu piekrišanu šim viedoklim. Es nevaru sākt savu runu, neuzsvēris, ka pašreizējā prezidentvalsts arī piekrīt šim viedoklim un apņēmībai. Es vēlreiz atkārtāju, ka cīņā pret terorismu mēs nedrīkstam atteikties no savām vērtībām un principiem attiecībā uz pamattiesību aizstāvību. Mūsaprāt, tas ir būtisks jautājums. Cīņā pret terorismu mēs uzvarēsim, ja saglabāsim brīvību, brīvību no bailēm un patiesības sagrozīšanas vai manipulācijas šo baiļu vardā. Mūsu vispēcīgākais ierocis un visefektīvākā aizsardzība ir mūsu vērtības un principi attiecībā uz mūsu pamattiesību aizstāvību.

Lai gan Padomei nav pilnvaru izteikt savu atzinumu, nav nevienas Eiropas Savienības dalībvalsts, kas neatzītu to, cik svarīgi ir pielikt pūles un uzņemties iniciatīvu, lai noskaidrotu patiesību.. Mums jāatceras, ka mēs runājam par pamatprincipiem, uz kuriem pamatojas Eiropas demokrātija. Patiesības atklāšana izkļiedēs aizdomu gaisotni.. Tāpēc ir svarīgi, lai izmeklēšana šajā jautājumā ieviestu skaidrību un nenovestu pie turpmāka apjukuma. Iepriekšējās prezidentvalstis, kam bija izdevība saskarties ar Parlamentu, ģenerālsēdētāru un Augsto pārstāvi, un ES pretterorisma koordinātoru, nekavējās sadarboties ar Eiropas Parlamenta Pagaidu komiteju šajā jautājumā.

Tāpēc es uzskatu, ka nebūtu taisnīgi pārņemt Padomei vai ārlietu ministriem, ka tiem trūkst apņēmības. Faktiski man jārunā par daudzajām iniciatīvām gan no Parlamenta, gan tiesu iestāžu puses, ko dažādas Eiropas valstis uzsāka pēc šiem ziņojumiem.

Tāpēc ir absolūti pareizi rīkoties, ievērojot subsidiaritātes principu. Kā jūs zināt, daudzās jomās, ko izmeklēja Komiteja, Eiropas Savienībai nav rīcības pilnvaru. Ar to es jo īpaši domāju izlūkošanas dienesta pārraudzību. Tas ir fakts, uz ko šim Parlamentam un Komitejai norādīja iepriekšējā Padomes prezidentvalsts un Augstais pārstāvis *Solana* kungs. Protams ir žēl, ka tā tas ir, bet faktiski pašreizējie līgumi ierobežo Padomes rīcību šajās jomās.

Tomēr no mūsu puses es varu apliecināt, ka Portugāles prezidentvalsts nekavēsies aktīvi un konstruktīvi sadarboties. Es atgādināšu jums pilnīgu un pārredzamo sadarbību, ko Portugāles valdība piedāvāja gan izmeklēšanas laikā, kuru veica Parlamenta Pagaidu komiteja, kas pabeidza savu darbu šī gada februārī, gan attiecībā uz Eiropas Padomes ģenerālsēkretāra iniciatīvām saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 52. pantu attiecībā uz iespējamiem CIP lidojumiem un nelikumīgiem aizturēšanas centriem Eiropā.

Kā zināms, lai gan Padome nav pieņēmusi nostāju attiecībā uz C. Fava kunga un D. Marty kunga ziņojumiem šī Parlamenta un Eiropas Padomes vārdā, tas nenozīmē, ka tā šos ziņojumus ignorē. Faktiski Padome ir aktīvi un noteikti aizstāvējusi cilvēktiesības un starptautiskās tiesības Eiropas Savienības ārpolitikā.

Mēs esam konsekventi apgalvojuši, ka starptautisko tiesību pamatvērtību aizstāvība prasa nopietnu un padziļinātu dialogu par cilvēktiesībām cīņā pret terorismu. Šajā ziņā ES ir uzsvērusi, ka jāievēro un jāaizsargā cilvēktiesības, bēgļu tiesības un starptautiskās humanitārās tiesības Padome turpinās cieši uzraudzīt notikumus, kas saistīti ar cilvēktiesību ievērošanu un cīņu pret terorismu, un veiks pienācīgus pasākumus to aizsardzībai. ES turpina arī stingri aizstāvēt spīdzināšanas, nežēlīgas un necilvēcīgas vai cieņu pazemojošas apiešanās un sodīšanas pilnīgu aizliegumu.

Mūsu rīcību nosaka šie mērķi, un mēs vienmēr attiecībās ar trešām valstīm runāsim par bazām, ko šī problēma rada. ES un tās dalībvalstis ir skaidri paziņojušas, ka slepeno aizturēšanas centru pastāvēšana, kuros aizturētie tiek turēti bez tiesas un aizstāvības, neatbilst starptautiskajām humanitārajām tiesībām. ES pamatnostādnes attiecībā uz spīdzināšanu skaidri nosaka, ka dalībvalstīm jāaizliedz slepenas aizturēšanas nometnes, nodrošinot, ka visas personas, kam atņemta brīvība, tiek turētas oficiāli atzītās aizturēšanas vietās **un ka viņu atrašanās vieta ir zināma**. ES pamatnostādnes attiecībā uz spīdzināšanu nosaka arī to, ka nevienu nedrīkst ar varu nosūtīt atpakaļ uz valsti, kur viņam vai viņai draud spīdzināšana vai slikta izturēšanās.

Ir vispārzināms, ka minētie jautājumi, kas skar pilnvaras lidostu kontrolei, pārbaudei un izlūkošanas dienestiem, ir patiesībā dalībvalstu kompetencē un kontrolē. Tā ir taisnība, ka *Sitcen* laiku pa laikam veic analīzes, izmantojot informāciju, ko sniedz dalībvalstis, bet tam nav nekādas iedarbīgas jurisdikcijas pār tā saukto izlūkdarbību. Ir jānorāda, ka ES dalībvalstis iekļuva sarežģītā situācijā, kas šajā gadījumā skar pieprasījumu šķirošanas un apstrādes sistēmu atļauju piešķiršanai pārlidot, nosēsties un veikt apskates kādas valsts teritorijā. Tas ir jauns izaicinājums ikvienam. Runājot par mums, jāsaprot, ka Portugāles valdība ir ne tikai veikusi šo reizēm grūtu un ļoti lēno datu vākšanas procesu, bet ir arī izveidojusi darba grupu, lai novērtētu šīs daudzās procedūras un ierosinātu uzlabojumus, kuru lielā loma tika pienācīgi atzīta nobeiguma ziņojumā, ko šis Parlaments pieņēma februārī.

Man jānorāda, ka mēs uzskatījām darbu, ko veica Eiropas Padomes ģenerālsēkretārs, par ļoti svarīgu, un mēs pievērsām pienācīgu vērību ziņojumiem, kurus sagatavoja *D. Marty* kungs. Aptaujas lapa un ieteikumi, ko sagatavoja Eiropas Padomes ģenerālsēkretārs saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 52. pantu, ļāva Portugālei un, manuprāt, citām dalībvalstīm vēl nepieredzētā veidā novērtēt valsts tiesisko regulējumu, garantijas un kontroles mehānismus kopumā, tai skaitā procedūru analīzi pieprasījumu šķirošanai, pārbaudei un pārraudzībai atļaujas saņemšanai pārlidot šo valstu teritoriju vai nosēsties tajā.

Portugāles gadījumā šie pasākumi ir katrā ziņā noveduši pie institucionāliem, tehniskiem un operatīviem uzlabojumiem. Attiecībā uz Eiropas Padomes ģenerālsēkretāra ieteikumiem par kontroles garantijām tajā iesaistīto cilvēku dominējošā nostāja bija, ka pašreizējām iniciatīvām nevajadzētu novest pie likumu dublēšanās vai jaunu pilnvaru piešķiršanas Eiropas Padomei.

No otras puses, šķiet, visi piekrīt, ka vajadzētu efektīvāk piemērot un rūpīgāk uzraudzīt pašreizējos mehānismus. Es uzskatu, ka izmeklēšanas rezultāti būtu bijuši efektīvāki, ja tā būtu veikta ar lielāku stingrību un noteiktību. Lai gan stingrība ir vienmēr vēlama, nejaucot faktus ar nepamatotiem apgalvojumiem, bet cenšoties būt savaldīgiem savos izteikumos, jo tie attiecas uz svarīgām vērtībām un Eiropas demokrātijas labo slavu, visām šīm iniciatīvām ir vēriens un nozīme. Tāpēc tās ir jāīsteno, jo īpaši šajā laikā, kad ir svarīgi

nopietni un godīgi analizēt jaunās dilemmas, ko rada teroristu draudi, piemēram, dilemmu – drošība pret brīvību. Turklāt ir arvien lielāka vajadzība iegūt atbildi no starptautiskajiem tiesību aktiem uz grūtajiem jautājumiem, ko izsauc cīņa pret nepieredzētiem draudiem.

Priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kungi! Brīvības, drošības un tiesiskuma nostiprināšana, kas pamatojas uz Hāgas programmu un attiecīgo rīcības plānu, ir viena no galvenajām prioritātēm 18 mēnešu ilgajā kopējā Vācijas, Portugāles un Slovēnijas prezidentvalstu programmā. Cīņa pret terorismu ir šajā ziņā viens no galvenajiem izaicinājumiem, kura dēļ šīs trīs prezidentvalstis ir izvirzījušas mērķi pastiprināt sadarbību, nepārtraukti īstenojot ES pretterorisma stratēģiju.. Kā jūs zināt, *Gilles de Kerchove* kungu nesen iecēla par jauno ES pretterorisma koordinātoru, un tāpat kā viņa priekšgājēji viņš sniegs Parlamentam visu pieprasīto informāciju..

Man jāizmanto arī izdevība uzsvērt, ka jautājumam par cilvēktiesībām cīņā pret terorismu tika pievērsta īpaša uzmanība transatlantiskajā dialogā, it sevišķi sarunās augstākajā līmenī starp Eiropas Savienību un Amerikas Savienotajām Valstīm aprīlī, kad apsprieda Eiropas Padomes 2006. gada 11. decembra secinājumus.

Laikā, kad Portugāle bija Padomes prezidentvalsts, tā skaidri paziņoja par savu apņemšanos turpināt un paplašināt šo dialogu, ko tā uzskata par ceļu uz atrisinājumu abām pusēm.

Franco Frattini, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es arī vēlos pateikties Padomes pārstāvim. Dāmas un kungi! Komisija un es pats no paša sākuma esam sekojuši Eiropas Parlamenta Pagaidu komitejas darbam pie šī labi zināmā jautājuma un nopietnajiem apvainojumiem, un nopietnajiem notikumiem un to atbalstījuši..

Šo notikumu nopietnība, pat doma, ka tie varētu būt notikuši, nenoliedzami padara visu trīs iestāžu – Komisijas, Parlamenta un Padomes – sadarbību būtiski nepieciešamu. Mums, protams, vēlreiz jāatkarāto - un es priecājos, ka varu to darīt - , ka jāpiesaka karš terorismam, pilnīgi ievērojot pamattiesības un tiesiskumu. Šie ir divi svarīgi noteikumi, lai demokrātija darbotos.

Ņemot to vērā, manuprāt, nelikumīga ieslodzīto pārvadāšana un hipotēze, ka pastāv vairāk vai mazāk slepenas aizturēšanas nometnes – ja šos gadījumus varētu pienācīgi pierādīt –, būtu neapšaubāmi nopietns starptautisko tiesību un cilvēku pamattiesību pārkāpums. Mēs visi zinām, ka it visām Eiropas Savienības dalībvalstīm jāievēro Cilvēktiesību konvencijas svarīgie principi, jo īpaši tās 5. un 6. pants.

Mēs, protams, ceram, ka šos gadījumus dalībvalstis rūpīgi izmeklēs. Šo izmeklēšanu neapšaubāmi jāveic kompetentām tiesu iestādēm. Vienam jautājumam jābūt skaidram – un tas jau ir vairākas reizes pietiekami skaidri paziņots gan *C. Fava* kunga ziņojumā, gan Eiropas Padomes ziņojumā – Parlamenta ziņojumā var izklāstīt faktus, bet Parlamentam, protams, nav ne pilnvaru, ne pienākuma veikt tiesas izmeklēšanu.

Acīmredzot, ja pierādījumi tiek citēti no nezināma avota, tiesiskums, kas mums visiem jāievēro, prasa, lai izmeklēšanu uzticētu brīvām, neatkarīgām tiesām. Tieši tām ir pienākums atklāt apsūdzības avotus. Ir skaidrs, ka dalībvalsts vai atsevišķas personas apsūdzēšana, neatklājot apsūdzības avotus, ir princips, ko var pieļaut Parlamenta ziņojumā, bet ne tiesas izmeklēšanā. Tāpēc es ceru, ka tiesas izmeklēšana tiks turpināta, kā tas notiek dažās dalībvalstīs, tai skaitā arī manā valstī. Tomēr šim ziņojumam acīmredzot ir jābūt turpinājumam, un tāpēc es uzskaitīšu iniciatīvas, kas, manuprāt, varētu dot ieguldījumu šajā turpinājumā.

Šā gada 23. jūlijā es aizrakstīju Polijas un Rumānijas valdībām, atgādinot tām to pienākumu veikt pilnīgu, padziļinātu izmeklēšanu un pieprasot sīku informāciju par to, vai ir sākta izmeklēšana un kādi ir bijuši rezultāti. Es ceru, ka abas valdības atbildēs, un es, protams, jūs informēšu par viņu atbildēm, jo īpaši tāpēc, ka, manuprāt, pārredzamība un patiesība prasa, lai gadījumā, kad kādu apvaino kādā nodarījumā, viņam būtu visi likumīgie līdzekļi, lai izskaidrotu un pierādītu, ka šie apvainojumi nav patiesi, vai arī lai uzticētu izmeklēšanu neatkarīgai tiesai. Es uzskatu, ka apsūdzētās puses interesēs ir iegūt ļoti skaidru atbildi.

Otrs punkts, par ko vēlos runāt, ir šāds: es esmu sastādījis aptaujas lapu par terorismu visām dalībvalstīm, kā jau minēju pēdējā sesijā. Aptaujas lapa ietver jautājumu katrai dalībvalstij, kādus pasākumus tā veikusi, lai apkarotu terorismu, kādi rezultāti sasniegti, lai nodrošinātu valsts tiesību aktu efektivitāti, un jo īpaši, kāds cilvēku pamattiesību aizsardzības līmenis ir paredzēts valsts tiesību aktos. Mana iecere ir analizēt atbildes un tad izstrādāt ziņojumu Padomei un Parlamentam par dalībvalstu pretterorisma pasākumu efektivitāti un piemērotību, un atbilstību pamattiesību ievērošanas principam.

Mans trešais punkts ir saistīts ar gaisa satiksmi. Es uzņēmos saistības pret LIBE komiteju, apsolut tai noskaidrot ārkārtīgi svarīgu juridisku aspektu, kam pašreiz nav atbilstošu tiesību aktu: kāda ir robežšķirtne starp civilās aviācijas un valdības amatpersonu aviācijas definīciju, citiem vārdiem, aviāciju, kas nav pakļauta parastai

kontrolei, kādai ir pakļauta civilā aviācija. Nu šis darbs ir izstrādes procesā, kā solīts, un Eiropas Komisijai ir jāizstrādā paziņojums par vispārējas nozīmes aviāciju. Komisija pieņems šo paziņojumu pirms šī gada beigām, tātad ļoti drīz, un mēs, protams, izteiksim priekšlikumu labākai valdības amatpersonu lidmašīnas jēdziena definīcijai, ko bieži interpretē tā, lai apietu vajadzīgo kontroli.

Tomēr ir arī vēl viena iniciatīva, kas attiecas uz gaisa satiksmi. Tā ir daļa no vispārējā risinājuma, kas ievieš kopējus noteikumus visām dalībvalstīm attiecībā uz visiem lidaparātu modeļiem, kas ielido Eiropas kopējā gaisa telpā bez lidojuma plāna. Jūs, bez šaubām, zināt, ka no 2009. gada 1. janvāra noteikumi, ar kuriem izveido tā saukto vienoto Eiropas gaisa telpu, ievieš kopīgas prasības visām dalībvalstīm iesniegt lidojumu plānus. Tādējādi, ņemot to vērā, mēs saskaņosim noteikumus par lidojumu plāniem visu veidu lidaparātiem, vienalga, vai tie lido cauri Eiropas gaisa telpai, vai ielido tajā. Tas dos milzīgu labumu, jo tas novērsīs atšķirīgo attieksmi, ko esam ievērojuši dalībvalstīs attiecībā uz pārlidojumiem un nosēšanos.

Vēl viens temats ir nolīguma starp Eiropu un Amerikas Savienotajām valstīm par izdošanu ratifikācija. Ja būtu bijis, kā tam bija jābūt, ja būtu Eiropas nolīgums, ko mēs esam parakstījuši, bet ne ratificējuši, tad noteikumi par ieslodzīto izdošanu no un uz Amerikas Savienotajām valstīm būtu bijuši daudz skaidrāki. Mēs šeit runājam par ieslodzītajiem, kuriem notiek izmeklēšana vai kurus tur aizdomās par terorismu. Konkrētām dalībvalstīm vēl jāratificē šis nolīgums, par laimi, tikai dažām. Es esmu oficiāli lūdzis visus tieslietu ministrus ratificēt šo Eiropas izdošanas nolīgumu ar Amerikas Savienotajām Valstīm, cik drīz vien iespējams.

Tad ir vēl arī jautājums par izlūkošanas dienesta pārraudzību. Šis jautājums ir skarts abos ziņojumos, bet tā ir delikāta lieta. Manuprāt, vissvarīgākā ir valsts reakcija, lai gan var uzsvērt dažas kopējas prasības. Pirmā prasība ir pastiprināt dalībvalstu parlamentārās pārbaudes. Dažas valstis ir pieņēmušas vai pašlaik pieņem valsts tiesību aktus, lai ievērojami pastiprinātu šo valstu parlamentu pilnvaras pārbaudīt drošības dienestu darbību. Manuprāt, šis ir ceļš, pa kuru mums visiem jāiet., jo, kā jūs visi piekritīsiet, es nevaru iedomāties, ka nākotnē kopēji Eiropas tiesību akti varētu pārvaldīt drošības dienestus, lai gan es uzskatu, ka ir ārkārtīgi lietderīgi apspriest šo jautājumu.

Nobeigumā, priekšsēdētāja kungs, gribu teikt, ka šis ir jautājums, ko mums jāturpina apspriest, paturot prātā tiesiskumu kā principu, un, protams, pamattiesību ievērošanu, bet pamattiesības ietver arī tiesības netikt apsūdzētam, izņemot gadījumus, kad savākti pierādījumi, ievērojot atbilstošās procedūras.

Jas Gawronski, PPE-DE grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Mana grupa ir izteikusi pamatotu kritiku par *D. Marty* ziņojumu un ar lielu balsu vairākumu balsojusi pret *C. Fava* ziņojumu. Tas ir nožēlojami, jo vismaz par tādiem jautājumiem kā terorisms un cilvēktiesības šim Parlamentam vajadzētu spēt pārvarēt iekšējo šķelšanos un sagatavot kopēju nostāju. Ja mēs neesam spējuši to izdarīt, tas ir tāpēc, ka diemžēl *C. Fava* ziņojums sākās ar aizspriedumainu pieņēmumu, ka Amerikas Savienotās Valstis ir vainīgas. Tādējādi mēs izšķiedām veselu gadu, meklējot nevis patiesību, bet šīs vainas pierādījumus, atmetot un pat slēpjot visus faktus, kas varētu nesaskanēt ar šo pieņēmumu.

Ļaujiet man sniegt vienu praktisku, un es teiktu, skandalozu piemēru. Viens no iemesliem, kādēļ mēs devāmies uz Poliju, bija žurnālistes intervēšana, kas bija to starpā, kuri pirms gada pirmie ziņoja par CIP cietumiem Polijā. Kad mēs tikāmies ar viņu, viņa bija diemžēl pārdomājusi, un, kad es saku „diemžēl”, es to domāju ironiskā nozīmē. Viņa mums teica, ka viņai vairs neesot pārliecības, ka viņa šodien nebūtu rakstījusi šo rakstu. Tomēr ziņojumā nav ne miņas no viņas pārdomāšanas, bet tas ir pilns ar to žurnālistu liecībām, kas ir vienprātis ar referenta pieņēmumu. Mēs esam veltīgi zaudējuši veselu gadu, šķiežot nodokļu maksātāju naudu, neatklājot neko vairāk par to, ko mēs jau zinājām no preses un oficiāliem, un neoficiāliem ASV avotiem, un, ja prezidents Bušs pats nebūtu atklājis CIP cietumu pastāvēšanu, mēs par to nebūtu bijuši pārliecināti.

Komisār *Frattini*, jūs mums teicāt, ka jūs esat rakstījuši vēstules uz Poliju un Rumāniju, prasot paskaidrojumus, bet neesat saņēmuši atbildes. Neatbildēšana ir vienmēr liecinājusi par sliktām manierēm, bet es neesmu pārsteigts, jo apsūdzības ir nepamatotas. Jūs pats savā vēstulē pieminat varbūtēju informāciju, nevis konkrētus faktus, un abas valstis ir jau paziņojušas visaugstākajā līmenī, ka tās ir šo faktu izmeklējušas un ka, pēc viņu domām, nekādi CIP cietumi neeksistē. Tā varbūt ir taisnība un varbūt arī nav, un ikviens var domāt, ko viņš vēlas par to, bet, kā jūs pats, *Frattini* kungs, teicāt, mēs nedrīkstam nevienu apsūdzēt, ja nav pierādījumu.

Faktiski *C. Fava* un *D. Marty* ziņojumi ir pilni ar tādām frāzēm kā „ir ļoti iespējams” un „nevar izslēgt iespēju”, uz ko tad viņi pamato pārliecības pilnus secinājumus. Lai neviens nenāk un nesaka man, lai attaisnotu pierādījumu trūkumu, ka mēs neesam tiesa un ka mūsu ziņojums ir politisks dokuments. Tas vairs nav politisks, ja mums liek apsvērt, vai apstākļi ir pietiekami ekstrēmi, lai piemērotu Līguma par Eiropas Savienību 7. pantu.

Tā kā es jūtu, ka šim Parlamentam ir tieksme sagatavot jaunu CIP ziņojumu, man ir kāds priekšlikums. Beigsim sniegt tendenciozas pagātnes interpretācijas, beigsim izmeklēt šo lietu, par kuru mēs neesam atklājuši! Atstāsim to tiesām, kā komisārs teica, un žurnālistiem, kam ir visi nepieciešamie līdzekļi izmeklēšanai un kas to var paveikt labāk nekā mēs. Pievērsīsimies nākotnei, politiķiem un *D. Fava* ziņojuma ieteikumu daļai, kas ir vienīgā pieņemamā daļa.

Amerikas Savienotās Valstis ir, bez šaubām, pieļāvušas kļūdas, dažos gadījumos tās ir pārkāpušas cilvēktiesības, bet ir viegli neklūdīties, nedarot neko, lai apkarotu terorismu. Terorisms ir jauna parādība, kas nefigurē mūsu tiesību aktos, un likumdošana tagad ir jāpielāgo. Centīsimies tagad ieviest tiesību aktus par to, kā novērst turpmākus cilvēktiesību pārkāpumus, lai izvairītos no pagātnes kļūdu atkārtošanas, un pielāgosim mūsu noteikumus un normatīvos aktus jauniem globāliem draudiem.

Ir taisnīgi, ka Komisija cenšas veikt vispārēju dalībvalstu pieņemto pasākumu novērtējumu. Citas iniciatīvas, ko *Frattini* kungs izziņojis un uzsācis, arī ir pieņemamas. Tomēr daudz vēl ir jādara, lai terorisma problēmu risinātu globālā, iedarbīgā un saskaņotā veidā. Ar to es domāju internetu un pasākumus noziedzīgu nodarījumu novēršanai un sodīšanai, lai izvairītos no paradoksālās situācijas, kad valdības darbojas atsevišķas valsts līmenī, bet teroristi savukārt darbojas globālā līmenī caur internetu un caur šūniņām, kas izvietotas visā pasaulē.

Mūsu nākotne ir atkarīga no mūsu spējas uzveikt terorismu. Apvienosimies, lai uzvarētu šajā cīņā!

Claudio Fava, PSE grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Manu ziņojumu pieņēma pirms septiņiem mēnešiem, un kopš tā laika vienīgās pazīmes par to, ka notiek kaut kas jauns, ir nākušas no Amerikas Savienotajām Valstīm. Vienu no šīm pazīmēm atgādināja *Gawronski* kungs. Prezidents Bušs 20. jūlijā paziņoja, ka viņa administrācija turpinās atbalstīt nelikumīgās CIP aktivitātes, kas izpaužas kā aizdomās turētu teroristu sagrābšana un turēšana apcietinājumā valstīs, kas tam piekrīt.

Vēl viena svarīga pazīme ir tas, ka ASV Kongress ir uzsācis šo ārkārtas pārsūtīšanas gadījumu neatkarīgu izmeklēšanu. Tas vēsta par to, ka mums ir darīšana nevis ar pagātni, bet ar aktuāliem notikumiem.

Notiek tiesas izmeklēšana četrās Eiropas valstīs – Spānijā, Portugālē, Vācijā un Itālijā. Ir izdoti trīsdesmit deviņi aizturēšanas rīkojumi pret tādu pašu skaitu ASV slepenā dienesta amatpersonām un aģentiem. Šī Parlamenta izmeklēšanā tika dokumentēti fakti, nevis atzinumi. Piemēram, tas ir fakts, ka dažas no mūsu valdībām un daži drošības dienesti sadarbojas ar CIP, veicot ārkārtas pārsūtīšanu. Es atgādināšu komisāram *Frattini*, ka mūsu informācijas avoti šajā gadījumā nebija anonīmi. Kā ziņojumā teikts, mūsu avoti bija AK un Vācijas valdību paziņojumi.

Mēs iesniedzām 48 ieteikumus, galvenokārt Padomei, un mēs vēlamies uzzināt, vai visu šo mēnešu laikā Padome ir izpildījusi kaut vienu no šiem ieteikumiem. Mēs iesniedzām divas īpašas prasības. Mēs uzaicinājam Eiropas iestādes, tai skaitā Padomi, lai tās pilda savus pienākumus saskaņā ar Līguma 6. un 7. pantu, un mēs gaidījām, ka Padome izdarīs spiedienu uz visām attiecīgajām valdībām, lai tās sniedz pilnīgu un izsmelšu informāciju, iespējams, nepieciešamības gadījumā organizējot uzklaušanās. Tas nenotika. Nav tiesa, ka Padomei nav pilnvaru, *Lobo Antunes* kungs, Padomei ir pilnvaras, ko tai piešķir Līguma 6. un 7. pants.

Mūsu prasību, protams, varēja izpildīt Vācijas prezidentvalsts un tagad Portugāles prezidentvalsts. Mēs augstu vērtējam *Frattini* kunga iniciatīvas, bet mēs neesam apmierināti ar šīm divām sešu mēnešu ilgajām prezidentūrām, kas patiesībā nodeva aizmirstībai mūsu izmeklēšanas komitejas veselu gadu ilgo darbu. Tā kā sabiedriskā doma mūsu valstīs aicina noskaidrot patiesību, Padomes klusēšana – un man jāsaka, arī daudzu valdību – nozīmē Eiropai garām palaistu izdevību.

Tomēr Parlaments nedomā padoties. Man ir žēl *Gawronski* kunga, bet mēs vēl atgriezīsimies pie šī jautājuma. Pilsoņu brīvību komitejas pašu iniciatīvas ziņojums būs mūsu ieguldījums terorisma apkarošanā, vienmēr un visur ievērojot ikvienas personas cilvēktiesības, un pašā pirmajā vietā starp cilvēktiesībām, kā mums mācīja *Cesare Beccaria* pirms vairākiem gadsimtiem, ir nevainīguma prezumpcija.

Ignasi Guardans Cambó, ALDE grupas vārdā. – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Parlaments par šo jautājumu pieņēma rezolūciju, Eiropas Padome pieņēma vēl vienu tekstu par šo pašu jautājumu, skaidru un nepārprotamu visās jomās, bet tie no mums, kam ir kaut kādas zināšanas par juridiskiem jautājumiem, zina, un tas mums nav nekāds pārsteigums – es to saku ar zināmu devu ironijas –, ka pastāv tiesiskums, jo īpaši krimināltiesības, kas nosaka, ka nevienam nav pienākuma sniegt pašapsūdošus paziņojumus. Tieši tas mūs pārsteidz, ka Padome un visas valdības piemēro to sev.

Šajā gadījumā, rīkošanās vietā viņi ir nolēmuši klusēt, gluži kā cilvēks uz apsūdzēto sola, kas sevi neaizstāv, bet atsakās atzīt apsūdzību, vienkārši pasīvi klusējot.

Ir apkaunojoši vērot, kā Padome kā iestāde un visi tās locekļi kopīgi rīkojas, kopīgi izmantojot likumus, pie kuriem ķeras apsūdzētie tiesā. Iestāžu klusēšana attiecībā uz atbildību, aktīva, vai pasīva, izpaužoties vai nu rīcībā vai nevēlēšanās, pārliecībā vai bailēs radīt problēmas pēc spiediena no sabiedrotās valsts puses: tas ir liels negods demokrātiskajām valstīm, kurās mēs šodien dzīvojam, un tas ietekmē visas iesaistītās valstis.

Ir arī grūti piemērot atbildības mehānismus Eiropas Savienībā, jo šie mehānismi nav paredzēti, lai vērstos pret visām dalībvalstīm, kas cenšas savstarpēji cita citu aizstāvēt.

Protams, kad izstrādāja Līgumu, kad sagatavoja 6. un 7. pantu, neviens nevarēja iedomāties, ka mēs nonāksim situācijā, kurā neapspriedīsim cilvēktiesību pārkāpumus vai kādas valdības pasivitāti attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvēšanu, bet tādu Eiropas iestādi kā Padomi, kas ar visu dalībvalstu līdzdalību ir pasīva līdzzinātāja. Šī situācija nebija paredzēta, un tas to patiešām attaisno.

Mums nav neviena tiesiska mehānisma, lai veiktu pasākumus pret to, bet es vēlos pateikt Padomes pārstāvim, ka vēsture visu noskaidros, jo vēsture vienmēr atklās mūsdienu negodu, kad, aizbildinoties ar mūsu brīvības aizstāvēšanu, visi principi, uz kuriem pamatojas Eiropas Savienība, tiek apdraudēti.

Konrad Szymański, *UEN grupas vārdā*. – (PL) *C. Fava* ziņojums pamatojās uz netiešiem pierādījumiem, un stingru secinājumu vietā tas vienkārši radīja aizdomu gaisotni pret dalībvalstīm.

D. Marty ziņojums bija sagatavots vēl bezatbildīgākā veidā. Visi tā atklājumi pamatojas uz anonīmiem ziņu avotiem, un tāpēc tos nav iespējams pārbaudīt. Šāda pieeja nevar sniegt pārliecību, ka *D. Marty* darbs nav to dienestu un organizāciju manipulāciju objekts, kas nevēlas iesaistīties transatlantiskajā sadarbībā, lai uzveiktu terorismu. Esmu ļoti pateicīgs *Antunes* kungam par norādījumu, ka starptautiskie tiesību akti neparedz pietiekamu regulējumu attiecībā uz problēmām, kas saistītas ar terorismu. Neviens no apspriestajiem ziņojumiem neko nav devis šajā ziņā. Oficiālā izmeklēšana un skaidrojumi, ko iesniedza Polija, atbilst mūsu principiem par civilo struktūru kontroli pār slepenajiem dienestiem. Turklāt mūsu principi šajā ziņā atbilst attiecīgajiem Eiropas standartiem. Tāpēc es neredzu nekādu jēgu šo debāšu atkārtojumam.

Cem Özdemir, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! *C. Fava* ziņojumu pieņēma Parlaments 2007. gada februārī, un tas satur garu ieteikumu sarakstu, kas attiecas gan uz tiesiskajiem, gan politiskajiem aspektiem. Es būtu vēlējis redzēt Padomi atsaucamies uz šiem ieteikumiem un dodot skaidrojumus par to, kas ir noticis kopš tā laika. Ja Padomei nav pie rokas *Fava* kunga ziņojums, mēs tai labprāt piegādāsim vēl vienu kopiju. Tomēr mēs tad ļoti vēlēsimies dzirdēt, kas ir izdarīts attiecībā uz ieteikumiem, kas bija šajā ziņojumā, sevišķi par sadarbību ar dalībvalstīm, bet arī par Padomes pašas lomu, kam bija pievērsta uzmanība šajā ziņojumā.

Dick Marty kungs, Eiropas Padomes referents, šā gada jūlijā sniedza otru ziņojumu. Es vēlos aprobežoties ar diviem jautājumiem. Šajā ziņojuma viņš saka, ka dažas Eiropas valdības ne tikai kavējušas noskaidrot patiesību, bet turpina to darīt, piesaucot „valsts noslēpuma” jēdzienu. Tas nav nekas cits kā slepenības ļaunprātīga izmantošana, lai aizstāvētu tos, kas ir pārkāpuši likumus. Man ir žēl, ka viņš vērš šo kritiku pret manis paša valsti, Vācijas Federatīvo Republiku, un jo sevišķi pret Itāliju. No otras puses, viņš piemin arī pozitīvus piemērus, tādus kā Bosnija un Hercegovina, un Kanāda, kam ir Eiropas Padomes Parlamentārās asamblejas novērotājas statuss. Tomēr otrajā jautājumā viņš atklāti piemin Poliju un Rumāniju sakarā ar slepenām aizturēšanas nometnēm. Tas ir arī jautājums, par kuru es vēlos, lai mums sniedz skaidrojumu par to, kas notika.

Šajā gadījumā nepietiek ar to, ka tiek minēta dalībvalstu subsidiaritāte, jo mums šeit ir darīšana ar kopējām Eiropas vērtībām. Es vēršu jūsu uzmanību uz Līguma 6. un 7. pantu. Tie ir piemērojami visās dalībvalstīs, neatkarīgi no subsidiaritātes..

Sylvia-Yvonne Kaufmann, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs! Es aprakstīšu, ko mēs piedzīvojam tā saucamajā karā pret teroru kā metodi cilvēktiesību pārkāpumu „novēšanai uz citu valsti”.

Cilvēkus aiztur Gvantanamo, kur viņiem atņem visbūtiskākās pamattiesības. Cilvēki tiek nodoti režīmiem, kuros notiek spīdzināšana, jo citas valstis acīmredzot nevēlas sasmērēt rokas. Ir darbojušies slepeni cietumi, kā prezidents Bušs pats atzinis, un Eiropas valdības vienkārši pievēra acis, lai neredzētu, ka CIP sistemātiski pārkāpj cilvēktiesības to suverenajās teritorijās.

Eiropas Padome un Parlaments nav klusējuši, redzot šos necilvēcīgos notikumus, bet ir vākuši faktus, izmeklējuši pārkāpumus un tos skaidri un nepārprotami kritizējuši. *Dick Marty* ir strādājis ar lielu atdevi, un es vēlos izteikt viņam pateicību. Mūsu kolēģa *C. Fava* ziņojumā, ko atbalstīja mana grupa, ir izteikts aicinājums steidzami izbeigt praksi, kas tagad atklājusies, bet kas notiek tā vietā?

Piemēram *Khaled el-Masri* lietā manis pašas valdība vēl tikai pirms dažām dienām zemu klanījās ASV priekšā.. Tā atsakās nodot ASV administrācijai Minhenes prokurora prasību izdot tos 13 CIP aģentus, kas apsūdzēti *el-Masri* kunga nolaupīšanā. Kāpēc? Tāpēc, ka tikai šīs prasības nodošana sadusmos Vašingtonu..

Man nav nekādu iebildumu pret savu valsti un ES, ja tās apvieno spēkus ar ASV, lai cīnītos pret terorisma draudiem, bet vai tas nozīmē, ka nolaupīšana un spīdzināšana nav vairs noziegumi? Protams, ka CIP aģenti nevar atstāt brīvas rokas, lai tie darītu visu, kas tiem ienāk prātā. Vai tā patiešām ir transatlantiskā drošības zona, par ko tikko runāja Vācijas iekšlietu ministrs?

Mūsu pamatvērtības – un pirmām kārtām visaptverošu cilvēktiesību aizstāvību – nevar atstāt, lai katrs tās varētu piesavināties – tā saucamajā karā pret teroru. Eiropas Parlaments un Eiropas Padome ir pamatoti uzsvērušas šo faktu, un es sagaidu, lai Padome un Komisija arī bez ierobežojumiem atbalsta šo principu un vispirms vadās pēc tiem savā darbībā. Ļaujiet man teikt, ka tas, ko es dzirdēju šodien no Padomes, mani nepavisam neapmierina. Es patiešām sagaidu, lai Padome rīkojas saskaņā ar principiem, ko tā pati formulējusi, un izpilda Eiropas Parlamenta ieteikumus.

Johannes Blokland, IND/DEM grupas vārdā. – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Ir pagājuši gandrīz divi gadi, kopš Parlaments nolēma izveidot Pagaidu izmeklēšanas komiteju; un šo lēmumu izdevās pieņemt, lai gan tas sastāpa stipru pretestību un pamatotus iebildumus. Tagad pēc diviem gadiem atkal tiek celti iebildumi. Šodien mēs debatējam par diviem ziņojumiem: *D. Marty* ziņojumu un *C. Fava* ziņojumu. Pēdējais ziņojums nepapildina *D. Marty* kunga ziņojumu ne ar ko tādu, ko mēs jau toreiz nebūtu zinājuši.

Eiropas Padomes ziņojums bija līdzsvarots un piesardzīgs, izvīrnot apsūdzības dalībvalstīm. Diemžēl to pašu nevar teikt par ziņojumu Parlamentā. Tas, ka mēs šodien debatējam par abiem ziņojumiem, liecina par zināmu progresu. Par laimi, progress sadarbībā ir vērojams arī no Pamattiesību aģentūras puses.

Politisko grupu priekšsēdētāju konference ir pamatoti aicinājusi Parlamentu un Eiropas Padomi cieši sadarboties. Kad uz spēles ir liktas pamattiesības, sadarbība ir būtiska, jo pamattiesību aizsardzība ir ļoti svarīga. Ja mērķis ir izmeklēt Amerikas drošības dienestu darbību Eiropas teritorijā, Padomei arī ir jāpieliek tam pūles. Vai transatlantiskajās attiecībās ir iespējams panākt vienošanos, vai arī tām jāpaliek vienpusēji piemērotu pasākumu līmenī?

Vēršot visus pasākumus pret terorismu, tiesībām netiek veltīta pienācīga uzmanība. Pēc diviem izmeklēšanas pasākumiem ir vērts padomāt par nākotni un strādāt pie attiecību atjaunošanas ar Amerikas Savienotajām Valstīm kā līdzīgiem ar līdzīgu. Es ļoti vēlētos dzirdēt no Padomes, ko tā konkrēti plāno, lai atjaunotu attiecības. Vai mēs turpināsim izdarīt spiedienu uz Amerikas Savienotajām Valstīm, lai noskaidrotu, vai ir bijušas slepenas aizturēšanas nometnes ES teritorijā, vai arī centīsimies darīt visu, lai tas turpmāk nenotiktu?

Visbeidzot, man ir jautājums priekšsēdētājam. 14. februāra debatēs es vaicāju, vai mēs varētu iegūt informāciju par Pagaidu komitejas izdevumiem sakarā ar izmeklēšanu. Šodien mums nav nekādas informācijas par to. Priekšsēdētāja kungs, vai jūs bez izmeklēšanas ziņojuma varētu pieprasīt arī finanšu pārskatu un vai Eiropas Padomei būtu iespējams sniegt informāciju par *Marty* kunga izmeklēšanas izdevumiem. *Gawronski* kungam ir taisnība, runa ir par nodokļu maksātāju naudas izdošanu..

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos izteikt dažas piezīmes savas grupas vārdā. Ir patiešām žēl secināt šodien, ka Padome nav īsti reaģējusi uz jautājumiem, ko *Claudio Fava* ierosināja savā janvāra ziņojumā daļēji Parlamenta vārdā. Ko Padome patiesībā izdarīja ar iegūtajām ziņām, gan ar mūsu, gan Padomes ziņām? Vai tad nav notikusi neviena īsta apspriešanās, lai nepieļautu, ka prakse, kas aprakstīta ziņojumos, atkārtojas?

Mēs Komisijas reakciju vērtējam atzinīgāk. Komisija ir uzsākusi preterorisma pasākumu un to īstenošanas novērtēšanu. Es patiešām priecājos par komisāra paziņojumu tieši tagad par to, ko var darīt, lai turpmāk novērstu to lidmašīnu nosēšanos Eiropas lidlaukos, kas uz kaut kurieni nelegāli pārvadā cilvēkus. Mums ir jābūt kontroles sistēmai, kas paredzēta tā saucamajām valsts amatpersonu lidmašīnām.

Nākamais jautājums attiecas uz to, ka mēs, protams, priecājamies par vēl viena preterorisma koordinators iecelšanu, un vēlam viņam lielu veiksmi. Mūs nedaudz pārsteidz *Gijs de Vries* kunga pēkšņā aiziešana no

amata, lai gan nekad neradās iespāids, ka viņš ļoti vēlētos šo amatu pildīt. Ceram, ka jaunais koordinators savā amatā būs stiprāks un nākotnē varēs atbildēt uz Parlamenta jautājumiem, ja tas būs nepieciešams.

Es tagad pievērsīšos *Marty* kunga ziņojumam par varbūtējiem slepeniem cietumiem Polijā un Rumānijā. Es piekritu šeit izteiktajām piezīmēm par to, ka pēdējais ziņojums pamatojas uz anonīmu liecinieku izteikumiem. *Marty* kungam tomēr ir jāizskaidro Eiropas Padomes kritēriji, ja jau tiek citēti anonīmi avoti, un tāpēc mēs neesam īsti apmierināti ar *Marty* kunga pieeju. Vairāki cilvēki nokļuva uz apsūdzēto sola, bet nekādi jauni fakti nekļuva zināmi. Manuprāt, ir pienācis laiks *Marty* kungam paskaidrot, vai šo sarakstu var izsvītrot, jo īpaši tāpēc, ka divi no mūsu kolēģiem arī bija šajā sarakstā. Es jau to teicu pirms kāda laika, kad mēs par to runājām ar *Marty* kungu komitejā.

Man ir vēl viens pēdējais jautājums. Protams, ir svarīgi paskaidrot pilsoņiem, ka prakse, kas piekopta dažās dalībvalstīs, tāda kā cilvēku nolaupīšana, ko veica slepenie dienesti ārpus Eiropas Savienības, nedrīkst atkārtoties, nevar atļaut CIP darboties Eiropā bez dalībvalstu iestāžu uzraudzības. Šķiet, ka amerikāņi darbojas saskaņā ar citiem likumiem nekā mēs. Nesenie piemēri, kad amerikāņi attiecās izdot cilvēkus un nepiekrita deportācijas pieprasījumiem no Itālijas un Vācijas puses, rāda, ka mēs acīmredzot darbojamies saskaņā ar atšķirīgiem standartiem. Šie divi piemēri dod mums vielu pārdomām par sadarbības veidu starp Eiropas Savienību un Amerikas Savienotajām Valstīm cīņā pret terorismu. Vai amerikāņi vēlas ievērot to pašu spēku samēru, kad runa būs par drošību un cilvēktiesībām?

Sarah Ludford (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs! Padomes priekšsēdētājs padodoties pacēla rokas un teica, ka ES nav pilnvaru rīkoties, ka „mums nav nekādu darīšanu ar spīdzināšanas lidojumiem un slepeniem cietumiem, šef!”. Tad viņš teica, ka Padome ir bijusi iesaistīta aktīvā cilvēktiesību veicināšanā ārpus ES. Man ir patiešām apnicis dzirdēt, ka prezidentvalstis nemitīgi runā kā papagaiļi par Eiropas vērtībām, bet apgalvo, ka nevar atbildēt par cilvēktiesību pārkāpumiem ES robežās.

Es runāšu par divām lietām, ko jūs varētu darīt. Kāpēc tikai 12 dalībvalstis ir parakstījušas ANO Konvenciju par piespiedu pazušanu, un starp tām, kas nav to parakstījušas, ir AK, Vācija, Spānija, Polija un Rumānija – divains saraksts – un, protams, ASV. Otrkārt, jūs varētu pierunāt, lai ES dalībvalstis piesakās uzņemt Gvantanamo ieslodzītos, kas ir attaisnoti un atbrīvojami. AK bija jāiesūdz tiesā, pirms tā piekrita, ka pieci AK pastāvīgie iedzīvotāji atgriežas AK. Ja ES prasa slēgt Gvantanamo, ko mēs vairāk vai mazāk darījām, tad lai dalībvalstis rīkojas saskaņā ar saviem vārdiem.

Es piekritu komisāram *Frattini*, ka ar parlamentāro izmeklēšanu nepietiek. Mums nebija policijas un tiesas izmeklēšanas pilnvaru un izmeklēšanas tehnikas, bet man jāsaka, ka upuru un citu cilvēku liecības, ko mēs ieguvām un publicējām, bija svarīgas, konsekventas un pārliecinošas. Otrkārt, ir mazliet dīvaini vainot Parlamenta ziņojumu, ja dalībvalstis atteicās ierosināt policijas vai tiesas izmeklēšanu.

AK Izlūkošanas un drošības komiteja, ko ieceļ premjerministrs un kam tā sniedz ziņojumus - nevis Parlamentam – , pārmeta britu drošības dienestiem, ka tie nesaprot, ka informāciju, ko tie nodeva CIP, ļaunprātīgi izmantos nolaupīšanai, piespiedu pazušanai un spīdzināšanai. Ja mums ir tādi naivi britu izlūkošanas dienesti, tas neliek man justies droši.

Ir, protams, jauki dzirdēt, ka komisārs *Frattini* aizver stāļa durvis pēc tam, kad zirgs jau aizbēdzis, runājot par Eiropas gaisa telpas ļaunprātīgu izmantošanu, ļaujot privātām lidmašīnām izvairīties no kontroles vai nu valsts amatpersonu lidmašīnu gadījumā, vai neiesniedzot lidojumu plānus, bet tas nevar aizvietot atbildību par pagātnes atļaujām vai iecietību pret spīdzinātāju pārlidojumiem, vai slepenus cietumus Eiropas teritorijā.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) *C. Fava* ziņojumam un *Marty* kunga ziņojumam Eiropas Padomei ir viena un tā pati īpašība: tajos nav nekādu pierādījumu. Tie sastāv no referentu izplūdušām, nebūtiskām pārdomām par terorismā aizdomās turēto pārsūtīšanu un varbūtējiem slepeniem CIP centriem Eiropā.

C. Fava ziņojums ir bijis apspriests vairākos gadījumos, un būtu zēl tērēt laiku turpināt par to debates. Es tomēr vēlos no visas sirds apsveikt *Marty* kungu. No paša sākuma viņš darījās visu, lai viņa vārds taptu zināms, un viņam tas ir izdevies. Abi viņa ziņojumi ir nožēlojamas kvalitātes un padara viņu smieklīgu kā juristu. *Marty* kungs acīmredzot nolēma, ka ir vērts maksāt tādu cenu, lai viņa vārds politikajās aprindās kļūtu slavens. Starp citu, viņš nelaida pie vārda tos, kas brīvprātīgi pieteicās runāt, tai skaitā Eiropas Parlamenta deputātus, kurus viņš bija nozākājis savā ziņojumā.

Marty kungs neatbildēja uz Polijas iestāžu atkārtotiem uzaicinājumiem. Viņš nevarēja izskaidrot savu izturēšanos, kad viņš uzstājās Parlamenta Ārlietu komitejā. *Marty* kungam ir nopietnas grūtības atšķirt faktus

no pieņēmumiem. Manuprāt, to darot, viņš apdraudētu taktisko pieeju un stratēģisko mērķi, ko viņš bija iecerējis jau pašā sākumā, proti, politisku pašslavināšanu. Par nelaimi, viņš izmantoja Eiropas Padomes labo vārdu, lai apmierinātu savu godkāri.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs! *Amnesty International* nosaka mūsu debašu gaisotni ar paziņojumu, kas iznāca šodien. Tajā būtībā ir teikts, ka Vācija atsakās pieprasīt konkrētu ASV pilsoņu, CIP locekļu, izdošanu, kurus tur aizdomās par to, ka viņi ir organizējuši *Khaled-el-Masri* kunga nolaupīšanu un aizturēšanu, un vēlāk arī spīdzināšanu.

Politisku lēmumu ierobežotajai tiesiskajai sistēmai nav nepieciešamo līdzekļu, lai nodrošinātu taisnīgumu lietās, kas saistītas ar varbūtējiem cilvēktiesību pārkāpumiem cīņās pret terorismu vārdā. Šī ir tieši tā situācija, kas ir šo debašu pamatā

Amatā esošais Padomes priekšsēdētāja kungs! Jūs mums to visu stāstāt, un jūs sniedzat šādus hipotētiskus paziņojumus kā „cīņa pret terorismu jāveic, ievērojot cilvēku pamattiesības”. Mēs jums piekristam. Tomēr šodienas debates rāda, ka īstie fakti nav apstiprinājušies. Eiropas Savienības dalībvalstis ir piedalījušās slepenas aizturēšanas un izsūtīšanas programmā, ko Eiropas Savienības teritorijā īstenojusi CIP un, to darot, ir pārkāpušas likumu. Tas tagad ir pierādīts..

Jautājums, ko mēs tagad uzdodam ir šāds: kādas iniciatīvas jūs tagad īstenojiet? Kādu mācību jūs gūsiet no šīs situācijas? Kad jūs nosodīsiet šo nelegālo darbību skaidrā valodā un Padomes vārdā? Kad jūs sāksiet izdarīt spiedienu uz dalībvalstīm, lai tās sniedz pilnīgas un precīzas ziņas par to, kas noticis, saviem parlamentiem un Eiropas Parlamenta deputātiem? Kad jūs piespiedīsiet dalībvalstis atteikties no diplomātisku apgalvojumu sniegšanas?

Es atzinīgi vērtēju komisāra *Frattini* paziņojumu, ka tiks sniegts ziņojums par pretterorisma pasākumu efektivitāti un par cilvēktiesību ievērošanu. Manuprāt, Parlaments būs ļoti ieinteresēts saņemt šo ziņojumu, un es ar nepacietību gaidu, kad man būs iespēja to apspriest ar jums. Es vēlētos jūs ielūgt uz šādām debatēm šeit un tagad.

Giusto Catania (GUE/NGL). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Manuprāt, Parlaments ir paveicis lielisku darbu, apstiprinot *Fava* kunga ziņojumu. Manuprāt, arī Eiropas Padomes Ģenerālā asambleja ir devusi lielu ieguldījumu, lai noskaidrotu patiesību, kas tagad ir pierādīta: ir bijuši tūkstošiem lidojumu, ir bijuši dučiem nolaupīšanu, un ir bijusi Eiropas valdību un izlūkošanas dienestu tieša iesaistīšanās.

Mums ir liecinieku liecības, un mums ir arī Eiropas Parlamenta īpašās komitejas protokoli, kas liecina par to, ka Eiropas valdības sēdās pie viena galda ar ASV administrāciju, lai apspriestu ārkārtas pārsūtīšanu. Tas ir pierādīts fakts, un to zina sabiedrība, ko vajadzētu respektēt pat tiem kolēģiem, kas balsoja pret šo ziņojumu.

Visā šajā lietā ir tikai viens „melns caurums”, Padomes klusēšana. Tā ir mulsinoša situācija, ņemot vērā to, ka visi citi ir izteikušies. Tomēr pastāv viena anomālija: kamēr Padome klusē, valdības rīkojas. Nav taisnība, ka valdības izliekas neko neredzam, tās dara visu, lai kavētu patiesības noskaidrošanu. Piemēram, Itālijas valdība pašreiz izvairās pieprasīt to CIP aģentu izdošanu, kas ir iesaistīti tieslietu pasākumos, un ir pat pieprasījusi oficiālu slepenības režīmu, lai novilcinātu tiesu pasākumus *Abu Omar* lietā.. Tādējādi valdības patiešām rīkojas, kamēr Padome turpina klusēt. Manuprāt, tas nav pareizi. Lieliskais darbs, ko paveicis Parlaments, ir pelnījis cieņu, un, protams, vispirms cieņu no Padomes puses.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Mēs komitejā esam izdarījuši savu darbu. Tas, ka CIP ir nolaupījusi un aizvedusi cilvēkus Eiropā, ir pierādīts fakts. Valsts prokurori Milānā un Minhenē ir to konstatējuši un nenoliedzami pierādījuši.

Kas tā ir par politiku, ja atbildīgi cilvēki Berlīnē un Romā tagad atsakās izsniegt apcietināšanas orderi – tas ir pareizais termins – ASV valdībai? Nolaupītāji – un tieši tā var nosaukt CIP aģentus, kas Skopjē nolaupīja *Khaled al-Masri* – ir jāizdod. Valstī, kurā valda tiesiskums, – kā tas noteikti ir pie mums – neviens nevar palikt ārpus likuma. Tā tam jābūt, pat ja dažas augstas drošības dienestu amatpersonas Berlīnē apgalvo, ka attiecības ar ASV valdību bojā Minhenes prokuroru darbība, lai gan viņi dara tikai savu darbu saskaņā ar noteikumiem. Tas dod skaidru liecību par šo cilvēku mentalitāti: un viņu attieksmi pret tiesiskumu.

Jā, starptautiskais terorisms ir jāapkaro ar visiem līdzekļiem, bet, lūdzu, ar līdzekļiem, kas ir saskaņā ar tiesiskumu, nevis ar mežonīgo rietumu metodēm saskaņā ar izcelsmes valsts principu, kā to darīja CIP. Ir jau labi, ka federālā kanclere *Angela Merkel* mudina ķīniešus ievērot cilvēktiesības un uzņem *Dalai Lama*, bet ar to nepietiek. Mums Eiropā ir jāizdara arī savs mājas darbs. . Mums nevar būt stiprs *à la carte* tiesiskums, tiesiskums, kam atļauj būt stipram tikai tad, ja tas iekļaujas sistēmā.

Kad es dzirdu jautājumus par to, cik lielas ir komitejas izmaksas, cik lielas ir demokrātijas izmaksas, ļaujiet man teikt šiem ļaudīm: „Dārgie cilvēki, diktatūra ir daudz lētāka, bet pasakiet man, kāda ir tās cena! Tā ir cena, ko mēs nevēlamies maksāt”.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Es piekřītu iepriekšējiem runātājiem. Dalībvalstis rīkojas kopīgi gan Padomē, gan NATO, un tāpēc mums un Padomei ir kopīgi jāatbild par savu rīcību, nevar slēpties, aizbildinoties ar pilnvarām un subsidiaritāti, mēs nevaram padarīt divas konkrētas dalībvalstis par grēkāžiem. Cilvēki turpina apgalvot, ka nav pārliecinošu juridisku pierādījumu. Tie nemaz nav vajadzīgi, vispirms tāpēc, ka mums ir liecinieks, pats Buša kungs, kas teica: „Jā, ir bijusi pārsūtīšana, jā, pastāv nelikumīgas noietnes. Un es iešu vēl tālāk un teikšu, ka, mūsaprāt, tā ir lieliska ideja” Turklāt bez visiem citiem faktiem, kas ir mums uz galda, šie fakti ir pierādīti tiesvedībā Vācijā un Itālijā.

Bez tam, Parlaments nav tiesa – *Frattini* kungam ir taisnība – , tomēr dalībvalstīm ir ne tikai tiesisks, bet arī politisks un morāls pienākums atbildēt par savu rīcību ne tikai tiesā, bet arī savu pilsoņu priekšā. Vai Padome un ministri var skatīties saviem pilsoņiem acīs un teikt, ka cilvēktiesību pārkāpumi Eiropā paliks nesodīti? Jo viss notiekošais nozīmē tieši to. Apsūdzības ir ļoti nopietnas, un, ja saskaņā ar Padomes teikto tās nav patiesas, tad Padomei tās jāatspēko. Ja tomēr apsūdzībās ir pat graudiņš patiesības, tad fakti ir pietiekami nopietni, lai garantētu izmeklēšanu.

Visbeidzot, es piekřītu arī tiem, kas saka „jā” izdošanai starp Amerikas Savienotajām valstīm un Eiropas Savienību, tomēr ne tikai to personu izdošanai, ko Amerikas Savienotas Valstis tur aizdomās, bet arī tajos gadījumos, kad Eiropas Savienības dalībvalstis pieprasa CIP aģentu izdošanu.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Iepriekšējā runātāja pieminēja prezidentu Bušu. Es vēlos norādīt, ka viņš neminēja Eiropu, un mums tāpēc nav viņš jāpiesauc. Es nerunāšu par *C. Fava* ziņojumus, jo daudz kas par to ir pateikts. Tā vietā pievērsīsim uzmanību *D. Marty* ziņojumam.

Mēs šodien tikpat labi varētu apspriest abstrakto glezniecību. Es to saku tāpēc, ka abstraktā glezniecība pastāv, lai gan tā ir dažkārt nesaprotama. Nav nekādas iespējas pārbaudīt, vai apgalvojumiem par CIP operācijām un aizturēto klātbūtni Polijā ir kāds pamats, tieši tāpat kā netiešie pierādījumi par jetija atrašanos Himalaju kalnos un Loknesa briesmoni Skotijā nav pamats ticēt šo divu radījumu eksistencei.

Parlamenta ziņojumā ir minēti CIP cietumi, kas varētu būt izvietoti amerikāņu militārajās bāzēs Eiropā. Veselas NLO eskadras varētu būt šovakar nolaidušās Parlamenta pagalmā. Tās būtu varējušas nolaisties, bet tās nenolaidās. Protams, ja mēs izveidotu izmeklēšanas komiteju, tā varētu nolemt pretējo.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Uzklusot Padomi un dažus no mūsu kolēģiem, man rodas iespaids, ka mēs vēl esam 2006. gada janvārī, it kā nekas nebūtu noticis kopš tā laika, un tomēr kopš tā laika mums ir izmeklēšanas komiteja, vairāki ziņojumi un, kas ir vissvarīgākais, mums ir ASV prezidenta atzīšanās, ka tāda prakse patiešām ir bijusi.

Kas vēl vairāk valdībām un Padomei ir vajadzīgs, lai sniegtu ticamu atbildi Eiropas pilsoņiem un iegūtu mazliet prestiža un ticamības šajā jautājumā? Ir acīmredzams, ka pastāv dziļš bezdibenis starp praksi un sludināšanu.

No mums pieprasa pienācīgu stingrību, un es tam piekřītu, bet jāsaka, ka stingrība sākas ar faktiem un pierādījumiem, faktiem, kas pierādīti atkal un atkal, un šajā sakarā mēs vēlamies zināt ne tikai to, kas ir atbildīgs, bet cik tālu šī atbildība sniedzas.

Tāpēc es vēlos jautāt *Lobo Antunes* kungam ļoti tieši, ko jūs gaidāt, ka nepieprasāt Eiropas valdībai un ASV valdībai, lai izbeidz šādu praksi, ko mēs esam tik daudz reižu nosodījuši? Ko jūs gaidāt, ka neatgūstat prestižu un ticamību, kuru Padome un Eiropas Savienība zaudē ar katru dienu?

Jens Holm (GUE/NGL). – (SV) Priekšsēdētāja kungs! Kā mēs zinām, mūsu ziņojumā ir dokumentēti 1 245 CIP nelegālie lidojumi, 21 nelikumīga aizvešana un neskaitāmi spīdzināšanas un ļaunprātīgas izmantošanas gadījumi. Mēs pieprasījām, lai tādas gūstekņu noietnes kā Gvantanamo tiek slēgtas un lai ES garantē, ka šie pārkāpumi nekad neatkārtojas. Bet ko mēs panācām? Diemžēl ļoti maz. ASV turpina izdarīt šos pārkāpumus tā sauktajā karā pret terorismu. Bija ļoti nomācoši dzirdēt Padomes atbildi uz mūsu svarīgajām prasībām.

Es vēlos dzirdēt Eiropas Padomi sakām, ka mēs izdarīsim spiedienu uz ASV, ka viņiem jāpārtrauc nolaupīt cilvēkus un ka visas gūstekņu noietnes ir jāslēdz. Es vēlos, lai ES – ne tikai mēs Eiropas Parlamentā – saka, ka mēs aizstāvam cilvēktiesības. Es gribu, lai ES saka, ka pret terorismu nevar cīnīties ar nelikumīgiem

līdzekļiem. Ir skaidrs, ka par cilvēktiesībām ir jācīnās atkal un atkal katru dienu. Turpināsim rīkoties kā sargsuņi un nodrošināt, ka neviena nevainīga persona nekrīt par upuri tā sauktajam karam pret terorismu.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Pirms tās dienas 2006. gada septembrī, kad prezidents Bušs apliecināja, ka pastāv slepeni cietumi trešās valstīs, Portugāles valdība pieņēma kā ticamas Vašingtonas garantijas, ka tās Eiropas sabiedroto suverenitāte vai likumība nav bijusi pārkāpta.

Tomēr pēc šī datuma, kad tika pierādīts, ka visā Eiropā ir notikuši vairāki pārsūtīšanas gadījumi, svarīgi bija izmeklēt, vai Portugāle vai tās aģenti ir bijuši iesaistīti, un jo īpaši novērst to turpmāko iesaistīšanos. Tomēr man par lielām bēdām un kaunu, 2007. gada 10. janvārī Sociālistiskā partija, mana partija, partija, kas ir valdībā, balsoja pret parlamentārās izmeklēšanas komitejas izveidi Tomēr tagad ir pierādīts, ka ir notikušas vairāk nekā 100 to lidmašīnu nosēšanās, kas bija iesaistītas pārsūtīšanas programmā. Visaizdomīgāko lidojumu pasažieru un apkalpju sarakstus, ko SEF (Portugāles Ārzemju pilsoņu un robežapsardzes dienests) izdevās identificēt, Portugāles valdība nesniedza valsts parlamentam, nedz šim Parlamentam, neraugoties uz atkārtotiem pieprasījumiem.

Portugāles valdība neatļāva arī Eiropas Parlamenta misijai, kas devās uz Lisabonu 2006. gada decembrī, uzklaut slepenā dienesta direktoru un viņa priekšgājēju no 2002. gada Portugāles valdība neiesniedza ne valsts parlamentam, ne Eiropas Parlamentam vairākkārt pieprasītos sarakstus, kuros norādīti tie civilie un militārie lidojumi uz Gvantanamo un atpakaļ, kas šķērsoja Portugāles gaisa telpu. Līdz 2006. gada decembrim valdība noliedza šādu lidojumu varbūtību. Tomēr tie bija reģistrēti, un sastādītajā sarakstā bija uzskaitīti 94 ASV civilo un militāro lidmašīnu pārlidojumi un 17 nosēšanās starp 2002. gada janvāri un 2006. gada jūniju.

Ir pierādījumi, ka vairākos no šiem lidojumiem pārvadāti ieslodzītie no Incirlikas bāzes Turcijā uz Gvantanamo, tai skaitā arī „Bosnijas sešinieks” Kad saraksts sasniedza Eiropas Parlamentu, Portugāles valdība nenoliedza tā autentiskumu, bet apgalvoja, ka Gvantanamo aizturēšanas centrs nav tas pats, kas Gvantanamo militārā bāze, un ka lidojumi uz militāro bāzi ir, domājams, „normāli” un atrodas Apvienoto Nāciju Organizācijas vai NATO aizbildnībā. NATO ģenerālsekretārs to vēlāk rakstiski noliedza.

2006. gada janvārī es ieguvu liecības, ka Lahē bāzē Azoru salās ir redzēti važās iekalti ieslodzītie, kad viņus pārveda uz ASV lidmašīnu. Šīs liecības apstiprināja žurnālisti, un tika publicēti ziņojumi ar ēku fotogrāfijām.

Priekšsēdētāja kungs! Pašlaik Portugālē notiek tiesas izmeklēšana. Diemžēl to neierosināja Portugāles valdība, bet tā bija mana iniciatīva. Tomēr patiesībai jānāk gaismā, ņemot vērā satraucošos faktus, ko atklāja šis Parlaments un kas norisinājās *Durão Barroso* valdības laikā līdz šīs valdība laikam.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Savā runā es arī vēlos pievērsties *D. Marty* ziņojumam, kas tik bieži pieminēts Parlamentā. Tas notiek tāpēc, ka šajā ziņojumā ir augstākā mērā sajaukta objektīva patiesība ar subjektīviem vērtējumiem.

Es pārstāvu partiju, kas ir opozīcijā pašreizējai valdībai un bija opozīcijā arī iepriekšējai valdībai. Manas partijas atbalstītāji nebalsoja ne par pašreizējo prezidentu, ne par viņa priekštecī. Mūsu partija stingri aizstāv cilvēktiesības un pamatbrīvības. Mēs uzskatītu, ka tas būtu ārkārtīgi noderīgi, ja mūsu rīcībā būtu šādi ieroči, tā kā mēs cenšamies uzvarēt savus oponentus Polijā. Diemžēl mūsu rīcībā nav šādu ieroču, jo tie gluži vienkārši neeksistē. Polijas parlamenta aizgādībā pastāvīgā komiteja veica izmeklēšanu, kurā bija pārstāvēta arī opozīcija. Tā neko neatklāja, arī ombuda izmeklēšana neko neatklāja.. Tāpēc mēs nedrīkstam jaukt subjektīvus vērtējumus ar faktiem. Šādu faktu nav.

Giulietto Chiesa (PSE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Daudzi mēneši ir pagājuši, kopš Parlaments ar daudziem dokumentāliem pierādījumiem apsūdzēja vairākas Eiropas valdības par nopietnu nelikumīgu darbību, ko tās veikušas vai pieļāvušas, sadarbojoties ar ASV slepenajiem dienestiem. Tajā laikā mēs norādījām, ka tās pašas Eiropas valdības darīja maz vai nedarīja neko, lai sadarbotos ar Parlamenta komiteju patiesības vai atbildīgo meklējumos.

Komisijas un Padomes paziņojumu gaismā mēs varam teikt, ka no tā laika līdz šai dienai lietas ir tik tikko pavisāzījušās uz priekšu. Bez ieteikumu vēstulēm, kuras minēja komisārs *Frattini*, maz vai nekas nav darīts, lai piespiestu dalībvalstis sniegt pienācīgu informāciju par to slepeno dienestu darbību. Pavisam nekas nav darīts, lai no jauna noteiktu dažu valstu slepeno dienestu lomu un neatkarības pakāpi, ņemot vērā acīmredzamo attiecīgo ASV dienestu kundzību un pavēlniecību pār tiem.

Piemēram, ņemot vērā to, ko mēs tagad zinām par Itāliju, Poliju, Apvienoto Karalisti un Vāciju, jāsaprot, ka daži no svarīgākajiem Eiropas drošības stratēģiskajiem centriem ir pakļauti Amerikas Savienotajām Valstīm..

Protams, pat tad, ja mūsu galvenais sabiedrotais ievērotu Eiropas likumus un principus, vai gan mēs piekristu zaudēt Eiropas suverenitāti!

Atklājums, ka mūsu galvenais sabiedrotais izturas pret mums kā imperators, ignorējot vai noniecinot mūsu likumus un mūsu teritoriju, kļūst grūti paciešams. Tāpēc es vēlos izteikt savu neapmierinātību ar Padomes un Komisijas paziņojumiem. Es uzskatu, ka Parlamentam jāturpina savs teicamais darbs.

Proinsias De Rossa (PSE). – Priekšsēdētāja kungs! Acu pievēršana, redzot spīdzināšanu un cilvēktiesību pārkāpumus, kurus izdara kāda valsts, nepalīdzēs uzvarēt terorismu. Tā tikai padziļinās aizvainojuma sajūtu un papildinās teroristu rindas. Tā ir rūgtā mācība, ko esam guvuši 30 Ziemeļīrijas konflikta gados. Acu pievēršana, redzot cilvēktiesību pārkāpumus un spīdzināšanu, nav demokrātiskas valsts pareizā izvēle. Gluži otrādi, darbojoties, lai izbeigtu teroru, ir ārkārtīgi svarīgi, lai mēs parādītu savu stiprumu, paliekot uzticīgi tiesiskumam.

Dalībvalstu nereaģēšana uz šī Parlamenta ieteikumiem ir gluži atbaidoša. Man jāsaka, ka ir tikpat bēdīgi redzēt, ka daži Parlamenta labējie turpina kā strausi noliegt acīmredzamo. ASV ir atzinušas, ka ir bijusi aizdomās turēto nelikumīga aizturēšana, pārvešana un spīdzināšana, un, iespējams, tā vēl arvien tiek gatavota. Mēs to nezinām.

Dažas ES dalībvalstis izturas iecietīgi pret cilvēktiesību pārkāpumiem. Diemžēl man jāsaka, ka Īrija sekmēja 147 CIP lidmašīnu nosēšanos Īrijā, no kurām dažas, kā mēs zinām, bija iesaistītas ieslodzīto pārsūtīšanā. Īrijā nav notikusi nekāda drošības dienestu parlamentārā izmeklēšana, un nav bijusi arī nekāda CIP lidmašīnu pārbaude. Īrijas Cilvēktiesību komisija ir paziņojusi, ka tā pārskata savus kontaktus ar Īrijas valdību šajā jautājumā un šā gada beigās iesniegs priekšlikumus, kā to risināt.

Visbeidzot, ļaujiet man atbildēt *Blokland* kungam, kas vēlējas uzzināt Parlamenta izmeklēšanas izmaksas. Tas ir pamatots lūgums, bet es varētu viņam jautāt, cik viņš maksātu par cilvēktiesībām. Cik viņš maksātu par spīdzināšanas novēršanu? Es uzskatu, ka mēs nevaram noteikt šo lietu cenu. Mums ir jāizdod tik daudz naudas, cik vajadzīgs, lai atklātu, kas notiek, un rīkotos, lai to apstādinātu.

Manuel Lobo Antunes, amatā esošais Padomes priekšsēdētājs. – (PT) Es runāšu pēc iespējas īsāk, bet šajās debatēs runāja daudzi, un tajās ir skarti daudzi jautājumi. Priekšsēdētāja kungs, kā jūs, protams, sapratīsiet, man jāpievērš daži no šiem jautājumiem visa mana uzmanība un jāsniedz atbilde. Protams, šo debašu laikā Parlamenta deputāti ir izteikuši daudzus viedokļus, un ne visi no tiem ir vienādi. Tie visi ir pelnījuši manu cieņu, lai gan es piekristu ne visiem no tiem. Jo īpaši es nevaru piekrist runai, ko teica deputāte no manas valsts, kas savā runā pieminēja vienīgi situāciju Portugālē. Es, protams, nevaru tai pievienoties nevienā punktā. Tomēr, neraugoties uz šīm viedokļu atšķirībām, esmu pārliecināts, ka mēs visi esam vienprātīgi attiecībā uz galveno jautājumu, proti, ka mēs visi brīvības vārdā esam iesaistīti karā pret terorismu un ka mēs varam uzvarēt šajā karā, tikai paliekot brīvi.

Kā jau teicu savas runas sākumā, cīņā pret starptautisko terorismu var uzvarēt tikai kopējiem spēkiem un cienot Eiropas Savienības un Amerikas Savienoto Valstu kopīgās vērtības un pamatprincipus.

Tiesa, Padomi mudināja rīkoties, bet, kā jau teicu un kā iepriekšējās prezidentūras arī ir teikušas, Padomei pašai nav nekādu pilnvaru šajā jomā. Jūs varat gausties par to, bet tā ir patiesība. Šodien šeit tika piesaukts Līguma 6. un 7. pants. Kā jūs zināt, šie panti nosaka principus un vispāratzītas vērtības, bet tie nepiešķir pilnvaras. Iestādes saskaņā ar tā saukto kompetenču piešķiršanas principu var piemērot tikai tās pilnvaras, kas ir efektīvi, skaidri un nepārprotami tām līgumos piešķirtas. Tieši tā darbojas Eiropas Savienības iestādes. Tomēr Komisija šodien ir iesniegusi vairākus priekšlikumus un iniciatīvas, no kurām dažas ir jau īstenotas, bet pārējās tiks īstenotas un, protams, prasīs visu Padomes uzmanību un pūles. Padome, protams, labprāt gaidīs Komisijas priekšlikumus.

Turklāt es vēlos arī teikt, ka dalībvalstis ir pieņēmušas neskaitāmas iniciatīvas, galvenokārt ar parlamentu starpniecību, veicot izmeklēšanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta ziņojumā sniegtajiem ieteikumiem. Šajā ziņā, atsaucoties uz to, kas notiek Portugālē, es esmu šodien šeit, lai pārstāvētu Portugāles valdību, valdību, ko izveidojusi Sociālistiskā partija, partija, kas Portugālē bija slavēta kā cīnītāja par demokrātiju un valsts brīvību. Protams, ne valdība, ne Sociālistiskā partija nepiekrita, nepiekrīt un nepiekritīs cilvēktiesību pārkāpumiem. Kā jums jau teicu, pūles un iniciatīvas patiesības atklāšanai šajā jautājumā tiek atzinīgi vērtētas. Tāpēc ir svarīgi būt stingriem, un stingras analīzes dēļ nedrīkst pieļaut nekādas neskaidrības, uzskatot pieņēmumus par faktiem.

Runājot par transatlantiskajām attiecībām, kas tika pieminētas, Padome atkārtoti, ka cīņā pret terorismu vispārējie iekšējie drošības pasākumi, kas neaprobežojas ar vienu Eiropas Savienības dalībvalsti, var tikt īstenoti, tikai cieši sadarbojoties ar ASV. Protams, šī sadarbība jāattīsta, kā norādīts paziņojumā pēdējā transatlantiskajā sammitā, kas notika Vācijas prezidentūras laikā.

Franco Frattini, *Komisijas priekšsēdētāja vietnieks*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kung! Es nedomāju, ka kāds šajā Parlamentā šaubās par to, ka šī rīcība ir nelikumīga. Pievienotā vērtība, ko es saskatu *Fava* kunga ziņojumā, ir tā, ka tas iesaista ikvienu, visas trīs iestādes, lai garantētu, ka šādi notikumi vairs nekad neatkārtosies. Šis neatlaidīgais lūgums man kļūst skaidrs no *Fava* ziņojuma secinājumiem, un tas ir politisks jautājums, kas, manuprāt, ir jāuzsver.

Tādējādi es uzskatu, ka jārunā par diviem aspektiem. Viens no tiem ir stratēģija, citiem vārdiem, doma par nākotni un apņemšanās gādāt, lai tādi notikumi nekad neatkārtotos Eiropas teritorijā, un uzticēšanās mūsu tiesnešiem, izmeklējot pagātnes notikumus. Kā citi jau teikuši, neviens netic, ka mēs spējam aizvietot tiesnešus, kam saskaņā ar tiesiskumu ir jāizmeklē šie notikumi, ņemot vērā iesniegtos pierādījumus un nevainīguma prezumpciju, ko *Fava* kungs mums atgādināja. Pagātne un nākotne ir divas lietas, kas prasa uzmanību.

Dāmas un kung! Eiropai un Amerikas Savienotajām Valstīm nenoliedzami ir kopīgas tradīcijas un konstitucionālais pamats, ko veido garantētas pamattiesības. Es tāpēc uzskatu, ka spīdzināšana, nelikumīga aizturēšana un personu nolaušana – pat ja tās tur aizdomās par terorismu—pašas par sevi ir pretrunā ar mūsu kopīgo transatlantisko demokrātijas un tiesību pamatu. Tādējādi mans politiskais secinājums ir, ka mums ir jāatrod veidi, kā stiprināt transatlantiskos sakarus, lai garantētu vairāk drošības un vairāk tiesību.

Būtu nepareizi rādīt ar pirkstu uz Savienotajām valstīm, bet gan, gluži otrādi, mums jāmeklē veids, kā kopīgiem spēkiem apkarot terorismu, pamatojoties uz tiesiskumu un pamattiesībām. Šī ir mācība, ko es personīgi esmu guvis no daudziem ieteikumiem.

Tad vēl ir jautājums par to, kā stiprināt mūsu suverenitāti. Tas ir nopietns jautājums. Kā Eiropa var stiprināt savas teritorijas suverenitāti, lai būtu stiprāka un ne vairs vāja sabiedrotā Eiroatlantiskajā sadarbībā? Viens no pirmajiem piemēriem ir mana atsauce uz vienoto Eiropas gaisa telpu. Tikko mums no 2009. gada janvāra būs kopēji noteikumi, piemērojami visām 27 dalībvalstīm, par pārlidojuma tiesībām, lidaparātu definīcija un kontroles pilnvaras pār šīm vienotajām Eiropas debesīm, Eiropa būs stiprinājusi savu suverenitāti. Turklāt šajā posmā Komisijai neapšaubāmi būs koordinācijas un uzraudzības pilnvaras, jo tad būs piemērojami nevis atsevišķu dalībvalstu, bet Eiropas līmeņa noteikumi.

Visbeidzot, priekšsēdētāja kungs, šīs debates dod mums vēl vienu iemeslu Pamattiesību hartas iekļaušanai nākamajā Konstitucionālajā līgumā vai Iestāžu līgumā, vienalga, kāds būs tā nosaukums. Tas ir vēl viens iemesls, jo šī iekļaušana, šī iestāžu atsauce uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartu dos ES iestādēm pilnvaras – tai skaitā uzraudzības pilnvaras un pilnvaras ierosināt lietu tiesā – nozarēs, kas mums visiem mūsu ikdienas dzīvē ir būtiskas.

Priekšsēdētājs. – Debates ir slēgtas.

Claudio Fava (PSE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kung! Es vēlos zināt, vai ir iespējams pievienot Līguma 6. un 7. pantu mūsu debašu protokolam. Mēs tikko dzirdējām no Padomes, ka 6. un 7. pants aprobežojas ar principu izklāstu. Kā jūs zināt, 6. pants formulē principus, bet 7. pants formulē pasākumus, kas garantē šos principus. Es uzskatu, ka ir vērts atgādināt Padomei un maniem kolēģiem šo faktu.

Priekšsēdētājs. – Mēs pārbaudīsim, vai tas ir saskaņā ar procedūrām.

11. EDAP operācijas austrumu Čadā un Centrālāfrikas ziemeļos (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir Padomes un Komisijas paziņojumi par **EDAP operācijām austrumu Čadā un Centrālāfrikas ziemeļos**.

Manuel Lobo Antunes, *amatā esošais Padomes priekšsēdētājs*. – (PT) Pateicos, priekšsēdētāja kung! Portugāles prezidentvalsts augstu vērtē izdevību apmainīties viedokļiem par iespēju veikt operāciju austrumu Čadā un Centrālāfrikas Republikas ziemeļaustrumos saskaņā ar EDAP (Eiropas drošības un aizsardzības politika). Dārfūras konflikts ir viena no galvenajām ES ārpolitikas prioritātēm. Mēs atzinīgi vērtējam neseno progresu un jo īpaši, un vispirms paziņojumu, ka debates sāksies 27. oktobrī Apvienoto Nāciju Organizācijas un Āfrikas Savienības īpašā sūtņa aizgādībā, lai rastu mierīgu konflikta atrisinājumu, kas palielinātu izredzes panākt mieru Dārfūrā. Otrkārt, mēs pozitīvi vērtējam arī Drošības Padomes Rezolūcijas Nr. 1769, ar ko tiek

izveidota UNAMID (ĀS/ANO jauktā operācija Dārfūrā), vienprātīgu pieņemšanu, kas piešķirs jaunu dinamismu centieniem atrisināt konfliktu Dārfūrā.

Tomēr, lai šie centieni dotu rezultātus, Dārfūras konflikts jārisina plašākā reģionālā perspektīvā. Konflikta negatīvā ietekme uz humāno un drošības situāciju kaimiņvalstīs, jo īpaši Čadā un Centrālāfrikas Republikā, rada īpašas bažas. Mūsaprāt, ilgtspējīgu risinājumu Dārfūras konfliktam nevar rast, nestabilizējot situāciju šajās kaimiņvalstīs.

Kā jūs zināt, savos 23. jūlija secinājumos Padome uzsvēra neatliekamo vajadzību risināt jautājumu par Dārfūras krīzes destabilizējošo ietekmi uz humāno un drošības situāciju kaimiņvalstīs un atkārtoti apliecināja savu atbalstu daudzdimensionālai ANO klātbūtnei austrumu Čadā un Centrālāfrikas Republikas ziemeļaustrumos.

Padome nolēma arī turpināt darbu pie iespējama lēmuma par pārejas laika nodrošinājuma operāciju saskaņā ar Eiropas drošības un aizsardzības politiku, lai atbalstītu daudzdimensionālo ANO klātbūtni un uzlabotu drošību šajās teritorijās.

Sagatavošanās šādai operācijai ir notikusi visu vasaru. 12. septembrī Padome pieņēma krīzes pārvarēšanas koncepciju, kas nosaka šīs pārejas laika nodrošinājuma operācijas galvenos plānošanas kritērijus. Īpašs uzsvars tiek likts uz civiliedzīvotāju aizsardzības mērķi bīstamās situācijās, jo īpaši bēgļu un pārvietotu personu aizsardzību, un uz humānās palīdzības piegādes atvieglošanu, palielinot drošību reģionā.

Attiecībā uz starptautisko politisko situāciju šajās divās valstīs Padome uzskata, ka misijai jā saglabā neatkarība, objektivitāte un neitralitāte. Notiek plānošana, kas pamatojas uz šo koncepciju, saskaņā ar ES krīzes pārvarēšanas procedūram. Nākošais solis, kas jāspēr, ir kopējas rīcības apstiprināšana attiecībā uz operācijas koncepciju un operācijas plānu, tai skaitā uz operatīvo spēku sastāva noteikšanu. Operācija ilgs vienu gadu, un tiek plānots, ka to nomainīs daudzdimensionāla ANO misija. Jebkurai EDAP operācijai Čadā un Centrālāfrikas Republikā jā pamatojas uz ANO Drošības padomes rezolūciju, un to veiks, obligāti apspriežoties ar ANO un mūsu Āfrikas partneriem.

Mēs ES atzinīgi vērtējam ANO Drošības padomes priekšsēdētāja paziņojumu 27. augustā, kurā viņš norādīja, ka Drošības padome ir gatava apstiprināt daudzdimensionālas ANO klātbūtnes izveidi austrumu Čadā un Centrālāfrikas Republikas ziemeļaustrumos. Jebkuras ES operācijas Čadā un Centrālāfrikas Republikā ir jāpapildina ar politiskām iniciatīvām Dārfūras konflikta reģionālās dimensijas risināšanai. It īpaši jebkuri centieni, kuru mērķis ir attiecību starp Čadu un Sudānu normalizēšana, ir jāatbalsta saskaņā ar Tripoles un Rijādas nolīgumiem. Sudānu, Čadu un Centrālāfrikas republiku jā mudina pildīt saistības, ko tās ir uzņēmušas attiecībā uz to nemiernieku kustību neatbalstīšanu, kas savas operācijas pret citam valstīm veic no to teritorijām.

SĒDI VADA: M. ROURE

priekšsēdētāja vietniece

Louis Michel, *Komisijas loceklis.* – (FR) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Vakar Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome pieņēma Rezolūciju Nr. 1778/2007 par starptautisko spēku izvietošanu Čadas austrumu daļā un Centrālāfrikas Republikas ziemeļaustrumos, un tādējādi turpmāko dažu dienu laikā Eiropas Savienības Padomei ir iespējams apstiprināt EDAP operāciju šajās valstīs. Šī neapšaubāmi ir ārkārtīgi svarīga un, manuprāt, atzinīgi vērtējama virzība. Reģionos, kuros paredzēta šī operācija, patlaban vērojama vispārēja nestabilitāte un nedrošība, kas skar simtiem tūkstošu civiliedzīvotāju, kuri ir spiesti dzīvot ārkārtējas neaizsargātības apstākļos. Kā jums zināms, šī situācija nav skaidrojama vienīgi ar Dārfūras krīzes nelabvēlīgajām sekām Čadā un Centrālāfrikas Republikā. To izraisījuši arī šo divu valstu īpašie iekšējie iemesli, it īpaši Čadas gadījumā.

Stabilitāte šajās Čadas un Centrālāfrikas Republikas teritorijās ir panākama vienīgi tad, ja starptautiskā rīcība — it īpaši Eiropas Savienības rīcība — tiks plānota, ņemot vērā vairākus faktorus. Pirmais no tiem ir militāro un policijas spēku klātbūtnes kvalitāte Čadā un CĀR, otrs faktors — tādas pieejas izstrādāšana, kuras pamatā nebūtu vienīgi drošība, bet kurā būtu iekļauta arī atbalsta sniegšana un politisko struktūru izveide; visbeidzot, spēja ierobežot un apturēt Čadā un CĀR jebkādu Sudānas un Dārfūras reģiona iejaukšanos.

Ļaujiet man pievērsties pirmajam aspektam; šī ir otrā pilāra joma. Padomes locekļi ir izteikuši savus viedokļus šajā jautājumā un tuvākajā laikā noteikti turpinās par to runāt. Svarīgs elements, kas jāņem vērā, izvietojojt šādus Eiropas aizsardzības spēkus, neapšaubāmi ir vajadzība aizsargāt humāno zonu. Tieši tāpēc mani ECHO darbinieki cieši sadarbojas ar Padomes militāro jautājumu plānotājiem, lai nodrošinātu attiecīgo pilnvaru

ievērošanu un augsta līmeņa sadarbību starp militārajām un humānajām aģentūrām. It īpaši mēs uzstājam uz to, lai Eiropas aizsardzības spēku koordinatori atrastos uz vietas, tādējādi nodrošinot ciešu saikni un pastāvīgu informācijas apmaiņu ar humānajām organizācijām.

Tagad — par otro faktoru. Komisijas sagatavotie atbalsta pasākumi aptver trīs aspektus. Pirmajā ietverts papildu atbalsts Čadas policijas darbībai drošības jomā; tā sniegšanu vada Apvienoto Nāciju Organizācija. Būtiska tā sastāvdaļa ir finansējums, kas paredzēts 800 Čadas policijas virsnieku apmācībai; šie virsnieki atbildēs par kārtības uzturēšanu bēgļiem un pārvietotajām personām ierīkotajās nometnēs. Ir ļoti svarīgi, lai šīs policijas darbība būtu priekšzīmīga. Ļoti svarīgi ir arī tas, lai to atbalstītu vietējie iedzīvotāji. Šim nolūkam līdz 2007. gada beigām ar stabilitātes instrumenta palīdzību jāpiešķir ap 10 miljonu eiro.

Tagad es gribētu pievērsties humānajiem pasākumiem. Komisija 2007. gadā piešķir 30,5 miljonus eiro neatliekamajai humānajai palīdzībai un daudznozaru atbalsta programmām, kuru mērķis ir palīdzēt bēgļiem un valsts iekšienē pārvietotajiem iedzīvotājiem, kā arī mītnes kopienām Čadā. Centrālāfrikas Republika kā atbalstu saņēma 8 miljonus eiro, un līdzīgu summu ir paredzēts piešķirt 2008. gadā.

Trešais elements ir saistīts ar reintegrāciju un rehabilitāciju. Drīzumā no Devītā Eiropas Attīstības fonda tiks mobilizēti aptuveni 13,1 miliona eiro liels papildu finansējums Čadai un Centrālāfrikas Republikai. Šī programma ir veidota kā turpinājums ECHO darbībai, kuras stratēģijas pamatā ir rehabilitācija un pāreja uz attīstību.

Dāmas un kungi, šie atbalsta pasākumi ir vajadzīgi, taču tajā pašā laikā tie nedrīkst norītēt atrauti no darbībām, kas saistītas ar politisko procesu. Ja mēs vēlamies panākt ilgstošu stabilitāti, tad starptautiskā un Eiropas mēroga darbības ir jāpapildina ar dažādiem citiem pasākumiem, kas būtu saistīti ar tiesiskuma atjaunošanu, ekonomikas pārvaldības atdzimšanu, tieslietu un drošības sistēmas reformu un politiskā dialoga veicināšanu starp valdību un opozīcijas partijām. Ir pilnīgi skaidrs, ka šis ir svarīgs elements, it īpaši, ņemot vērā 2009. gada vēlēšanas.

Komisija Čadā un Centrālāfrikas Republikā turpinās veicināt šo visaptverošo pieeju. Tāpat Komisija ļoti aktīvi darbojas Dārfūras konflikta risināšanā, ne tikai nodrošinot humāno palīdzību un atjaunošanas atbalstu, bet arī sniedzot palīdzību sarunu un starpniecības procesā, kurā mums acīmredzami ir ļoti būtiska loma. Šajā saistībā es nesen informēju Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsēdētāru *Ban Ki-moon* un Āfrikas Savienības komisijas priekšsēdētāju *A. O. Konaré*, ka Komisija arī turpmāk atbalstīs sarunas, piedaloties Dārfūras ieguldījumu fondā. Turklāt Komisija finansē arī iniciatīvas, kuru mērķis ir nodrošināt Dārfūras sabiedrības iesaistīšanos un atbalstu konflikta risināšanas procesā.

Karl von Wogau, PPE-DE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Humānā situācija Čadā, it īpaši gar tās 1 360 kilometrus garo robežu ar Sudānu, bet arī reģionos, kas robežojas ar Centrālāfrikas Republiku, manuprāt, prasa starptautiskās sabiedrības iejaukšanos.

Pirms dažām dienām es pats biju Čadā un varēju pārliecināties par turienes situāciju. Šajā pierobežas teritorijā nometnēs uzturas vairāk nekā 400 000 bēgļu un pārvietoto personu. Šīs nometnes pastāvīgi apdraud ne tikai bandīti un sirotāju bandas, bet arī Sudānas džandžavīdu bruņotie grupējumi. Situācija valsts iekšienē ir pat vēl sarežģītāka. Tur valdošās nedrošības dēļ arvien vairāk cilvēku meklē patvērumu nometnēs.

Lai palīdzētu atvieglot šo cilvēku smagos apstākļus un ļautu viņiem atgriezties mājās, ir jāuzlabo drošības situācija reģionā. Šis ir ļoti grūts uzdevums, un tas ir paveicams vienīgi tad, ja tiks sadalīti pienākumi. Apvienoto Nāciju Organizācija ir apņēmusies palīdzēt izveidot policijas spēkus, kuri varētu darboties kopā ar drošības spēkiem. Savukārt Eiropas Savienība tika aicināta nodrošināt bruņotos spēkus, kas spētu atvairīt džandžavīdus un bandītus un novērst uzbrukumus bēgļiem, pārvietotajām personām un civiliedzīvotājiem.

Šajā rezolūcijas projektā Eiropas Parlaments atbalsta šo operāciju, tomēr ar vairākiem nosacījumiem: pirmkārt, kā jūs, priekšsēdētāja kundze un komisāra kundze, jau minējāt, ir jāturpina politiskās sarunas, jo galu galā mums ir jāpanāk politisks risinājums. Taču, ja mēs sūtām bruņotos spēkus, tiem ir vajadzīgas stingras pilnvaras, kas patiešām ļautu apturēt džandžavīdus un bandītus.

Ir jāpanāk drošība ļoti plašā teritorijā. Šiem spēkiem ir jābūt arī pietiekami lieliem, lai panāktu reālu drošības situācijas uzlabošanu. Ir jāsaprot, ka šie ir Eiropas Savienības bruņotie spēki, kuros piedalās vairākas Eiropas tautas. Lai EUFOR spētu īstenot savas pilnvaras, tam vajadzīgs arī atbilstīgs aprīkojums. Ņemot vērā bruņoto spēku relatīvi nelielo skaitu un pierobežas apgabala lielumu, ir vajadzīgas izcilas izlūkošanas un transporta jaudas, jo bruņotajiem spēkiem ir jāspēj ātri noteikt draudu atrašanās vietu un jābūt spējīgiem īsā laikā sasniegt attiecīgo teritoriju.

Nekādā gadījumā nedrīkst izveidoties tāda situācija, kad pašu pilnvaru vai nepietiekama aprīkojuma dēļ Eiropas bruņotie spēki Čādā spēj vienīgi aizsargāt paši sevi, bet nespēj īstenot savas patiesās pilnvaras. Vēl viens Eiropas Parlamenta izvirzītais nosacījums ir skaidra atkāpšanās stratēģija, kurā jāparedz, kas un kā aizstās EUFOR, kad būs beidzies tā operācijas paredzamais termiņš — viens gads.

Pašreizējā Eiropas Parlamenta rezolūcijas projektā ir arī uzsvērts, ka reģiona politiskās situācijas sarežģītības dēļ šiem Eiropas Savienības bruņotajiem spēkiem Čādā jādarbojas kā neitrāliem drošības un civiliedzīvotāju aizsardzības spēkiem. EUFOR izvietošana Kongo pagājušajā gadā skaidri parādīja, cik lielā mērā operācijas panākumi ir atkarīgi no ticamas objektivitātes un neatkarības.

Šībrīža situācijā, izvietojot spēkus uz noteiktu, gadu ilgu termiņu, Eiropas Savienība var sniegt svarīgu ieguldījumu humānās situācijas uzlabošanā un palīdzēt Āfrikas Savienībai, līdz tā uzņemas lielāku atbildību par šo reģionu. Abi šie aspekti ir nepieciešami, tādēļ es aicinu jūs balsot par pašreizējo rezolūciju.

Ana Maria Gomes, PSE grupas vārdā. – (PT) Vakar pieņemtajā Drošības padomes Rezolūcijā Nr. 1778 ir noteikts, ka situācija Sudānas, Čadas un Centrālāfrikas Republikas pierobežas reģionā rada draudus starptautiskajam mieram un drošībai.

Parlamenta rezolūcijas priekšlikumā ir atzīta situācijas steidzamība un Eiropas Savienības atbildība aizsardzības nodrošināšanā. Vairākums šī Parlamenta deputātu piekrīt vietējām humāno NVO pārstāvēniecībām, piekrīt šī reģiona bēgļiem, kas dzīvo nožēlojamos apstākļos un pastāvīgās bailēs, un piekrīt Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram. Viņi visi norāda, ka šajā reģionā steidzami nepieciešama starptautisko pārstāvju klātbūtne, ieskaitot arī nopietnus militāros spēkus. Nav nevienas valsts vai daudzpusējās organizācijas, kas Rezolūcijas Nr. 1778 sniegto pilnvaru efektīvai īstenošanai būtu labāk piemērota nekā Eiropas Savienība. EDAP (Eiropas Drošības un aizsardzības politika) ir izveidota un pastāv tieši šādām ārkārtas situācijām.

Šajā kontekstā, attiecībā uz ES militāro spēku nosūtīšanu uz šo reģionu, Padome un Portugāles prezidentūra var rēķināties ar Parlamenta principiālu atbalstu. Tomēr Eiropas Parlamentam ir jāpauz bažas par dažiem šīs misijas aspektiem. Pirmkārt, mēs bažījamies par to, ka bruņoto spēku efektivitāti nopietni apdraudēs dalībvalstu nevēlēšanās nodrošināt šos spēkus ar minimālo nepieciešamo personālu un vajadzīgo militāro aprīkojumu. Turklāt ir jāatzīmē, ka, jo mazāks ir citu dalībvalstu ieguldījums, jo pamanāmāks būs Francijas devums bruņotajos spēkos. Taču misijas panākumi lielā mērā ir atkarīgi no tā, vai tā tiks uzskatīta par objektīvu, bet Francija šajā reģionā nenozīmē neitrālu valsti.

Otrkārt, Parlaments pieprasa šos spēkus reģionā papildināt ar diplomātisku kampaņu, tādējādi turpinot veicināt nacionālās samierināšanas procesus Čādā un Centrālāfrikas Republikā. Lai gan nestabilitātei ir saistība ar Dārfūras drāmu, to ir izraisījuši arī valsts iekšējie iemesli, kuru pārvarēšana iespējama vienīgi iekšējā politiskā procesā. Kā norādīts Parlamenta rezolūcijas priekšlikumā, bez patiesa politiskās samierināšanas procesa šajā reģionā Eiropas Savienības operācijai, kuras plānotais ilgums ir tikai 12 mēneši, nebūs iespējams panākt reģionā ilgtspējīgu mieru.

Visbeidzot, Parlaments atzinīgi vērtē bruņoto spēku pilnvaras, kas ļauj tiem darboties saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu. Ir svarīgi, lai šīs pilnvaras reģionā tiktu pareizi saprastas un lai Eiropas bruņotie spēki aktīvi darbotos, aizsargājot briesmās nonākušus civiliedzīvotājus, veidojot humāno zonu starptautiskajām organizācijām un aizsargājot Apvienoto Nāciju Organizācijas misiju Centrālāfrikas Republikā un Čādā (MINURCAT). Daudzie nesenās pagātnes traģiskie piemēri — no Kigali līdz Srebrenicai — liecina, ka galu galā tieši neaizsargātie civiliedzīvotāji ir tie, kuri dārgi samaksā par starptautisko spēku biklumu un pārmērīgo pedantiskumu.

Mēs ceram, ka kādu dienu šī operācija varēs kalpot par paraugu tam, kādai jābūt Eiropas Drošības un aizsardzības politikai un efektīvai daudzpusīgai darbībai, un tas būs apliecinājums Eiropas Savienības vēlmei stiprināt Apvienoto Nāciju Organizāciju un dot savu ieguldījumu konflikta risināšanā saskaņā ar starptautiskajām tiesībām un tajās iemiesoto pienākumu aizsargāt.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, ALDE grupas vārdā. – (NL) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungļi! Kā šeit jau daudzkārt tika minēts, ANO Drošības padome vakar vienbalsīgi nolēma īstenot vienu gadu ilgu daudzdimensionālu darbību Čadas austrumu daļā un Centrālāfrikas Republikas ziemeļaustrumos. To veidos ANO civilā un policijas misija, kam ANO ir devusi nosaukumu MINURCAT, un to papildinās un apsargās Eiropas Savienības militārā misija EUFOR.

Šī Eiropas drošības un aizsardzības misija darbosies saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu; tas ir ārkārtīgi svarīgi, jo tādējādi sava uzdevuma īstenošanai tā varēs izmantot visus līdzekļus, un tas nozīmē, ka tai būs stingras pilnvaras — atbilstoši Parlamenta paustajai vēlmei. Tādējādi palielinās misijas izredzes gūt panākumus, taču ievērojami palielinās arī tās — un mūsu — atbildība.

Mēs Parlamentā esam vairākkārt pauduši gan bažas par situāciju Dārfūrā, gan satraukumu par nedrošības un nestabilitātes izplatību blakus esošajās teritorijās un visā reģionā. Vairāk nekā miljons cilvēku ir bijuši spiesti doties bēgļu gaitās gan uz citām valsts teritorijām, gan pāri robežai. Viņi ir pakļauti visdažādākajām grūtībām un vardarbībai, un parasti visvairāk cieš sievietes un bērni. Turklāt šī situācija apdraud Čadā un Centrālāfrikas Republikā panāktos trauslos miera līgumus, jo, līdzīgi politiskajiem nemierniekiem, arī parastie bandīti izveidojušos situāciju uzskata par iespēju aplaupīt, sakropļot un nogalināt civiliedzīvotājus.

Tāpēc EUFOR uzdevums nekādā gadījumā nebūs viegls. Taču, pirms mēs par to runājam, mums ir jādomā par šī karaspēka nokomplektēšanu, kā norādīja A. M. Gomes, turklāt ne tikai par bruņoto spēku apvienošanu, bet arī par to aprikojumu. Ikvienai dalībvalstij, arī manējai, ir pienācis patiesības mirklis, kad jāiegulda ne tikai skaisti vārdi un cēlas deklarācijas, bet arī reālas vērtības — karavīri un materiāli. Tas attiecas arī uz Parlamentu. Mēs pamatoti uzstājam uz vajadzību pēc pilnīgas informācijas un esam izmantojuši savas pilnvaras sniegt dokumentētu un pamatotu ieteikumu. Tas bija iespējams, daļēji pateicoties tam, ka pagājušajā nedēļā mums bija ilgstoša viedokļu apmaiņa ar ģenerāli D. Leaky.

Mūsu ieteikums ir pozitīvs. Mūsu pienākums un atbildība būs nodrošināt, lai misija tiktu sagatavota pēc iespējas drīzāk un vislabākajos apstākļos.

Ģirts Valdis Kristovskis, UEN grupas vārdā. – (LV) Cienījamā priekšsēdētājas kundze! UEN grupas vārdā gribu uzsvērt, ka mēs atbalstām EDAP militāro misiju pasaules lielākajā miera nodrošināšanas misijā Čadā un Centrālāfrikas Republikā. Runa ir par smagāko pārrobežu humanitāro krīzi pasaulē. Patiesībā ANO Drošības padomei bija jārikojas daudz savlaicīgāk. Kavēšanās četru gadu garumā ir maksājusi 200 000 cilvēku dzīvību, 2,5 miljoni cilvēku ir padzīti no mājām, notiek bandītiski uzbrukumi humanitārās palīdzības veicējiem. Varam prognozēt, ka Dārfūras konflikta izraisītās krīzes mērogi ļaus pārbaudīt Eiropas Savienības politisko gribu, kā arī tās militāro spēju līmeni. Pirms dažām dienām ģenerālis D. Leakey deputātiem apliecināja, ka, neskatoties uz nodrošinājuma problēmām un grūtībām paredzēt visus iespējamus apdraudējumus un riskus, kas sagaida operācijas laikā, militāra Eiropas Savienība ir spējīga šo operāciju izpildīt ne sliktāk kā Bosnijā, pie tam no militārā viedokļa operācija būs zemas intensitātes.

Angelika Beer, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Lūk, daži papildu skaitļi attiecībā uz šo tematu: 230 000 bēgļu, vēl 170 000 valsts iekšienē pārvietotu personu un aptuveni 700 000 cilvēku, kas netieši pakļauti uzbrukuma draudiem.

Mūsu uzdevums ir aizpildīt šo robu, šo aizsardzības trūkuma vakuumu. Tādam ir jābūt Eiropas Savienības misijas galvenajam uzdevumam. Kopš vakardienas ir spēkā stingras pilnvaras. Taču nav atrisināts neitralitātes jautājums. Šobrīd rodas iespāids, ka Francijas bruņotos spēkus, kuri patlaban jau ir izvietoti Čadā, vienkārši papildinās dažu citu valstu spēki. Tādējādi tiek apdraudēta gan misijas neitralitāte, gan tās panākumi.

Tomēr es īpaši vēlētos, lai ārlietu ministri, kuriem piektdien ir jāpieņem lēmums, nodrošinātu precīzu EUFOR misijas darbības zonas noteikšanu. Patlaban tas joprojām nav izdarīts. Būtu katastrofāli, ja šai misijai nebūtu ļauts darboties tur, kur palīdzība ir steidzami nepieciešama, proti, pierobežas apgabalā. Uzskatu, ka ir vajadzīgas Eiropas Savienības sarunas ar Čadas režīmu, lai nodrošinātu mums tiesības darboties arī 35 kilometrus garajā pierobežas zonā. Pretējā gadījumā šī operācija būs tikai vīģes lapa un vēl vairāk palielinās iespējamus draudus cilvēkiem.

Tobias Pflüger, GUE/NGL grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētājas kundze! Ir jāprecizē, ka šī EDAP misija Čadā un Centrālāfrikas Republikā notiek saskaņā ar ANO Statūtu VII nodaļu; citiem vārdiem sakot, šī ir militāra operācija. Šeit nav runa par Sudānu un Dārfūru. Francijas valdība par katru cenu vēlas īstenot šo ES misiju. Tā vēlas pati nodrošināt Bruņoto spēku štābu un Operācijas štābu. Vācijas un Lielbritānijas valdības ir ļoti skeptiski noskaņotas. Čadā jau patlaban ir izvietoti Francijas bruņotie spēki. Ir pilnīgi skaidrs, ka Francija darbojas kā Čadas un Centrālāfrikas Republikas valdības aizsardzības spēki un tagad vienkārši vēlas savu līdzdalību izrotāt ar ES logotipu. Francijas bruņotie spēki nav neitrāli; gluži pretēji, tie ir acīmredzami neobjektīvi. Tie, piemēram, ir spridzinājuši valstī darbojošos nemierniekus. Nemiernieku vadoņi ir paziņojuši, ka viņi karos pret šiem ES bruņotajiem spēkiem, ja tie nebūs neitrāli.

Tagad esmu dzirdējis, ka Ziemeļvalstu kaujas grupa nebūs pieejama, un ANO rezolūcija aicina veidot atvērtu sadarbību ar Čadas armiju un policiju. Ir pilnīgi skaidrs, ka Čadā un Rietumāfrikas Republikā nav demokrātiska

iekārta. Šo ES spēku pilnvarās neietilpst bēgļu atgriešanās, un šī misija — būsīm atklāti — ir ārkārtīgi bīstama. Mūsu grupa balsos pret iesniegto rezolūciju, jo mēs uzskatām, ka šīs operācijas rezultātā situācija nevis uzlabosies, bet vēl vairāk pasliktināsies.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs! Ļaujiet man precizēt un paskaidrot T. Pflüger kungam un citiem, ka ES bruņoto spēku pilnvaras būtībā ir paredzētas humānai darbībai un domātas Čadas un Dārfūras bēgļu drošības garantēšanai, tai skaitā ar militāriem līdzekļiem. ANO Drošības padome ir apstiprinājusi ANO pilnvaras Eiropas bruņoto spēku izvietošanai, un līdz ar to Eiropas Savienība nekavējoties ir nonākusi starptautiskās uzmanības centrā; tai būs jāpierāda, ko tā spēj sasniegt ārpolitikas un militārajā jomā.

Šī operācija nozīmē gan risku, gan iespējas; šī konfliktu skartā reģiona ārkārtīgi sarežģīto politisko apstākļu dēļ tā ir riskanta, taču, no otras puses, tā ir arī izdevība demonstrēt Eiropas Savienības attīstīto ārpolitiku un militārās iespējas, kā arī spēju reāli aizsargāt šī reģiona bēgļus.

Tomēr šobrīd daudzi piekritīs, ka risks ir lielāks nekā iespējas. Tieši tāpēc Eiropas Parlaments ir izstrādājis vairākus jau minētos nosacījumus: pilnvaru ilgumu, precīzi noteiktus mērķus un uzdevumus, pienācīgu sagatavošanos un EUFOR bruņoto spēku tehniskā aprīkojuma nodrošināšanu, kā arī darbības pilnvaru, arī atkāpšanās stratēģijas, izstrādi.

Protams, mēs arī sagaidām, ka vietējās valdības atbalstīs šo operāciju ne tikai vārdos, bet arī darbos, jo tikai tādā veidā tai būs panākumi. Manuprāt, ikviens piekritīs, ka visu Eiropas Parlamenta izvirzīto nosacījumu izpildes gadījumā panākumu izredzes ir lielākas par risku, un mēs varam apstiprināt šo misiju.

Michel Rocard (PSE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs! Esmu gandarīts par šo rezolūcijas projektu un tajā apstiprināto lēmumu, un es vēlētos teikt arī ko citu: laikā, kad cilvēku nežēlība ir izraisījusi tāda mēroga traģēdiju un ciešanas kā tās, ko varam vērot Dārfūrā, sirdsapziņa liek mums būt solidarīgiem. Esmu dziļi gandarīts par to, ka Eiropas Savienība ir atsaukusies Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsēkretāra aicinājumam.

Daudzi deputāti un diplomāti, tostarp nupat arī mana kolēģe un laba draudzene A. M. Gomes, uzsvēra, ka nekādā gadījumā nedrīkst pieļaut, lai šī operācija izskatītos pēc izdevības atbalstīt Francijas intereses vai paplašināt Francijas militāro klātbūtni reģionā. Ceru, ka nevienu nepārsteigs tas, ka arī es aktīvi atbalstu šādu nostāju.

Būdam bijušais premjerministrs, vēlos ar zināmu pārliecību teikt, ka Francijas līdzšinējā klātbūtne šai reģionā skaidrojama tikai ar tās smago vēstures mantojumu, un koloniālisma sloga dēļ šobrīd ir vajadzīga solidaritāte ar šiem cilvēkiem, mēģinot palīdzēt atjaunot mieru un stabilitāti, kā arī radīt efektīvu pārvaldi. Šajos reģionos Francijai vairs nav ne stratēģisku, ne ekonomisku interešu, un es esmu viens no tiem, kas būtu vēlēties, lai mēs no turienes būtu aizgājuši daudz agrāk; tādējādi mēs būtu varējuši ietaupīt daudz naudas, un tas noteikti būtu bijis mūsu pašu interesēs. Pat Nigēras urāna resursi neizraisa karaliska mēroga stratēģiskas intereses; ir vajadzīgs tikai miers un stabilitāte, kas ļautu padarīt šīs iegulas ikvienam pieejamas un radītu tirgus konkurenci.

Tādējādi šī katrā ziņā ir nevis Francijas, bet gan Eiropas Savienības miera uzturēšanas operācija, un tādai tai arī būtu jābūt. Tomēr es gribētu brīdināt, ka šī iecere izdosies vienīgi tad, ja daudzas Eiropas Savienības dalībvalstis piekritīs nosūtīt savus karavīrus. Tiktu nodarīts liels kaitējums, ja solidaritātes principu, kurš vēsturisku iemeslu dēļ Francijai ir izvirzījis daudz augstākas prasības nekā citiem — un tādēļ mums ir arī vislielākais kontingents — jūsu atturība pārvērstu par apšaubāmu pēckoloniālu pasākumu. Tas būtu bezjēdzīgi, un pret to es stingri iebilstu.

Nobeigumā — vēl kāda piebilde. Par nožēlu mūsu kolēģim M. Gahler man jāsaaka, ka viņa šorīt iesniegtais mutiskais grozījums šoreiz ir nevietā. Čadas Republika tās ārlietu ministra personā ir principiāli apstiprinājusi šo operāciju, pirms dažām dienām nosūtot Drošības padomei rakstisku paziņojumu. Man ir līdzīgs šī dokumenta fotokopija, un es priecāšos ar to iepazīstināt M. Gahler kungu.

Eoin Ryan (UEN). – Priekšsēdētājas kundze, arī es atbalstu lēmumu nosūtīt uz Čadu 4000 karavīru lielus ES miera uzturēšanas spēkus. Čadā un Centrālāfrikas Republikā šobrīd valda liela mēroga politiskā nestabilitāte. Mēs zinām, ka Sudānā, Dārfūras reģionā, notiek genocīds. Ja uz Čadu netiks nosūtīti miera uzturēšanas spēki, pastāv risks, ka šajā Āfrikas reģionā arvien vairāk pieaug nestabilitāte un vardarbība.

Ir aplēsts, ka bēgļu nometnēs Čadā uzturas ap 400 000 bēgļu no Centrālāfrikas Republikas un Dārfūras, taču šīs nometnes apsargā tikai 250 Čadas armijas pārstāvju. Čadas bēgļu nometnes ir milzīga humanitārā krīze, un starptautiskajai sabiedrībai, arī Eiropas Savienībai, ir jāpalīdz Čadas valdībai cīnīties ar šo samilzušo un

arvien pieaugošo problēmu. To cilvēku stāsti, kas nesen pabijuši šajā reģionā, ir patiesi šausminoši, un, kā jau teicu, mums jādara viss iespējams, lai mēģinātu atvieglot tur patlaban valdošās cilvēku ciešanas.

Es pilnībā atbalstu lēmumu izvietot Sudānā 26 000 ANO miera uzturētāju. Eiropas Savienībai ir jābūt šo miera uzturēšanas spēku priekšgalā. Tāpat es atzinīgi vērtēju manas valsts valdības šodien pieņemto lēmumu nekavējoties vispusīgi izvērtēt Īrijas miera uzturētāju iespējamo lomu ANO un ES miera uzturēšanas misijās Sudānā, Centrālāfrikas Republikā un Čadā.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze! Čadas un Centrālāfrikas Republikas iedzīvotāji atrodas smagā stāvoklī, tāpēc es principiāli atbalstu ES dalību situācijas stabilizēšanā un krīzes skarto cilvēku dzīves apstākļu uzlabošanā.

Savā 27. augusta paziņojumā ANO Drošības padomes priekšsēdētājs raksturoja starptautiskās sabiedrības nodomu izvietot 12 mēnešus ilgu ES operāciju, kurai būtu jādarbojas līdz brīdim, kad darbu sāktu ANO vadīta misija. Šī iemesla dēļ arī ES ir skaidri noteikusi operācijas darbības termiņu — vienu gadu. Esmu pārliecināts, ka tādējādi mums ir vajadzīgas stingras pilnvaras, kas neaprobežotos tikai ar paš aizsardzību, bet ļautu mums sasniegt izvirzītos mērķus, vajadzības gadījumā darbojoties spēcīgas pretestības apstākļos.

Drošības padomes vakar pieņemtajā rezolūcijā ir pausta tāda pati doma; tajā ir runa par „daudzdimensionālu darbību, kuras mērķis ir palīdzēt radīt tādas drošības apstākļus, kas sekmētu bēgļu un pārvietoto personu brīvprātīgu, drošu un stabilu atgriešanos.” Mums ir dotas tiesības „veikt visus vajadzīgos pasākumus”.

Es aicinu Padomi nodrošināt to, lai šie bruņotie spēki nebūtu vienkārši Francijas spēku kosmētisks uzlabojums. Arī attiecībā uz komandiera tautību būtu jāņem vērā šī aspekta jutīgums vietējā sabiedrībā. Diemžēl līdz šim Čadas un Centrālāfrikas Republikas konfliktos Francija nav bijusi neitrāla, bet parasti ir atbalstījusi valdību. Šī iemesla dēļ arī par vadības un operācijas darbības valodu vietējā līmenī būtu jāizvēlas angļu valoda, lai cilvēki vismaz saprastu, ka šie eiropieši acīmredzami nav tie paši, kurus viņi ir pieraduši redzēt.

Ja jau runājam par Lielbritāniju, tad jāsaaka, ka Apvienotā Karaliste iebilst pret operācijas vadības uzticēšanu ES pavēlniecības galvenajai pārvaldei Briselē un, manuprāt, šāda rīcība ir pelnījusi nopietnu kritiku. Pašiem nepiedaloties, neļaut citiem izmantot apvienotās struktūras, — turpmāk mēs nedrīkstam pieļaut, ka tā rīkojas tie, kas ir izstājušies!

Man joprojām ir bažas arī attiecībā uz mērķu sasniedzamību. Vai mēs esam skaidri noteikuši savus uzdevumus? Cik daudzām valsts iekšienē pārvietotajām personām līdz gada beigām būtu jāatgriežas mājās? Cik daudziem Dārfūras bēgļiem jāatgriežas Dārfūrā? Mēs nebūsim sasnieguši vajadzīgo, ja pēc gada, kad nodosim stafeti, bēgļu nometnēs vēl būs tikpat daudz cilvēku kā līdz šim.

Arī izmaksas ir ievērojamas; esmu dzirdējis, ka piemērota skrejceļa un štāba būvniecība vien maksās 100 miljonus eiro. Jāņem vērā arī karaspēka pastāvīgās izmaksas. Vai Padome var mums sniegt detalizētu informāciju par vispārējo finanšu plānu?

Visbeidzot minēšu vēl vienu, manuprāt, ļoti būtisku aspektu. Pirms bruņoto spēku nosūtīšanas mums ir vajadzīgas skaidras garantijas no Čadas valdības, ka vēlāk tā atbalstīs ANO vadīto spēku izvietošanu, lai kāds būtu to sastāvs. Es dzirdēju, ko teica mūsu kolēģis. Man gribētos to redzēt rakstiski apstiprinātu, oficiāla Čadas valdības dokumenta veidā — nevis mutiski, kā ANO Drošības padomes ministra teikto. Kad būs saņemta šāda garantija, es varēšu balsot par šo projektu. Pretējā gadījumā pēc gada mums nāksies saskarties ar izvēli — vai nu pagarināt operāciju, vai atkāpties, atstājot militāro vakuumu, kurā ļoti drīz var izveidoties tāda pati situācija kā pašreiz. Ja tā notiks, mēs būsīm vārda tiešā nozīmē ļāvuši simtiem miljonu izplūst kā smiltīm caur pirkstiem.

Alain Hutchinson (PSE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs! Esmu gandarīts, ka šodien mēs varam debatēt un balsot par rezolūciju jautājumā, kam, pēc manām domām, nav pievērsta pietiekama uzmanība, jo situācija Sudānas, Čadas un Centrālāfrikas Republikas pierobežas kopienās ir gluži vienkārši nepieļaujama, un šis Parlaments nekad nedrīkst to aizmirst.

Kas attiecas uz mani, es to neesmu aizmirsis un negrāso noklusēt faktu, ka tur notiekošais ir viena no daudzajām sekām, kuras izraisījis Dārfūras genocīds, — notikums, kas neuzdrošinās saukties šajā vārdā. Kopš 2003. gada Dārfūras krīze ir padarījusi par bēgļiem 2,5 miljonus cilvēku, no tiem 125 000 Čadā. Savukārt bojā gājušo ir vairāki simti tūkstošu.

Turklāt līdz šim, lai izvairītos no vardarbības, Apvienoto Nāciju Organizācijas humānās aģentūras un NVO ir bijušas spiestas pārceļt savas nometnes 31 reizi, taču, par spīti tam, Sudānas policija ir apcietinājusi vairākus

ierēdņus, 12 humānās palīdzības organizāciju darbinieki ir tikuši noslepkavoti un pieci darbinieki ir pazuduši bez vēsts.

Šodien apspriešanai iesniegtā rezolūcija nepārprotami ir paredzēta kā efektīvs ieguldījums tās situācijas risināšanā, kas izveidojusies pierobežas apgabalos. Šī situācija ir nepieņemama, taču tās apmērs ir relatīvs, ja mēs paraugāmies uz tās katastrofas mērogiem, kas patlaban veidojas šajā pasaules daļā.

Šajā ziņā es gribētu norādīt, ka mūsu atbildībai nevajadzētu aprobežoties tikai ar reaģēšanu uz ārkārtas konfliktsituācijām, veicot vai atbalstot izolētas un šauri definētas darbības. Šī atbildība nozīmē darbību daudz plašākā kontekstā, kāds raksturīgs šiem konfliktiem. Tas nozīmē arī preventīvu pasākumu veikšanu, citiem vārdiem sakot, cenšanos visiem iespējamiem līdzekļiem nepieļaut, lai šādi konflikti vispār izceltos.

Manas uzstāšanās otrā daļa ir saistīta ar situāciju attiecībā uz tām humānās palīdzības organizācijām, kuras darbojas šai reģionā. Veids, kādā attīstās bruņoto spēku iejaukšanās metodes un humānās palīdzības aģentūru loma konfliktsituācijās, robežu starp abiem šiem darbības veidiem padara arvien neskaidrāku.

Tā kā neskaidrība par militārā un humānā personāla atšķirībām mēdz negatīvi ietekmēt to misiju, kuru parasti uzņemas humānās palīdzības aģentūras, šobrīd varam teikt, ka ir apdraudēta pat humanitārās palīdzības sniedzēju dzīvība un tādējādi arī visu to cilvēku drošība, kuriem būtu jāgūst labums no šo aģentūru sniegtajiem pakalpojumiem.

Tāpēc ir absolūti nepieciešams, lai mūsu aizsardzības spēki nekādā veidā neiesaistītos tajās darbībās, ko šajā reģionā veic dažādās humanitārās palīdzības grupas. Esmu gandarīts, ka šodienas dokumentā ir iekļauts šis aspekts, kas ir tik ļoti svarīgs mūsu attīstības politikai nākotnē — gan šajā reģionā, gan citur pasaulē.

Colm Burke (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kundze! Es stingri atbalstu EDAP misijas nosūtīšanu uz Čadas un Dārfūras robežu un atzinīgi vērtēju iespēju šodien apspriest šo ierosinājumu.

Dārfūras konflikts ir izraisījis ārkārtīgi smagas pārrobežu sekas kaimiņvalstīs Čadā un Centrālāfrikas Republikā, radot milzīgu bēgļu plūsmu un tūkstošiem valsts iekšienē pārvietotu personu.

Saskaņā ar augsta līmeņa ekspertu atzinumu šī misija ir realizējama, par spīti dažiem visai grūtiem uzdevumiem attiecībā uz kaujas darbību un drošību. Šajā reģionā ir vāji attīstīta infrastruktūra, trūkst ūdens un ir apgrūtināta transporta pārvietošanās. Šādai misijai būs jāreķinās arī ar draudiem no nemiernieku grupējumiem, kas cīnās pret valdību, taču šajā reģionā nesen veikts vispusīgs izvērtējums, kas liecina, ka visas šīs problēmas ir pārvaramas.

Tādējādi nav iemesla atlikt bruņoto spēku izvietošanu. Militārās spējas mums ir; tagad vajadzīga politiskā griba.

Es aicinu Īrijas karaspēku piedalīties šajā EDAP misijā. Šajā krīzes skartajā pasaules reģionā neapšaubāmi ir vajadzīgi steidzami risinājumi, un Īrija varētu sniegt ieguldījumu cildenajos Eiropas centienos stabilizēt šo pierobežas teritoriju.

Šīs operācijas bruņotos spēkus varētu veidot no Ziemeļvalstu kaujas grupu karavīriem. Līdzīgi šīm kaujas grupām, arī pašreizējā EDAP misija ir paredzēta kā pārejas nodrošinājuma militārā operācija. Alternatīvā gadījumā misijai varētu pievienoties tie Īrijas karavīri, kas pašlaik ir dislocēti Libānā.

Šiem bruņotajiem spēkiem ir vairāki svarīgi mērķi. Tie varētu uzlabot šī reģiona drošības situāciju līdz brīdim, kad turp nosūtīs Apvienoto Nāciju Organizācijas / Āfrikas Savienības misiju Dārfūrā. Tie varētu atbalstīt arī palīdzības organizācijas, atverot līdz šim slēgtus humanitārās palīdzības koridorus. Treškārt, tie galu galā atvieglotu Sudānas bēgļu atgriešanos.

Uzskatu, ka šai misijai vajadzīgas stingras spēka lietošanas pilnvaras ar norādi uz ANO Statūtu VII nodaļu, kas vajadzības gadījumā piešķirtu tai iebiedējošu efektu, īpaši, ja notiek uzbrukumi civiliedzīvotājiem, nometnēm, ciemiem, humānās palīdzības organizāciju darbiniekiem, ANO policijas virsniekiem, kā arī paš aizsardzības labā.

Lietus sezona iet uz beigām. Iespējams, ka biežāki kļūs uzbrukumi bēgļu nometnēm, jo, lietum beidzoties, bruņotajiem grupējumiem un nemiernieku grupām ir vieglāk pārvietoties. ANO ir laiks rīkoties. Bezdarbība prasa cilvēku dzīvības. ES ir vispieņemamākā organizācija šīs misijas veikšanai, un, pamatojoties uz vairākiem pārskatiem, arī labi sagatavota šim uzdevumam.

Es mudīnu Padomi nekavējoties pieņemt vienoto rīcību un uzsākt pēdējā posma sagatavošanu, lai mēs bez liktenīgas kavēšanās varētu nogādāt ES karaspēku tur, kur tas ir steidzami vajadzīgs.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kundze! Šķiet, ka šopēcpusdien mums Parlamentā ir ne mazums klubkrēsla ģenerāļu! Dramatiskā humānā un drošības situācija Dārfūrā un tās kaimiņu reģionos Čadā un Centrālāfrikas Republikā neapšaubāmi prasa starptautisku rīcību, taču man jāsaprot, ka šis jautājums nav tas pats, kas mums šodien risināms, proti, EDAP, kā minēja tik daudzi runātāji.

Es jau sen esmu protestējis pret resursu izšķiešanu, pret darbību dublēšanos, dalījumu, pret tiešām pastāvošo dublēšanos saistībā ar ES centieniem attīstīt militārās iespējas. Tāda ES karaspēka nemaz nav, *E. Ryan* kungs. Karaspēks ir mūsu dalībvalstīm, un tām nedaudzajām valstīm, kuru rīcībā ir pietiekami spēcīgi bruņotie spēki un ārvalstu militāro operāciju iespējas, ir pārbaudītas struktūras starptautisku militāro intervenču organizēšanai. Tās galvenokārt ir NATO un ANO struktūras. ES iestādēm militārajā jomā ir maz, ko piedāvāt.

Ir skaidrs, ka EDAP entuziastu motīvi ir būtībā politiski. Patiešām, kāds sacīja, ka Čadas gadījumu būtu jāuzskata par politisku izdevību. Eiropas Savienība pati piedāvājās Apvienoto Nāciju Organizācijai, nevis ANO aicināja Eiropas Savienību. ES izmisīgi cenšas uzlīmēt savu institucionālo etiķeti kārtējai militārajai operācijai, taču nav pārsteigums, ka dalībvalstu militārpersonu vidū nevalda tāds pats entuziasms kā starp eiropātiem. Ar izklaidu sakaru līnijām, tuvāko jūras ostu vairāk nekā tūkstoš jūdžu attālumā, ūdens resursu un infrastruktūras trūkumu, kā arī nevēlēšanos apkarot nemiernieku grupējumus ar agresīvām militārām operācijām Čadas misija ir riskanta jebkurā aspektā. Lielbritānija, Vācija un Itālija jau ir paziņojušas, ka nesūtīs savu karaspēku.

Ko šie bruņotie spēki grasās darīt? Katrā gadījumā ne jau cīnīties ar bruņotiem, naidīgi noskaņotiem elementiem, kas šajā plašajā Āfrikas teritorijā ir radījuši haosu un vardarbību. Tādējādi ir pilnīgi skaidrs, ka visas to pūles tiks veltītas pašaizsardzībai un izdzīvošanai ļoti sarežģītā apgādes situācijā. Mums nūdien būtu jābeidz spēlēt un izmantot cilvēku traģēdiju kā politisku izdevību.

Manuel Lobo Antunes, Padomes priekšsēdētājs. – (PT) Es gribētu ļoti īsi uzsvērt, ka šo ierosinājumu nosūtīt bruņotos spēkus uz Čadu un Centrālāfrikas Republiku saskaņā ar EDAP (Eiropas Drošības un aizsardzības politiku) atbalsta vairums deputātu, kuri izteicās par šo jautājumu. Kā jums droši vien zināms un kā šeit šodien jau tika minēts, starplaikā — ja nemaldos, tieši vakar — Drošības padome ir apstiprinājusi šo Eiropas Savienības operāciju. Kā jau minēts, šis apstiprinājums bija nepieciešams, lai Eiropas Savienība varētu turpināt operācijas izstrādi. Tagad var turpināt visus militārās sagatavošanas darbus un plānošanu – praktiski visu operācijas darbu, un vēlāk Padome, protams, sniegs atzinumu šajā jautājumā, pieņemot vienotu rīcību.

Uzskatu, ka, iesaistoties šajā procesā, Eiropas Savienība tagad var darīt to, kas tai jā dara, proti, pāriet no vienkāršiem nodomu paziņojumiem un solījumiem pie praktiskas rīcības un darbiem. Tas saskan ar Eiropas Savienības vienmēr deklarētajām saistībām pret Āfriku un Āfrikas cilvēkiem, un šīs saistības ir jāievēro. Mums ir vajadzīga cieša un vispusīga partnerība, lai palīdzētu Āfrikai un Āfrikas cilvēkiem panākt mieru tur, kur ir konflikti, progresu tur, kur ir nabadzība, veselību un izglītību tur, kur ir slimības, un sasniegt kaut nedaudz tur, kur nav nekā vai gandrīz nekā. Tādējādi mēs panāksim cieņu arī pret mūsu ārpolitikas vērtībām un principiem. Tādēļ Portugāles prezidentūra atzinīgi vērtē notikumu attīstību un neapšaubāmi novērtē arī daudzo deputātu stingro atbalstu šai operācijai, par ko skaidri liecina šīs debātes.

Priekšsēdētāja. – Debašu noslēgumā informēšu, ka esmu saņēmusi piecus rezolūciju priekšlikumus saskaņā ar Reglamenta 103. panta 2. punktu.

Debātes ir slēgtas.

Balsojums notiks ceturtdien, 2007. gada 27. septembrī.

12. ENSituācija Birmā (debātes)

Priekšsēdētāja. – Nākamais jautājums ir Padomes un Komisijas paziņojumi par situāciju Birmā.

Manuel Lobo Antunes, Padomes priekšsēdētājs. – (PT) Priekšsēdētāja kundze, komisāra kungs, dāmas un kungi! Šīs debātes un mūsu diskusijas ir ļoti aktuālas, un Padome un Portugāles prezidentūra, protams, vēro notikumus Birmā (Mjanmā) ar ļoti lielām bažām.

Ir pagājuši gandrīz 20 gadi kopš 1988. gada notikumiem, kad Birma pieredzēja tādas demonstrācijas, kādas notiek patlaban. Nav šaubu, ka patiesībai atbilst daudzu komentētāju teiktais par šiem nesensajiem notikumiem — valsts atrodas krustcelēs, un, mūsaprāt, tajās daudz kas izšķirsies.

Jau no paša sākuma situācija bija ļoti nestabila un, lai gan mēs darījām visu iespējamo, lai nepieļautu, ka Birmas iestādes izmanto vardarbību, pašreizējie notikumi liecina, ka Rangūnas militārā hunta, par dzīļu nožēlu, joprojām ir kurla pret starptautiskās sabiedrības aicinājumu, tieši tāpat kā gadiem ilgi tā nav uzklusījusi nepārtrauktos un atkārtotos starptautiskos aicinājumus.

Ja situācija pēdējās dienās būtu bijusi prasmīgi pārvaldīta, tā būtu varējusi kļūt par nepieredzētu iespēju spert pirmos soļus steidzamas politiskās reformas un valsts sistēmas pārvērtēšanas virzienā. Mēs cerējam, ka hunta sadzirdēs demonstrētāju pausto nepārprotamo signālu, ka tās politika ir bankrotējusi.

Sākotnējie *ad hoc* protesti pret nesamērīgo degvielas cenu pieaugumu ir pārauguši plašā sabiedrības protesta kustībā pret diktatoriskās valdības vispārējo politiku.

Zinot par valstī pieaugošo spriedzi, Eiropas Savienība nav bezdarbībā vērojusi šo situāciju. Jau augustā tā nekavējoties kategoriski nosodīja apcietināšanas, kuru laikā tika aizturēti vairāki opozīcijas līderi, it īpaši tā sauktā „88 Generation” grupa, kura protestēja pret gandrīz 500 % cenu pieaugumu degvielai. Mēs aicinājām atbrīvot visus politiskos ieslodzītos un uzsvērām vajadzību sākt atklātības, samierināšanas un politiskās reformas procesu. Tieši vakar, divdesmit septiņiem ārlietu ministriem tīkoties Ņujorkā un pieņemot kopīgu ES un ASV paziņojumu, mēs nosūtījām Birmas iedzīvotājiem skaidru solidaritātes un atbalsta vēsti.

Mēs aicinām iestādes ievērot mūku, mūķeņu un parasto iedzīvotāju tiesības uz miermīlīgām demonstrācijām un uzsveram, ka šī situācija ir jauna iespēja mēģināt atrisināt Birmas ļoti sarežģītās problēmas.

Citā, arī vakar izdotā, paziņojumā Augstais pārstāvis J. Solana aicināja Birmas iestādes turpmāk izturēties savaldīgi un uzsvēra, ka patiesu mieru, stabilitāti un attīstību var panākt tikai ar politiskām reformām, pamattiesību un brīvību ievērošanu un visu ieinteresēto pušu iesaistīšanos.

Mēs esam apsprieduši situāciju ar dažiem mūsu partneriem, tīkoties divpusējās sarunās arī ANO Ģenerālās asamblejas laikā Ņujorkā. Saistībā ar Birmu risinot nepārtrauktu dialogu ar mūsu partneriem šai reģionā, arī ar Ķīnu, Indiju un ASEAN (Dienvidaustrumu Āzijas valstu asociāciju), mēs mudinām pēdējo regulāri runāt ar režīmu, īpaši uzsverot šādus aspektus: pirmkārt, Birmas ilgtermiņa stabilitātes labā ir vajadzīga patiesa pārveide, īpaši politikas jomā, un, otrkārt, Birmas attīstībai ārkārtīgi svarīga ir valsts atklātības politika, kas būtu arī tās kaimiņvalstu un visas starptautiskās sabiedrības interesēs. Mēs esam ņēmuši vērā arī to, ka pašreizējā ASEAN prezidējošā valsts Singapūra ir vismaz reaģējusi, nākot klajā ar valsts deklarāciju, kurā tā pauž cerību, ka šobrīd notiekošos protestus var atrisināt mierīgā ceļā.

Situācijas attīstību Birmā ES ārlietu ministri apsprieda Gimnijas sanāksmē septembra sākumā un, kā es jau minēju, vakar Ņujorkā, tīkoties visiem 27 ministriem, šis jautājums tika skarts vēlreiz. To apsprieda arī Politikas un drošības komitejā Briselē, un sīkāk par to debatēja šorīt Āzijas un Okeānijas darba grupā. Mēs nepārprotami izvērtējam visas iespējas kārtējai Eiropas Savienības reakcijai, bet, cerot, ka situācija neturpinās pasliktināties, mums tomēr jābūt gataviem jebkādam notikumam pavērsienam. Mēs gatavojamies arī papildu rīcībai, izmantojot diplomātiskos kanālus, un turpināsim sazināties ar Apvienoto Nāciju Organizāciju, it sevišķi ar ģenerālskretāra īpašo sūtni Ibrahim Gambari, kurš jūlijā, tātad tieši pirms vasaras pārtraukuma, tikās ar prezidentūru un Eiropas Savienības iestāžu pārstāvjiem. Mēs uzturam ciešus kontaktus arī ar mūsu kolēģiem Ženēvā, kur vakar Cilvēktiesību padome pieņēma asu paziņojumu.

Vakar vakarā, ņemot vērā satraucošās ziņas no Rangūnas, mēs uzskatījām par vajadzīgu izstrādāt kārtējo aicinājumu Birmas iestādēm, lūdzot tās neizmantot vardarbību pret miermīlīgām tautas demonstrācijām. Lai vēstījums būtu precīzs un skaidrs, mēs nepārprotami norādījām uz iespēju pastiprināt esošās sankcijas. Visbeidzot, Birmas jautājumu rīt sīkāk apspriedīs Coreper (Padomes pastāvīgo pārstāvju komiteja).

Louis Michel, Komisijas loceklis. — (FR) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Tāpat kā citas Eiropas Savienības iestādes, arī Komisija neapšaubāmi ir ļoti nobažījiesies par situāciju Birmā/Mjanmā. Mēs ļoti rūpīgi vērojam pēdējo nedēļu un pat dažu pēdējo stundu dramatiskos notikumus, kas sekoja pēc budistu mūku sāktās pretošanās kustības un miermīlīgajiem protestiem.

Kā jums zināms, 6. septembrī V. Reding iepazīstināja ar Komisijas veikto vispārējās situācijas analīzi, kuras secinājumi — atkārtoti cilvēktiesību pārkāpumi, politiskās represijas un ekonomisko apstākļu vispārēja pasliktināšanās. Ir jāpiemin arī starptautisko humanitāro tiesību pārkāpumi, ko Birmas/Mjanmas valdība pieļauj pret civiliedzīvotājiem un ieslodzītajiem, kā arī arvien stingrākie ierobežojumi, ko tā piemēro attiecībā

uz ICRC (Starptautiskās Sarkanā Krusta komitejas) darbu. Šajās nedēļās režīms plūc rūgtos augļus, ko briedinājusi nokaitētā sociālā un politiskā situācija, kuru tas zināmā mērā pats ir radījis.

Kas būtu darāms šādā situācijā? Mums ir pamats domāt, ka šajos notikumos vai nu ir zināma *déjà vu* deva, atkārtojoties 1988. gadā pieredzētajām vardarbīgajām represijām, vai arī — ka esam sasnieguši vēsturisku pagrieziena punktu. Lai kā arī nebūtu, šķiet, ka Birmas/Mjanmas notikumu attīstība nav skaidri paredzama. Masveidīgajai protesta kustībai, ap 100 000 cilvēkiem pagājušajā pirmdienā izejot Rangūnas ielās, trūkst politiska plāna vai jebkādu deklarētu prasību, un šis fakts neapšaubāmi vērs šo situāciju vēl nestabilāku un bīstamāku.

Noteikti nevar izslēgt iespēju, ka, reaģējot uz demonstrācijām, režīms zaudē kontroli pār notiekošo. Nav šaubu, ka šobrīd vērojama iebiedēšana, aresti un ceļu bloķēšanas ir apliecinājums tam, ka tiek ieņemta daudz stingrāka nostāja. Šorīt veiktie aresti, varas iestāžu brutālā iejaukšanās un ziņas par upuriem tikai pastiprina mūsu bažas. Šādos apstākļos mūsu galvenais uzdevums ir nepieļaut jebkādu vardarbīgu reakciju no valdības puses un mudināt visus atbildīgos izturēties cik iespējams savaldīgi. Vienas no mūsu galvenajām rūpēm neapšaubāmi ir saistītas ar *Aung San Suu Kyi* drošību un labklājību.

Tomēr protesti zināmā mērā nozīmē arī iespēju. Tie parāda režīmam vai vismaz tiem šā režīma locekļiem, kas ir saglabājuši daudz maz adekvātu realitātes uztveri, ka vājās politiskās un ekonomiskās pārvaldības dēļ cilvēki vairs nebaidās izejt ielās, lai paustu neapmierinātību, kuras pamatā ir pārlieku ilgi valdījuši bezcerība.

Tāpēc otrais Komisijas uzdevums ir mudināt starptautisko sabiedrību pārliecināt valdību veikt vajadzīgos pasākumus kaut nelielas uzticības atjaunošanai un šādā veidā radīt apstākļus, lai bruģētu ceļu uz nacionālo izlīgumu. Režīmam ir jāuzklausā cilvēku vēlme pēc atvērtības un demokrātijas. Jebkuram no pašreizējās krīzes risinājumiem neapšaubāmi jābūt saistītam ar līdzdalības un pārredzamības procesu, kas ļautu visām Birmas/Mjanmas nacionālajā izlīgumā ieinteresētajām pusēm dot pilnvērtīgu ieguldījumu valsts politiskajā un ekonomiskajā nākotnē. Šādu ziņu mana kolēģe *Benita Ferrero-Waldner* mūsu partnervalstīm pauda sanāksmē, kas notika Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās asamblejas laikā.

Ir ļoti svarīgi, lai savu īpašo atbildību apzinātos arī Birmas/Mjanmas kaimiņvalstis. Manuprāt, Ķīna jau ir sapratusi, ka tik nokaitēta situācija nenāk par labu tās ilgtermiņa interesēm un Ķīnai ir iespējams nopietni likt lietā savu ietekmi. Tomēr mums ir jāpārliecinā arī Indija, Japāna un Dienvidkoreja — valstis, kuras ir ievērojami atbalstījušas Birmas režīma ekonomiskās vajadzības —, aktīvāk palīdzēt pašreizējās krīzes risināšanā. Arī ASEAN dalībvalstīm vajadzīga stingrāka nostāja, paužot savu viedokli. Ja situācija Birmā/Mjanmā jebkādā veidā pasliktināsies, tam būs ārkārtīgi smagas sekas visā reģionā.

Visbeidzot, Komisija atzinīgi vērtē īpašo lomu, kādu uzņēmusies Apvienoto Nāciju Organizācija un it sevišķi samierināšanas funkciju, ko pilda tās īpašais sūtnis *Ibrahim Gambari*, kura gaidāmā vizīte Rangūnā būs ārkārtīgi nozīmīga. Ja Birmas/Mjanmas iestādes atkal izvēlēsies ķerties pie represijām, tas neizbēgami novedīs valsti vēl dziļākā starptautiskā izolācijā un tautas neizturamās ciešanas turpināsies. No otras puses, ja iestādes izšķirsies par atvērtu un demokrātisku dialogu, tām nāksies precizēt turpmāko valsts virzību, uzņemties stingras saistības attiecībā uz konkrētu datumu, kurā tiks sarīkotas brīvas vēlēšanas, kā arī sākt patiesu dialogu ar saviem partneriem. Šādā gadījumā Birmas/Mjanmas iestādes varēs rēķināties ar Eiropas Savienības un citu partnervalstu atbalstu.

Geoffrey Van Orden, PPE-DE grupas vārdā. — Priekšsēdētājas kundze! Eiropas Savienība lepojas ar to, ka pievērsis uzmanību cilvēktiesībām, un tomēr šķiet, ka tā nav spējīga uz efektīvu rīcību pret tirāniskiem režīmiem, kas visā pasaulē gadu no gada apspiež savas tautas un vardarbīgi izturas pret tām. Daži acīmredzot uzskata, ka pilnīgi pietiek ar deklarācijām un kopējām nostājām. Iepriekšējās debatēs Padomes priekšsēdētājs teica, ka savi vārdi mums jāpierāda darbos. Es viņam piekrišu.

Visu laiku, kopš esmu šajā Parlamentā, esmu cīnījies pret diviem īpaši negantiem režīmiem — pret R. Mugabe Zimbabvē un militāro huntu Birmā. Abiem ir tikusi pievērsta ES uzmanība, taču nekas nav darīts. Mums vajadzētu kaunēties.

Šodien mūsu galvenā uzmanība ir pievērsta Birmai, kur pagājušajā nedēļā Apvienotā Birmas Budistu mūku alianse (*Alliance of All Burmese Buddhist Monks*) ir drosmīgi uzsākusi plašus ielu protestus gan Rangūnā, gan citur Birmā. Mēs visi esam šokēti, redzot, ka izmisuma pilnā situācija tagad ir pārvērtusies traģēdijā. Visu pasauli ir aplidojuši attēli, kuros redzami ievainoti mūki, dūmu pilnas pagodas un civiliedzīvotāju piekaušana, drošības spēkiem veicot represīvos pasākumus. Ir ziņas par vismaz pieciem nogalinātajiem un simtiem ievainoto. Gandrīz pirms nedēļas radiostacija „Birmas Demokrātiskā Balss” (*Burma Democratic Voice*) mūs

brīdināja, ka valdība ir atļāvusi izmantot šaujammieročus un gatavojas ar vardarbības palīdzību izbeigt miermīlīgās demonstrācijas.

Ir pēdējais laiks beigt izmisumā laužīt rokas un sākt izturēties nopietni. Man nav ilūziju. Tāpat kā Zimbabves gadījumā, arī Birmā pārmaiņas galvenokārt atkarīgas no kaimiņvalstīm, it īpaši no Ķīnas. Ķīna ir Birmas lielākais investors, tirdzniecības partneris un ieroču piegādātājs. Šodien Parlamentā viesojas augsta līmeņa Ķīnas parlamentāriešu delegācija, ko vada *Wang Yingfan*, ietekmīgs Nacionālā tautas kongresa loceklis. Šorīt es viņam stingri lūdzu parūpēties, lai Ķīna sāktu rīkoties pret Birmas režīmu. Viņš atgādināja, ka Ķīna ir apņēmusies neiejaukties citu valstu iekšpolitikā, taču vienlaikus viņš arī apliecināja, ka tā turpinās neuzkrītoši, tomēr nopietni realizēt savu ietekmi un mudināt Birmas režīmu būt elastīgākam un īstenot pozitīvāku pieeju. Redzēsim, kādu iespaidu tas atstās.

Vakar Eiropas Savienības prezidentūra paziņoja, ka vardarbīgas reakcijas gadījumā tiks piemērotas stingrākas sankcijas. Šī vardarbība jau notiek, un ir laiks piemērot šīs stingrās sankcijas, ja ES pasaules acīs vēlas saglabāt jebkādu uzticamību. Mums ir arī skaidri jāliek saprast, ka šoreiz savu vārdu mēs turēsim un no sankcijām neatkāpsimies. Nav pieļaujams, ka atkārtojas tādas apkaunojošas epizodes kā maijā, kad Birmas ārlietu ministram tika atļauts apmeklēt ASEM galotņu tikšanos Vācijā, klaji pārkāpjot pašas ES noteikto ceļošanas aizliegumu.

Apsverot sankcijas, mēs nedrīkstam ignorēt faktu, ka *TOTAL Oil* ir viens no nedaudzajiem lielākajiem ārzemju investoriem, kas atlikuši Birmā. *TOTAL* tiešā veidā palīdz balstīt militāro huntu, ik gadu piegādājot režīmam simtiem miljonu dolāru, lai tas varētu uzturēt vienu no pasaules lielākajām armijām.

Birmas krīzi mēs apspriežam jau krietni ilgi, un tagad tā ir mūsu priekšā. Atcerēsimies, ka tie paši ļaudis, kas pirms 20 gadiem bija iesaistīti Birmas protestētāju slaktiņā, tagad ieņem vadošos amatus šajā režīmā. Ļoti žēl, ka saistībā ar šiem jautājumiem Padome un Komisija gadiem ilgi nav rūpīgāk ieklausījušās Parlamentā.

Šodien mēs kārtējo reizi iesniedzam stingru rezolūciju; tā ir īsa un ļoti skaidra. Mēs sakām Birmas iestādēm: nekavējoties atbrīvojiet *Aung San Suu Kyi*, lieciet mierā protestētājus un sasauciet pilnas pārstāvības Nacionālo konvenciju, kurā piedalītos arī Nacionālā Demokrātijas līga. Mēs sakām ANO Drošības padomei: nekavējoties sapulcējieties, lai izskatītu situāciju Birmā, un steidzami nosūtiet uz šo valsti savu īpašo sūtni. Mēs sakām Padomei un Komisijai: runājiet ar ASV un ar ASEAN, lai sagatavotu virkni saskaņotu pasākumu, tostarp ekonomiskās sankcijas, kas būtu vērstas pret Birmas režīmu, ja tas reaģē ar vardarbību un nereaģē tādā veidā, kā mēs prasām.

Barbara Weiler, PSE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Eiropa un visa pasaule patlaban raugās uz Birmu. Šodien pirmo reizi ir izlietas asinis, un, kā jau minēja mūsu kolēģis no Apvienotās Karalistes, nekas vairs nav noslēpjams un debatēs ir iestājusies jauna situācija.

Sociāldemokrātu grupa pauž satraukumu par brutālajām metodēm, ar kādām militārā hunta izturas pret miermīlīgajiem demonstrantiem. Mēs ceram, ka ANO Drošības padome, kas patlaban tiekas sanāksmē, nekavējoties veiks pasākumus un īstenos savu ietekmi, un šeit es domāju gan ietekmi uz Ķīnu, gan kopā ar Ķīnu.

Otra vēsts, kas mums šodien jāpauž, ir Eiropas Parlamenta solidaritāte ar Birmas tautu — solidaritāte, atbalsts un, jā, arī mūsu apbrīns par šīs tautas drosmi. Budistu mūki nav niecīga, elitāra minoritāte. Viņi ir daļa no pilsoņu kopuma, un viņus atbalsta tūkstošiem cilvēku. Nav šaubu, ka demonstrāciju ierosinātājs bija patvaļīgās cenu paaugstināšanas, tomēr Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas un it īpaši Starptautiskās Darba organizācijas standartu pārkāpumus, spīdzināšanas un piespiedu darbu hunta īsteno jau gadiem ilgi.

Globalizācijas laikmetā izolacionismam vairs nav izredžu, un tas ir labi. Demokrātiskās pamattiesības un universālā vērtību sistēma ir spēkā arī Āzijas kontinentā. Mēs ceram, ka ilgi plānotā Birmas konstitūcija nekavējoties tiks iekļauta darba kārtībā, un ka Birmā — interesantā kārtā tāpat kā Taizemē — tuvākajā nākotnē notiks demokrātiskas vēlēšanas. Šajos reģionos ir iespējams nodibināt un īstenot demokrātisku režīmu.

Līdztekus ANO un Eiropai arī ASEAN valstīm, protams, jārikojas aktīvāk, jo īpaši tāpēc, ka tās zināmā mērā cenšas līdzināties Eiropas Savienībai. Šodienas demonstrācijas Filipīnās ir pozitīvs signāls, kas norāda uz solidaritāti reģionā.

Ejot pa demokrātijas ceļu, nevienam — pat ne Birmā — nav iespējams griezties atpakaļ.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *ALDE grupas vārdā*. – (NL) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, dāmas un kung! Sākumā es vēlētos pazemīgi noliekt galvu neiedomājami drosmīgo Birmas ļaužu priekšā, kuri masveidā iziet miermīlīgās protesta demonstrācijās pret militāro diktatūru savā valstī.

Šodien šis režīms ir uzsācis vardarbīgas represijas, un mēs domājam esam kopā ar Birmas tautu un tās likteni. Eiropas Savienībai ir jāprotestē daudz apņēmīgāk — ne tikai vārdos, bet arī darbos. Ja režīms turpinās veikt represijas, ir jāpaplašina sankcijas un visi Eiropas uzņēmumi, kas joprojām darbojas Birmā, ir jāaicina vai pat jāpiespiež pārtraukt darbību šai valstī. Arī ASEAN valstīm attiecībā uz Birmu būtu vajadzīga stingrāka nostāja, un Indijai un Ķīnai jāizmanto sava ietekme uz šo režīmu, mudinot to sākt nopietnu dialogu ar Birmas demokrātisko opozīciju.

Birmas režīms apspiež iedzīvotājus ne tikai politiskā aspektā; tas ir novedis tautu arī galējā trūkumā un nabadzībā, lai gan šai valstij ir viss vajadzīgais, lai tajā valdītu pārticība. Birmas tautas masveida demonstrācijas ir spīglts apliecinājums tam, ka *Aung San Suu Kyi* noteikti nav viena un ka viņa iemieso Birmas iedzīvotāju vairākuma cerības. Birmas režīmam nekavējoties pilnībā jāatjauno viņai pārvietošanās brīvība un jāatbrīvo visi politiskie ieslodzītie, arī tie, kas aizturēti šodien.

Visbeidzot es gribu aicināt Eiropas Savienību maksimāli izmantot demokrātijas un cilvēktiesību veicināšanas instrumentu, kas šobrīd ir mūsu rīcībā.

Brian Crowley, *UEN grupas vārdā*. – Priekšsēdētājas kundze, es vēlētos pateikties Padomes priekšsēdētājam un komisāram, kā arī saviem kolēģiem, par līdzšinējiem komentāriem.

Pirms 18 gadiem Birmas nacionālās demokrātijas kustības pārstāvji uzdeva jautājumu: kam ir jānotiek, lai starptautiskā sabiedrība pārliecinātu Birmas iestādes izvēlēties demokrātijas ceļu? Vai mums jātiec apšautiem ielās un tam jāpārādās televīzijas kamerās, lai starptautiskā sabiedrība sāktu reaģēt?

Diemžēl šis pareģojums tagad piepildās. Mēs redzam, kā vienu daļu Birmas sabiedrības — budistu mūkus un mūķenes, kuru dzīvesveids nozīmē nevardarbību un pacifismu un kuri ziedoja savu laikabiedru labā — militārais režīms tagad slepkavo uz ielām un cenšas iebaidīt. Būtu nepareizi uzskatīt, ka jebkas no mūsu šeit teiktā sasniegs to mērķi, ko mēs vēlamies panākt. Tomēr tikpat nepareiza ir pasaules ilgstošā klusēšana. Mēs vairs nedrīkstam klusēt. Kā kolēģi jau minēja, mūsu spēkos ir izmantot savu ietekmi ne tikai pret Birmas režīmu, bet arī izmantot mūsu ietekmi Ķīnā, Indijā un Bangladešā, lai nodrošinātu esošo sankciju saskaņošanu un ievērošanu un pieprasītu atbilstību demokrātijas principiem.

Mums ir aktīvi jānosoda vardarbība, kas vēta pret miermīlīgiem protestiem, bet mums ir arī jānodrošina atbalsts šiem protestētājiem.

Raül Romeva i Rueda, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (ES) Priekšsēdētājas kundze! Ir pilnīgi skaidrs, ka nesenie notikumi Birmā mūs aizvien vairāk tuvina neatgriezeniskām pārmaiņām. Manuprāt, plašās demonstrācijas, kurās piedalās ne tikai mūki un mūķenes, bet arī daudzi tūkstoši cilvēku, kas ir atbalstījuši un turpina atbalstīt šos protestus, ir skaidrs vēstījums Birmas militārajai huntai un skaidrs vēstījums visai pasaulei, ka Birmas tautai reiz pietiek, ka šī situācija cilvēkus ir novārdzinājusi un viņi vēlas pārmaiņas.

Tieši šīs alkas pēc brīvības būtu jāatbalsta ne tikai mums, Eiropas Savienībai, bet starptautiskajai sabiedrībai kopumā. Ir pilnīgi skaidrs, ka pēc 30 gadus ilgām sankcijām ar niecīgiem rezultātiem ir radikāli jāmaina darbības virziens un starptautiskajai pieejai ir jāaptver arī citas šī reģiona valstis — ne tikai jau minētā Ķīna un Indija, bet arī Japāna un Singapūra, pašreizējā ASEAN prezidējošā valsts. Tāpēc mums būtu atzinīgi jāvērtē ne tikai Padomes un Komisijas žesti, bet arī ANO rīcība, stingri pieprasot brīvību politiskajiem oponentiem, sevišķi *Aung San Suu Kyi*, un it īpaši aicinot īstenot virzību uz demokrātiju. Es uzskatu, ka šoreiz mēs nevaram un nedrīkstam atteikties no šiem centieniem.

Bastiaan Belder, *IND/DEM grupas vārdā*. – (NL) Priekšsēdētājas kundze! Valsts Miera un attīstības padome — tāds ir Birmas militārā režīma oficiālais nosaukums. Tagad, kad valstī valda krīze, šie vārdi vairāk nekā jebkad agrāk skan kā cietsirdīgi meli.

Gadu desmitiem ilgi hunta ir pielāvusi ļaunprātīgu varas izmantošanu un sliktu valsts pārvaldi. Nav brīnums, ka, spriežot pēc statistikas datiem, tā ir pārsteidzoši ekonomiska. Starp citu, vairums Birmas iedzīvotāju ir divkāršas ekspluatācijas upuri. Tieši tā, divkāršas ekspluatācijas, ko valsts iekšienē īsteno valdošie militāristi, tādējādi ikvienam, kas Birmā nodarbojas ar uzņēmējdarbību, jāstrādā gandrīz tikai ar armijas starpniecību, savukārt ārējo ekspluatāciju veic Ķīnas Tautas Republika, kas ekstremālā veidā ekspluatē šīs dienvidaustrumu Āzijas valsts bagātīgos lauksaimniecības un dabas resursus. Rangūnas diplomāti pēdējā laikā pat nekautrējas

teikt: „Birma ir kļuvusi gandrīz par Ķīnas provinci”. Ziemeļu apgabalu skolās, ko uzcēlusi Ķīna, mandarīnu dialekts ir pamatvaloda, un Pekinas laiks tur ir oficiālais vietējais laiks.

Priekšsēdētājas kundze! Kopumā ņemot, starp Birmas un Ķīnas valdniekiem tikpat kā nav atšķirību. Tāpēc es aicinu Padomi un Komisiju būt starp pirmajām, kas strikti atgādina Birmas valdošajām aprindām un Pekinai par viņu kopīgo atbildību par Birmas tautas ciešanām.

Luca Romagnoli, *ITS grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, dāmas un kungi! Ja arī mūsu rezolūcijas un paziņojumi nepaliek tikai uz papīra un sasniedz Padomes vareno ausi, tad tie tomēr tiek ierauti to notikumu gūzmā, kas, dabiski, nesakrīt ar mūsu plenārsēžu grafiku un neņem vērā mūsu darba kārtību.

Pirms dažām dienām mēs gandrīz vienbalsīgi atbalstījām rezolūciju par Birmu. Tās apsvērumos norādīts uz daudziem šajā valstī šobrīd notiekošajiem cilvēktiesību pārkāpumiem, taču trūkst atgādinājuma, ka marksisma iedvesmots un vēlāk par militāru kļuvušais režīms desmitiem gadu garumā apspiež savu tautu, pateicoties labi zināmajam Ķīnas atbalstam. Nav runa tikai par apspiešanu; ir vērts atcerēties, ka Birmas režīms ir sistēma, kuras varas un budžeta pamatā lielā mērā ir narkotiku tirdzniecība.

Runājot par represijām, cenzūru un izplatītajām vajāšanām, kas Birmas režīmam raksturīgas jau gadiem ilgi, es gribētu norādīt, ka nav runa tikai par ļoti populāro *Aung San Suu Kyi*, par tādiem žurnālistiem kā *U Win Tin*, par aktieriem, piemēram, *Zagamar* vai pazīstamo cilvēktiesību aktīvistu *Win Naing*. Dāmas un kungi, ļaujiet man atgādināt, ka ir arī budistu mūki, kā jums jau zināms, taču pats galvenais — ir arī daudzas prāvas minoritātes. To starpā īpaši jāmin kāda kultūras un etniskā grupa, par kuru nekas nav teikts pirms divām nedēļām apstiprinātajā rezolūcijā — karenu tautības cilvēki. Šī tauta gadu desmitiem ilgi ir atteikusies sadarboties ar sistēmu, kurā izdzīvošana atkarīga no bērnu prostitūcijas un narkotiku audzēšanas.

Tikai nožēlas paušana par represijām, ar kuru palīdzību Valsts Miera un attīstības padome apspiež tautas protestus, un vienlaikus aicinājumi uz demokrātiju Birmā nedos vairāk labuma kā stingrie nosodījumi, prasības nekavējoties un bez ierunām atbrīvot apcietinātos — kas neapšaubāmi ir ļoti svarīgi — un viss pārējais, ko mēs rakstām, lūdzam vai piedraudam, bet kam nav nekādu praktisku rezultātu.

Pat ASV prezidents Dž. Bušs, par spīti daudzajām tukšajām frāzēm ANO Asamblejā, vienā ziņā ir rīkojies atzīstami. Viņš pat aicināja ANO iejaukties un runāja par valsti, kurā valda bailes, kur nopietni ierobežo pamatbrīvības, kur vajā etniskās minoritātes un kur bērnu piespiedu darbs, cilvēku tirdzniecība un izvarošana ir ierastas parādības. Dž. Bušs arī paziņoja par sankciju pastiprināšanu, līdzīgi kā Eiropas Savienības pašreizējā prezidentūra.

Cerēsīm, ka tās sasniegs mērķi, jo pretējā gadījumā mēs noteikti nedzirdēsīm nekādus draudus par bombardēšanu ne attiecībā uz Birmas militārajām bāzēm, ne — vēl jo mazāk — tās partnervalsti Ķīnu. Birmas opozīcijas situācija līdzinās desmitiem gadu ilgajai karenu tautas cīņai — mēs saceļam varenu troksni Eiropā un Savienotajās Valstīs, taču šis valsts problēmas atstājam viņu pašu ziņā. Patlaban tur uz spēles nav starpvalstu intereses; pagaidām Eiropas Savienībai būs gana ar parastajiem tukšajiem vārdiem.

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs*. – (PT) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, dāmas un kungi! Savā runā es centos sniegt Parlamentam ļoti īsu, bet detalizētu un vispusīgu informāciju par visiem veiktajiem politiskajiem un diplomātiskajiem pasākumiem un kontaktiem, kas ir nodibināti saistībā ar Birmas (Mjanmas) jautājumu, kā arī par situācijas novērošanu un mūsu līdz šim paveikto. Tagad es gribētu atkārtot, ka Portugāles prezidentūra ir nelokāmi apņēmusies turpināt rūpīgi vērot Birmas notikumu attīstību, un apliecināt, ka prezidentūra noteikti ierosinās jebkādus pasākumus, kas, pēc tās domām, varētu demonstrēt mūsu nepārprotamo solidaritāti ar Birmas tautu, tajā pašā laikā tikpat nepārprotami paužot Birmas iestādēm, ka tām dārgi maksās jebkāda situācijas pasliktināšanās valstī.

Priekšsēdētāja. – Cienījamais Padomes priekšsēdētāj **Lobo Antunes** kungs! Eiropas Parlamenta vārdā es gribētu jums pateikties par to, ka veselu dienu pavadījāt kopā ar mums. Vēlos, lai jūs zinātu, ka mēs to novērtējam.

Debašu noslēgumā informēšu, ka esmu saņēmusi sešus rezolūciju priekšlikumus saskaņā ar Reglamenta 103. panta 2. punktu⁽¹⁾.

Debates ir slēgtas.

⁽¹⁾ ⁽²⁾ Sk. protokolu.

Balsojums notiks ceturtdien, 2007. gada 27. septembrī.

(Sēdi pārtrauca plkst. 17.40 un atsāka plkst. 18.00.)

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Richard Corbett (PSE), rakstiski. – Birma ir viena no ļaunākajām un ilgstošākajām militārajām diktatūrām pasaulē. Savu tautu tā ir novedusi galējā nabadzībā, atšķirībā no situācijas, kas vērojama ekonomiski plaukstošajās kaimiņvalstīs. Represijas ir brutālas. Kontakti ar ārpusauli ir stingri ierobežoti, un situācija būtu tikusi aizmirsta, ja nebūtu varonīgās *Aung San Suu Kyi*, ar kuru saistās Birmas tautas cerības un demokrātijas alkas. Cerams, ka tuvākajās dienās mēs pieredzēsim militārā režīma sabrukumu bez papildu asinsizliešanas, un es aicinu Padomi un Augsto pārstāvi izmantot visu iespējamo spiedienu, lai nodrošinātu šādu iznākumu.

Glyn Ford (PSE), rakstiski. – Būdam Parlamenta referents par ES un ASEAN brīvās tirdzniecības nolīgumu, tiekoties ar ASEAN tirdzniecības ministriem un ierēdņiem, es vienmēr esmu skaidri paudis, ka Parlaments stingri iebildīs pret jebkādam koncesijām pašreizējai Birmas militārajai diktatūrai.

Pēdējo dienu notikumi, kad pret budistu mūku vadītajiem miermīlīgajiem protestiem tika raidīta asaru gāze un lodes, jau tā dramatisko situāciju ir padarījuši vēl ļaunāku.

Gandrīz pirms desmit gadiem man bija tas gods Rangūnā apciemot *Aung San Suu Kyi*, kad viņas mājas aresta noteikumi bija mīkstināti, ļaujot viņai pieņemt dažus retus apmeklētājus. Būdam demokrātiski ievēlētās, bet militārā režīma gāztās Nacionālās Demokrātijas līgas pārstāve un vadītāja, viņa nepārprotami pauda vēlmi pēc iespējami stingrām sankcijām no ES puses.

Tagad Eiropas Savienībai un tās dalībvalstīm ir jābūt tām, kas Drošības padomē pieprasa globālas ANO sankcijas. Ilgāk gaidīt nevaram ne mēs, ne Birmas tauta.

Jules Maaten (ALDE), rakstiski. – (NL) Birmā šobrīd risinās jauna drāma. Hunta ir izvēlējusies nostāties pret tūkstošiem miermīlīgu demonstrantu. Tas ir ārkārtīgs nožēlas vērts, jo ir apbrīnojama iedzīvotāju drosmē pretoties režīmam bez palīdzības no ārpuses. Es atbalstu *Aung San Suu Kyi*, *U Khun Htun Oo*, *Ko Min Ko Naing* un citu politisko ieslodzīto atbrīvošanu bez ierunām un atbalstu steidzamas demokrātiskas reformas.

Eiropas Komisijai ir maksimāli jāizmanto Demokrātijas un cilvēktiesību budžeta instrumenta 1. uzdevumā paredzētie ārkārtas fondi, lai varētu sniegt pietiekamu atbalstu Birmas neatkarīgajiem plašsaziņas līdzekļiem, cilvēktiesību aktīvistiem un nevalstiskajām organizācijām.

Šķiet, ka nevarēs izvairīties arī no visu pašreizējo ekonomisko sankciju pastiprināšanas. Uzskatu, ka jāpievienojas Lielbritānijas un ASV pasākumiem un jāievieš stingri ierobežojumi attiecībā uz tirdzniecības darbību un finansiālajiem darījumiem ar Birmu.

Lai varētu labāk izvērtēt situāciju, Parlamentam būtu jānosūta uz Birmu sava delegācija.

David Martin (PSE), rakstiski. – Situācija Birmā ir ārkārtīgi satraucoša. Cilvēki, kuri piedalās demonstrācijās pret militāro režīmu, arī mūki, parāda milzīgu drosmi. Režīms ir brutāli apspiedis iepriekšējās demonstrācijas un praktiski nerūpējas par savas tautas labklājību. Ir maksimāli jāpastiprina starptautiskais spiediens pret šo režīmu un tos, kas turpmākajās dienās pieļaus jebkādas zvērības, jāaņem nodot Starptautiskajai krimināltiesībai. Eiropas Savienībai ir jārunā ar Ķīnu un Indiju, kurām ir lielākas iespējas izdarīt spiedienu uz režīmu, un jālūdz tās iejaukties, lai aizsargātu demonstrantus un palīdzētu atjaunot Birmā demokrātiju.

SĒDI VADA: M. A. DOS SANTOS

Priekšsēdētāja vietnieks

13. Jautājumu laiks – Padome

Priekšsēdētājs. – Nākošais punkts ir jautājumu laiks (B6-0316/2007).

Padomei ir iesniegti šādi jautājumi.

Jautājums Nr. 1 nav pieņemams (Reglamenta II pielikuma A daļas 2. punkts).

Jautājums Nr. 2, ko uzdeva **Silvia-Adriana Țicău** (H-0597/07)

Temats: *Galileo* projekta perspektīvas

Galileo projekts ir ārkārtīgi svarīgs Eiropas Savienības projekts, jo tā pamatā ir pētījumi kosmosa jomā un dalībvalstu sadarbība, un tas ir izmantojams vairākās nozarēs, arī transportā.

Ņemot vērā pašreizējo strupceļu šī projekta finansēšanā, es vēlētos jautāt Eiropas Savienības Padomei, kādus pasākumus tā ir iecerējusi veikt šīs situācijas risināšanai un kāda veida sadarbību Eiropas Savienība plāno ar tādām trešām valstīm kā Indija.

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs*. – (PT) Kā godājamai deputātei ir zināms, Padome savā 2007. gada 6.–8. jūnija sanāksmē padziļināti analizēja *Galileo* projekta situāciju un pieņēma rezolūciju. Šajā rezolūcijā Padome aicināja Komisiju iesniegt priekšlikumus attiecībā uz vairākiem *Galileo* projekta aspektiem. Pēc tam Komisija šos priekšlikumus ir pieņēmusi (19. novembrī), un tagad mēs ceram, ka kompetentas Padomes struktūras tās izanalizēs, lai līdz šī gada beigām varētu pieņemt integrētu lēmumu par *Galileo* projekta īstenošanu, kā arī valsts finansējumu un sabiedriskās līdzdalības kārtību.

Attiecībā uz sadarbību ar trešām valstīm ir jāatgādina, ka Padome piešķir ļoti lielu nozīmi sadarbībai ar valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis. Kā jums zināms, saistībā ar *Galileo* kopš 2001. gada ir parakstīti dažādi sadarbības nolīgumi ar tādām trešām valstīm kā Ķīna, Izraēla un Ukraina. Šīs valstis sniedz ieguldījumu *Galileo* programmā attiecībā uz sistēmu izstrādi, pētniecību un rūpniecisko sadarbību.

Konkrēti Indijas gadījumā Komisija un sarunu dalībnieki no Indijas 2005. gada 7. septembrī Deli parakstīja sadarbības nolīgumu. Tomēr Komisija nolēma turpināt konsultācijas ar Indijas iestādēm, lai šo nolīgumu saskaņotu ar EK *Galileo* sadarbības nolīgumiem, ņemot vērā aktuālos notikumus saistībā ar projektu. Kas attiecas uz piemērojamiem noteikumiem, pirms Padome šajā jautājumā var pieņemt lēmumu, tai ir jāsaņemas Komisijas priekšlikums.

Lai precīzāk noteiktu trešo valstu statusu, šī gada 22. martā Padome pieņēma lēmumu, ar ko pilnvaro Komisiju risināt sarunas ar valstīm, kas nav ES dalībvalstis, par nolīgumu parakstīšanu attiecībā uz šo valstu asociēto līdzdalību Eiropas GNSS (Globālās satelītnavigācijas sistēmas) Uzraudzības iestādē (GNS).

Šī lēmuma galvenais mērķis ir nodrošināt saskaņotu pieeju attiecībā uz visām trešām valstīm, skaidri nosakot kārtību, kādā tās piedalās GSA.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Priekšsēdētāja kungs, es pateicos valsts sekretāram par sniegto informāciju. Tomēr es vēlētos atgriezties pie sava jautājuma pirmās daļas, proti, par *GALILEO* projekta finansēšanu. Es gribētu, lai valsts sekretārs pastāsta nedaudz konkrētāk par šī projekta finansēšanas veidu un to, kā tika pārbaudīts Komisijas priekšlikums, kā arī par to, kāds nākamajā posmā būs konkrētais Padomes lēmums.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Es nevaru paredzēt, kāds būs Padomes lēmums par aktuālajiem jautājumiem, it īpaši attiecībā uz finansēšanu. Šis jautājums Padomei neapšaubāmi ir jāapspriež, līdztekus citiem jautājumiem, kas minēti Komisijas jaunākajos priekšlikumos. Varu godājamai deputātei apgalvot divas lietas: pirmkārt, prezidentūra saprot, ka *Galileo* projekts Eiropas Savienībai ir stratēģiskas nozīmes projekts, un tā ņems vērā šo aspektu, proti, ka šis projekts ir Eiropas Savienības stratēģiskajās interesēs; otrkārt, ka prezidentūra darīs visu iespējamo, lai līdz Portugāles prezidentūras beigām panāktu slēdzienu par *Galileo* projekta galvenajiem aspektiem.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs! Es piekrītu, ka *Galileo* Eiropas Savienībai ir steidzamas prioritātes projekts, tomēr lauksaimnieki ir ārkārtīgi nobažījušies, jo Komisija ir ierosinājusi *Galileo* projekta finansēšanai izmantot KLP fondu pārpalikumu. Tā kā 2007. gadā acīmredzot ir izveidojies pārpalikums, viņi raizējas par savu nākotni.

Mans jautājums Padomei ir šāds. Vai 27 ES dažādās valdības piekrīt, ka projektam ir jābūt prioritāram un ka fondi ir jāizmanto vai nu ārkārtas iemaksu veidā, vai arī, izmantojot ikgadējo pārpalikumu Kopienas budžetā?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Paldies, priekšsēdētāja kungs! Manuprāt, uz šo jautājumu es jau atbildēju iepriekšējā atbildē. Finansējuma jautājums joprojām ir aktuāls. Padomei tas vēl ir jāapspriež, jo šajā jautājumā vēl nav pieņemts lēmums. Protams, ir gaidāms, ka dalībvalstīm arī šajā ziņā būs dažādi viedokļi. Tomēr es uzskatu, ka mūsu vidū ir vienprātība par šī projekta stratēģisko nozīmi.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 3, ko uzdeva **Bernd Posselt** (H-0599/07)

Temats: Konstitucionālā reforma Bosnijā un Hercegovinā

Kāds ir Padomes viedoklis par reformu pašreizējo situāciju Bosnijā un Hercegovinā, it īpaši attiecībā uz konstitucionālo reformu un Deitonā nolīguma reformu, un kādus pasākumus Padome plāno veikt, lai sekmētu šīs valsts atjaunošanu un integrāciju?

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs.* – (PT) Dāmas un kungi, pašreizējā Bosnijas un Hercegovinas reformu procesa izvērtējumu Eiropas Savienība sniegs gada progresā ziņojumā, kas, kā parasti, ir ielānots novembrī.

Padome ir daudzkārt atkārtojusi, cik svarīgi ir ātri īstenot četrus būtiskos nosacījumus Stabilizācijas un asociācijas nolīguma sarunu noslēgšanai, kas norādīti Padomes 2005. gada 12. decembra secinājumos, — it īpaši policijas reformas īstenošanu. Tomēr, kā jums zināms, pēdējos mēnešos Bosnijas galveno politisko līderu arvien radikālākās nostājas dēļ situācija joprojām ir saspringta. Šobrīd šķiet, ka panākt vienprātību par reformu programmu, it īpaši attiecībā uz policijas spēku pārstrukturēšanu, būs ārkārtīgi grūti.

Augstais pārstāvis *J. Solana* 10. septembrī tikās ar *Miroslav Lajčāk*, ES īpašo pārstāvi Bosnijā un Hercegovinā. Šīs Briselē notikušās tikšanās laikā *J. Solana* pauda pilnīgu atbalstu ES īpašā pārstāvja darbam un viņa centieniem panākt kompromisu policijas reformu jautājumā ar Bosnijas un Hercegovinas politiskajiem līderiem.

Ģenerālsēkretārs un Augstais pārstāvis *J. Solana* mudināja Bosnijas līderus konstruktīvi piedalīties īpašā sūtņa izklāstītajā jaunākajā iniciatīvā, lai novērstu pēdējo šķēršli Stabilizācijas un asociācijas nolīguma noslēgšanai starp Bosniju un Hercegovinu un Eiropas Savienību. Viņš arī aicināja šīs valsts iestādes rīkoties atbildīgi, lai beidzot spētu rūpēties par Bosnijas un Hercegovinas iedzīvotājiem.

Arī Padome ir izteikusi atbalstu Bosnijas un Hercegovinas centieniem konstitucionālās reformas jomā, lai veidotu funkcionālākas valsts struktūras, kas labāk spētu sasniegt Eiropas standartus. Ir jāturpina centieni uzlabot izpildvaras un likumdevēju iestāžu efektivitāti, un mums ir arī jāstiprina valsts un tās struktūru savstarpējā administratīvā un koordinācijas spēja.

Kas attiecas uz Pirmspievienošanās palīdzības instrumentu, Eiropas Savienība Bosnijas un Hercegovinas konstitucionālajai reformai ir rezervējusi 1 miljonu eiro. Kā jums droši vien zināms, Padome 2007. gada 7. februārī ir arī pieņēmusi vienotu rīcību, ar ko groza un pagarina ES īpašā sūtņa Bosnijā un Hercegovinā pilnvaras. Atbilstīgi šim grozītajam pilnvarām ES īpašais sūtņis konstitucionālās reformas procesā sniegs politiskas konsultācijas un palīdzību.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Bosnijai un Hercegovinai būs nākotne tikai tad, ja tā tiks pārveidota par federāciju, kurā ar vienlīdzīgiem nosacījumiem ietilps visas trīs tautas — ne tikai hercegovinieši, bet arī Centrālbosnijas horvāti. Mans jautājums ir visai konkrēts. Ko ir iespējams darīt, ja tāds veidojums kā *Republika Srpska* bloķē politisko reformu un bēgļu atgriešanos no tās iekšienes, taču ES īstenotais ārējais spiediens attiecas tikai uz visu valsti kopumā? Vai jūs runājat arī ar atsevišķiem veidojumiem un izdarāt spiedienu uz tiem, vai arī tas ir iespējams tikai pret centrālo varu? Ja tā, tad būs ļoti sarežģīti.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Tātad, priekšsēdētāja kungs un godājamais deputāta kungs, šajā jautājumā varu apliecināt, ka Eiropas Savienība ar tās rīcībā esošo diplomātisko instrumentu un it sevišķi ar tās īpašā sūtņa palīdzību darīs visu iespējamo, lai veiksmīgi pārvarētu strupceļu, kādā patlaban nonākušas konstitucionālās reformas, un nodrošinātu radušos šķēršļu novēršanu. Tāda ir mūsu apņemšanās.

Padome noteikti ņems vērā īpašā sūtņa iespējamus priekšlikumus un ierosinājumus, kas tapuši, pamatojoties uz viņa klātbūtni valstī. Kā godājamais deputāts var iedomāties, Padome ir informēta par situācijas sarežģītību un it īpaši par steidzamo nepieciešamību pārvarēt strupceļu, kurā patlaban esam nonākuši.

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Kā valsts sekretāram ir zināms, potenciāla dalība Eiropas Savienībā ir spēcīgs stimuls politiskām un ekonomiskām reformām visās Balkānu valstīs. Ar Horvātiju galu galā jau notiek ļoti intensīvas sarunas. Var Padome var sniegt precīzu pārskatu par stāvokli, kādā atrodas sarunas ar Horvātiju, un, pats svarīgākais, par to, kā tiek īstenoti asociācijas nolīgumi ar pārējām valstīm un vai tie darbojas veiksmīgi?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) *Seeber* kungs, kā jums zināms, Padome atkārtoti un sistemātiski ir darījusi zināmu savu viedokli par pievienošanās procesu un par dažādu valstu — it īpaši Balkānu valstu — izredzēm

attiecībā uz Eiropas Savienību. Padome ir skaidri paudusi, ka Balkānu valstīm ir šādas izredzes. Īstenībā ar vienu no tām, Horvātiju, mēs jau risinām sarunas par šīs valsts pievienošanu Eiropas Savienībai.

Kā jau teicu, novembrī Komisija kā parasti iesniegs Padomei paziņojumu par sarunu pašreizējo stāvokli, it īpaši attiecībā uz sarunām ar Horvātiju, kā arī sniegs savus priekšlikumus.

Tad būs īstais brīdis, kad mums izstrādāt detalizētu un aktualizētu pārskatu par pievienošanās sarunu stāvokli. Lai gan vienā vai otrā jomā ir iespējamās dažas grūtības, problēmas vai aizkavēšanās, tomēr mans personiskais vērtējums attiecībā uz sarunu stāvokli ļauj man domāt, ka tās norit pieņemamā tempā.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 4, ko uzdeva **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0604/07)

Temats: Pasākumi inovāciju veicināšanai

Kādus konkrētus priekšlikumus Portugāles prezidentūra ir paredzējusi iesniegt, lai panāktu 3 % ieguldījumus inovācijās?

Kādā veidā MVU, it īpaši kalnu, salu un ļoti attālu reģionu uzņēmumi, piedalīsies darbībās, ko finansēs ar mērķi veicināt inovācijas un pētniecību?

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs.* – (PT) Kā godājamai deputātei zināms, Eiropas Savienība šobrīd nav vienojusies par kādu kvantitatīvu mērķi attiecībā uz ieguldījumiem inovācijās. Šādu mērķi būtu praktiski neiespējami definēt un īstenot praksē, jo inovācijas aptver plašu darbību spektru, ko ir ļoti grūti raksturot un izmērīt.

Tāpēc 2002. gadā Eiropas Savienība izvēlējās pieņemt kvantitatīva mērķa vadlīnijas attiecībā uz izdevumiem pētniecībai un attīstībai, ko pazīst arī kā P&A. Tas ir labi zināmais Barselonas 3 % mērķis. Šo mērķi bija iespējams izvīzīt tāpēc, ka P&A darbības, kas ir starptautiski noteiktas ESAO „*Frascati* rokasgrāmatā”, ir vieglāk izmērāmas un izsakāmas skaitliskā izteiksmē.

Jāpiezīmē, ka pēdējā laikā šo mērķi izmanto kā piemērotāko atsauces rādītāju, ņemot vērā pēdējos gados piedzīvotās grūtības privātā P&A devuma palielināšanā nozīmīgos uzņēmējdarbības nozares segmentos.

Tomēr inovāciju un pētniecības veicināšanas darbībām Eiropas Savienības politikā ir ļoti augsta prioritāte. To veikšanai ir paredzēti dažādi instrumenti, piemēram, pamatprogramma un KIP jeb Konkurētspējas un inovāciju pamatprogramma, kā arī struktūrfondu izmantojums.

Septītā pamatprogramma (FP7) un KIP tika plānotas, ņemot vērā MVU — galveno KIP labuma guvēju — vajadzības. Septītajā pamatprogrammā ir paredzēta 15 % minimuma kvota mazo un vidējo uzņēmumu dalībai pētniecības darbībās, kuras iekļautas īpašās programmas „Sadarbība” tematiskajās prioritātēs.

Jāatzīmē, ka Septītās pamatprogrammas atbalsts mazajiem un vidējiem uzņēmumiem var stimulēt to konkurētspēju un inovāciju potenciālu. Kalnu, salu un ļoti attālie reģioni saņem atbalstu no struktūrfondiem. Tos atbalsta arī ar FP7 īpašās programmas „Sadarbība” attiecīgo tematisko prioritāšu palīdzību, it īpaši lai uzlabotu to situāciju transporta, informācijas, sakaru un energoapgādes jomā.

Saskaņā ar īpašo programmu „Iespējas” ir jāstimulē ES konverģences un attālāko reģionu pētniecības potenciāls. Papildus pašreizējām programmām un iniciatīvām inovācijas tiks veicinātas arī ar vairākām iniciatīvām, ko patlaban apspriež Eiropas Parlamentā un Padomē. Tostarp jāmin priekšlikums izveidot Eiropas Inovāciju un tehnoloģiju institūtu, *EUROSTARS* iniciatīva, kurā aktīvi piedalīsies inovatīvi mazie un vidējie uzņēmumi, citas iniciatīvas saskaņā ar EK līguma 169. pantu un kopīgo tehnoloģiju iniciatīvas, kā norādīts EK līguma 171. pantā.

Jāpiebilst, ka Komisija, pamatojoties uz plašu sabiedrisko apspriešanu, patlaban izstrādā priekšlikumu stratēģiskam rīcības plānam ETS jeb energotehnoloģiju stratēģijas ieviešanai. Iepazīstināšana ar šo priekšlikumu plānota 2007. gada beigās. Šajā pašā saistībā es gribētu arī uzsvērt jauno pieeju rūpniecības politikai, kas ilgtspējīgas attīstības kontekstā nozīmē lielāku uzmanības pievēršanu klimata pārmaiņām; šajā sfērā ļoti svarīgs aspekts ir inovācijas un mazo un vidējo uzņēmumu loma Eiropas ekonomikā.

Visās šajās iniciatīvās ļoti svarīga loma būs mazajiem un vidējiem uzņēmumiem. Dažas no šīm iniciatīvām kalpos arī konkrētām to reģionu interesēm, kurus pieminēja godājamā deputāte, piemēram, jau iepļānotā „papildatļīdzības iniciatīva”, ar kuras palīdzību tiks koordinēta jūras pētniecība Baltijas jūras reģionā.

Portugāles prezidentūra nav aizmirsusi 3 % mērķi attiecībā uz P&A izdevumiem, un ir jāuzsver, ka jūlijā Lisabonā notika neformāla Konkurētspējas Padomes tikšanās, kurā analizēja gan valsts un privāto ieguldījumu

lomu pētniecībā un attīstībā, gan sabiedriskās politikas pasākumus, ar kuriem varētu veicināt šī mērķa sasniegšanu.

Minētajā neformālajā Padomē apsvēra arī politiku attiecībā uz mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, īpaši saistībā ar inovācijām un finansējumu, internacionalizāciju un energoefektivitāti.

Turklāt, uzsverot vajadzību pēc īpašiem pasākumiem zinātnes un tehnoloģijas nozares cilvēkresursu jomā un pēc aktīvākiem pasākumiem informācijas sabiedrības sfērā, Portugāles prezidentūra cer arī sekmēt labvēlīgu apstākļu pētniecības veicināšanai, attīstībai un inovatīviem centieniem visā Eiropas Savienībā.

Maria Panayotopoulou-Kassiotou (PPE-DE). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, es pateicos Padomes pārstāvim par atbildi un vēlētos viņam pavaicāt, vai dalībvalstu infrastruktūra un sagatavotība labai pārvaldībai ir tādā līmenī, kas ļauj izstrādāt tik vērienīgu inovāciju programmu. Vai, īstenojot jebkādas atbalsta shēmas saskaņā ar inovāciju programmu, dalībvalstis tiks kontrolētas?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Es ceru, ka esmu pareizi sapratis godājamās deputātes jautājumu. Ja nē, tad es, protams, būtu pateicīgs par labojumiem vai konkretizējumiem attiecībā uz viņas jautājuma precīzu nozīmi.

Es teiktu šādi. Kā godājamai deputātei ir zināms, visi šie jautājumi ļoti tiešā veidā ir saistīti ar Lisabonas stratēģiju un konkrēti ar Lisabonas stratēģijas ekonomikas aspektu.

Šobrīd mēs nepārprotami izvērtējam dažādus Lisabonas stratēģijas jaunā cikla aspektus. Viens no jautājumiem, kas mums ir jāizvērtē un jāapspriež, ir tieši dalībvalstu loma šajā jomā ierosināto mērķu un uzdevumu sasniegšanā. It īpaši tas saistīts ar pasākumiem attiecībā uz mazo un vidējo uzņēmumu inovācijām un attīstību, un, protams, saskaņā ar nodaļu par to pārvaldību, arī ar veidiem, kādā tie var sasniegt šos mērķus.

Mēs uzskatām, ka šajā ziņā dalībvalstu valdībām ir ļoti būtiska loma, un arī Komisijai, neapšaubāmi, ir noderīgi rūpīgi vērot dalībvalstu attīstību un to politisko nostādņu pielāgošanu izvirzīto mērķu sasniegšanai.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – Padomes priekšsēdētāja kungs! Atbildot uz šo jautājumu, jūs pieminējāt energoefektivitāti, un, manuprāt, tā ir pareiza pieeja. Vakar arī komisārs J. Potočnik uzsvēra, ka galvenā prioritāte ir energoefektivitāte un cīņa ar klimata pārmaiņām. Es vēlētos jums jautāt, kādus papildu pasākumus Padome var veikt, lai mobilizētu visus tās resursus un maksimāli pievērstu uzmanību šai ārkārtīgi svarīgajai efektivitātes un klimata pārmaiņu problēmai.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Kā godājamam deputātam ir zināms, martā Padome pieņēma programmu, ko uzskata par vadošo pasaulē — gan enerģētikas, gan klimata pārmaiņu jomā. Es teiktu, ka uz mums — Eiropas Savienību — gulstas gandrīz vēsturiska atbildība Bali konferencē, kurā, cerams, izvirzīs jaunus mērķus attiecībā uz CO₂ emisijām periodam pēc Kioto Protokola darbības beigām 2012. gadā. Eiropas Savienība neapšaubāmi būs atbildīga par to, lai atbalstītu un/vai veicinātu starptautiskās sabiedrības apņemšanos izvirzīt tikpat vērienīgus uzdevumus, kādus mēs esam noteikuši sev.

Tādējādi, *Paleckis* kungs, mums jau pastāv ļoti vērienīga programma, kas jāievieš visā Eiropas Savienībā. Ar enerģētiku saistīto īpašo jautājumu vidū ir energotaupības jautājums, kas patlaban ir gan ES, gan dalībvalstu dienas kārtībā. Varu teikt, ka Portugālē — un šajā ziņā man ir nepastarpināta pieredze — šis ir ārkārtīgi svarīgs jautājums, un šajā saistībā esam ieguldījuši ne mazums pūļu. Tomēr ir minēts arī jautājums par ieguldījumiem jaunās enerģētikas tehnoloģijās un zinātnes nozarēs, kas saistītas ar alternatīviem enerģijas avotiem.

Mums ir daudz darāmā. Mēs ceram, ka to ir iespējams paveikt ātri un labi. Protams, tagad mums galvenā uzmanība jāpievērš vērienīgajai enerģētikas un klimata pārmaiņu programmai, par kuru esam vienojušies.

Paul Rüberg (PPE-DE). – (DE) Šeit, Eiropas Parlamentā, mēs šodien balsojam par EIT un *de facto* piekritam, ka tam ir jābūt absolūtai prioritātei. Kad, pēc jūsu domām, Portugāles prezidentūra varēs iesniegt finansējuma priekšlikumu, kuru vēlāk, kopā ar Parlamentu, pēc iespējas drīzāk īstenoš? Vai jūs uzskatāt, ka Eiropas Tehnoloģiju institūtam būs saistība arī ar vidusposma pārskatu un „veselības pārbaudi”?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) *Rüberg* kungs, man jums jāsaka — ar jūsu atļauju, priekšsēdētāja kungs —, man jums jāsaka, ka Eiropas Tehnoloģiju institūts, tā efektīva izveide un efektīva darbības sākšana ir Portugāles prezidentūras prioritāte. Tāpēc mēs centīsimies nodrošināt šī institūta izveidošanu līdz Portugāles prezidentūras beigām.

Rīcība un priekšlikumu izvirzīšana neapšaubāmi ir prezidentūras uzdevums, taču prezidentūras attiecīgo priekšlikumu pieņemšana ir ES iestāžu ziņā. Varu apgalvot, ka prezidentūra centīsies rīkoties cik iespējams ātri. Ir citi temati un citi jautājumi, par kuriem, protams, atbild iestādes un Padome kopumā, un šo faktu mēs nevaram ignorēt.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 5, ko uzdeva **Dimitrios Papadimoulis** (H-0605/07)

Temats: Notikumu attīstība Kosovā

Padomes ģenerālsēdētājs *Javier Solana*, 2007. gada 10. jūlijā tīkoti ar ANO ģenerālsēdētāru, saistībā ar Kosovu teica, ka „... jebkāda papildu kavēšanās šajā jautājumā būs nelietderīga”. Turklāt Francijas ziņu aģentūra, citējot diplomātiskus avotus, pāuda, ka Brisele ļoti nopietni apsver Kosovas atzīšanas iespēju, taču „pēc iespējas organizētākā veidā”.

Kā Padome komentētu šādu notikumu attīstību? Vai tā var kategoriski noliegt vienpusējas atzīšanas iespēju, it īpaši ņemot vērā paredzamās ANO procedūras šajā jautājumā?

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs.* – (PT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Kā jums zināms, 2007. gada 18. jūnijā Padome atkārtoti pāuda nostāju, ka ANO īpašā sūtņa *Martti Ahtissari* sastādītais vispārējais priekšlikums ir pamats Kosovas jautājuma noregulēšanai ar jaunu Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes rezolūciju. Eiropadome pāuda atbalstu centieni pastiprināšanai, lai nodrošinātu šādas rezolūcijas laicīgu pieņemšanu ANO Drošības padomē.

Kā jums zināms, patlaban ANO Drošības padomes konsultācijas saistībā ar jauno rezolūciju ir apturētas, taču ANO Drošības padome ļoti uzmanīgi vēro notikumu attīstību. Augustā Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsēdētārs *Ban Ki-moon* paziņojumā uzsvēra kontaktgrupas iniciatīvu sākt jaunas Prištinas un Belgradas sarunas, ko vadītu Trijotne, kurā piedalītos pārstāvi no Eiropas Savienības, Krievijas Federācijas un Amerikas Savienotajām Valstīm. ANO ģenerālsēdētārs aicināja kontaktgrupu līdz 10. decembrim iesniegt viņam ziņojumu. Iecerēts, ka šajā jaunajā sarunu kārtā Trijotnei būs veicinoša funkcija un pusēm būs jāizvirza jauni ierosinājumi.

Kā jums zināms, 2007. gada 29. jūlijā ģenerālsēdētārs un Augstais pārstāvis *J. Solana* iecēla vēstnieku *Wolfgang Ischinger* par ES pārstāvi Trijotnē. Līdz šim Trijotnei Belgradā un Prištinā 10. un 11. augustā, Vīnē 30. augustā un Londonā 18.–19. septembrī ir bijušas atsevišķas tikšanās ar pusēm. Kontaktgrupas ministru līmeņa sanāksmē, kas reizē ar ANO Ģenerālo asambleju notiks Ņujorkā 27. septembrī, ministri apspriedīs sarunu stāvokli un sniegs paziņojumu, kura mērķis ir dot nozīmīgu ierosmi šim procesam. Trijotnes un pušu atsevišķās tikšanās turpināsies 28. septembrī Ņujorkā, un vēlāk šajā pašā dienā, iespējams, notiks pirmā pušu kopīgā sanāksme.

Kā uzsvēris *J. Solana*, tagad ir būtiski, lai puses šajā procesā konstruktīvi sadarbotos un veiktu nozīmīgas sarunas. Trijotnes procesa noslēgumā ANO ģenerālsēdētāram šai jautājumā jāsniedz ziņojums ANO Drošības padomei. Jūs noteikti sapratīsiet, ka šajā stadijā vēl ir par agru prognozēt šī procesa rezultātus.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētāja kungs! Tieši vakar *Condoleezza Rice* izteicās, ka Kosova kļūs neatkarīga. Amerikas Savienoto Valstu scenārijs ir nepārprotams — vienpusēja neatkarības pasludināšana līdz decembrim un tūlītēja tās atzīšana no ASV puses.

Kāda ir Padomes nostāja attiecībā uz šādu darbības metodi? Vai jūs nebažījaties par arvien lielāko destabilizāciju visā reģionā albāņu nacionālisma dēļ? Vai Padome beidzot grasās rīkoties vienoti, saprātīgi un saskaņoti?

Izdevumā „*New York Times*” es lasīju, ka Eiropas diplomāti cenšas aizsteigties priekšā Padomes nostājai, kura verdziski sekošot ASV viedoklim. Kāpēc jūs mums nestāstāt, ko diplomāti saka Padomē? Mēs gribētu dzirdēt skaidru atbildi.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Es neesmu ne lasījis, ne dzirdējis *K. Riis-Jørgensen* apgalvojumus, tāpēc es nevēlētos tos tieši komentēt. Tomēr es gribētu teikt sekojošo. Šobrīd mums priekšā ir darba process, ko vada Trijotne, kurā ir Eiropas Savienības, Krievijas Federācijas un Amerikas Savienoto Valstu pārstāvi.

Mums ir jāļauj Trijotnei veikt tās darbu, kam jānotiek pienācīgā miera un konfidencialitātes gaisotnē. Kas attiecas uz Eiropas Savienību, mēs, protams, pilnībā atbalstām šīs Trijotnes darbu. Turklāt Trijotnei ir ļoti skaidrs uzdevums — decembrī iesniegt darba noslēguma ziņojumu ar secinājumiem un, visticamāk, arī ieteikumiem, kas būs radušies šī dažu turpmāko mēnešu darba rezultātā. Tādējādi, kā jau teicu, mēs ceram, ka šis darbs tiks pabeigts, ka ziņojums tiks publicēts un ka visi Trijotnes ieteikumi mums tiks darīti zināmi.

Lai kādi būtu šie Trijotnes ziņojumā paustie secinājumi un ieteikumi un lai kādas būtu Kosovas nākotnes izredzes, Eiropas Savienībai ir ārkārtīgi svarīgi saglabāt vienotību un saliedētību neatkarīgi no tā, kādus lēmumus nāktos pieņemt. Tāds vienmēr ir bijis Portugāles prezidentūras aicinājums, un mēs esam pārliecināti, ka tas tiks sadzirdēts.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Padomes priekšsēdētāja kungs, vai jūs zināt, ka D. Papadimoulis šeit ir absolūts izņēmums? Vai jums ir zināms par šī Parlamenta pieņemto rezolūciju, kurā vairākums — 75 % deputātu — paziņoja par atbalstu Ahtisaari-Rohan plānam un par nepārprotamu atbalstu suverenitātei starptautiskās uzraudzības apstākļos? Vai jūs zināt, ka mēs nepārprotami noraidījām Kosovas sadalīšanas iespēju? Es vēlētos jums arī pajautāt, ko jūs domājat par baumām un runām par Kosovas sadalīšanu, kuru noraidīja gan kontaktgrupa, gan Parlaments.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Kosovas sadalīšanas vai sašķelšanas jautājums nekādā veidā nav darba kārtībā, un tas neietilpst arī Trijotnes darba uzdevumā.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 6, ko uzdeva **Philip Claeys** (H-0611/07)

Temats: Kazahstānas kandidatūra EDSO prezidentūrai

Tiek ziņots, ka Kazahstāna virza savu kandidatūru EDSO prezidentūrai 2009. gadā. Prezidējošās valsts ārlietu ministrs ir šīs organizācijas oficiālais pārstāvis un visu EDSO darbību koordinētājs.

Kazahstāna ir plaši pazīstama kā valsts, kurā nekad nav notikušas starptautiskiem standartiem atbilstīgas vēlēšanas un kur cilvēktiesības ir ļoti vāji attīstītas.

ES dalībvalstis ļoti bieži darbojas kā vienots EDSO bloks. Vienprātība īpaši svarīga ir tik būtiskā jautājumā kā šis, kad nedemokrātiska valsts cenšas virzīt savu kandidatūru EDSO prezidentūrai. Šis sarežģītais lēmums ir jāpieņem novembrī.

Vai Vispārējo lietu padome ir vienisprātis, ka Kazahstānas kandidatūra ir nepieņemama? Vai dalībvalstu nostāja būs vienota?

Manuel Lobo Antunes, Padomes priekšsēdētājs. – (PT) Paldies, priekšsēdētāja kungs un godājamais deputāta kungs! Eiropas Savienība vēl nav pieņēmusi lēmumu attiecībā uz Kazahstānas kandidatūru EDSO prezidentūrai 2009. gadā. ES nostāja ir tāda, ka saistībā ar šo kandidatūru Kazahstānai ir jāveic reformas un jāievēro EDSO noteikumi un saistības visos to aspektos. Padome ir atkārtoti paudusi, ka ikvienai EDSO prezidējošai valstij ir jābūt par paraugu šīs organizācijas principu ievērošanā.

Tiekoties ar Kazahstānas politikas veidotājiem, Eiropas Savienība, Padome un Komisija ir uzsverušas, ka Kazahstānai ir jāparāda tās gatavība un spēja pilnībā apņemties ievērot visus EDSO noteikumus un saistības visos trijos to aspektos — humānajā, politiskajā un militārajā, kā arī ekonomiskajā un vides aspektā.

Koenraad Dillen (ITS), aizstāj jautājuma iesniedzēju. – (NL) Pateicos par atbildi, ministra kungs. Vai drīkstu pieņemt, ka no jūsu teiktā izriet, ka Kazahstāna šobrīd neatbilst šiem nosacījumiem?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Man ir jāprecizē, jo godājamais deputāts no manis teiktā ir secinājis ne gluži to, ko es teicu. Es teicu, ka jautājumā par Kazahstānas kandidatūru vēl nav pieņemts lēmums un ka lēmums par Kazahstānas kandidatūru tiks pieņemts atbilstošā laikā, ņemot vērā Kazahstānas atbilstību minētajiem nosacījumiem. Šī analīze un debātes notiks atbilstošā laikā un atbilstošā vietā.

Priekšsēdētājs. – Tā kā jautājuma iesniedzēja nav klāt, jautājums Nr. 7 zaudē spēku. Jautājums Nr. 8, ko uzdeva **Robert Navarro** (H-0616/07)

Temats: Zilo tunzivju zvejniecība Vidusjūrā

Padome 2007. gada 11. jūnijā pieņēma Regulu (EK) Nr. 643/2007⁽²⁾, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 41/2006 attiecībā uz zilo tunzivju krājumu atjaunošanas plānu, ko ieteikusi Starptautiskā Atlantijas tunzivju saglabāšanas komisija. Tomēr tekstā nav ievērots princips, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pret zilo tunzivju zvejniekiem Eiropas Savienībā. Dažādās ģeogrāfiskās nozvejas teritorijās ir atšķirīgi noteikumi par nozvejoto zivju mazāko pieļaujamo lielumu un zvejas sezonām.

Kādi ir iemesli šai atšķirīgajai attieksmei pret Vidusjūras un Atlantijas okeāna austrumu daļas zvejniekiem?

(2) OV L 151, 13.6.2007., 1. lpp.

Ierobežojumi, kas noteikti franču zilo tunzivju zvejniekiem Vidusjūrā, var būtiski izjaukt sociāli ekonomisko līdzsvaru šai nozarē. Tunzivis, kas, atbilstīgi jaunās regulas noteikumiem, nav mazākas par 30 kg, ir grūti pārdot. Zvejas sezonas saīsinājums par divām nedēļām zvejniekiem nozīmē būtisku apgrozījuma kritumu. Šie pasākumi tieši ietekmē aptuveni tūkstoti zvejnieku un viņu ģimeņu.

Kādā veidā zilo tunzivju zvejniecība Vidusjūrā ir kaitīgāka par zvejniecību Atlantijas okeāna austrumu daļā?

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs*. – (PT) Paldies, priekšsēdētāja kungs un R. Navarro kungs! Padomes vārdā es vēlētos pateikties godājamajam deputātam par viņa jautājumu attiecībā uz zilo tunzivju krājumu atjaunošanas plānu. Šo plānu izstrādāja, pamatojoties uz ICCAT (Starptautiskās Atlantijas tunzivju saglabāšanas komisijas) zinātnieku viedokli un ieteikumu nekavējoties veikt plašas darbības, lai novērstu pašreizējo zilo tunzivju populācijas sabrukumu Vidusjūrā un Atlantijas okeāna austrumu daļā. Savā gada sanāksmē, kas notika Dubrovnikā 2006. gada novembrī, ICCAT pieņēma šo ieteikumu, kura mērķis ir īstenot 15 gadus ilgu krājumu atjaunošanas plānu. Būdamā ICCAT locekle, Eiropas Kopiena atzina starptautiskās saistības transponēt minēto krājumu atjaunošanas plānu Kopienas tiesību aktos.

Kas attiecas uz komerciālo aspektu, šo saistību pilnīga neievērošana nopietni apdraudētu Eiropas Kopienas situāciju Āzijas tirgos. Šīs saistības ir izstrādātas 2007. gadam, pieņemot Padomes Regulu (EK) Nr. 643/2007, ar ko groza Regulu par TAC (kopējo pieļaujamo nozveju) un kvotām. Pamatojoties uz Komisijas ierosinājumu, Padome patlaban izvērtē vajadzīgos noteikumus, lai plānu varētu pastāvīgi piemērot turpmākos 14 gadus, sākot no 2008. gada 1. janvāra. Dažādiem reģioniem piemērojami noteikumi ir atšķirīgi, jo, tos izstrādājot, ir ņemtas vērā atšķirības attiecībā uz zvejas veidiem, darbību intensitāti un zivju populācijas stāvokli. Jāatceras, ka šie zvejas veidi ietver gan rūpniecisku zveju, izmantojot progresīvas tehnoloģijas, gan tradicionālu, nerūpniecisku zvejniecību.

ICCAT grupas pieņēma lēmumu par plānu, pamatojoties uz zinātniskajiem atzinumiem, kuros atspoguļojās konkrētas atšķirības starp Vidusjūru un Atlantijas okeāna austrumu daļu. Tādējādi Padome uzskata, ka ICCAT ir centusies ņemt vērā šos zinātniskos ieteikumus, dažādojot krājumu atjaunošanas plānu tā, lai vājinātu tā sociāli ekonomiskās sekas.

Padome pilnībā apzinās, ka attiecīgajām zvejas kopienām šis svarīgais krājumu atjaunošanas plāns radīs sociāli ekonomiskas sekas. Šīs sekas būtu jūtamas arī tad, ja zilo tunzivju populācija atkal sabruktu. Sarunās, kuru mērķis bija pieņemt Padomes Regulu (EK) Nr. 643/2007, Padome un Komisija vienojās paredzēt noteikumu, kas nodrošinātu, ka šo krājumu atjaunošanas plānu atzīst un ņem vērā Eiropas Zivsaimniecības fonds. Tas ļaus dalībvalstīm daļu no saviem šī fonda resursiem izmantot ekonomisko seku mazināšanai attiecīgajās zvejas kopienās. Ir plānots, ka šis noteikums būs spēkā līdz 2014. gada 31. decembrim.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE), *aizstāj jautājuma iesniedzēju*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribētu runāt R. Navarro vārdā, bet pēc tam uzdot pats savu jautājumu — vai patiesībā to atkārtot.

Jautājums R. Navarro vārdā ir šāds. Padomes Regulas (EK) Nr. 2371/2002, kurā paredzēts izveidot zilo tunzivju krājumu atjaunošanas plānu, 23. panta 4. punkts ļauj dalībvalstīm jebkādu gada kvotas pārprodukciju atskaitīt no turpmākajām zvejas iespējām. Es gribētu jautāt Padomei, kas notiks ar tiem, kuri ir nozvejojuši mazāk, nekā ļauj viņu šigada kvota, jo Komisija pagājušajā nedēļā ir slēgusi zvejas vietas.

Priekšsēdētājs. – Ortuondo kungs, es nevaru dot jums vārdu, jo ir pieteikušies jau divi runātāji. Tomēr es jums došu vēl 15 sekundes, ja jūs uzdosiet savu jautājumu tūlīt, jo, saskaņā ar Reglamentu, es nevaru atļaut trīs papildjautājumus. Kā izņēmumu un ar visu klātesošo laipnu iecietību es jums tāpat dodu vēl 15 sekundes.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es gribētu lūgt arī jūsu iecietību, lai pajautātu Padomes prezidentūrai, kā var piemērot Regulu (EK) Nr. 2371/2002, ja dalībvalstis nav sadarbojušās ar Komisiju un šajā zvejas gadā nav tai nosūtījušas obligāto dokumentāciju par nozveju.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Godājamais deputāts ir uzdevis man vairākus jautājumus, no kuriem viens ir ļoti specifisks un detalizēts. Es centīšos atbildēt, cik būs manos spēkos, taču es patiešām uzskatu, ka pirmais jautājums ir tieši saistīts ar Komisiju un būtu uzdodams tai. Manuprāt, Komisijai salīdzinājumā ar Padomi noteikti ir vairāk iespēju sniegt jums tādu skaidrojumu, kādu vēlaties.

Attiecībā uz jūsu otro jautājumu par iespējamo sadarbības trūkumu dalībvalstu un Komisijas starpā, — ja tā ir tiesa, tad, protams, Komisijai pašai ir jāanalizē situācija un jāatrod labākais veids, kā — sacīsim tā — piespiest šīs dalībvalstis ievērot to, ko tās pašas ir noteikušas. Tieši tāpēc es uzskatu, ka šo jautājumu labāk būtu uzdot Komisijai, nevis Padomei.

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Es gribētu jautāt prezidentūrai, kādā veidā tās darbu attiecībā uz nozvejas kvotām ietekmē klimata pārmaiņu fenomēns. Mums visiem ir zināms, ka patlaban klimata pārmaiņu amortizators ir okeānu lielā spēja absorbēt siltumu; 80 % enerģijas joprojām tiek absorbēti šādā veidā. Tomēr neapšaubāmi ir jāpieņem, ka nākotnē notiks arī vērienīga jūras vides sasilšana. Kā prezidentūra nodrošinās, ka, nosakot nozvejas kvotas, pienācīgi tiek ņemti vērā šie jaunie zinātniskie atklājumi un ūdens vide?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Pēc manām domām, šis ir vēl viens jautājums, ko labāk būtu uzdot Komisijai, nevis Padomei, jo vadošā un nozīmīgākā funkcija šajā aspektā ir tieši Komisijai. Varu pateikt godāmajam deputātam, kā jau esmu teicis, ka vides jautājumi — it īpaši attiecībā uz klimata pārmaiņām — ir prezidentūras un Padomes darba kārtībā kā prioritāri jautājumi. Pēc Bali konferences šī gada beigās mums būs risināms ļoti svarīgs uzdevums, un mēs ceram, ka visa šī procesa gaitā 2009. gadā varēsim pieņemt lēmumu par jauniem mērķiem attiecībā uz CO₂ emisijām.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs! Arī es vēlētos teikt dažus vārdus saistībā ar zilo tunzivju jautājumu, un konkrēti — par neseno Komisijas lēmumu slēgt zvejas vietas, jo Eiropas Savienībai piešķirtā kvota ir pārsniegta.

Pamatojoties uz informāciju, ko mums ir sniegusi Komisija, var secināt, ka zvejas vietu slēgšanas laikā atsevišķu dalībvalstu, tostarp Spānijas un Portugāles, nozvejas apjoms vēl nebija sasniedzis šo valstu kvotu līmeni, turpretī citas valstis, piemēram, Francija un Itālija, savas kvotas bija pārsniegušas pat divkārsā apmērā, tādējādi nostādot Eiropas Savienību vismaz neērtā situācijā, jo tā ir pārkāpusi starptautiskos noteikumus.

Mans jautājums Padomei ir šāds. Kādus kompensācijas pasākumus Padome var veikt attiecībā pret valstīm, kas nav izsmēlušas savus nozvejas apjomus, varbūt izmantojot atvilkumus no valstīm, kas savas kvotas ir pārsniegušas? Vai Padome var to izdarīt?

Man ir vēl viens jautājums. Ko Padome plāno darīt? Kādus pasākumus tā veiks, lai šādas situācijas vairs neatkārtotos?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, Miguélez kundze, man vēlreiz jāsaka, ka šie jautājumi jums būs jāuzdod Komisijai. Nav šaubu, ka tieši Komisija var pilnībā atbildēt uz jautājumiem, kurus jūs man nupat uzdevāt.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 9, ko uzdeva **Chris Davies** (H-0617/07)

Temats: Publiska ES tiesību aktu izstrāde

Vai Padomei ir zināms par kādām negatīvām sekām, kuru pamatā ir Padomes 2006. gada jūnija lēmums pārraidīt Padomes tīmekļa vietnē tās sanāksmes, kurās ministri apspriež tiesību aktus?

Manuel Lobo Antunes, Padomes priekšsēdētājs. – (PT) Atbildot uz godājamā deputāta jautājumu, prezidentūra gribētu atsaukties uz ziņojumu par vispārējās pārredzamības politikas īstenošanu, ko 2006. gada 11. decembrī Padomei iesniedza iepriekšējā, Somijas prezidentūra. Šajā ziņojumā bija iekļauts Padomes jaunākais pārskats par jauno pārredzamības pasākumu ietekmi uz Padomes darba efektivitāti. Saskaņā ar provizoriskiem secinājumiem, kas bija norādīti šajā ziņojumā, kurš arī ir provizorisks, līdz 2007. gada beigām, kad būs uzkrāta lielāka praktiskā pieredze saistībā ar jauno pārredzamības pasākumu īstenošanu un to ietekmi uz Padomes darbu, ir jāveic vispusīgāks šo pasākumu ietekmes izvērtējums.

Varu jums teikt, ka saskaņā ar Eiropadomes 2006. gada 15.–16. jūnija secinājumiem un Padomes Reglamenta 8. pantu 2006. gada pirmajā pusē atklātas bija kopumā 98 apspriedes un debates.

Chris Davies (ALDE). – Es pateicos par Padomes priekšsēdētāja atbildi un esmu ļoti gandarīts, ka Padome ir pieņēmusi lēmumu organizēt šo apspriežu pārraidi, pirms vēl kļūst aktuāli Reformas līgumā ietvertie noteikumi.

Padomes priekšsēdētāja atbildē es ievēroju, ka līdz 2007. gada beigām tiks izstrādāts un publicēts pārskats, kurā, es ceru, būs norādījumi, kā šajā jomā paplašināt atklātības un pārredzamības principu īstenošanu. Vai Padomes priekšsēdētājs var apstiprināt, ka līdz viņa prezidentūras beigām šādu pārskatu patiešām publicēs?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Varu apstiprināt un apliecināt jums, ka šis temats Portugāles prezidentūrai ir ļoti svarīgs un ka mēs darīsim visu iespējamo, lai turpinātu virzīt šo procesu. Šobrīd es nevaru garantēt konkrētus datumus saistībā ar šo pārskatu, taču varu garantēt, ka Portugāles prezidentūra ļoti vēlas panākt progresu pārredzamības jautājumā un ir cieši apņēmusies to darīt.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 10, ko uzdeva **Ryszard Czarnecki** (H-0620/07)

Temats: Situācija Afganistānā

Kāda, pēc Padomes domām, ir ES loma situācijas stabilizēšanā Afganistānā, kur ir dislocētas vairāku dalībvalstu karaspēka vienības?

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs.* – (PT) Eiropas Savienības pieejas pamatā būtībā ir stingra koordinācija. Iekšējā aspektā īpaša uzmanība tika pievērsta Eiropas Kopienas, Padomes un dalībvalstu darbību papildināmības un savstarpējas stiprināšanas nodrošināšanai. Ārējā ziņā Eiropas Savienība ir viena no galvenajām locekļiem Apvienotās koordinācijas un uzraudzības valdē, ko dibināja 2006. gadā saskaņā ar Afganistānas Līgumu.

Padomes 2007. gada 12. februāra lēmums turpināt EDAP (Eiropas Drošības un aizsardzības politikas) misiju Afganistānā ir jāskata šajā plašākas stratēģijas kontekstā. ES Policijas misija (EUPOL) patlaban ir plānošanas stadijā. Ar šo misiju Eiropas Savienība pauž savu nolūku aktīvāk iesaistīties kontroles jomā, nodrošinot arī saikni ar plašāku tiesiskumu. Šī misija, protams, būs saskaņota ar Komisijas apņemšanos reformēt tieslietu sistēmu. Visiem šiem centieniem ir kopīgs mērķis — stiprināt Afganistānas iestāžu suverenitāti.

Kopš 2001. gada Afganistānā ir panākts ievērojams progress saistībā ar politiskās pārstāvniecības iestāžu veidošanu, preses brīvības attīstīšanu, drošības iestāžu izveidi, uzlabojumiem veselības, izglītības, cilvēktiesību un sieviešu statusa jomā, funkcionējošas augstākās tiesas nodibināšanu un augstākā līmeņa ierēdņu iecelšanas konsultatīvās grupas izveidi. Šajā procesā Eiropas Savienībai ir bijusi būtiska loma, un kopš 2002. gada tā ir piešķirusi jau 3,7 miljardus eiro. Eiropas Savienība turpina pastiprināt pūles, lai nodrošinātu šī attīstības atbalsta nokļūšanu līdz afgāņiem visos valsts reģionos.

Šobrīd lielāka uzmanība tiek pievērsta pārvaldībai un tiesiskumam, un šī darba mērķis ir pastiprināt darbības citās jomās. Komisija ir izstrādājusi programmas lauku attīstības, veselības aprūpes un pārvaldības sfērā un finansiāli atbalstīs visus civilos pasākumus, ko dalībvalstis veic ar provinču atjaunošanas vienību starpniecību. Eiropas Savienība ir cieši pārliecināta, ka drošība un attīstība Afganistānā ir savstarpēji saistītas, kā norādīja 2006. gada 14. decembra Eiropas Padomes sanāksme. Tāpēc Eiropas Savienības ilgtermiņa uzdevumi saistībā ar Afganistānu ir risināmi ar stingras un līdzsvarotas stratēģijas palīdzību.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Liels paldies, *Antunes* kungs, par šo skaidrojumu. Es tikai vēlējos norādīt uz kādu būtisku aspektu, kas ir saistīts arī ar Eiropas Komisijas pārstāvju Afganistānā paziņojumiem Parlamenta Ārlietu komitejā.

Gribēju jautāt, vai Padome grasās palielināt humāno palīdzību Afganistānai un pastiprināt tās pilsoniskās sabiedrības atjaunošanas centienus. Manuprāt, Afganistānā ir vajadzīgs daudz kas vairāk nekā tikai militārā klātbūtne. Tomēr manas valsts pārstāvji atrodas Afganistānā, un tas ir apliecinājums zināmai vēlmei panākt šī reģiona stabilitāti.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Es piekrītu godājamam deputātam. Drošības un stabilitātes veicināšana ar militāriem līdzekļiem Afganistānā ir būtiski svarīga, taču tā ir tikai viena daļa no mūsu uzdevumiem šajā valstī. Mums Afganistānā jāstrādā arī pie demokrātisku iestāžu stiprināšanas un vairāk uzmanības jāpievērš arī afgāņu pilsoniskās sabiedrības aspektam. Mums ir jāiegulda veselības aprūpē, izglītībā un apmācībā. Protams, mums arī jāturpina iekarot Afganistānas ļaužu labvēlību.

Tieši tāpēc mūsu stratēģijai ir divi aspekti, no kuriem viens ir militārais aspekts, kas saistīts ar valsts drošību un stabilitāti. Bez drošības, bez stabilitātes valstī nav panākams miers un noteikti nav panākama ekonomiskā un sociālā attīstība. Tādēļ mums ir jāgarantē šis aspekts un tajā pašā laikā jāstrādā un jāiegulda Afganistānas pilsoniskajā sabiedrībā un demokrātiskās iestādēs, proti, jāatjauno Afganistānas valsts administratīvā kapacitāte.

Paul Rübige (PPE-DE). – (DE) Afganistānas ekonomiskā stabilitāte ir viens no galvenajiem funkcionējošas demokrātijas un miera priekšnoteikumiem šajā valstī. Lai sekmētu jaunu uzņēmumu veidošanu, stimulētu uzņēmējdarbību vērstu domāšanas veidu un veicinātu eksportu un importu, mums Eiropas Savienībā ir Oslo Darba kārtība MVU uzņēmējdarbības izglītībai. Vai, jūsuprāt, šo Oslo Darba kārtību varētu īstenot arī Afganistānā?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) *Rübige* kungs, kā jau tikko teicu, es uzskatu, ka mums ir jāveic ieguldījumi visās Afganistānas sabiedrības jomās. Neapšaubāmi, ka tādā valstī kā Afganistāna, ņemot vērā tās drošības

problēmas, ekonomiskās problēmas un īpašo sociālo struktūru, manuprāt, ļoti nozīmīga varētu būt mazo un vidējo uzņēmumu funkcija.

Tādējādi man šķiet, ka tieši šis ir tas sektors, kurā mēs varam veikt ieguldījumus, un tas arī jādara, lai palīdzētu veidot Afganistānas ekonomisko un sociālo struktūru. Protams, mēs varam diskutēt, kā konkrēti būtu izmantojams finanšu instruments, taču ir skaidrs, ka patlaban — vismaz ne šobrīd — neviens negaida, ka Afganistānā izveidosies lieli uzņēmumi. Tam vēl nav pienācis laiks.

Lai atveseļotu Afganistānas ekonomisko struktūru, pēc manām domām, mums īpaša uzmanība ir jāpievērš kvalifikācijai un apmācībai un tajā pašā laikā arī maziem un vidējiem uzņēmumiem.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 11, ko uzdeva **Eoin Ryan** (H-0625/07)

Temats: ES darbība organizētās noziedzības apturēšanai Eiropā

Vai Eiropadome var sniegt atzinumu par pašreizējo organizētās noziedzības līmeni Eiropā un par to, kādas saskaņotas iniciatīvas tiek ieviestas ES līmenī, lai cīnītos ar pieaugošajiem draudiem, ko rada organizētās noziedzīgās darbības?

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs.* – (PT) Padome vēlētos norādīt godājamam deputātam uz Organizētās noziedzības draudu izvērtējumu (OCTA), kuru ik gadu Padomes vajadzībām sagatavo Eiropols un kura versiju publicē un ik gadu iesniedz Eiropas Parlamentam.

Šī gada 13. jūnijā Padome savos secinājumos par 2007. gada OCTA atkārtoti pauda pārliecību, ka cīņā pret organizēto noziedzību galvenā uzmanība jāpievērš tās draudiem un radītajam kaitējumam, it īpaši pievēršoties šādām problēmām: organizētās noziedzības grupējumu likvidēšanas grūtībām, kas saistītas ar šo grupējumu starptautisko dimensiju vai ietekmi, organizētās noziedzības iefiltrēšanās līmenim sabiedrībā un ekonomikā, it īpaši legālu uzņēmējdarbības struktūru un sevišķi transporta nozares ļaunprātīgai izmantošanai un, visbeidzot, tehnoloģijas ļaunprātīgai izmantošanai, ko veic organizētās noziedzības grupējumi.

Padome arī uzsvēra, ka 2007. gadā Eiropas Savienībā prioritāri ir šādi noziedzīgie tirgi: narkotiku, īpaši sintētisko narkotiku tirdzniecība; cilvēku kontrabanda un tirdzniecība, sevišķi saistībā ar nelegālo imigrāciju; krāpšana, īpaši attiecībā uz precēm ar augstu nodokli un „karuseļiem” saistībā ar pievienotās vērtības nodokli; eiro viltošana, preču viltošana un intelektuālā īpašuma zādzība, kā arī naudas atmazgāšana.

Līdzīgi kā 2006. gada OCTA gadījumā, šie secinājumi parādīja vajadzību pēc izlūkinformācijā pamatotas daudzdisciplīnu pieejas, lai ne tikai izjauktu noziedzīgās darbības, bet arī likvidētu noziedzīgās organizācijas, nodotu likumpārkāpējus tiesai un atsavinātu viņiem noziedzīgā ceļā gūtus ieņēmumus.

Tas nozīmē īpašu (specializētu) resursu izmantošanu un struktūru organizēšanu ar mērķi izmantot visu tiesībsardzības iestāžu rīcībā esošo informāciju, tādējādi identificējot visbīstamākos noziedzīgos grupējumus un attiecīgi rīkojoties.

Padome savos secinājumos arī aicina turpināt izstrādāt jaunu, izlūkinformācijā pamatotu kontroles stratēģiju, kas pilnībā aptvertu valsts — un, iespējams, ES — teritoriju, papildinot ārējo robežu kontroli ar pārbaudēm pa ceļam vai galamērķi, uzraugot finanšu plūsmas un paplašinot dalībvalstu un ES tiesībsardzības iestāžu analītisko potenciālu.

Eoin Ryan (UEN). – Manam jautājumam ir divas daļas. Uz pirmo jūs atbildējāt tādā nozīmē, ka pastāstījāt par īstenotajām iniciatīvām, bet jūs neatbildējāt uz otro daļu par organizētās noziedzības līmeni. Daudzi cilvēki teiktu, ka patlaban tas ne tuvu nav pietiekami novērtēts un ka organizētās noziedzīgās bandas iefiltrējas ārkārtīgi daudzās, ja ne visās, Eiropas Savienības dalībvalstīs. Šī ir problēma, kas nepazūd, un daudzi uzskata, ka tā jārisina daudz saskaņotākā veidā nekā patlaban. Mans jautājums būtībā bija par organizētās noziedzības līmeni Eiropā.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Ryan kungs, kā es jau minēju, manuprāt, būtu lietderīgi un patiesībā ļoti svarīgi pārlūkot vai izskatīt Eiropas Organizētās noziedzības draudu izvērtējumu. Es neapspriedīšu to, vai noziedzības ir vairāk vai mazāk, jo šobrīd nevaru sniegt jums attiecīgu informāciju, taču bieži psiholoģiski šķiet, ka noziedzība ir pieaugusi, lai gan reālie fakti par to neliecina.

Tomēr ir kāda lieta, kas nav apspriežama. Mums ir labāk jāaskaņo dalībvalstu centieni un šo dalībvalstu sadarbība, it īpaši sadarbība Eiropas Savienības iestāžu un dalībvalstu starpā, lai ierobežotu plašos un daudzveidīgos organizētās noziedzības radītos draudus. Kā jau norādīju, pieejamo jauno tehnoloģiju dēļ organizētajiem noziedzīgajiem grupējumiem ir ārkārtīgi sarežģīti darbības veidi, kurus ir ļoti grūti apkarot.

Domāju, ka mūsu dalībvalstis ir informētas par šīm jaunajām tehnoloģijām un iespējām, ko šīs attīstītās tehnoloģijas sniedz noziedzniekiem, kā arī par specifiskajām problēmām, ko tās sagādā organizētās noziedzības apkarotājiem.

Bez šaubām, Portugāles prezidentūra pienācīgi izskatīs visus iestāžu priekšlikumus un ierosinājumus, lai efektīvāk cīnītos ar šo kriminālo grupējumu radītajiem draudiem, kuri izdarīto noziegumu specifikas dēļ neapšaubāmi atstāj smagas sekas mūsu sabiedrībai.

Jim Allister (NI). – Domāju, ka Padomes priekšsēdētājs būtu satraukts par jebkādu saikni starp organizēto noziedzību un kādu no ES dalībvalstu valdībām. Tomēr, par nožēlu, tieši tāda situācija ir Ziemeļīrijā, kur *Sinn Féin*, vadošā valdības partija, ir cieši saistīta ar IRA, kuras nelikumīgā Armijas padome kontrolē simtiem miljonu eiro, kas iegūti ar IRA organizēto noziedzīgo darbību. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc tās Armijas padome nav izformēta. Vai Padome pievienosies tiem, kas nosoda šo apkaunojošo situāciju, un aicinās IRA/*Sinn Féin* nekavējoties likvidēt tās nelikumīgo Armijas padomi?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Mana atbilde jautājumā par cīņu pret organizēto noziedzību un Padomes vērtējumu un reakciju ir sniegta manā ievada runā. Šajā jautājumā man nekas vairāk nav piebilstams.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 12, ko uzdeva **Seán Ó Neachtain** (H-0627/07)

Temats: Ceļu satiksmes drošība

Vai Eiropadome varētu informēt par pasākumiem, kādus tā veic, lai Eiropas Savienības teritorijā paaugstinātu ceļu satiksmes drošības līmeni?

Manuel Lobo Antunes, Padomes priekšsēdētājs. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, *Ó Neachtain* kungs! Kā godājamam deputātam noteikti ir zināms, pēc Eiropas Ceļu satiksmes drošības rīcības programmas vidusposma pārskata, ar ko Komisija iepazīstināja 2006. gada martā, Padome 2006. gada 8.–9. jūnija sanāksmē pieņēma secinājumus. Šajos secinājumos Eiropas Savienības transporta ministri un Komisija vienojās par vajadzību Kopienas vai dalībvalstu līmenī pastiprināt ceļu satiksmes drošības pasākumus un iniciatīvas.

Tāpēc 2006. gada oktobrī Eiropas Komisija pieņēma divus tiesību aktu priekšlikumus attiecībā uz ceļu satiksmes drošības pastiprināšanu un, pateicoties lieliskai Eiropas Parlamenta un Padomes sadarbībai, abi likumdevēji ātri panāca vienošanos par priekšlikumu direktīvai par smago kravas transportlīdzekļu modernizēšanu, aprikojot tos ar spoguļiem. Šī direktīva stājās spēkā 2007. gada augustā un to īsteno līdz 2009. gada 31. martam.

Komisija vērtē, ka ar šī jaunā tiesību akta palīdzību līdz 2020. gadam uz Kopienas ceļiem varētu glābt līdz pat 1 200 cilvēku dzīvībām. Patlaban Padome izvērtē priekšlikumu direktīvai par ceļu infrastruktūras drošības pārvaldību, un pēc Eiropas Parlamenta atzinuma saņemšanas Padomes 1.–2. oktobra sanāksmē tā šajā saistībā cer pieņemt vispārējo pieeju. Komisija vērtē, ka šajā normatīvā instrumenta projektā ierosināto pasākumu piemērošanas gadījumā ik gadu varētu būt par aptuveni 7 000 mazāk cietušo un par 600 mazāk bojā gājušo.

Man arī jāsaka godājamam deputātam, ka viņš var rēķināties ar Padomes apņemšanos pozitīvi novērtēt visus ceļu satiksmes drošības pasākumus un iniciatīvas, ko saskaņā ar pašreizējiem centieniem samazināt uz Kopienas ceļiem bojā gājušo un cietušo skaitu ir ierosinājusi Eiropas Komisija.

Seán Ó Neachtain (UEN). – Pateicos jums par atbildi, bet es gribētu jautāt, vai, pēc jūsu domām, šobrīd ir vajadzīga saskaņotāka pieeja, ņemot vērā lielo dalībvalstu pilsoņu skaitu, kuri ceļo no vienas valsts uz otru, kas īpaši vērojams manā valstī, Īrijā, kur ar savām automašīnām iebrauc daudzi austrumeiropieši. Es šaubos, vai patlaban Padome un Komisija ir veikušas šim ceļošanas veidam atbilstīgus pasākumus.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Būdam portugālis, arī savā valstī esmu ievērojis dramatisku situācijas attīstību saistībā ar ceļu satiksmes drošību. Portugālē šajā jomā ir problēmas, vai drīzāk bija problēmas, tāpēc mēs esam ieguldījuši nopietnu darbu. Šī darba rezultātā pēdējos gados uz Portugāles ceļiem ir ievērojami samazinājies ārkārtīgi lielais nāves gadījumu skaits, īpaši attiecībā uz ceļu satiksmes negadījumiem. Šis samazinājums ir panākts, pateicoties sistemātiskam un pastāvīgam valdības darbam.

Šī problēma mums ir labi pazīstama, tā mūs skar ļoti tieši, un mēs uz to raugāties ar vislielāko rūpību un nopietnību. Savas runas beigās es teicu, ka Padome — šajā gadījumā Portugāles prezidentūra — pievērsīs pastiprinātu uzmanību visiem priekšlikumiem, ko Komisija iesniegtu Padomei un kuru mērķis būtu turpināt pastiprināt pašreizējos centienus samazināt uz Kopienas ceļiem bojā gājušo un cietušo skaitu, un būs pilnībā gatava izvērtēt un iekļaut darba kārtībā šos priekšlikumus. Kā jau teicu, prezidentūra, proti, prezidējošā

dalībvalsts, pret šo jautājumu izturas sevišķi nopietni, jo arī Portugālē ir risināma šī problēma. Tādējādi, kā es jau minēju, tā ir gatava pievērst īpašu uzmanību jebkādiem priekšlikumiem, ko šajā jautājumā Padomei iesniegs Komisija.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 13, ko uzdeva **Brian Crowley** (H-0629/07)

Temats: Horvātijas pievienošanās Eiropas Savienībai

Vai Eiropadome var sniegt visaptverošu paziņojumu par to, kāds progress patlaban ir sasniegts saistībā ar Horvātijas pievienošanos Eiropas Savienībai?

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs.* – (PT) Priekšsēdētāja kungs, *Crowley* kungs! Man šodien jau bija izdevība šeit īsi pieminēt Horvātijas pievienošanās procesu. Tagad es tam pievērsīšos nedaudz detalizētāk, tomēr pēc iespējas īsi, ņemot vērā ierobežoto laiku.

Varu jums teikt, *Crowley* kungs, ka ar Horvātiju jau labu laiku norit pievienošanās sarunas, un šogad ir panākts ievērojams progress. Kopumā mēs esam atvēruši un provizoriski slēguši divas sadaļas: 25. sadaļu — „Zinātne un pētniecība” un 26. sadaļu — „Izglītība un kultūra”. Pa to laiku ir atvērtas vēl 10 sadaļas. Tās ir šādas: 3. sadaļa — „Pakalpojumu sniegšanas brīvība”, 6. sadaļa — „Uzņēmējdarbības tiesības”, 7. sadaļa — „Intelektuālā īpašuma tiesības”, 9. sadaļa — „Finanšu pakalpojumi”, 10. sadaļa — „Informācijas sabiedrība un plašsaziņas līdzekļi”, 17. sadaļa — „Ekonomikas un monetārā politika”, 18. sadaļa — „Statistika”, 20. sadaļa — „Uzņēmumu un rūpniecības politika”, 29. sadaļa — „Muitas savienība” un, visbeidzot, 32. sadaļa — „Finanšu kontrole”.

Turklāt Padome 15. oktobrī ministru līmenī plāno rīkot Horvātijas Pievienošanās konferences piekto sanāksmi, lai atvērtu 28. sadaļu — „Patērētāju un veselības aizsardzība”. Darbs pie citām sadaļām notiks gada beigās. Priekšā vēl ir daudz darba, it īpaši jomās, kas ir būtiski svarīgas jebkuras kandidātvalsts sekmēm, piemēram, tiesu sistēmas un valsts pārvaldes reforma, cīņa pret korupciju un ekonomiskās reformas. Padome arī turpina mudināt Horvātiju uzlabot tās administratīvo kapacitāti, kā arī efektīvi transponēt un īstenot *acquis*, lai noteiktajā laikā varētu izpildīt dalībvalsts saistības. Lai saglabātu šo dinamiku un nodrošinātu procesa kvalitāti, mums ir jānorāda, ka nepieciešams turpināt pielikt pūles, lai izpildītu sarunu programmas prasības, tostarp Horvātijas saistības attiecībā uz Stabilizācijas un asociācijas nolīgumu, kā arī lai īstenotu Pievienošanās partnerību.

Brian Crowley (UEN). – Pirms uzdošu savu jautājumu, es gribētu tikai pateikt, ka, manuprāt, ir lieliski, ka Padomes priekšsēdētājs šodien tik daudz laika ir pavadījis Parlamentā un tik sekmīgi piedalījies tik daudzās debatēs. Pateicos jums Parlamenta vārdā.

Attiecībā uz Horvātijai noteikto termiņu, — mēs zinām, ka saistībā ar vairākām sadaļām ir bijis grūti panākt vienošanos ar Horvātijas valdību, bet vai Padomes priekšsēdētājs var norādīt laika periodu, kurā, pēc viņa domām, šīs sarunas varētu tikt pabeigtas? Vai ir runa par divu gadu termiņu vai trīs gadu termiņu? Vai vispār ir iespējams noteikt precīzu laiku, ņemot vērā iespējamās grūtības?

Otrkārt, attiecībā uz jomām, kas vēl nav atvērtas — visu Horvātijas tiesu neatkarības un policijas dienestu sfēru —, kādi konkrēti pasākumi ir veikti šajā jomā?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Liels paldies par labajiem vārdiem, *Crowley* kungs. Man jums jāsaka, ka man ir liels prieks un gods šodien būt kopā ar jums, apspriesties, diskutēt un ne vienmēr būt vienprātis šajos Eiropas darba kārtībai un visai Eiropas Savienībai ļoti svarīgajos jautājumos.

Taču godājamais deputāts man lūdz neiespējamo — noteikt Horvātijas pievienošanās datumu. Tas nav manos spēkos, jo šī pievienošanās, šis datums, visticamāk, būs atkarīgs vairāk no Horvātijas nekā no Eiropas Savienības. Patiesībā pašai Horvātijai, iespējams, uz to būtu vieglāk atbildēt nekā Eiropas Savienībai — tā vienkāršā iemesla dēļ, ka pievienošanās Eiropas Savienībai, iestāja Savienībā, kā jums neapšaubāmi zināms, ir atkarīga no panāktā progressa attiecībā uz atbilstību noteiktiem kritērijiem un nosacījumiem. Tomēr ar absolūtu pārliecību varu teikt, ka Horvātijai ir stabilas Eiropas perspektīvas, stabilas izredzes pievienoties Eiropas Savienībai un ka Portugāles prezidentūra ir apņēmusies savas prezidentūras laikā turpināt virzīt šo procesu un, protams, ir arī apņēmusies kopā ar Komisiju pārvarēt jebkādas iespējamās šķēršļus.

Kā jau minēju atbildē uz citu jautājumu, novembrī tiks izstrādāts pārskats par sarunu ar Horvātiju stāvokli. Šo pārskatu un priekšlikumu mums iesniegs Komisija. Jūs noteikti sapratīsiet, ka tiem būs būtiska nozīme ziņojumā par paveikto darbu un šī darba uzraudzībā. Tos izstrādās saskaņā ar Komisijas kompetenci, un tie

būs attiecīgi detalizēti. Šajā pārskatā paustais Komisijas viedoklis, priekšlikumi un ieteikumi būs ļoti svarīgi, Padomei pieņemot lēmumu par Horvātijas nākotni un par sarunu procesa turpināšanu ar Horvātiju.

Ir tiesa, ka ļoti bieži tieši administratīvie un tieslietu jautājumi ir visgrūtāk risināmie, jo būtībā tie skar dalībvalsts specifisko iekšējo struktūru. Tās ir jomas, kurās dalībvalstīm, ņemot vērā to īpašo struktūru, jāveic lielāki ieguldījumi un, iespējams, arī plašākas un, varētu teikt, sāpīgākas un sarežģītākas reformas. Mēs esam pārliecināti, ka Horvātija spēs pārvarēt visas šīs grūtības un, atbilstoši pašas valsts un arī Eiropas Savienības vēlmēm, ne pārāk tālā nākotnē kļūt par mūsu Savienības dalībnieci.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 14, ko uzdeva **Liam Aylward** (H-0631/07)

Temats: Klimata pārmaiņas

Vai Eiropadome var sniegt visaptverošu paziņojumu par to, kādas struktūras ir ieviestas ES līmenī, lai uzlabotu savstarpējo koordināciju attiecībā uz Eiropas un Amerikas centieniem līdz 2020. gadam sasniegt mūsu izvirzīto mērķi — samazināt CO₂ emisijas par 20 %?

Manuel Lobo Antunes, Padomes priekšsēdētājs. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, Aylward kungs! Nevar būt nekādu šaubu par to, ka klimata pārmaiņas ir globāla problēma, kam vajadzīgs globāls risinājums. No savas puses Eiropas vadītāji ir izlēmuši sūtīt starptautiskajai sabiedrībai skaidru signālu par savu lēmumu cīnīties ar klimata pārmaiņām, uzņemoties vairākas saistības, kuru mērķis ir sākt sarunas par globālu nolīgumu periodam pēc 2012. gada. Līdz šāda nolīguma panākšanai Eiropas Savienība ir vienpusēji un stingri apņēmusies līdz 2020. gadam panākt siltumnīcefekta gāzu emisiju samazināšanu par vismaz 20 % attiecībā pret 1990. gada līmeni. Otrkārt, ES plāno īstenot 30 % samazinājumu, ja citas attīstītās valstis veiktu līdzīgus samazinājumus un ja ekonomiski vairāk attīstītās jaunattīstības valstis dotu atbilstošu ieguldījumu.

Eiropas Savienība uzskata, ka ir laiks izvērtēt periodā pēc 2012. gada veicamos pasākumus un izstrādāt globālu pieeju, iesaistot lielu skaitu valstu. Centieni īstenot pastāvīgāku dialogu ar Amerikas Savienotajām Valstīm būs ļoti svarīgi, gatavojoties sarunām par režīmu laikposmam pēc 2012. gada; šīm sarunām jābūt sākas gada beigās Bali Klimata konferencē un tās jau pieminēju, atbildot uz vienu no iepriekšējiem jautājumiem.

Šajā saistībā pirms konferences ir plānotas divas svarīgas sanāksmes, kuru rezultāti Bali sarunām noteikti dos ļoti pozitīvu pievienoto vērtību. Pirmā no tām ir ANO Ģenerālās asamblejas augsta līmeņa sanāksme par klimata pārmaiņām, kura 24. septembrī notika Ņujorkā. Otrā ir galveno ekonomiski attīstīto valstu sanāksme 27.–28. septembrī Vašingtonā, kurā Eiropas Savienība cer panākt būtisku ieguldījumu starptautiskajā procesa virzībā Apvienoto Nāciju Organizācijā. Turklāt 2006. gada jūnijā augstākā līmeņa sanāksmē Vīnē Eiropas Savienība un ASV vienojās sākt augsta līmeņa dialogu par klimata pārmaiņām, tīru enerģiju un ilgtspējīgu attīstību. Mērķis ir turpināt darbu, kura pamatā ir esošās divpusējās un daudzpusējās iniciatīvas, un strādāt pie Vīnes samita Paziņojuma un G8 valstu vadītāju pieņemtā Glenīglas Rīcības plāna par klimata pārmaiņām, tīru enerģiju un ilgtspējīgu attīstību īstenošanas.

Brian Crowley (UEN), aizstāj jautājuma iesniedzēju. – Es gribētu pateikties Padomes priekšsēdētājam par atbildi.

Tomēr jautājums būtībā bija par to, ka ASV administrācijas un Eiropas Savienības atšķirīgās perspektīvas attiecībā uz risinājumu meklējumiem un partnerību veidošanu visā pasaulē, šķiet, arvien vairāk atšķiras, un pēdējos gados šī distance acīmredzot ir palielinājusies. Ir skaidrs, ka, neatkarīgi no tā, cik vērtīgu darbu mēs darām Eiropas Savienībā, mums vajag, lai arī citi darītu to pašu, taču šobrīd īpaši ir vērojams, ka Ķīna, Indija un citas rūpes var likt Amerikai šajā ziņā atkal apkalikt.

Tāpēc Eiropas Savienībai patiesi ir vajadzīga konkrēta rīcība, lai mudinātu mūsu aizokeāna brālēnus no Amerikas mums pievienoties, lai mēs šajās sarunās spētu turēties pretī Indijas un Ķīnas varām.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Crowley kungs, es jums pilnīgi piekrišu. Mums ir jāpārliecina mūsu brālēni, un, tā kā viņi ir mūsu brālēni, mēs ceram viņus pārliecināt vai arī vismaz ceram, ka viņi būs gatavi tapt pārliecināti. Man jums jābūt, ka ceļš uz Bali un ceļš pēc Bali būs sarežģīts un grūtību pilns. Par to nevienam nav šaubu, bet ir skaidrs, ka, neatlaidīgi un saskaņoti rīkojoties, mēs, cerams, gūsim panākumus. Jebkurā gadījumā es uzskatu, ka, pateicoties pastāvīgajam dialogam, ko esam izveidojuši ar saviem brālēniem Atlantijas okeāna otrā pusē, un par spīti visam, ir pārvaramas jebkādas domstarpības, jebkādas viedokļu atšķirības klimata jautājumā.

Šajā sakarā es uzskatu, ka secinājumi par klimata pārmaiņām, kas panākti G8 samitā Vācijā, un tur radītā iespēja vai tur panāktā vienošanās par ANO būtisko lomu klimata pārmaiņu jautājumā bija pozitīvs

aplīdzinājums tam, ka ir iespējams turpmāks progress un turpmākas vienošanās šajā klimata pārmaiņu jomā. Kā jau teicu, ir būtiski, lai Eiropas Savienība saglabātu savu, ja tā var teikt, līdera un iniciatora lomu, bruģējot ceļu pārējiem, lai varētu aizsargāt vidi un mūsu planētu.

Priekšsēdētājs. – Dāmas un kungi, jūs droši vien esat pamanījuši, ka visi trīs nākamie jautājumi ir saistīti ar Pakistānu. Diemžēl es nevaru izmantot Reglamentu, lai aicinātu Padomi atbildēt uz visiem šiem jautājumiem vienlaikus, jo Padome savu darbu ir organizējusi citādi. Man jāvērs jūsu uzmanība uz vajadzību reformēt Parlamenta darbu un it īpaši uz to, kas jums, dāmas un kungi, būtu jādara saistībā ar būtisko jautājumu laika reformu, par kuru mēs visi, manuprāt, esam vienprātīgi. Diemžēl mēs tomēr nevaram piemērot elastīgākus noteikumus, jo mums ir Reglaments, kurš ir jāievēro. Tāpēc man šie jautājumi ir jānodala atsevišķi, un tas, iespējams, nozīmē, ka ne visi trīs tiks atbildēti. Atkarībā no tā, kā noritēs darbs, redzēsim, vai tas būs vairāk vai mazāk produktīvs.

Sākšu ar jautājumu Nr. 15 par Pakistānas militārajiem līdzekļiem. Šo jautājumu uzdeva *J. Rutovicz*, un es lūgtu Padomi atbildēt tieši uz šo jautājumu.

Jautājums Nr. 15, ko uzdeva **Józef Rutowicz** (H-0637/07)

Temats: Pakistānas militārie līdzekļi

Ir plaši zināms, ka Pakistānas armija ietekmē valsts ekonomiku un administrāciju. Vai Padome ir paredzējusi veikt analīzi, lai izvērtētu visus līdzekļus, kas ir uzkrāti ar militāro jomu saistītā uzņēmējdarbībā, kamēr Pakistānas sabiedrība grīkst nabadzībā?

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs.* – (PT) Daudzie Eiropas Savienības dialogi ar Pakistānu par šo valsti un lomu, kāda tajā ir bruņotajiem spēkiem, ir daļa no visaptverošas analīzes, kas ir pamatā Padomes politikai attiecībā uz Pakistānu.

Šajā analizē ietilpst arī Pakistānas vispārējā ekonomiskā situācija un tās attīstības līmenis. Abi aspekti neapšaubāmi tiek ņemti vērā, veidojot mūsu vispārējo politiku attiecībā uz Pakistānu, un tā tas būs arī turpmāk.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Es pateicos priekšsēdētājam un *Antunes* kungam par šo atbildi. Tomēr jautājuma būtība manā izpratnē bija noskaidrot, vai šiem nabadzīgajiem Pakistānas ļaudīm tiks sniegts kāds humānais atbalsts. Es būtu pateicīgs, ja *Antunes* kungs varētu sniegt kādu informāciju saistībā ar šo aspektu.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) *Rutowicz* kungs, kā jums ir zināms, humānās palīdzības, sadarbības atbalsta un attīstības palīdzības jautājumi ir Eiropas Savienības prioritātes. Visur, kur cilvēki cieš vai kur valda nabadzība, Eiropas Savienība, Padome un arī Parlaments dara visu iespējamo, lai palīdzētu risināt šādas situācijas. Eiropas Savienība ir viena no lielākajām, ja ne pati lielākā, starptautiskās palīdzības sniedzēja, un šo faktu nedrīkst aizmirst.

Priekšsēdētājs. – Tā kā jautājumu iesniedzēju nav klāt, jautājumi Nr. 16 un Nr. 17 zaudē spēku. Jautājums Nr. 18, ko uzdeva **Mairead McGuinness** (H-0639/07)

Temats: Eiropas Savienības Solidaritātes fonds

Vai Padome var sniegt paziņojumu par Eiropas Savienības Solidaritātes fonda efektivitāti?

Manuel Lobo Antunes, *Padomes priekšsēdētājs.* – (PT) Priekšsēdētāja kungs, *McGuinness* kundze! Kā godājamai deputātei ir zināms, Komisija ir atbildīga par Solidaritātes fonda regulas piemērošanu, un šīs regulas efektivitāte jāvērtē saskaņā ar tajā noteiktajiem kritērijiem.

Cik Padomei ir zināms, regulā norādītajos katastrofu gadījumos tās piemērošana ir bijusi efektīva. Eiropas Komisija periodiski gatavo ziņojumus, kuros detalizēti atspoguļo Solidaritātes fonda izlietojumu.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Paldies par jūsu īso atbildi. Es pieņemu, ka Padomei ir viedoklis, jo dalībvalstīm droši vien arī ir viedoklis par to, kā tas ietekmē viņu pašu valsti. Vai jūs uzskatāt, ka budžets viena miljarda apjomā ir pietiekams un ka fonds gana ātri reaģē uz dažādajām krīzēm, ar kurām tam nākas saskarties?

Manuel Lobo Antunes. – (PT) *McGuinness* kundze, kā jau teicu, Padomes vērtējumā šīs regulas piemērošana, citiem vārdiem sakot, Solidaritātes fonda izmantošana, ir bijusi efektīva. Tas neapšaubāmi bija lielisks

ierosinājums — izveidot fondu, lai palīdzētu dalībvalstīm cīnīties ar jebkādam dabas vai citāda veida katastrofām —, jo iepriekš šāda fonda nebija. Fonds katrā ziņā ir labs atbalsts, jo šādas katastrofas rada dalībvalstīm īpaši smagu situāciju, kad ir vajadzīga palīdzība.

Ideālā variantā vienmēr būtu jābūt iespējai lūgt un pieteikties uz ko vairāk. Nešaubos, ka pret šo jautājumu mums ir jāizturas reālistiski, bet arī enerģiski. Esmu pārliecināts, ka Padome atbilstīgā laikā noteikti apspriedīs šādu iespēju, ja Komisija būs sniegusi attiecīgu ierosinājumu. Tomēr pagaidām mums ir tāds tiesiskais regulējums, kāds ir, un tas mums ir jāizmanto reālistiskā darbā, novērtējot šāda fonda izveidošanu un tā līdzšinējo efektīvo funkciju, kas liecina par šīs iniciatīvas pamatotību.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 19, ko uzdeva **Bill Newton Dunn** (H-0641/07)

Temats: Izlīgums Tuvajos Austrumos

Vai Padome pietiekami izmanto Apvienotās Karalistes ģenerālkonsula Jeruzalemē R. E. Makepeace īpašo eponīmisko piemērotību?

Manuel Lobo Antunes, Padomes priekšsēdētājs. – (PT) Es atbildēšu uz šo mutisko jautājumu, lai gan esmu pārliecināts, ka *Newton Dunn* kungs to ir uzdevis jau iepriekš. Es gribētu teikt, ka dalībvalstu diplomātiskās un konsulārās misijas un Komisijas delegācijas trešās valstīs sadarbojas, lai nodrošinātu kopējās ārpolitikas un drošības politikas kontekstā pieņemto Padomes kopējo nostāju un vienoto rīcību ievērošanu un īstenošanu, kā norādīts Līgumā par Eiropas Savienību. Protams, ka tas attiecas arī uz Apvienotās Karalistes ģenerālkonsulu Jeruzalemē, ko godājamais deputāts pieminēja savā jautājumā.

Bill Newton Dunn (ALDE). – Mans kolēģis vēlas uzdot jautājumu Nr. 20, un viņa interesēs es atteikšos no savām tiesībām uz papildjautājumu.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 20, ko uzdeva **Gay Mitchell** (H-0644/07)

Temats: Dalībvalstu vietu sadalījums Eiropas Parlamentā

Vai Padome ierosinās izmaiņas katras dalībvalsts vietu sadalījumā Eiropas Parlamentā?

Manuel Lobo Antunes, Padomes priekšsēdētājs. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, *Mitchell* kungs! Man ir prieks atbildēt uz jūsu jautājumu, jo vairāk tāpēc, ka, pēc manas personiskās pieredzes, visi jautājumi attiecībā uz Reformas Līgumu, sākot ar pirms daudziem gadiem izskanējušo jautājumu par jaunu līgumu Eiropas Savienībai, ir īpaši interesanti un svarīgi. Tādēļ es ar prieku centīšos atbildēt uz jūsu jautājumu. Es gribētu jums atgādināt, ka saskaņā ar pilnvarām, ko 22. jūnijā saņēma 2007. gada Starpvaldību konference, nosacījumi, kas attiecas uz šiem jautājumiem un kurus paredzēts iekļaut Reformas Līgumā, paredz, ka lēmumu, ar kuru nosaka Eiropas Parlamenta sastāvu, Eiropadome pieņem, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta iniciatīvu un saskaņojot ar Eiropas Parlamentu.

Kā godājamam deputātam noteikti ir zināms, un lai tādēļ netērētu laiku, atgādināšu, ka Eiropadome jūnijā aicināja Eiropas Parlamentu līdz 2007. gada oktobrim iesniegt šīs iniciatīvas projektu. Mums ir zināms, ka jautājumā par Eiropas Parlamenta turpmāko sastāvu oktobra sesijā, t.i., šī gada 10. oktobrī, tiks iesniegts ziņojums, kura referenti ir A. Lamassoure un A. Severin.

Gay Mitchell (PPE-DE). – Es gribētu pateikties kolēģim par atteikšanos no tiesībām uz papildjautājumu un pateicos Padomes priekšsēdētājam par atbildi.

Šī jautājuma izvirzīšanas iemesls ir tāds, ka manai valstij, Īrijai, vietu skaits jau ir samazināts no 15 uz 13. Īrija ir sala Eiropas rietumos. Tā ir tālākais punkts, pirms jūs nonākat Savienotajās Valstīs. Tagad ir priekšlikums samazināt mums skaitu vēl no 13 uz 12, kamēr mūsu iedzīvotāju skaits ir audzis par 12 % un vēl ievērojami palielināsies.

Es gribētu Padomes priekšsēdētājam teikt tikai vienu. Ņemot vērā to, ka tiks piešķirtas 16 papildu vietas, vai jūs, lūdzu, nepaturētu prātā Īrijas vēlmi saglabāt 13 vietas? Manuprāt, paraugoties uz skaitļiem, jūs redzēsiet, ka mums tiešām ir ļoti nopietns arguments, un es lūdzu to ņemt vērā.

Manuel Lobo Antunes. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, es gribētu norādīt, ka Eiropas tālākais rietumu punkts atrodas Portugālē, un tas ir *Cabo da Roca* jeb Roka rags. Varbūt ar šo apgalvojumu es būšu apstrīdējis godājamā deputāta paziņojumu par viņa valsts ģeogrāfisko stāvokli, tomēr patiesībā Eiropas tālākais rietumu punkts atrodas manā valstī.

Attiecībā uz uzdoto jautājumu, īpaši tā otro daļu, godājamais deputāts neapšaubāmi saņems atbildi pirmkārt no Eiropas Parlamenta un saviem kolēģiem. Tomēr es, protams, ņemu vērā viņa argumentu.

Priekšsēdētājs. – Uz jautājumiem, uz kuriem netika atbildēts laika trūkuma dēļ, sniegs rakstiskas atbildes (sk. Pielikumu).

Jautājums Nr. 31 nav pieņemams (Reglamenta II pielikuma A daļas 2. punkts).

Jautājumu laiks ir slēgts.

(Sēdi pārtrauca plkst. 19.35 un atsāka plkst. 21.00.)

SĒDI VADA: Edward McMILLAN-SCOTT

Priekšsēdētāja vietnieks

14. Parlamenta sastāvs (sk. protokolu)

15. Pārrobežu pakalpojumu sniedzēju saistības (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais jautājums ir *Lasse Lehtinen* ziņojums Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas vārdā par pārrobežu pakalpojumu sniedzēju saistībām (2006/2049(INI)) (A6-0294/2007).

Lasse Lehtinen (PSE), referents. – (FI) Priekšsēdētāja kungs, vispirms es vēlētos pateikties „ēnu” referentiem par viņu atbalstu un lielisko sadarbību — *D. Wallis*, kura šodien ir šeit, un īpaši *K. Hatzidakis*. Viņš bija tik kompetents, ka nekavējoties tika uzaicināts pievienoties savas valsts kabinetam. Esmu pateicīgs arī *M. Harbour* un *P. N. Kauppi* un priecājos, ka arī viņi šodien ir šeit.

Iekšējā tirgus pamatā, kā zināms, ir četras brīvības, tomēr viena no tām — pārrobežu pakalpojumu aprīte — nefunkcionē pietiekami labi. Pakalpojumu direktīva, par kuru Parlaments lēma pirms gada, uzlabos situāciju, kad dalībvalstis šo direktīvu īsteno noteiktajā divu gadu termiņā, taču iespējams, ka ar to nepietiks.

Protams, pakalpojumus nevar visos aspektos salīdzināt ar precēm, tomēr pakalpojumi nākotnē būs nozīmīgāki nekā patlaban. It īpaši augstas kvalitātes un pārrobežu pakalpojumi ir šī kontinenta nākotne. Problēma ir tāda, ka patērētājus, kuri iegādājas pakalpojumus, *acquis communautaire* neaizsargā tikpat labi kā tos, kuri iegādājas preces. Eiropas patērētāju uzticība pārrobežu patēriņam ir zema, jo pakalpojumu standarti un aizsardzības līmenis dažādās dalībvalstīs ir atšķirīgs.

Minētajās jomās Eiropas Savienībā pastāv Kopienas tiesību akti, taču attiecībā uz pakalpojumiem nav vienotu noteikumu. Patērētājiem, tāpat kā pakalpojumu sniedzējiem, strīda gadījumā ne vienmēr ir iespējams noteikt, kuras dalībvalsts tiesiskais režīms ir piemērojams. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc patērētāji baidās izmantot pakalpojumus, kuru sniedzējs ir no citas valsts.

Manuprāt, Eiropas Savienībai vajadzētu vienoties par kopīgiem noteikumiem un saistībām, kuras pakalpojumu sniedzējiem būtu saistošas. No tā iegūtu ne tikai patērētāji, bet arī paši pakalpojumu sniedzēji. Komisijai, kad vien tā izskata pakalpojumu sniedzēju saistību jautājumu, nevajadzētu nodalīt valsts un privātā sektora pakalpojumus. Uz abiem vienādā mērā būtu jāattiecināta patērētāju tiesību aizsardzības direktīvas.

Komisija 1990. gadā izstrādāja priekšlikumu attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu sniedzēju saistībām. Tomēr tai nācās no tā atteikties, jo trūka politiskās gribas. Tagad politiskā griba atkal ir parādījusies. Ja šis ziņojums tiks pieņemts, Komisijai 12 mēnešu laikā būtu jāiesniedz vismaz darba programma, kurā būtu atkārtoti izvērtēta vajadzība pēc horizontālā instrumenta.

Mums ir jāvienojas par vispārējiem pamatnoteikumiem, kas ļautu patērētājam, ja viņš vai viņa to vēlas, iegūt atbilstīgu informāciju par cenu veidošanu, līguma noteikumiem un tiesiskās aizsardzības līdzekļiem gadījumā, ja pakalpojums ir nokavēts vai ar trūkumiem.

Komisijai būtu arī jāņem vērā jebkādu iniciatīvu ietekme uz mazo un vidējo uzņēmumu darbības apstākļiem. Ne visi šie jautājumi ir iekļauti Zaļajā grāmatā par patērētāju aizsardzību, taču šajā ziņojumā tie ir aplūkoti.

Saistībā ar šo ziņojumu es ceru saņemt vislielāko iespējamo atbalstu.

Viviane Reding, *Komisijas locekle*. – Priekšsēdētāja kungs, esmu gandarīta šovakar būt šeit un pārstāvēt Komisiju šajās ļoti svarīgajās diskusijās par patērētāju uzticēšanos iekšējam tirgum. Es gribētu apsveikt referentu *L. Lehtinen*, kā arī „ēnu” referentus no Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas, par ļoti vērienīgo darbu, ko viņi ir veikuši, strādājot pie šī ziņojuma projekta.

Sākumā es gribētu uzsvērt, ka Komisija piekrīt šim ziņojumam attiecībā uz vajadzību palielināt patērētāju uzticēšanos iekšējam tirgum; īpaša uzmanība mums jāpievērš iekšējam pakalpojumu patēriņa tirgum. Tāpēc viena no Komisijas prioritātēm ir padarīt iekšējā tirgus priekšrocības pieejamākas Eiropas patērētājiem, un es pateicos par Parlamenta atbalstu šiem centieniem.

Lai veicinātu patērētāju uzticēšanos iekšējam tirgum, Komisija jau ir veikusi virkni iniciatīvu. Minēšu divas no tām: Eiropas patērētāju aizsardzības tiesisko regulējumu un Pakalpojumu direktīvu.

Patērētāju *acquis* jau nosaka vairākas pārrobežu pakalpojumu sniedzēju saistības. Piemēram, tās reglamentē informēšanas pienākumu tirgotājiem, kas pārdod pakalpojumu gan attālināti, gan pie patērētāja sliekšņa. Tajās nodrošināta arī patērētāju aizsardzība pret negodīgiem pakalpojumu līgumu noteikumiem. Patlaban notiekošās *acquis* pārskatīšanas laikā Komisija precizēs, vai šajās jomās nepieciešams turpināt darbu pie pakalpojumu sniedzēju saistībām un patērētāju tiesībām.

Otrā ir Pakalpojumu direktīva; jūs to labi pazīstat, jo vēl nesen apspriedāt. Tā uzlabo patērētāju situāciju iekšējā pakalpojumu tirgū. Tā nodrošina to, ka patērētāji saņems labāku informāciju no uzņēmējiem un labāku atbalstu no valsts iestādēm, un tajā ir ieviestas vairākas skaidras un būtiskas saistības pakalpojumu sniedzējiem.

Protams, Komisija visiem spēkiem cenšas nodrošināt šīs direktīvas pienācīgu īstenošanu visās dalībvalstīs, un abas šīs iniciatīvas mēs uzskatām par ļoti vērienīgām, jo mēs ceram, ka tās abas rosinās reālas pārmaiņas iekšējā pakalpojumu tirgū, tiklīdz būs pabeigta Pakalpojumu direktīvas ieviešana un būs pieejami patērētāju *acquis* pārskatīšanas rezultāti.

Ņemot vērā iepriekš teikto, gribu arī uzsvērt, ka par atsevišķa horizontālā instrumenta nepieciešamību attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu sniedzēju saistībām Komisijas viedoklis atšķiras no *L. Lehtinen* ziņojumā paustā, — tā vienkāršā iemesla dēļ, ka, mūsaprāt, pirms ķerties pie atsevišķa horizontālā instrumenta, mums vispirms būtu jācenšas īstenot pašreizējās iniciatīvas. Tāpēc es gribētu jums pateikties par jūsu ieguldījumu, palīdzot mums īstenot šos divus instrumentus, kā arī palīdzot Eiropas iedzīvotājiem pilnībā izmantot iekšējā pakalpojumu tirgus sniegtās priekšrocības. Zinu arī, ka mani kolēģi, komisāre *M. Kuneva* un komisārs *C. McCreavy*, ar nepacietību gaida iespēju apspriesties ar jums un sadarboties ar jums, lai kopīgi ar Parlamentu — patieso Eiropas iedzīvotāju pārstāvi — pilnveidotu šo iekšējo tirgu.

Vēlreiz paldies jums par sadarbību, paldies par jūsu atsaucību. Esmu droša, ka abi mani kolēģi — un patiesībā visa Komisija — turpinās ļoti rūpīgi strādāt kopā ar Parlamentu.

Priekšsēdētājs. – Paldies, komisāres kundze. Es gribētu tikai jums atgādināt, ka visas piezīmes ir izsakāmas ar sēdes vadītāja starpniecību. Vakars ir vēls, un mūsu šeit nav daudz, taču protokolā ir šāda nianse. Tomēr esmu drošs, ka *L. Lehtinen* jūsu piezīmes ņēma vērā.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE), *Juridiskās komitejas atzinuma sastādītāja*. – Priekšsēdētāja kungs, es gribētu izteikt atzīnību referentam, kuram, šķiet, drīz pazudīs balss, tāpat kā man. Izskatās, ka šonedēļ Strasbūrā vairumam kolēģu ir iekaisušas balss saites.

Es pārstāvu Juridisko komiteju, kuras vārdā sastādīju atzinumu. Pirmkārt es gribētu teikt, ka mēs pilnībā piekrītam Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas vērtējumam attiecībā uz pakalpojumu nozares nozīmi Eiropas Savienības attīstībā. Neļaut pakalpojumu nozarei uzplaukt un šajā saistībā nepilnveidot iekšējo tirgu būtu pilnīga pašnāvība attiecībā uz Eiropas Savienību un tās mērķiem konkurētspējas jomā. Es patiešām domāju, ka no Eiropas Savienībā pagājušajos astoņos gados radītajiem 11,7 miljoniem darba vietu gandrīz 100 % no jaunajām darba vietām ir radušās tieši pakalpojumu nozarē, un to pierāda ikdienas statistika. Taču man, kā saka somi, ir jābūt *fakkijuristi* jeb garlaicīgi juristei un jāpievieno šim debatēm arī Juridiskās komitejas viedoklis.

Pirmkārt, mēs tiešām esam vienisprātis ar Komisiju, ka šobrīd varbūt ir par agri veidot jaunu, vērienīgu horizontālo līdzekli saistību jautājumu risināšanai. Mums jau pastāv vairākas likumdošanas iniciatīvas, kuras visas ir domātas tiesiskās noteiktības nodrošināšanai, piemēram, Roma I, Roma II un arī Zaļā grāmata par patērētāju *acquis* pārskatīšanu.

Turklāt es gribētu teikt, ka priekšlikums 5. pantam par līgumsaistībām (Roma I) ir būtisks, nosakot, vai ir piemērojams izcelsmes valsts vai klienta valsts patērētāju aizsardzības tiesiskais regulējums. Īpaši svarīgi tas ir mazākās dalībvalstīs, jo neprecīza 5. panta risinājuma dēļ šajās valstīs var trūkt jaunu pakalpojumu.

Mums ir jāpauž nožēla arī par pašreizējo dažādo tiesisko instrumentu kopumu. Reizēm nav viegli saprast, kurš tiesiskais režīms ir piemērojams katrā no pakalpojumu nozares darbībām — vai uz to attiecas uzņēmējas valsts vai mītnes valsts civiltiesības, vai arī uzņēmējas valsts vai mītnes valsts normatīvais režīms. Šajos jautājumos mums ir ļoti vajadzīga arī Eiropas Kopienų Tiesas judikatūra.

Vēl es gribētu uzsvērt, ka pārrobežu pakalpojumiem ir daudz dažādu veidu. Daži tiek pārdoti tiešsaistē, dažkārt klients dodas saņemt pakalpojumu citā valstī, bet citos gadījumos pakalpojuma sniedzējs ierodas klienta mītnes valstī.

Manuprāt, iekšējais pakalpojumu tirgus, uz izcelsmes valsts principu pamatots tiesiskais regulējums, ir atkarīgs no tā, cik skaidri gan no juridiskā, gan praktiskā viedokļa ir attiecīgie pasākumi, un varbūt šobrīd tiešām ir par agru kaut ko darīt. Kā komisāre pareizi teica, šobrīd ir jāīsteno visas labās iestrādes, kas veiktas pēdējos gados.

Priekšsēdētājs. – Ja kolēģi vēlas kaut ko atzīmēt protokolā, tas ir izdarāms rakstiski balsošanas procedūras laikā.

Malcolm Harbour, PPE-DE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, es runāšu sava drauga un bijušā Parlamenta kolēģa *Konstantinos Hatzidakis* vārdā, kurš pēc neilga laika saņēma paaugstinājumu, kļūstot par transporta ministru Grieķijas valdībā. Gribu izteikt viņam atzinību par darbu, ko viņš veica Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejā. Šo darbu es no viņa pārņemu būtībā tieši pirms tā noslēguma.

Gribu pateikties *Lehtinen* kungam, jo līdz šim nav ticis dokumentēts, ka šis viņam, manuprāt, ir pirmais ziņojums referenta statusā. Dažiem no jums varbūt ir zināms, ka viņš patiesībā ir arī izcils rakstnieks, lai gan, pēc manām domām, šis varbūt nav viņa labākais darbs. Domāju, ka viņš man piedos šādu izteikumu. Viņš man iedeva izlasīt savu grāmatu „Asinis, sviedri un lāči” (*Blood, Sweat and Bears*), un, manuprāt, viņš šeit ir ielicis mazliet asiņu un sviedru. Šis ir svarīgs ziņojums, taču man jāsaka, ka mēs lielā mērā piekritam viedoklim, ko pauda *P. N. Kauppi* un komisāre *V. Reding*.

Šeit ir ietverts arī noderīgs materiāls, taču es vēlos apliecināt komisārei, ka, izlasot 22. pantu, kas manā skatījumā ir kompromisu mākslas šedevrs, kurā Komisija ir aicināta turpināt darbu un iesniegt darba programmu izvērtējumam, jums būs prieks dzirdēt, ka patiesībā tas nav aicinājums izstrādāt horizontālu instrumentu, bet gan darba programmu šāda instrumenta vajadzības izvērtējumam. Jūs jau apstiprinājāt to, ko domā, manuprāt, daudzi no mums — ka, ņemot vērā visu pašreizējo darbu saistībā ar Pakalpojumu direktīvas ieviešanu, ar Zaļo grāmatu par patērētāju *acquis*, kuru mēs nupat aplūkojām un kuras rezultātā šajā jomā taps horizontāls instruments, kā arī visu pārējo šibrīža darbu, par ko vēlāk pastāstīs *D. Wallis* un par ko runāja mana kolēģe no Juridiskās komitejas *P. N. Kauppi*, pēc manām domām, šobrīd ir pārāgri domāt par kādiem papildu detalizētiem noteikumiem. Ir pilnīgi skaidrs, ka mums jāvēro notikumu attīstība, taču, pateicoties darbam, ko esam ieguldījuši pašā Pakalpojumu direktīvā, tajā neapšaubāmi ir ievērojams daudzums noteikumu.

Vienā no grozījumiem, kurus Parlaments rīt, cerams, piekritīs svītrot, Komisija ir aicināta izstrādāt brīvprātīgus rīcības kodeksus. Manuprāt, tas nav Komisijas uzdevums. Domāju, ka mēs saņemsim atbalstu idejai par tā svītrošanu. Patiesībā, ieskatoties Pakalpojumu direktīvā, var redzēt, ka 37. pantā skaidri teikts, ka dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju veic pasākumus, lai veicinātu rīcības kodeksu izstrādāšanu Kopienų līmenī. Tas mums jau ir paredzēts. Tāpēc mēs to, domājams, svītrosim, un rezumējumā es teikšu šādi: manuprāt, šis ir ļoti noderīgs ieguldījums mūsu debatēs. Pēc manām domām, tas papildina mūsu uzkrāto informāciju, kuras galvenais mērķis ir nodrošināt Pakalpojumu direktīvas pilnīgu un laicīgu īstenošanu, ietverot visus saistītos noteikumus — īpaši tādus jautājumus kā pakalpojumu sniedzēju vienotais kontaktpunkts, kurā varētu gūt nepieciešamo informāciju par prasībām un citu informāciju, kas vajadzīga pakalpojumu sniegšanai, kā arī, cerams, darbu pie rīcības kodeksiem. Tādā gadījumā mēs, domājams, varam cerēt izveidot patiesi efektīvu un plaukstošu pakalpojumu tirgu, kas dotu labumu patērētājiem.

Anna Hedh, PSE grupas vārdā. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, ļaujiet man sākumā pateikties kolēģim *L. Lehtinen* par ļoti labo darbu. Pēc Pakalpojumu direktīvas pieņemšanas iekšējā pakalpojumu tirgū ir skaidrāki noteikumi, kā izmantot pakalpojumu sniegšanas brīvību. No otras puses, trūkst skaidru noteikumu attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju saistībām. Tādējādi pat 2009. gadā, pēc Pakalpojumu direktīvas ieviešanas visās dalībvalstīs, var iznākt, ka mums ir atvērts tirgus, taču patērētāji tam neuzticas.

Tikai 6 % patērētāju 2006. gadā veica pārrobežu pirkumus internetā. Daudz sakārtotāki ir preču iegādes noteikumi. Arī uzņēmumiem, it īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem, ir vajadzīgi skaidrāki noteikumi, jo bieži tie izvēlas neveikt pārrobežu pakalpojumus vai tirdzniecību; tādējādi mazinās konkurence, bet palielinās cenas patērētājiem. Skaidri noteikumi stimulēs gan uzņēmējus, gan patērētājus izmēģināt laimi aiz robežām un ar mierīgu sirdi piedāvāt vai pirkt pakalpojumus citā valstī.

Mums ir jānodrošina, lai patērētājiem, iepērkoties interneta tirgū, būtu pamatota drošības sajūta un lai pat strīda gadījumos viņi viegli varētu saņemt palīdzību un atbildību. Lai to panāktu, ir vajadzīgs daudz dažādu pasākumu kopums. Daži ziņojumā jau minēti piemēri ir brīvprātīgi pakalpojumu sniedzēju rīcības kodeksi un kolektīvas pārrobežu rīcības iespēja attiecībā pret krāpniekiem vai tādiem uzņēmumiem, kas nepilda savas saistības pret patērētājiem.

Nav pieļaujams, ka pārrobežu pakalpojuma iegādes gadījumā patērētāji ir mazāk aizsargāti nekā tad, ja citā dalībvalstī viņi iegādātos preces. Tāpēc ziņojumā ieteiktais plašais horizontālais instruments ir vēl viens svarīgs elements patērētāju aizsardzībā, ko mēs vēlamies pilnveidot attiecībā uz pārrobežu pakalpojumiem. Patērētājiem ir jāzina savas tiesības gadījumā, kad pakalpojumu piegādā novēloti vai neatbilstošā veidā.

Ja līdztekus brīvībām pastāvēs arī precīzas piegādātāju saistības un stingra patērētāju aizsardzība, mums izdosies stiprināt patērētāju uzticēšanos. Atkārtotā, ka galvenais ir mūsu patērētāji. Ja nebūs apmierinātu un drošu patērētāju, nebūs arī plaukstoša iekšējā tirgus.

Diana Wallis, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs! Šis neapšaubāmi ir viens no Pakalpojumu direktīvas neizskatītajiem jautājumiem, un es lielā mērā piekritu Komisijas analīzei, tomēr mums ir problēma. Mūsu problēma ir uzticēšanās trūkums. Tas nedaudz atsauc atmiņā to, kas dažu pēdējo nedēļu laikā Apvienotajā Karalistē notika ar banku *Northern Rock bank*. Lai ko tā neteiktu, klienti stāvēja garās rindās, lai saņemtu atpakaļ savu naudu. Mūsu gadījumā ar pārrobežu pakalpojumiem ir līdzīgi. Lai ko mēs teiktu, patērētāji tomēr neuzticas un neizmanto šos pakalpojumus. Mums ir jāatrod veids, kā to risināt.

Tie, kuri šajā Parlamentā piedalījās Pagaidu izmeklēšanas komitejā saistībā ar sabiedrības *Equitable Life Assurance Society* krīzi, atcerēsies, ka arī toreiz bija skaidri redzama uzticības problēma. Taču mēs to nespēsim risināt ar tādu priekšlikumu palīdzību, kuru mērķis bija risināt problēmas pirms 20 gadiem. Mums ir jārisina šodienas problēmas šodienas situācijā.

Runājot par pakalpojumu sniedzēju saistībām, mums būtībā ir darīšana ar līgumtiesību pamata jautājumiem un līgumsaistību pamata jautājumiem. Šajā sakarā mums patlaban aktuāla ir „Roma I”, ko pieminēja *P. N. Kauppi*; ja mēs to sakārtosim, tas palīdzēs. Mums ir arī visa patērētāju *acquis* pārskats; ja mēs to sakārtosim, tas palīdzēs. Izstrādes stadijā ir Kopīgais līgumsaistību principu kopums; ja mēs to izmantosim un ja Komisija vēltīs vairāk pūli, lai panāktu tā īstenošanu dalībvalstīs, — arī tas palīdzēs.

Ir daudz kā tāda, ko jau šobrīd var izmantot, lai sakārtotu attiecības starptautiskajām privāttiesībām un regulējumam. Es piekritu *Harbour* kungam, ka mums nevajag, lai Komisija rakstītu nesaistošus rīcības kodeksus.

Izmantosim to, kas šobrīd jau ir paveikts vai tiek izstrādāts. Mēs varam modri vērot situāciju, lai vajadzības gadījumā ieviestu vēl vienu horizontālu instrumentu, taču šobrīd es tiešām apšaubu šādu nepieciešamību.

Tomēr mums jādomā arī par iespēju sniegt patērētājiem tiesības uz pārrobežu tiesas pieejamību, lai būtu iespējams kolektīvi vērsties tiesā. Tas nodrošinātu spēku līdzsvaru iepretim pakalpojumu sniedzējiem. Šādi varētu risināt pašreizējo problēmu ar pārrobežu tiesas pieejamību, ko skaidri redzējām *Equitable Life* gadījumā. Cilvēkiem nepatīk vārdi „kolektīvais tiesas process”, un par sevi varu teikt to pašu, taču Eiropas Savienībā tiesības uz kolektīvu prasību varētu palīdzēt nodrošināt patērētāju uzticēšanos, kuras šobrīd šai kontinentā trūkst.

Leopold Józef Rutowicz, UEN grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs! ES iekšējā tirgus attīstībai ir ļoti liela nozīme Eiropas Savienības valstu un pilsoņu saišu stiprināšanā.

Konkurencē pamatota pārrobežu pakalpojumu aprīte var pieaugt tad, ja pieaug savstarpējā uzticēšanās, kuru savukārt balsta patērētājiem draudzīga politika. Šādas politikas mērķis ir uzlabot pārrobežu pakalpojumu tiesisko pamatu, tajā pašā laikā arī vienkāršojot procedūras un tādējādi palielinot konkurenci. Šādi uzlabotos arī pakalpojumu pieejamība un paaugstinātos to standarts, vienlaikus samazinoties izmaksām, no kā ieguvēji būtu Eiropas patērētāji.

Šis ziņojums dod ieguldījumu šīs politikas uzlabošanā, norādot uz vairākiem jautājumiem, kas kavē dinamisku tirgus attīstību. Šo faktoru vidū ir vienotas regulējošās sistēmas trūkums attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu sniedzēju saistībām, kā arī vajadzība pilnveidot ES dokumentus šajā jomā. Ziņojumā arī uzsvērta neskaidrība noteikumu īstenošanā, kas noved pie psiholoģiskām barjerām attiecībā uz ārvalstu pakalpojumu sniedzējiem, vājāka tiesiskā aizsardzība pakalpojumu lietotājiem salīdzinājumā ar aizsardzību pakalpojumu sniedzējiem, atšķirīgie noteikumi valsts un privātā sektora pakalpojumu regulēšanā, attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu sniedzēju saistībām pastāvošā noteikumu daudzveidība, kā arī vajadzīgās pārredzamības trūkums šo pakalpojumu aizsardzībā.

Lai paaugstinātu pakalpojumu saņēmēju uzticēšanos, būtu jādomā par kvalitātes apliecību ieviešanu pakalpojumu sniedzējiem. Secinājumi un ierosinājumi, kas izriet no šī ziņojuma, saskan ar Juridiskās komitejas atzinumiem. Es vēlētos pateikties referentam par ļoti lietišķo ziņojumu.

Heide Rühle, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, arī es vēlētos pateikties referentam, lai gan man diemžēl vēl nav bijusi tā laime lasīt kādu no viņa grāmatām. Tomēr es to atzīmēju un pie pirmās izdevības labošu šo trūkumu.

Liels paldies par labo sadarbību un liels paldies arī par jūsu centieniem savā ziņojumā skart būtiskus jautājumus. Protams, attiecībā uz pakalpojumiem iekšējā tirgū jau pastāv tiesiskais regulējums, piemēram, Pakalpojumu direktīva un Direktīva par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu, tomēr abu šo direktīvu īstenošana diemžēl vēl ir tālu no vēlāmā. Tāpēc man ir žēl, ka šovakar šeit nav Padomes pārstāvja, jo mēs būtu varējuši kārtējo reizi darīt zināmu, ka ceram sagaidīt abu direktīvu īstenošanu noteiktajā laikā un ceram, ka dalībvalstis adekvāti rīkosies.

Tomēr mums ir vajadzīgas arī papildu iniciatīvas — kā referents pamatoti norādīja —, lai iekšējā tirgū veicinātu patērētāju uzticēšanos pārrobežu pakalpojumiem. Arī šajā aspektā iepriekšējos ziņojumos tika skarti būtiski jautājumi. Z. Roithová savā ziņojumā norādīja, ka joprojām ir daudz trūkumu, īpaši saistībā ar tirdzniecību internetā, un ka šajā jomā patērētājiem joprojām nav vajadzīgās uzticības pārrobežu pakalpojumiem. Tāpat arī L. Lehtinen savā ziņojumā vērs uzmanību uz pakalpojumu sniedzēju saistībām un uz patērētāju tiesiskās aizsardzības jautājumu. Es gribētu atgriezties pie temata, ko šodien jau pieminēja divi iepriekšējie runātāji, proti, pie tiesībām uz kolektīvo prasību pārrobežu lietās. Mums steidzami ir vajadzīgas iniciatīvas šajā sfērā, lai stimulētu patērētāju uzticību pārrobežu pakalpojumiem, un to var panākt tikai, stiprinot viņu tiesisko stāvokli.

Manuprāt, abi ziņojumi — gan Z. Roithová ziņojums, gan L. Lehtinen ziņojums — sniedz vērtīgu informāciju par joprojām pastāvošajiem trūkumiem. Komisijai būtu nopietni jāizturas pret abiem šiem ziņojumiem un nopietni jāstrādā pie patērētāju *acquis* pārskatīšanas, modernizēšanas un uzlabošanas.

Jens-Peter Bonde, IND/DEM grupas vārdā. – (DA) Priekšsēdētāja kungs! Mēs esam pieņēmuši Pakalpojumu direktīvu un ar tās palīdzību esam nodevuši Eiropas Kopienu Tiesai Luksemburgā pilnvaras lemt par to, ko esam lēmuši! Mēs vēl nezinām, vai dalībvalstu nolīgumi tiks ievēroti. Mēs nezinām, kādā mērā tiks atļauta valsts kvalitātes prasību izstrāde. Mēs nezinām, vai dalībvalstīm ir tiesības izlemt, kurus pakalpojumus tās vēlas paturēt privātā vai valsts kontrolē. Tādējādi ziņojums ir tikpat neskaidrs, cik juridiskā situācija. Mēs gaidām, lai Luksemburgas tiesneši mums pateiktu, vai mēs drīkstam saglabāt savas slimnīcas un neskaitāmus citus pamata pakalpojumus, kas visi kopā veido mūsu labklājību.

Dānijā visiem pilsoņiem ir sociālās tiesības, ko mēs apmaksājam ar augstajiem nodokļiem, kurus samazināt vēlētos tikai 7 % dāņu. Šiem septiņiem procentiem gandarījumu, šķiet, sniegs Luksemburgas tiesneši, bet kā būs ar vairākumu? Kurš aizsargās lēmumus un mūsu demokrātiju? Mums ir arī elastdrošības sistēma, kuras pamatā ir brīvprātīgas vienošanās starp pusēm darba tirgū. Kā tās iespējams aizsargāt? Pakalpojumu direktīvas neprecizitātes un tiesu aktivitāte apdraud pašu Dānijas sociālā modeļa nervu centru.

Dānijas „Jūnija kustība” (*June Movement*) ļoti vēlētos dot ieguldījumu skaidru kopējā tirgus noteikumu radīšanā attiecībā uz visiem tirgum piemērotiem pakalpojumiem, taču mēs negribam atņemt dalībvalstu demokrātiskās tiesības noteikt, kas izlemjams elektorātam un par ko var lemt kapitālisti.

Petre Popeangă, ITS grupas vārdā. – (RO) Priekšsēdētāja kungs! Brīva pakalpojumu aprīte, kā zināms, ir viena no četrām pamatbrīvībām, kas ļoti būtiski ietekmē vienotā tirgus — svarīga visas Eiropas Savienības celtnes pirmā pīlāra elementa — funkcionalitāti un efektivitāti.

Šis ir viens no iemesliem, kāpēc šī vienotā tirgus instrumenta izstrādes progresa analīze, manuprāt, ir gan svarīga, gan nepieciešama. Tā ir svarīga, jo konsekventa ES ekonomiskā un sociālā attīstība ir vienlīdz atkarīga

arī no pakalpojumu jomas, par ko liecina pakalpojumu īpatsvars, kas veido 70 % no Eiropas Savienības IKP. Tā ir nepieciešama, jo pārrobežu tirdzniecības apjoms pakalpojumu jomā ir ļoti zems, salīdzinot ar preču tirdzniecību, un šāda situācija Eiropas Savienības iedzīvotāju vidū nevar izraisīt uzticēšanos šiem pakalpojumiem. Pamatojoties uz šiem argumentiem, es atbalstu šo ziņojumu un balsošu par tā pieņemšanu.

Tomēr es uzskatu, ka līdztekus adekvātajiem un vienlaikus vērtīgajiem referenta piedāvātajiem risinājumiem būtu bijusi vajadzīga dziļāka analīze attiecībā uz dažu jauno dalībvalstu, piemēram, Rumānijas, situāciju, jo šo valstu tirgi ir daudz mazāk attīstīti nekā vairuma pārējo Eiropas Savienības dalībvalstu tirgi. Raugoties no šāda viedokļa, pēc manām domām, ziņojumā bija jāiekļauj arī vairāki uzdevumi saistībā ar dalībvalstu tirgu attīstības līmeņu izlīdzinājumu, jo tas ir viens no vienotā tirgus un attiecīgi arī pārrobežu pakalpojumu nozares attīstības nosacījumiem.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, dāmas un kungi! Arī es, protams, gribu pateikties referentam. Pirms šī ziņojuma tapšanas bija ļoti auglīgas un interesantas diskusijas. Daudz kas no šajās diskusijās secinātā ir iestrādāts ziņojumā, taču diemžēl ne viss, un vismaz pēc manām domām tas ir skumji, jo dažās ziņojuma vietās ir uzsvērts, ka pakalpojumu iekšējā tirgus izveides pabeigšana Eiropas Savienībā krietni atpaliek no preču iekšējā tirgus. Manuprāt, tam patiesībā nav īsta zinātniska vai objektīva pamatojuma, ņemot vērā to, ka pakalpojumu nozarē mums ir ne tikai Pakalpojumu direktīva, bet arī Direktīva par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu, kā arī citas direktīvas.

Otrkārt, iekšējā tirgus pakalpojumu nozare ir daudz neviendabīgāka par preču nozari. Šajā spektrā ietilpst gan pakārtotie pakalpojumi, gan medicīnas vai juridiskie pakalpojumi, gan, visbeidzot, plaša mēroga pakalpojumi, piemēram, vērienīgi banku un apdrošināšanas pakalpojumi. Pēc manām domām, ir riskanti apvienot vienā kategorijā visus šos pakalpojumus, kā nereti tiek darīts šai Parlamentā. Es uzskatu — un uz to jau norādīja vairāki iepriekšējie runātāji —, ka neapšaubāmi lietderīgāka būtu diferencēta pieeja.

Trešais aspekts, par ko regulāri runā, proti, kolektīvā prasība, diez vai kļūs aktuālāks, ja par to vienkārši biežāk diskutēs. Uzskatu, ka mēs skaidri un nešaubīgi varam teikt, ka Parlaments cer uz Komisijas izstrādātu pētījumu, kura mērķis būtu izskatīt dažādos Eiropā jau pastāvošos modeļus un noteikt, kurš no tiem patiešām būtu labākais Eiropas Savienībai. Manuprāt, tas ir viss, kas par šo tematu ir sakāms.

Dalībvalstu saistību sistēmas — un tas ir mans ceturtais arguments — joprojām ir ļoti atšķirīgas. Tieši tāpēc mums ir vajadzīga vienota saistību sistēma attiecībā uz pakalpojumu sniedzējiem. Precizējot tiesisko sistēmu, kas attiecas uz šīm saistībām, varētu stimulēt konkurenci, sniedzot patērētājiem vairāk izvēles iespēju, taču, līdzīgi dažiem iepriekšējiem runātājiem, es uzskatu, ka šajā mirklī nebūtu pareizi aicināt Komisiju izstrādāt horizontālo instrumentu. Jebkurā gadījumā esmu ļoti skeptiski noskaņots attiecībā uz šāda veida saistību tiesību izstrādi Eiropas Savienības līmenī.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). – (PL) Es vēlētos izteikt atzinību referentam par viņa ziņojumu, kurā izceltas daudzas problēmas, ar ko patērētāji saskaras iekšējā tirgū.

Šajā ziņojumā uzmanība pamatoti tiek vērsta uz tiesiskās skaidrības un noteiktības trūkumu attiecībā uz pakalpojumu drošību un kvalitāti. Ir norādīts arī uz Eiropas patērētāju vidū jūtamo vispārējo neuzticēšanos pārrobežu patēriņam. To apstiprina statistikas dati. Tikai 6 % Eiropas patērētāju 2006. gadā veica pārrobežu pirkumus internetā. Šāda situācija negatīvi ietekmē konkurenci un mazo un vidējo uzņēmumu darbību. Tā veicina arī nelegālās tirdzniecības paplašināšanos. Negodīgi uzņēmēji bieži izmanto Eiropas valstu tiesisko sistēmu atšķirības, lai apkrāptu cilvēkus. Tiklīdz šādas situācijas tiek atklātas, ir jārikojas nekavējoties, un to mēs arī cenšamies darīt.

Es gribētu atgādināt Parlamentam par mēnešiem ilgo darbu pie Pakalpojumu direktīvas, tātad pie patērētāju aizsardzības tiesību aktu pārskatīšanas. Kā deputātiem ir zināms, Pakalpojumu direktīva visās dalībvalstīs jāsteno līdz 2009. gada decembrim. Pēc transponēšanas perioda beigām neapšaubāmi atkritīs liela daļa no referenta minētajām problēmām. Būtu jāpatur prātā, ka Pakalpojumu direktīva ievērojami uzlabos patērētāju tiesības. Pateicoties šai direktīvai, pakalpojumu sniedzējiem būs jānodrošina patērētāji ar labāku informāciju par piedāvātajiem pakalpojumiem. Tādējādi patērētāji varēs labāk izdarīt izvēli, pamatojoties uz pilnīgu informāciju. Attiecīgās iestādes viņiem nodrošinās arī efektīvāku aizsardzību.

Ar Pakalpojumu direktīvu tiks noteiktas arī vairākas skaidras pakalpojumu sniedzēju saistības, tostarp arī attiecībā uz konfliktu risināšanu. Es uzskatu, ka līdz Pakalpojumu Direktīvas spēkā stāšanās brīdim nav vajadzības ieviest papildu tiesiskos instrumentus. Manuprāt, ir priekšlaicīgi aicināt Komisiju izstrādāt horizontālo instrumentu. Tas pats attiecas arī uz visu patērētāju aizsardzības tiesību aktu pārskatīšanu. Komisija jau ir nākusi klajā ar Zaļo grāmatu par patērētāju aizsardzības tiesību aktiem un noteiktā laikā

iepažīstinās ar tiesību aktu priekšlikumiem šajā jomā. Dāmas un kungi, par tiesību aktiem ne vienmēr var teikt — jo vairāk, jo labāk. Būtu labi, ja mēs to paturētu prātā.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Pakalpojumu direktīva, kurai līdz 2009. gada 28. decembrim jābūt transponētai visu dalībvalstu tiesību aktos, ievērojami ietekmēs pārrobežu pakalpojumu nozari.

Šajā direktīvā un pat Zaļajā grāmatā par patērētāju *acquis* pārskatīšanu nav paredzētas būtiskas saistības pakalpojumu sniedzējiem, un tāpēc es atzinīgi vērtēju *L. Lehtinen* ziņojumu šajā jomā. Šis ziņojums ir mēģinājums nodrošināt, lai no papildu tiesiskās noteiktības, vienkāršības un zemākām izmaksām labumu gūtu ne tikai patērētāji, bet arī mazie un vidējie uzņēmumi, kas pērk un pārdod pārrobežu pakalpojumus.

Manuprāt, Eiropas standartizācija ir galvenais līdzeklis, kā nodrošināt amatniecības un mazo un vidējo uzņēmumu uzplaukumu, un Eiropas standartu ieviešana Eiropas Savienības līmenī tādējādi nozīmē pakalpojumu drošības veicināšanu un patērētāju tiesību garantēšanu saistībā ar dalībvalstu piedāvātajiem pārrobežu pakalpojumiem. Ja patērētāji nejutās pārliecināti par pakalpojuma drošību un kvalitāti, viņiem mēdz rasties psiholoģiskas barjeras pret ārvalstu pakalpojumu sniedzējiem, un šīs barjeras attur viņus no pārrobežu pakalpojumu izmantošanas. Ja patērētājam ir negatīva pieredze, šī pieredze var tikt nepamatoti attiecināta uz visiem ārvalstu pakalpojumu sniedzējiem.

Ja patērētājiem rodas problēmas lielākoties dažādās dalībvalstīs spēkā esošo dažādo procedūru dēļ, viņiem ir iespēja šīs problēmas risināt ar Eiropas Patērētāju aizsardzības centru tīkla (*ECC-Net*) un pārrobežu Patērētāju tīklu sūdzībām par finanšu pakalpojumiem (*FIN-NET*). Ja patērētājs ir pietiekami informēts par savām tiesībām iekšējā tirgū, taču ir neveiksmīgi centies tās īstenot citā ES dalībvalstī, viņš var meklēt palīdzību pie *SOLVIT*.

Dāmas un kungi, es atzinīgi vērtēju faktu, ka šajā ziņojumā galvenā uzmanība ir pievērsta patērētājiem, jo tieši viņi ir iekšējā tirgus pamats un būtiska sastāvdaļa. Tāpēc mūsu kopīgais mērķis ir radīt patērētājiem tādas apstākļus, kas ļautu viņiem iegādāties citas valsts pakalpojumu tikpat droši, it kā viņi to darītu savā valstī.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Priekšsēdētāja kungs! Lai gan EK līgums garantē Kopienas iedzīvotājiem brīvu pieeju pakalpojumiem ārpus savas valsts robežām, tikai neliela pakalpojumu sniedzēju un patērētāju daļa izmanto šīs kopējā tirgus priekšrocības. Tādējādi zemais konkurences līmenis pierobežas reģionos padara pakalpojumus dārgākus un ne vienmēr viegli pieejamus, salīdzinot ar situāciju valsts iekšienē.

Pētījumi liecina, ka problēma slēpjas nevis valodas barjerā, bet gan likumdošanā. Ne vienmēr ir skaidrs, kad piemērot izcelsmes valsts tiesību normas un kad — vietējās tiesību normas. Diemžēl, pateicoties izcelsmes valsts principa pretiniekiem, mēs zaudējam iespēju Pakalpojumu direktīvā iestrādāt skaidrāku definējumu. Arī pašreizējo ziņojumu šeit, Strasbūrā, pavada iracionālas bailes no izcelsmes valsts principa pieminēšanas, par spīti faktam, ka daudzās profesijās pakalpojumu sniedzējiem nav jāzina kaimiņvalsts tiesību normas, lai varētu piedāvāt pārrobežu pakalpojumus.

Drīzumā mūsu rīcībā būs judikatūra, kas pieliks punktu diskusijām par to, kādos gadījumos uz patērētāju aizsardzību ir attiecināmi valsts tiesību akti jeb mītnes zemes tiesību akti. *L. Lehtinen* ziņojumu es uzskatu par lielisku ieguldījumu šajā jomā, jo, manuprāt, mūsu izpratnei par vispārējām pakalpojumu sniedzēju saistībām jābūt pamatotai Eiropas standartos, par kuriem esam vienojušies.

Es piekritu nostādnei, ka attiecībā uz patērētāju aizsardzību valsts un privātā sektora pakalpojumu sniedzēju saistībām jābūt vienādām. Es atbalstu arī dalībvalstu savstarpējo saziņas tīklu finansēšanu. Tas nodrošinās efektīvu kontroli un progresu strīdu izšķiršanā ārpus tiesas.

Komisāres kundze, saistībā ar pārrobežu pakalpojumu brīvas aprites nosacījumiem mēs Eiropas Savienības iedzīvotājiem esam daudz ko parādā. Šo parādu daļēji nolīdzina šis ziņojums. Eiropas Parlaments nodrošina Komisijai politisku atbalstu skaidrai pakalpojumu sniedzēju saistību noteikšanai neatkarīgi no šo pakalpojumu izcelsmes. *L. Lehtinen* ziņojums ir apliecinājums izcilajam darbam, ko veikusi Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komiteja.

Viviane Reding, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, es ļoti rūpīgi klausījos diskusijas par Parlamenta ziņojumu par pārrobežu pakalpojumu sniedzēju saistībām. Es gribētu pateikties godājamajiem deputātiem par viņu komentāriem. Tagad ļaujiet man uzsvērt dažus būtiskus aspektus.

Pirmkārt, Parlaments rīt balsos par ziņojumu, kura mērķi atbalsta arī Komisija. Patērētāju uzticēšanās trūkums iekšējam pakalpojumu tirgum mums patiešām dara bažas. Ļaujiet man kā Informācijas sabiedrības komisārei

uzsvērt, ka šis uzticēšanās trūkums interneta tirdzniecībai tiešām ir ļoti svarīga problēma un mums nāksies to risināt.

Otrkārt, kā minēju jau iepriekš, Komisija jau strādā pie vairākām iniciatīvām, kuru mērķis ir risināt pašreizējo situāciju. Es jau pieminēju Pakalpojumu direktīvu un patērētāju *acquis* pārskatīšanu. Starp citu, tā ir viena no manas kolēģes komisāres M. Kuneva galvenajām prioritātēm.

Es gribētu teikt, ka mēs esam ļoti pateicīgi par Parlamenta atbalstu un vēlētos mudināt Parlamentu arī turpmāk sniegt ieguldījumu pārskatīšanas procesā, un mēs gribētu kopā ar Parlamentu pēc iespējas drīzāk sasniegt rezultātus.

Ko konkrēti mēs ierosināsim tuvākajās nedēļās un mēnešos? Vispirms oktobra sākumā Komisijas tīmekļa vietnē publicēs konsultāciju rezultātu apkopojumu. Pēc tam, 2008. gada otrajā pusē, tiks veikts ietekmes novērtējums ar mērķi izstrādāt iespējamu Komisijas priekšlikumu. Deputātiem, kas rūpīgi iedziļinājušies šajā problēmā, tas noteikti būs interesanti.

Treškārt, Komisija piekrīt, ka lielāka uzmanība jāpievērš pakalpojumu drošības aspektiem, jo ir ļoti svarīgi kvalitatīvāk nodrošināt veselības un fiziskās drošības aspektus attiecībā uz iekšējā tirgū piedāvātajiem pakalpojumiem.

Kas attiecas uz dalībvalstīm, mēs norādīsim uz iespējamiem trūkumiem valstu sistēmās vai uz plašāka izvērtējuma nepieciešamību. Mēs veicināsim patērētāju izglītošanas un informēšanas iniciatīvas. Mēs vienkāršosim piekļuvi esošajai informācijai par nelaimes gadījumiem un traumām, kas saistītas ar patērētājiem piedāvāto pakalpojumu drošību, un viens no ļoti svarīgiem elementiem, ko uzsvēra arī vairāki deputāti, ir saistīts ar kolektīvo prasību. Komisija veic pētījumus un saskaņo ieinteresēto personu viedokļus, lai varētu izvērtēt iniciatīvas iespējas šajā jautājumā, taču viens ir skaidrs — un es gribētu to uzsvērt, — tā nebūs ASV stila kolektīvā tiesiskā darbība.

Visbeidzot, es gribētu pateikties referentam par viņa darbu un Parlamentam par nozīmi, kādu tas piešķir šim jautājumam. Mēs esam droši, ka parlamentārais ziņojums būs noderīgs mūsu turpmākajā darbā patērētāju interesēs.

Priekšsēdētājs. – Liels paldies jums, komisāres kundze, par interesantajām debatēm, kurās vairāk kā 50 % runātāju bija sievietes — tieši tā, kā tam jābūt.

Debates ir slēgtas.

Balsojums notiks ceturtdien, 2007. gada 27. septembrī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Bogdan Golik (PSE), rakstiski. – (PL)

Es gribētu pateikties *Lehtinen* kungam par labi sagatavoto ziņojumu.

Pakalpojumu sniegšanas brīvība ir viena no četrām iekšējā tirgus pamatbrīvībām. Gadu gaitā arvien ir pieaugusi pakalpojumu nozares nozīme Eiropas Savienības ekonomiskajā un sociālajā attīstībā, un šajā nozarē ir notikušas būtiskas pārmaiņas.

Par spīti Eiropas Kopienas dibināšanas līguma noteikumiem un pašreiz notiekošajai Pakalpojumu direktīvas transponēšanai dalībvalstu tiesību aktos, realitātē pakalpojumu brīvu apriti kavē administratīvie noteikumi un atšķirīgās dalībvalstu tiesiskās sistēmas.

Paturot prātā globalizācijas radītos draudus un problēmjautājumus, kā arī ziņojumā norādītos pakalpojumu nozares trūkumus, īpaši svarīgi ir sākt darbības, kuru mērķis — novērst šķēršļus pārrobežu pakalpojumu piedāvājumam.

Patērētāju uzticēšanās trūkums un uzņēmēju nevēlēšanās darboties ārpus savas mītnes valsts ierobežo piekļuvi iekšējam tirgum. Lai būtu iespējams izmantot iekšējā tirgus priekšrocības, Komisijai steidzami jāievieš mehānismi uzņēmumu, it īpaši MVU, darbības atvieglošanai. Tādēļ pārrobežu pakalpojumu sniegšanas noteikumi ir jāpadara racionālāki un jāievieš minimālais obligātais termiņš kvalitātes standartu harmonizēšanai, lai tādējādi aizsargātu lietotāju intereses.

Dalībvalstu sadarbības stiprināšana, administratīvo procedūru samazināšana un atbilstīga pārrobežu pakalpojumu kontrole veicinās pārrobežu darbības apjoma pieaugumu. Kvalitātes standartu harmonizēšana stimulēs patērētāju un pakalpojumu sniedzēju uzticību attiecībā uz pārrobežu pakalpojumiem.

Pārrobežu pakalpojumu noteikumu vienkāršošana veicinās iekšējā pakalpojumu tirgus funkcionēšanu, tādējādi radot pamatu ekonomiski saliedētam iekšējam tirgum.

16. i2010: ceļā uz Eiropas digitālo bibliotēku (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais jautājums ir *Marie-Hélène Descamps* ziņojums Kultūras un izglītības komitejas vārdā par i2010: ceļā uz Eiropas digitālo bibliotēku (2006/2040(INI)) (A6-0296/2007).

Šajās debatēs vairāk kā 50 % runātāju atkal ir sievietes, un pirmā no viņām ir referente *Marie-Hélène Descamps*.

Marie-Hélène Descamps, referente. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, dāmas un kungi! Doma par Eiropas digitālo bibliotēku radās sešiem ES valstu un valdību vadītājiem, kuri vēlējas izveidot vispārēju piekļuvi Eiropas kultūras mantojumam un saglabāt to nākamajām paaudzēm. Šis visas Eiropas federālais projekts stimulēs Eiropas patiesās identitātes izpaušmi un palīdzēs izplatīt mūsu kultūras un valodu daudzveidību visā pasaulē. Šis projekts, kuram Eiropā nav līdzīga, apvieno pagātņi un tagadni, sasaistot kultūras un digitālo dimensiju. Tā ir lieliska atbilde uz dažādajiem jautājumiem, ar kuriem jauno informācijas un saziņas tehnoloģiju formā saskaras mūsu pilsoņi. Internets Eiropas jauniešu vidū ir trešais iecienītākais informācijas nesējs, un tas ir viens no galvenajiem veidiem, kā piekļūt zināšanām un mācīties.

Lai gan ir panākts zināms reāls progress, mūsu kultūras resursu digitalizācija un nodrošināšana tiešsaistē joprojām ir ļoti sadrumstalota un atkarīga no dažādiem dalībvalstu ieviestiem mehānismiem. Lai mūsu kultūras mantojuma popularizēšanas un izplatīšanas iniciatīvas būtu efektīvas un sasniegtu iespējami lielu cilvēku skaitu, tām jābūt labi koordinētām. Tāds ir Eiropas digitālās bibliotēkas iecerētais uzdevums, ko Komisija atbalsta ar savas vadošās iniciatīvas „i2010 digitālā bibliotēka” palīdzību.

Šīs iniciatīvas pirmās daļas, proti, 2005. gada 30. septembra paziņojuma pamatā bija trīs galvenie aspekti: digitalizācija, pieejamība tiešsaistē un digitālā satura saglabāšana. Komisija ir sākusi analizēt galvenos tehniskos, juridiskos, organizatoriskos un finansējuma uzdevumus, kādus izvirza šāda mēroga projekts. Vienlaikus ir ierosināta sabiedriskā apspriešana tiešsaistē un ir izveidota augsta līmeņa ekspertu grupa. Pamatojoties uz šiem dažādajiem elementiem, Komisija 2006. gada 24. augustā pieņēma ieteikumu par digitalizāciju, pieejamību tiešsaistē un saglabāšanu ciparu formātā, šajā ieteikumā aicinot dalībvalstis paātrināt digitalizācijas gaitu un saskaņot centienus, lai panāktu patiesu sinerģiju. Šos ieteikumus 2006. gada 13. novembrī vienprātīgi pieņēma Padome. Tagad ir kārtā Eiropas Parlamentam dot spēcīgu signālu, lai šis vienreizējais projekts kļūtu par realitāti.

Šāda veida pasākumā ir vajadzīga pakāpeniska rīcība. Tāpēc, strādājot pie visu kategoriju kultūras materiāla konceptuālās un tehniskās sistematizēšanas, sākumā mums galvenā uzmanība jāpievērš tā teksta materiāla potenciālam, uz kuru neattiecas autortiesības un kurš atrodas bibliotēkās, un tas jādara ar vienota un tieša daudzvalodu piekļuves punkta palīdzību. Mūsu bibliotēku koordinēšanai jau šobrīd Eiropas līmenī darbojas TEL, Eiropas bibliotēka, ko 2005. gadā izveidoja nacionālās bibliotēkas un kurā atrodas liels darbu krājums ciparu formātā; tas ir publiski pieejams un tāpat izmantojams jau tūlīt.

Lai nodrošinātu bibliotēkas veiksmīgu izmantošanu, otrajā posmā līdztekus publiski pieejamiem dokumentiem jāizveido piekļuve arī mūsdienīgākiem darbiem. Jebkādi lēmumi šajā jomā ir pieņemami, noteikti apspriežoties ar visām iesaistītajām pusēm. Jāuzsver, ka Eiropas jaunrades saglabāšanas un aizsardzības nolūkā būtiski svarīga ir autortiesību un citu jaunrades tiesību aizsargāšana. Lai šis projekts gūtu iecerētos panākumus, tā pamatā jābūt saskaņotam ekonomiskajam modelim. Tādēļ pēc vienošanās ar autortiesību īpašniekiem ziņojumā ir ierosināts, ka Eiropas digitālās bibliotēkas lietotājiem jābūt iespējai internetā meklēt jebkāda veida digitālos dokumentus neatkarīgi no to statusa, kā arī brīvi un pilnībā pārlūkot publiski pieejamos darbus, taču tie darbi, uz kuriem attiecas autortiesības, būtu pieejami tikai nelielos fragmentos. Savukārt lietotāji, kas vēlas caurlūkot konkrētu darbu vai pilnībā piekļūt aizsargātam dokumentam, tiktu novirzīti uz privātām vietnēm, kuras specializējas drošā digitālo materiālu izplatīšanā un kurās, samaksājot taisnīgu atlīdzību autortiesību īpašniekiem, lietotāju rīcībā būtu vairākas izvēles iespējas.

Turklāt šādai bibliotēkai jābūt strukturētai tā, lai nodrošinātu pieeju drošam un kvalitatīvam saturam, kas paredzēts visu vecumu lietotājiem. Šai nolūkā ziņojumā ir aicināts izveidot vadības komiteju, kurā galvenā

loma būtu kultūras iestādēm. Šī komiteja noteiktu Eiropas digitālās bibliotēkas prioritātes un pamatnostādnes un nodrošinātu tās darbības koordinēšanu, pārvaldību un uzraudzību.

Visbeidzot, lai nodrošinātu piekļuvi visu Eiropas kultūru mantojumam, katrā projekta posmā jāiesaista arī citas kultūras iestādes un nozares, piemēram, arhīvi, muzeji, kinoteātri, audiovizuālā māksla un universitātes. Tādā veidā mēs atspoguļosim Eiropas veidolu — vienotību daudzveidībā.

Noslēgumā es vēlētos pateikties visiem saviem kolēģiem no Kultūras un izglītības komitejas, it īpaši *H. Weber* un *V. Graça Moura*, par viņu atbalstu un ieguldījumu šī ziņojuma tapšanā. Es pateicos arī Komisijai par efektīvo sadarbību visā šī dokumenta izstrādes gaitā.

Viviane Reding, *Komisijas locekle*. – Priekšsēdētāja kungs! Šis ir lielisks ziņojums, un *M. H. Descamps* kopā ar komitejas kolēģiem ir paveikusi izcilu darbu.

Digitālās bibliotēkas iniciatīva ir piemērs Eiropas spējai sadarboties konkrētu projektu izstrādē ne tikai attiecībā uz ekonomisko izaugsmi, bet arī uz dzīves kvalitāti. Eiropas kultūras un zinātnes mantojumu padarot pieejamu tiešsaistē, mēs varam to izplatīt dažādās kultūrās. Izmantojot mūsdienīgas tehnoloģijas, mēs varam nojaukt šobrīd pastāvošos mūrus.

Esmu ļoti gandarīta, ka šo iniciatīvu, ko uzsāka mūsu dalībvalstu nacionālās bibliotēkas un tik daudzus gadus attīstīja Eiropas Komisija, stingri atbalsta ES augstākā līmeņa politiskie spēki. Viņu rīcība ir pareiza; mūsu valstu un valdību vadītāji pamatoti atbalsta šo iniciatīvu, jo mūsu bibliotēkās, mūsu arhīvos un mūsu muzejos glabājas patiesas vērtības. Tās ir ne tikai grāmatas, bet arī laikraksti, arhīvu materiāli un filmas. Tās ir daudzvalodu vērtības, daudz kultūru vērtības. Zinot, ka no šīm vērtībām tikai 1 % ir digitalizētas, mēs saprotam, kas mūs vēl gaida un kāds darbs vēl jāpaveic.

Šis darbs ir vajadzīgs divu iemeslu dēļ. Pirmais — pārvarēt šķēršļus un mudināt cilvēkus lasīt, pētīt un gūt prieku no šiem darbiem, kas sakņojas gan pašu kultūrā, gan kopīgajā Eiropas vēsturē, savukārt vēlāk šos kultūras elementus izmantot atkārtoti, lai radītu pakalpojumus un ražojumus ar pievienoto vērtību. Šeit procesā iesaistās rūpniecība. Šis ir iemesls, kādēļ Komisijas iniciatīvas mērķis ir izveidot vienotu daudzvalodu piekļuves punktu Eiropas digitalizētajam kultūras mantojumam.

Vieni mēs to nevaram paveikt. Ir jāsadarbojas dažāda veida kultūras iestādēm no visām Eiropas valstīm. Esmu ļoti gandarīta, redzot, ka jau iezīmējas oficiālākas aprises un tiek veidota juridiska struktūra, tādējādi palielinot Eiropas digitālās bibliotēkas rīcībspēju. Šī vienotā piekļuves punkta izveidi pabeigs 2008. gadā. Turpmākajos gados saturu pakāpeniski palielinās, arvien vairāk bibliotēkām, arhīviem, audiovizuālajiem arhīviem un muzejiem pievienojot savas digitalizētās kolekcijas.

Man ir liels prieks arī par to, ka Parlamenta ziņojumā aplūkots ne tikai rezultāts, bet arī šī rezultāta sasniegšanas priekšnoteikumi. Tas nozīmē, ka digitālās bibliotēkas iniciatīvu neatņemama sastāvdaļa ir vispārējo noteikumu uzlabošana attiecībā uz mūsu kultūras mantojuma nodrošināšanu tiešsaistē, un arī dalībvalstīm ir aktīvāk jāveic digitalizācija. Es teiktu pilnīgi skaidri, ka nepietiek ar vērienīgu kultūras pasākumu, kurā visi valdību vadītāji saka skaistas runas, bet pēc tam atgriežas savās valstīs un samazina budžetu. Tā nedrīkst būt! Pēc vārdiem jāseko darbiem. Es vēlos, lai Parlaments turpinātu darbu un palīdzētu mums realizēt šo brīnišķīgo projektu.

Digitālās bibliotēkas jautājumā ir izveidota augsta līmeņa darba grupa, kuras vadītāja es esmu un kura turpina strādāt pie šī temata. Mēs ļoti nopietni izturamies pret faktu, ka digitālā materiāla saglabāšana arī nākotnē būs viens no galvenajiem uzdevumiem, un tāpēc esmu gandarīta, ka Padome ir apstiprinājusi Komisijas pieeju Eiropas digitālās bibliotēkas projektam un ka arī Parlaments šobrīd atbalsta mūsu darbu šajā virzienā, tādējādi piešķirot šim mērķim arī politisko svarīgumu.

Vasco Graça Moura, *PPE-DE grupas vārdā*. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze! Gribo no visas sirds izteikti atzinību *M. H. Descamps* par izcilo ziņojumu. Šis ir dokuments, kas sniegs ārkārtīgi vērtīgu ieguldījumu jautājumā par digitālo tehnoloģiju un kultūras mantojuma attiecībām. Tajā ir izteikts aicinājums koordinēt darbību starp dalībvalstu iestādēm, it īpaši bibliotēkām un nākotnē arī citām kultūras iestādēm. Projekta sākuma stadija attiecas uz darbiem, kas jau šobrīd ir publiski pieejami, un šāda pieeja ir ļoti praktiska. Ziņojumā ir ierosināts efektīvi izmantot sinerģiju un labas prakses apmaiņu visu procesā iesaistīto pušu starpā visos līmeņos. Dalībvalstīm ir ieteikts veicināt šo projektu un krājumu digitalizēšanā izvairīties no darba dublēšanās. Ir pausts aicinājums koordinēt visus šos centienus. Kas attiecas uz saikni starp progresīvajām tehnoloģijām un gadsimtiem seno Eiropas kultūru, *M. H. Descamps* ziņojums būs šī likumdevēja galvenais atskaites punkts.

Runājot par Eiropas kultūru, mēs runājam arī par cilvēces kultūru. Tā tas ir ne tikai tāpēc, ka Eiropas kultūra ir pelnījusi šādu novērtējumu, bet arī tāpēc, ka Eiropai raksturīgā kultūras daudzveidība ir pilnībā atvērta sistēma, kurai projekta attīstības gaitā neapšaubāmi būs pozitīvs efekts. Šis ir arī attīstībā esošs projekts. Tas sākās kā „šovinistiski” maldi par sacensību ar *Google*, taču pēc daudzām izmaiņām tika pārformulēts saprātīgākā, reālistiskā un produktīvākā veidā. Tas vairs neatgādina to, ko *Financial Times* nosauca par „acīmredzami kļūdainu nevajadzīga nacionālisma izpausmi”.

Eiropas digitālā bibliotēka atšķiras no citiem risinājumiem, jo tas ir Eiropas Savienības projekts, tā mērķis ir iesaistīt visas bibliotēkas, to plānots pamatot uz esošajām iniciatīvām un tā uzdevums ir aptvert visas Eiropas kultūras mantojuma kategorijas — ne tikai drukāto materiālu. Protams, vēl ir daudz problēmu: jāatrod finansējuma partneri privātajā sektorā, maksimāli jāizlīdzina digitalizācijas temps dažādās dalībvalstīs, jāatrisina vairāki tehniskie aspekti saistībā ar piekļuves digitalizētajiem darbiem koordinēšanu, jānodrošina digitalizētā satura glabāšana, jāatrisina jautājums, kas saistīts ar integrēto meklētājprogrammu gan metainformācijai attēlu dokumentos, gan tiešajai meklēšanai teksta dokumentos, jārisina satura savietojamības jautājums un jānodrošina daudzvalodu meklēšana pēc temata vai atslēgvārda līdztekus pašreiz iespējamai meklēšanai pēc autora vai nosaukuma. Nedrīkstam arī aizmirst, ka būtiska nozīme būs pieredzes apmaiņai iestāžu starpā, it īpaši ar Amerikas iestādēm, kā arī to, ka labu rezultātu sasniegšanā ārkārtīgi liela nozīme būs rūpīgam pētniecības un izstrādes darbam.

Šajā kontekstā balsojot par *M. H. Descamps* ziņojumu, Parlaments spers pareizo soli nākotnes virzienā — neatkarīgi no tā, vai vairākums ir sievietes, vai arī to noteiktās proporcijās veido gan sievietes, gan vīrieši, priekšsēdētāja kungs.

Priekšsēdētājs. – Jā, bet sievietes ir ļoti laimīgas, ka esat vīrietis!

Christa Prets, PSE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, 2010. gads teju ir klāt. Tā kā ziņojuma nosaukums ir „i2010: ceļā uz Eiropas digitālo bibliotēku”, mēs redzam, ka mums priekšā vēl ir ļoti daudz darba un, manuprāt, mēs mīnājamies uz vietas. Esmu gandarīta par to, ka *M. H. Descamps* ir iesniegusi ļoti labu ziņojumu, kurā ir norādīts turpmākais virziens un parādīts, kas mums būtu jādara. Tomēr mums visiem ir jāpieliek pūles, lai šo procesu iekustinātu. Šis ziņojums nozīmē izaicinājumu un jauno tehnoloģiju izmantojumu, zināšanu un informācijas jaunu pārvaldību un — pats svarīgākais — iespēju jauniešiem piekļūt izglītībai, informācijai un zināšanām. Šajā ziņā mums ir jāpagūst ļoti daudz, un, pēc manām domām, mums tiešām nav laika kavēties.

Nav runa tikai par kultūras mantojuma saglabāšanu un aizsardzību. Ik dienas rodas jaunas lietas, kas jāpievieno šim vienādojumam, jo tas, kas vēl tikai vakar ir izgudrots vai uzrakstīts, jau rīt kļūs par mūsu kultūras mantojumu. Tas nozīmē, ka mums ir krietni jāpasteidzas. Taču tajā pašā laikā mums nepārtraukti jāskatās uz priekšu, lai neatpaliktu no notikumu attīstības.

Būs ļoti svarīgi koordinēt procesu un — kā jau tika teikts — mudināt dalībvalstis nolikt malā savu valstisko jūtīgumu un kopīgi doties par Eiropas ceļu, lai saglabātu kultūras daudzveidību. Būs jāpārvar arī šķēršļi. Pirmais, ar ko mēs saskaramies, ir finanšu līdzekļu deficīts. Par to pamatoti runāja komisāre. Visi ministri un prezidenti ļoti labi prot teikt cēlas runas un lepoties ar mūsu kultūras daudzveidību, taču, nonākot pie jautājuma par finansējumu un īstenošanu, viņi drīz vien aizmirst gan savas runas, gan lepošanos.

Manā skatījumā ļoti svarīgi ir arī aizsargāt autortiesības, un tādēļ ir vajadzīga vienošanās ar autoriem, izdevējiem un citām iesaistītajām personām, ka pret atbilstīgu atlīdzību informāciju var ievietot internetā, lai cilvēki varētu tai piekļūt. Es uzskatu, ka mums ir daudz par ko domāt. Šis noteikti nav viegls uzdevums, taču priekšlikumi ir iesniegti un valstis varētu gūt ievērojamu labumu. Esmu pārliecināta, ka rītdienas balsojums par šo ziņojumu būs pozitīvs.

Pēc manām domām, mums ir jāizmanto jaunās tehnoloģijas un jāatbalsta šis projekts, lai ne tikai atvieglotu piekļuvi mums, eiropiešiem, bet arī lai mūsu kultūru nestu tālu pasaulē.

Jolanta Dičkutė, ALDE grupas vārdā. – (LT) Dāmas un kungi! Kā norādīts Komisijas sākotnējā dokumentā, Eiropas digitālās bibliotēkas pamatā būtu Eiropas bagātais mantojums apvienojumā ar daudzkulturālu un daudzvalodu vidi, kā arī progresīvām tehnoloģijām un jauniem uzņēmējdarbības modeļiem. Integrācijas kontekstā šis ir pareizs un atzinīgi vērtējams uzdevums, vērienīgs mērķis. Tomēr, sniedzoties pēc šiem ideālajiem mērķiem, mums jāreķinās ar realitāti un jāzaglabā modrība; mums jābūt gataviem risināt problēmas, kādas šajā procesā neizbēgami radīsies.

Galvenās ar digitālajām bibliotēkām saistītās problēmas ir universālas, lai gan tās var raksturot dažādi. Tehniskā infrastruktūra, digitālo resursu veidošana, digitalizācija, autortiesību identificēšana, satura un dokumentu uzglabāšana — tie ir jautājumi, kuros vajadzīgi uz attīstību vērsti un būtiski lēmumi.

Virtuālo pakalpojumu nodrošināšanas potenciāls un šo pakalpojumu īstenošanas projekti ir attiecināmi uz visu veidu bibliotēkām. Tomēr ir acīm redzams, ka digitālie materiāli — tekstuālā, vizuālā un audio informācija — nozīmē jauna veida saturu, un tādējādi paplašinās tradicionālās bibliotēku funkcijas. Piemēram, piekļuve informācijai, kas glabājas parastā bibliotēkā, ir atkarīga no bibliotēkas darba laika, kas parasti ir garāks nekā citām sabiedriskajām iestādēm. Savukārt piekļuve virtuālai bibliotēkai ir universāla, jo fiziski nav durvju, kas informāciju nošķirtu no tās lietotājiem. Piekļuvi informācijai nodrošina servera darba periodi.

Virtuālo pakalpojumu izstrādē bibliotekāri var izmantot tradicionālās prasmes un zināšanas, taču ar tām ir par maz. Digitālās bibliotēkas ir trešā gadu tūkstoša fenomēns, un tāpēc ir jāizvērtē ne tikai tās specifiskās zināšanas, kas ir būtiskas šobrīd, bet arī tās, kas būs vajadzīgas nākotnē, mainoties tehnoloģijām. Mazāk svarīga ir konkrētu tehnoloģiju perfekta pārzināšana, jo jebkurš elastīgs un pieredzējis darbinieks spēj apgūt prasmes un pieredzi, kas vajadzīga viņa darbā.

Manā valstī, Lietuvā, Lietuvas kultūras mantojuma ilgtermiņa saglabāšana ar informācijas tehnoloģiju palīdzību ir noteikta tiesību aktos. Tomēr „memoriālo iestāžu” (bibliotēku, muzeju, arhīvu) darbības koordinēšana nav atrisinājusi šo problēmu. Ne Lietuvas, ne citu valstu iedzīvotāji vēl nespēj izmantot visus digitālo bibliotēku piedāvātos pakalpojumus. Es ceru, ka šodienas lēmums paātrinās šos procesus.

Mieczysław Edmund Janowski, *UEN grupas vārdā.* – (PL) Priekšsēdētāja kungs! *Umberto Eco* ir teicis, ka tas, kurš lasa grāmatas, dzīvo divreiz. *M. H. Descamps* ziņojumā atspoguļota mūsdienīga pieeja kultūras un izglītības jautājumiem. Šim jautājumam es pievērsos arī savā ziņojumā par nākotnes reģionālās politikas ieguldījumu Eiropas Savienības spējā veikt jauninājumus.

Tāpat kā Gūtenberga izgudrojums iezīmēja pagrieziena punktu tā laika cilvēces attīstībā, arī mēs šodien varam runāt par interneta radīto kultūras revolūciju. Būtībā ir runa par visaptverošu pieeju Eiropas un pat visas cilvēces garīgā un materiālā mantojuma bagātībām. Tās ietver gan mūsdienu jaunradi, gan gadsimtiem senus darbus, kas radušies dažādās kultūrās un valodās. Šajā kontekstā neapšaubāma nozīme ir autortiesību un blakustiesību jautājumam.

Jāatzīmē tas, kas šajā jomā jau sasniegts daudzās dalībvalstīs, tai skaitā arī Polijas Nacionālās bibliotēkas darbs. Es gribētu izmantot šo izdevību un uzsvērt vajadzību pēc plašāka platjoslas piekļuves nodrošinājuma. Uzskatu, ka mums jāatrod veids, kā līdzfinansēt digitalizāciju no ES resursiem. Nobeigumā es gribētu atgādināt Gētes teikto, ka pēc labas grāmatas izlasīšanas viņš jūtieties tā, it kā būtu iepazinis jaunu draugu. Padomājiet, cik daudz labu draugu mēs iegūtu ar Eiropas digitālās bibliotēkas starpniecību!

Mikel Irujo Amezaga, *Verts/ALE grupas vārdā.* – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Komisija ir noteikusi trīs būtiskos pamatvirzienus digitālo tehnoloģiju potenciāla izmantošanā: pieejamība tiešsaistē, analogo kolekciju digitalizācija un digitālā satura uzglabāšana un saglabāšana, un mums tas ir labi zināms.

Attiecībā uz digitalizāciju vispārzināms ir fakts, ka Komisija pagājušā gada augustā pieņemtajā ieteikumā aicināja dalībvalstis saskaņot centienus, lai panāktu sinerģiju Eiropas mērogā. Padome šo ieteikumu vienprātīgi atbalstīja, taču es vēlētos izmantot šo izdevību — lai gan diemžēl Padomes pārstāvja nav klāt —, lai, pirmkārt, aicinātu Komisiju informēt par dalībvalstu reālajiem sasniegumiem šajā jomā un, otrkārt, pārliecinātos, vai pietiekami ir ņemtas vērā nevalstiskās iestādes, kuras, kā zināms, vairumā decentralizēto valstu atbild par kultūru.

Kas attiecas uz citu aspektu — pieejamību tiešsaistē —, kā jau teicu, mēs esam vienisprātis, ka ir vajadzīga daudzvalodu saskarne un satura garantēšana. Ir paties prieks ieiet digitālās bibliotēkas tīmekļa vietnē un redzēt, ka papildus 23 oficiālajām Kopienas valodām ir atrodams materiāls arī islandiešu un serbu valodā.

Šodien mēs atzīmējam Eiropas Valodu dienu, un tās nodibināšanā jums, *Reding* kundze, ir vislielākie nopelni. Neskaitāmas reizes jūs, komisāres kundze, esat arī teikusi — un visnotaļ pamatoti —, ka nepastāv lielas un mazas valodas, ka ikviens no tām ir Eiropas kultūras bagātību daļa, un tāpēc es vēlētos, lai digitālajā bibliotēkā man reizumis būtu iespēja redzēt atsauci — vai labāk materiālu, nevis atsauci —, arī tajās valodās, kas nav Eiropas Savienības oficiālās valodas, līdzīgi kā manējā.

Věra Flasarová, *GUE/NGL grupas vārdā.* – (CS) Dāmas un kungī! Kad Cēzars iebruka Ēģiptē un nodega Aleksandrijas bibliotēka, ievērojama daļa no visas tajā laikā uzkrātās cilvēces radītās literatūras pazuda uz visiem laikiem. Nekas tāds, manuprāt, vairs nekad neatkārtosies — pateicoties digitālajām bibliotēkām.

Es atzinīgi vērtēju referentes vispusīgo pieeju šim jautājumam. Es esmu no Čehijas, kur Prāgā jau kādu laiku notiek veiksmīga Nacionālās bibliotēkas digitalizācija. Tā kā dalībvalstīm ir pašām savas nacionālās bibliotēkas, ir tikai loģiski, ka arī Eiropas Savienībai ir vajadzīga līdzīga iestāde — tāda, kurā izmantotu jaunākās tehnoloģijas. Tas nenozīmē tikai ierosināto priekšlikumu pildīšanu ar mērķi veicināt Eiropas integrāciju; šis ir praktiskas dabas jautājums. Mūsdienās izdod arvien vairāk grāmatu. Bez datortehnoloģiju palīdzības šo lielo literatūras daudzumu nav iespējams sakopot vienuviet. Tas ir gigantiska mēroga uzdevums. Ir plānots, ka Eiropas digitālajā bibliotēkā iekļautos jau esošie digitālie avoti — literārie darbi, uz kuriem neattiecas autortiesības. Literāros darbus papildinātu tehniski, juridiski, publicistikas un arī audiovizuālie dokumenti.

Tik universālas un vienlaikus samērā vienkāršas sistēmas izveidošana digitālo tehnoloģiju speciālistiem būs interesants uzdevums. Esmu pārliecināta, ka Eiropas digitālā bibliotēka virtuālajā kibertelpā novērsīs nebeidzamās savstarpējās atsauces un sarežģīto meklēšanu un, metaforiski runājot, kļūs par milzīgu mājas bibliotēku.

Protams, pastāv arī riska faktori. Vai digitālās bibliotēkas padarīs mūs vēl atkarīgākus no datoriem un apdraudēs iespiesto grāmatu pastāvēšanu? Tā var notikt, lai gan, manuprāt, tas ir maz ticams. Tradicionālā grāmata ir mūsu kultūras neatņemama sastāvdaļa, gluži tāpat kā teātris vai māksla. Tā sniedz to, ko digitālās bibliotēkas nekad nespēs — tiešu kontaktu ar lasītāju.

Thomas Wise, IND/DEM grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs! Britu bibliotēkas (*British Library*) pirmsākumi rodami jau 1753. gadā. Tajā ir dokumenti pat no 300. gada pirms mūsu ēras. Tādi slaveni ļaudis kā Kārlis Markss, Oskars Vailds, Mahatma Gandijs, Radjards Kiplings, Džordžs Orvels, Džordžs Bernards Šovs un pat Vladimirs Leņins ir tikai dažas no personībām, kas veikušas savus pētījumus Britu muzeja (*British Museum*) un Britu bibliotēkas lasītavās. Neesmu drošs, ka tādu pašu iedvesmu viņi būtu guvuši, „sērfojot” internetā. Pēc manām domām, mūsu lieliskā kolekcija ar tās nepārspējamajiem publikāciju krājumiem no visas Britu impērijas un vēl tālāk — no visām pasaules malām — tiks tikpat augstu vērtēta vēl ilgi pēc tam, kad ES būs aizgājusi pa to pašu ceļu kā citi eiropasvalsts projektu, sākot no Kārļa Lielā un beidzot ar divu pagājušo gadsimtu šausmīgajiem politiskajiem murgiem. Lai jums, *Descamps* kundze, veicas ar jūsu digitālo bibliotēku, taču šajā jomā, tāpat kā daudzās citās, es labāk censtos aizsargāt, saglabāt un attīstīt to mantojumu, ar ko lepojos, nevis no neveiksmi cietušām drupām radītu jaunus aksesuārus.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). – Priekšsēdētāja kungs, cienītie kolēģi! Vispirms es gribētu uzsvērt, ka atzinīgi vērtēju Komisijas un *M. H. Descamps* ziņojumu par digitālo bibliotēku un uzskatu to par savlaicīgu un nozīmīgu ieguldījumu digitālās informācijas saglabāšanā nākamajām paaudzēm.

Ir tiesa, ka internets ir kļuvis par vienu no galvenajiem zināšanu un mācību avotiem. No digitālajām bibliotēkām neapšaubāmi ieguvēji būs daudzi pētnieki, studenti, skolotāji un arī īpaša ļaužu grupa — cilvēki ar fiziskiem traucējumiem. Vienlīdzīgu iespēju gadā šī iniciatīva ir lieliski piemērota.

Es tikai vēlētos vērst jūsu uzmanību uz kādu aspektu, kas ir rūpīgi jāizvērtē pirms lēmumu pieņemšanas.

Valsts un privātā sektora sadarbība un privātais finansiālais atbalsts Eiropas kultūras mantojuma digitalizācijai pašreizējā attīstības stadijā ir svarīgs sistēmas elements. Mums jābūt drošiem, ka jaunie noteikumi šajā jomā neapdraud pašreizējās sistēmas priekšrocības, it īpaši attiecībā uz zinātnisko informāciju. Piemēram, mums ir jānodrošina salīdzinošās izvērtēšanas mehānisma saglabāšana. Salīdzinošā izvērtēšana ir tāds process, kurā neatkarīgi eksperti attiecīgajā zinātniskajā jomā — jeb līdzīga statusa personas — kritiski izvērtē konkrētu zinātnisko darbu, kurā atspoguļoti pētījuma rezultāti.

Salīdzinošās izvērtēšanas sistēma zinātniskajās aprindās ir ārkārtīgi svarīga, un šis nozīmīgais kontroles mehānisms var ietekmēt zinātnisko karjeru. Mums ir jāizvairās arī no tāda scenārija, kad brīva piekļuve apdraud pašreizējo zinātnisko pētījumu popularizēšanu ar abonējamo žurnālu palīdzību. Viens no izvērtējamajiem jautājumiem ir arī kaitējums mazo izdevniecību žurnālu rentabilitātei.

Īsāk sakot, pašreizējo sistēmu daudzas iesaistītās puses uzskata par viegli pieejamu, efektīvu, rentablu un arī ļoti kvalitatīvu. Mums ir jābūt drošiem, ka ieguvumi, it īpaši pētniekiem, būs ar plusa zīmi, un ir jāizvairās no jebkādam neparedzētām negatīvām sekām attiecībā tieši uz tiem cilvēkiem, kuriem mēs ceram palīdzēt.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Ideja par Eiropas digitālās bibliotēkas radīšanu, izveidojot interneta vietni, kurā glabātie resursi būtu bez maksas pieejami jebkuram lietotājam, neapšaubāmi ir vērienīga iecere. Bibliotēkai būtu daudzvalodu saskarne, kas atvieglotu tiešu piekļuvi vēlamajam materiālam. Ikvienam iedzīvotājam varētu piekļūt pat vismazāk pazīstamajiem pasaules kultūras darbiem savā dzimtajā valodā.

Jāpiemin arī vēl kāds svarīgs jautājums, kas izvirzīts šajā iniciatīvā, proti, piekļuve internetam un izdevība apgūt pasaules kultūras mantojumu, kas būtu pieejama lauku un salu reģionu iedzīvotājiem un tiem, kuriem ir mobilitātes grūtības.

Vēl kāda nopietna problēma ir saistīta ar piekļuvi visu veidu kultūras materiālam, arī tam, ko aizsargā autortiesības un blakustiesības. Es ticu, ka šo jautājumu būs iespējams savlaicīgi atrisināt, veicot ieguldījumus tehnoloģijās.

M. H. Descamps ir sagatavojusi labi izsvērtu ziņojumu. Uzskatu, ka tas ir pelnījis mūsu atbalstu.

Zdzisław Kazimierz Chmielewski (PPE-DE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze! Es gribētu pievienoties iepriekšējiem runātājiem, kas izteica atzīnību referentei par labi sagatavoto ziņojumu. Tajā ir skaidri pausta Eiropas Parlamenta nostāja — atbalsts Eiropas digitālās bibliotēkas izveidošanai. Ar gandarījumu varu atgādināt Parlamentam, ka Polija piedalījās šīs idejas popularizēšanā. Manas valsts pārstāvis bija viens no sešiem valstu un valdību vadītājiem, kas to iedibināja.

Ziņojumā ir sniegti pārliecinoši argumenti šī projekta pakāpeniskai īstenošanai. Ir ierosināts secīgi iekļaut dažādas kultūras mantojuma kategorijas, arī tādus dokumentus, ko aizsargā autortiesības un blakustiesības, jebkurā gadījumā ievērojot tiesiskos ierobežojumus attiecībā uz intelektuālā īpašuma jomu. Būtu vērts apsvērt šajā ierosinājumā pausto ideju, ka projektā varētu iekļaut ne tikai bibliotēkas, bet arī citas kultūras iestādes, kas nodarbojas ar kultūras popularizēšanu. Ir tikai taisnīgi un pienācīgi, ka šajā sistēmā nozīmīga funkcija būs muzejiem un arhīviem, jo gadsimtiem ilgi tiem ir bijušas ciešas saiknes ar bibliotēkām.

Īpaši lielas cerības es saistu ar ieceri Eiropas digitālās bibliotēkas koordinācijas sistēmā iekļaut ne tikai zinātniskus pētījumus digitalizācijas jomā, bet arī sevišķi svarīgo jautājumu par digitālo resursu aizsardzību. Es uzskatu, ka tādējādi būs iespējams izstrādāt kopējas vienotas prasības attiecībā uz bibliotēkās un arhīvos uzkrāto digitālo materiālu pienācīgu uzglabāšanu, kā arī tādu digitālu materiālu uzglabāšanu, kas ir arhivēti, taču glabājas nevis arhīvos, bet gan muzejos un bibliotēkās. Ir labi zināms, ka šīm iestādēm gadsimtiem ilgi ir bijušas problēmas ar pienācīgu aizsardzību attiecībā uz arhīvu materiālu, kas saņemts no dažādiem avotiem. Beidzot mums ir iespēja labot šo situāciju.

Viviane Reding, *Komisijas locekle.* – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos sirsnīgi pateikties M. H. Descamps un citiem Kultūras un izglītības komisijas locekļiem par šī ziņojuma izstrādāšanu, jo tas patiesi ir ļoti svarīgs.

Eiropas patiesā bagātība nav meklējama eiro valūtā vai mūsu ekonomiskajā attīstībā; tā ir mūsu mantojumā — tajā mantojumā, kas ir radīts un vairots gadsimtu gaitā; tieši tur slēpjas īstais un dziļais Eiropas bagātību avots.

Fakts, ka šis mantojums glabājas nepieejamos arhīvos un seifos — vietās, kur cilvēki, Eiropas pilsoņi, nevar ieiet, kur nevar to aptaustīt, to izprast vai gūt no tā prieku, — zināmā mērā var teikt, ka tas ir skandāls. Patiesais digitālās bibliotēkas mērķis ir nojaukt šos šķēršļus.

Domāju, ka šis ir viens no lielākajiem Eiropas panākumiem, un gribu apliecināt cieņu nacionālajām bibliotēkām — mūsu nacionālajām bibliotēkām, kas deva ierosmi izstrādāt šo iniciatīvu, kura Eiropas kultūrām ir tik vērtīga un nozīmīga. Šo bibliotēku vadītāji bija īsti pionieri. Viņi saprata, ka šeit ir runa par simbiozi — simbiozi starp kultūru, kas rodama krājumu bagātībās, un tehnoloģiju, kas ir instruments, ar kura palīdzību nodrošināt piekļuvi šai kultūrai, un viņu apņemšanās veikt šo celmlaužu darbu nozīmē, ka 2008. gadā mūsu rīcībā būs vienots daudzvalodu piekļuves punkts.

Un — jā, jā, jā! — es atbildu tiem, kuri uzdeva šādu jautājumu, — tādējādi mēs varēsim piekļūt pat Luksemburgas literatūrai. Es ar to lepojos, jo luksemburgiešu valoda ir mana dzimtā valoda un tāpēc tā man ir svarīgākā valoda pasaulē, jo ikviena dzimtā valoda ir svarīga. Tieši tāpēc ir tik būtiski, lai mums būtu iespējams piekļūt mākslas un literatūras darbiem, kas radīti visās šajās valodās, kā arī šo darbu īpašajam izteiksmes veidam.

Piemēram, runājot par Luksemburgas kultūru — protams, Luksemburgas ļaudīm tā ir pieejama, bet vai jūs Parlamentā zināt, ka pastāv tāda lieta kā Luksemburgas kultūra? Nē! Tomēr, kad mums būs digitālā bibliotēka, vienotais piekļuves punkts ļaus jums saprast, ka tāda tiešām pastāv.

Ir vienreizēji, ka mēs varam piekļūt šīm kultūrām, ka mēs varam dalīties šajā bagātībā, kas ir mums apkārt, un it īpaši es gribu uzsvērt, ka mēs varēsim padarīt to pieejamu arī ārpus Eiropas, jo kultūra neapstājas pie mūsu robežām. Kultūra nozīmē dalīšanos ar citiem, un tieši šāda atvērtība ir pamatā mūsu vēlmei izveidot šo bibliotēku, tādēļ savietojamība būs ļoti svarīgs aspekts un attieksies ne tikai uz grāmatām, bet arī uz filmām,

mūziku, muzeju kolekcijām un citām kultūras formām. Tāpēc var teikt, ka mēs esam liecinieki nepieredzētam kultūras atvēršanās procesam, kas vienlaikus skars gan daudzas valodas, gan daudzas kultūras, un tieši šis daudzvalodu un daudz kultūru aspekts patiesi parādīs Eiropas dziļāko būtību — vienotību daudzveidībā.

Neapšaubāmi, būs jārisina arī problēmas, un godājamie deputāti to pauda gana skaidri. Viena no šīm problēmām ir finansējums. Tādēļ es gribētu aicināt dalībvalstis rūpēties, lai diskusijām sekotu arī efektīva rīcība. Daži to jau dara, un par to es viņiem gribētu pateikties.

2008. gadā mēs iepazīstināsim ar analīzi, kurā būs apkopots gan paveiktais, gan arī vēl nepaveiktais. Domāju, ka tam būs ļoti liela nozīme tālākajā projekta virzībā. Protams, mēs arī ieteiksim attīstīt valsts un privāto partnerību, jo tai būs būtiska nozīme digitalizācijā, kas ir ļoti dārgs pasākums. Es domāju arī par saglabāšanas nodrošināšanu trauslam materiālam, kas neapstrādāts var iet bojā. Cik daudziem filmu rullīšiem var ļaut sabirst pīšļos? Ja mēs vēlamies saglabāt šo kopīgo kultūras mantojumu, to vienkārši ir nepieciešams digitalizēt, kamēr nav par vēlu.

Dabiski, es domāju arī par citām risināmām problēmām, piemēram, tām, kas saistītas ar autortiesībām — un tās ir īstas galvassāpes — vai ar zinātnisko informāciju. Augsta līmeņa darba grupa patlaban strādā pie šo jautājumu risināšanas.

Priekšsēdētāja kungs, mūsu priekšā ir vienreizējs projekts, kas parāda īsto Eiropas pievienoto vērtību, un es ticu, ka pats svarīgākais ir vienot Eiropas iedzīvotājus ap daudzo tautu kultūru, ap daudzo tautu vēsturi, jo tajās izpaužas skaistais, tajās izpaužas radošais gars. Tas patiesi ir labākais, kas mums pieder. Saglabāsim to un strādāsim visi kopā, lai varētu tajā dalīties.

Priekšsēdētājs. – Liels paldies visiem runātājiem un it īpaši komisārei V. Reding par viņas šarmu un inteligenci. Es vēlētos viņai pateikties viņas dzimtajā luksemburgiešu valodā, jo šodien ir Mazāk zināmo valodu diena. *Merci!*

(Smieklī)

17. Eiropas izglītības un apmācības sistēmu efektivitāte un vienlīdzīgums (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais jautājums ir *Tomáš Zatloukal* ziņojums Kultūras un izglītības komitejas vārdā par Eiropas izglītības un apmācības sistēmu efektivitāti un vienlīdzīgumu (2007/2113(INI)) (A6-0326/2007).

Tomáš Zatloukal, referents. – (CS) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi! Eiropas Savienība saskaras ar vairākiem savstarpēji saistītiem sociālekonomiskiem pārbaudījumiem: ļoti konkurētspējīgu valstu parādīšanos, sabiedrības novecošanos, migrāciju, straujām pārmaiņām darba tirgus struktūrā un strauju informācijas un komunikācijas tehnoloģiju uzplaukumu. Ikviens no šiem faktoriem ietekmē piekļuvi kvalitatīvai izglītībai. Cilvēkus ar zemu kvalifikāciju aizvien vairāk apdraud bezdarbs un sociālā atstumtība.

Taisnīgās sistēmās tiek garantēts, ka izglītība un apmācība nav atkarīga no sociālekonomiskās izcelsmes un citiem faktoriem, kas cilvēkus nostāda nelabvēlīgā situācijā.

Problēma ir visu sociālo grupu skolēnu, studentu un pieaugušo iesaistīšanās; šajā jomā pašreizējā situācija ir īpaši neapmierinoša.

Ziņojumā, ko es iesniedzu šai Parlamentā, ir pausts aicinājums dalībvalstīm veikt pozitīvus pasākumus, lai klasēs un izglītības iestādēs jau sākot no pirmsskolas līmeņa nodrošinātu sociālo daudzveidību un īstenotu kvalitatīvas izglītības programmas. Iedzimtas vai agrīnā vecumā iegūtas prasmes veido pamatu mācībām turpmākajā dzīvē. Šajā periodā ir visaugstākā ieguldīto līdzekļu atdeve, jo šo ieguldījumu augļi dod labumu visas dzīves laikā. Es vēlētos uzsvērt, ka skolēnu priekšlaicīgai klasificēšanai pamatizglītības līmenī ir kaitīgas sekas. Tāpēc es uzskatu, ka ir svarīgi pielāgot mācību programmu, lai vienā un tajā pašā skolā tā būtu piemērota dažādām bērnu grupām un viņu spējām.

No otras puses, diferencēšana un elastīgas mācību iespēju sistēmas izveide ļoti efektīva ir vidusskolas līmenī. Kas attiecas uz profesionālo apmācību, es ieteiktu uzlabot piekļuvi augstskolas līmeņa izglītībai un pilnveidot mūžizglītības iespējas.

Uz zināšanām pamatotas ekonomikas veiksmīgā izveidē trešā līmeņa izglītībai ir būtiska nozīme. Būtu nepieciešams tai atvēlēt vairāk līdzekļu nekā patlaban. Ziņojumā ir norādīts, ka bezmaksas augstākā izglītība ne vienmēr garantē vienlīdzīgumu, un mēs aicinām analizēt iespējamās finansālās stimulus un atbalsta iespējas, ar kurām varētu ievērojami samazināt nevienlīdzību attiecībā uz piekļuvi augstākajai izglītībai.

Izglītība ietekmē ekonomiku, palielinot cilvēkkapitālu un novatorisko spēju, kā arī veicinot tehnoloģiju izplatību. Ar katru nākamo gadu vidējā skolu apmeklētība veicina straujāku tehnoloģiju attīstību, tādējādi selektīvi palielinot produktivitāti ES valstīs vidēji par 6,2 % un ilgtermiņā — vēl par 3,1 %. Izglītības un apmācību efektivitātes palielināšana gadā dod līdz 8 % lielu ieguldīto līdzekļu atdevi — gan pašam cilvēkam, gan sabiedrībai kopumā. Papildu ieguvums ir bezdarba mazināšanās; pašreiz ES vidējais bezdarba rādītājs ir 12,6 % to cilvēku vidū, kuri ir pabeiguši pamatizglītību vai vidējo izglītību, savukārt augstāko izglītību ieguvušo vidū šis rādītājs ir 5 %. Turklāt nesēns veikts Komisijas pētījums liecina, ka 75 miljoni ES pilsoņu — t.i., 32 % darbaspēka — ir saņēmuši nepietiekamu izglītību. Šai ļaužu grupai, kas pamatā nāk no sociāli nelabvēlīgiem sabiedrības slāņiem, 2010. gadā būs pieejami tikai 15 % jaunu darba vietu.

Izglītības un apmācību politika noteikti pozitīvi ietekmētu sociālos un ekonomiskos rādītājus, ilgspējīgu attīstību un sociālo kohēziju, turpretī efektivitātes trūkumam un nevienlīdzībai būs ļoti dārgas sekas: zaudēti nodokļu ieņēmumi, bezdarbs, lielāka vajadzība pēc veselības aprūpes un valsts līdzekļu atbalsta, kā arī tās izmaksas, kas saistītas ar augstāku antisociālas uzvedības līmeni.

Izglītība un apmācība ir galvenie faktori, kas var veicināt Eiropas ilgtermiņa ekonomisko izaugsmi, konkurētspēju un sociālo kohēziju.

Nobeigumā es vēlētos pateikties visiem kolēģiem, kuri man palīdzēja šī ziņojuma sagatavošanā.

SĒDI VADA: Diana WALLIS

Priekšsēdētāja vietniece

Ján Figeš, *Komisijas loceklis*. – Priekšsēdētāja kundze! Es patiesi atzinīgi vērtēju šo Parlamenta iniciatīvu — īstenot praksē vēstījumu, kas bija pausts mūsu paziņojumā, kuru šai jomā pieņemām pagājušajā gadā.

Ar lielu interesi es izlasīju jūsu ziņojumu un klausījos *Tomjš Zatloukal* teiktajā, un no visas sirds vēlos izteikt viņam atzinību, jo patiešām uzskatu, ka esam partneri šai jautājumā, šais debatēs un centienos uzlabot situāciju.

Mēs nupat dzirdējām ne tikai to, ar kādiem sociālekonomiskiem pārbaudījumiem mēs saskaramies gan katrs atsevišķi, gan visi kopā, bet arī to, kāda nozīme izglītības un apmācības politikā ir ieguldījumiem — labākiem ieguldījumiem, lielākiem ieguldījumiem. Manuprāt, izglītības un apmācības politikai ir pati lielākā nozīme mūsu centienos radīt pārticīgāku un saliedētāku Eiropas sabiedrību.

Visās Eiropas izglītības sistēmās ir vērojamas nevienlīdzības pazīmes, kas atspoguļo sociālekonomisko nevienlīdzību. Izglītības un apmācības paradoksālā loma attiecībā uz šīm nevienlīdzības izpausmēm ir tāda, ka ļoti bieži tās veicina šo nevienlīdzību reproducēšanos. Taču dažkārt tās ir vienīgais veids, kā šo nevienlīdzību novērst.

Visā Eiropā izglītības un apmācības sistēmu modernizācijas procesu galvenokārt virza nepieciešamība pēc lielākas efektivitātes un rentabilitātes. Pēc manām domām, tāda neapšaubāmi ir ļoti vajadzīga, taču bieži tiek kļūdaini pieņemts, ka efektivitāte un vienlīdzīgums ir nesavienojami jēdzieni.

Mēs esam apņēmušies palīdzēt dalībvalstīm uzlabot to izglītības un apmācības sistēmas, un šajā saistībā Komisijas paziņojumā norādījām, ka efektivitāte un vienlīdzīgums nav jāpanāk viens uz otra rēķina, uz kvalitātes rēķina. Patiesībā efektivitāte un vienlīdzīgums ir savstarpēji veicinoši faktori. Manuprāt, šī ir svarīgākā atziņa, ko vēlamies paust.

Jūsu ziņojumā ir stingri uzsvērts, ka Eiropas izglītības un apmācības sistēmām jābūt gan efektīvām, gan taisnīgām, jo tikai tā mēs spēsim panākt ne tikai ekonomisko izaugsmi, bet arī sociālo kohēziju.

Man ir īpašs gandarījums par to, ka jūs esat uzsvēruši vajadzību izstrādāt efektīvu un taisnīgu politiku attiecībā uz visu mūžizglītību, kā arī nepieciešamību veikt ieguldījumus pašā izglītības sākumā, jo dati liecina, ka ieguldījumi kvalitatīvā agrīnās bērnības un pirmsskolas izglītībā un aprūpē ir efektīvākais veids, kā pārtraukt nelabvēlīgo apstākļu veidoto noslēgto loku.

Ar gandarījumu esmu ievērojis arī to, ka jūsu darbs vēlreiz apstiprina mūsu nostāju, ka agrīnai skolēnu diferencēšanai ir negatīva ietekme uz efektivitāti un vienlīdzīgumu. Protams, jūs arī esat pievērsuši nopietnu uzmanību vajadzībai izstrādāt vērtējuma kultūru, lai ilgtermiņā radītu un attīstītu efektīvu pieeju, kuras pamatā ir pārlicinoši pierādījumi.

Jūsu iniciatīva mūs tuvinās tādai mūžizglītības stratēģijas attīstībai, kas stimulē līdztiesību, iesaistīšanos, integrāciju un sociālo kohēziju. Mēs to noteikti ņemsim vērā, gatavojot mūsu nākamās iniciatīvas izglītības un apmācības jomā, it īpaši priekšlikumu 2008. gada Kopējam ziņojumam par mūsu darba programmas īstenošanu un apsvērumiem saistībā ar nākotni, kā arī Zaļo grāmatu par saikni starp izglītību un migrāciju, un nevienlīdzība šeit būs galvenais jautājums. Ar šo paziņojumu mēs ceram nākt klajā nākamajā pavasarī.

Christa Prets, *Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinuma sastādītāja.* – (DE) Priekšsēdētāja kundze! Jautājums ir šāds. Kāpēc mēs runājam par vienlīdzību vai nevienlīdzību, ja augstu izglītības līmeni sasniedz vairāk sieviešu nekā vīriešu? Tas nozīmē, ka mums ir vienādas izglītības iespējas un mēs tās arī izmantojam, taču vēlāk iespēju līdztiesība vairs nav garantēta. Gan apmācībā, gan iegūto zināšanu izmantošanā sievietes joprojām tiek diskriminētas, un tas nozīmē, ka izglītības un apmācības sistēmās joprojām trūkst līdztiesības.

Tieši tāpēc ir ļoti svarīgi pievērst uzmanību tām sievietēm, kuras ir kļuvušas par mātēm un vienlaikus mācās, piemēram, ir jāpieprasa īpaši elastīga studiju plāna ieviešana šajā jomā; tāpat ir jāveicina un jāatbalsta jaunu sieviešu piekļuve izglītībai, sevišķi attiecībā uz sievietēm no attāliem reģioniem, kā arī tādām neaizsargātām grupām kā migrantēm un etnisko minoritāšu sievietēm, jo tieši šeit ir vērojami lielākie trūkumi un nevienlīdzība. Tam jā sākas jau pirmsskolas un skolas vecumā, un jāturpinās līdz pat profesionālajai apmācībai.

Ja drīkst, es turpināšu pēc īsa pārtraukuma.

Pál Schmitt, *PPE-DE grupas vārdā.* – (HU) Paldies, priekšsēdētāja kundze! Es runāšu ungāriski. Komisāra kungs, pagājušajā nedēļā, pārstāvot Kultūras un izglītības komiteju, es Lisabonā piedalījos konferencē, kuras nosaukums bija „Jaunās balsis — Ceļā uz daudzveidīgu izglītību”, ko organizēja Portugāles prezidentūra.

Bija dziļš pārdzīvojums klausīties, kā par savu skolas pieredzi stāsta jaunieši, kuriem nākas sadzīvot ar dažādiem fiziskiem traucējumiem un mācīšanās grūtībām. Viņu stāstos bija kāds kopīgs elements. Viņi visi bija pārliecināti — ja spētu piedalīties skolas pasākumos kopā ar saviem darbaspējīgajiem vienaudžiem, viņus nevērtētu pēc viņu trūkumiem, bet gan pēc viņu spējām un personības.

Bērnu invalīdu integrācijai vispārējā izglītībā, līdzās darbaspējīgajiem vienaudžiem, ir būtiska nozīme arī tādēļ, lai sabiedrība spētu viņus vieglāk pieņemt un neatstumt arī pieaugušo vecumā. Ja bērni kopš agras bērnības ir pieraduši būt kopā ar vienaudžiem, kuriem ir tāda vai citāda veida invaliditāte, un ir iemācījušies viņus cienīt kā līdzvērtīgus un varbūt viņiem palīdzēt, tad ir ļoti ticams, ka arī vēlāk, būdami pieauguši, viņi izrādīs lielāku sapratni un iejūtību pret cilvēkiem ar invaliditāti.

Pašreiz apspriežamajā ziņojumā daudz uzmanības ir pievērstas integrācijas jautājumiem sociālo atšķirību aspektā. Esmu pārliecināts, ka, analogiski iepriekš minētajam piemēram, arī bērniem no sociāli nelabvēlīgas vides ir svarīgi, lai dažādos izglītības posmos viņi varētu piedalīties un iesaistīties kopā ar citiem bērniem.

Lai to panāktu, ir jāsakārto divas lietas. Viena no tām ir tehnoloģiskais progress un šķēršļu likvidēšana. No šāda viedokļa Centrālās un Austrumeiropas dalībvalstis ievērojami atpaliek; skolas, to vide, transports, pat slimnīcas un citas iestādes — piemēram, sabiedriskas iestādes —, tas viss nav sasniedzams ratiņkrēslu lietotājiem. Otra lieta, kas prasīs ilgāku laiku, ir nepieciešamība lēmumu pieņēmējiem mainīt attieksmi un atzīt, ka iekļaujoša izglītība ir pirmais būtiskais solis procesā, kas ved uz sociālo pieņemšanu un integrāciju.

Nobeigumā ļaujiet man teikt, ka arī sports ir svarīgs izglītības un sociālā līdzsvara panākšanas līdzeklis, jo sportā pazūd sociālās un sabiedriskās atšķirības; no svara ir tikai talants, apņēmība un uzcītība. Sports un skolas fiziskā izglītība dod ievērojamu ieguldījumu tādu svarīgu sociālu vērtību stiprināšanā kā solidaritāte un savstarpēja cieņa.

Tāpēc es uzskatu, ka Parlamenta debatēs par izglītības un apmācības kvalitāti, efektivitāti un vienlīdzīgumu ir svarīgi atcerēties arī fiziskās izglītības nozīmi, kvalitāti, efektivitāti un vienlīdzīgumu. Mums ir jāpanāk arī tas, lai šajā ziņā būtiska loma būtu iekļaujošajai izglītībai. Izsaku atzinību referentam un pateicos par uzmanību.

Christa Prets, *PSE grupas vārdā.* – (DE) Priekšsēdētāja kundze! Tiesības uz visiem pieejamu izglītību, tātad tiesības uz piekļuvi izglītībai, ir iekļautas Pamattiesību hartā, tomēr tās joprojām ir nepilnīgas un praksē vēl līdz šim nav pilnībā realizētas.

Ievērojamās atšķirības starp dažādu ES izglītības sistēmu rezultātiem atspoguļojas ekonomiskās un sociālās attīstības atšķirībās. Izglītības sistēmām jābūt efektīvām, taisnīgām un, pats galvenais, brīvi pieejamām. Efektivitāte jāveicina un jāuzsver jau sākot no pirmsskolas līmeņa, pēc tam skolās un arī profesionālās apmācības sistēmā.

Ir ārkārtīgi svarīgi, lai augstākajā izglītībā par normu kļūtu zināms elastīgums, kas ļautu ātri reaģēt uz ekonomiskajām un sociālajām pārmaiņām, jo tikai tādā veidā iespējams radīt konkurences priekšrocības. Ļoti vajadzīga ir daudzdimensionāla pieeja, kvalitāte un sadarbība ar privāto sektoru, kā arī pētniecības un attīstības veicināšana. Tomēr mums nav jāizglīto cilvēki tikai tādēļ, lai apmierinātu ekonomikas vajadzību pēc augsti kvalificētiem darbiniekiem. Izglītība bagātina pašu cilvēku un ir galvenais priekšnoteikums, lai mēs varētu dzīvot sociālā saliedētībā. Tā veicina personības attīstību un pašapziņu, un šie aspekti ir vismaz tikpat svarīgi kā specialitātes, profesionālo un uzņēmējdarbības iemaņu apguve.

Mums ir jāstrādā pie tā, lai pasniedzēji un visi viņu audzēkņi saņemtu augstas kvalitātes izglītību un, pats galvenais, — lai viņiem būtu pieejamas pilnveidošanās un elastīgas attīstības iespējas, jo šajā jomā mēs gadu desmitiem ilgi esam mīņājušies uz vietas. Tas nedrīkst turpināties!

Būtu vienkāršoti uzskatīt, ka izglītības politikai jābūt tikai pašu dalībvalstu ziņā. Tas tikai daļēji ir pareizi. Eiropas izglītības nozarei ir kopīgs uzdevums, proti, Lisabonas stratēģijas mērķi, tādēļ efektivitātes un vienlīdzīguma panākšanai vajadzīga arī kopīga pieeja.

Jolanta Dičkutė, ALDE grupas vārdā. – (LT) Dāmas un kungi! Mācīšanās ir neatņemama Eiropas sociālās dimensijas daļa, jo tajā ir skaidri redzama solidaritātes, vienlīdzīgu iespēju un sociālās integrācijas nozīme. Ikvienam pilsonim ir jāiegūst vajadzīgās zināšanas un prasmes un nepārtraukti tās jāpilnveido. Turklāt ir noteikti jāņem vērā to cilvēku īpašās vajadzības, kuri atrodas uz sociālās atstumtības sliekšņa.

Eiropas Savienība tiešā veidā neregulē valstu izglītības sistēmu attīstību, taču tai ir būtiska nozīme šajā attīstībā — pirmkārt saistībā ar Eiropas Savienības kopīgajiem mērķiem; otrkārt, pārtraugot Eiropas Savienības pieņemtās pamatnostādnes un dalībvalstu izstrādātos izglītības sistēmas attīstības ziņojumus; un treškārt — saistībā ar Eiropas Savienības finansētajām izglītības un apmācības programmām.

Es atzinīgi vērtēju Eiropas Komisijas ieteikumu par struktūrfondu prioritāti noteikt ieguldījumus cilvēkresursos. Eiropas Savienībai jārada būtiski priekšnosacījumi katrai dalībvalstij, kas cenšas izveidot un attīstīt efektīvu Eiropas izglītības un apmācības sistēmu, lai spētu risināt problēmas, kas saistītas ar šo jomu. Piemēram, Lietuvā viena no lielākajām pašreizējām problēmām ir vardarbība skolās. Tās apkarošanas nolūkā valsts līmenī jau ir sāka vairāku attiecīgu programmu īstenošana. Turklāt mēs meklējam jebkādas metodes, ar kuru palīdzību uzlabot augstākās izglītības kvalitāti un kuras ļautu mums nodrošināt mūsu valsts universitātēm tādu pašu izglītības līmeni, kādu sniedz labākās Rietumeiropas universitātes.

Lietuvas izglītības sistēma saskaras arī ar citām problēmām. Viena no tām ir zemās skolotāju algas visos mācību priekšmetos, un tā rezultātā neizbēgami rodas skolotāju trūkums. Mums nav pietiekami līdzekļu, lai izremontētu sporta zāles un laukumus, taču es uzskatu, ka sporta infrastruktūras uzlabošana ir svarīga ne tikai tāpēc, lai stimulētu skolēnu nodarbošanos ar sportu, bet arī tāpēc, lai mazinātu viņu interesi par narkotikām, alkoholu vai cigaretēm. Vēl kāda īpaši aktuāla problēma ir jaunās emigrantu paaudzes atgriešanās mājās. Viņu kompensējošajai apmācībai ir vajadzīgi papildu līdzekļi un papildu skolotāji, kā arī īpašas programmas.

Es pieminēju tikai nedaudzas problēmas, kas neapšaubāmi attiecas arī uz citām Eiropas Savienības jaunajām dalībvalstīm. Es pilnībā piekritu kolēģei, kura teica, ka pašreizējā situācija ir neapmierinoša. Šobrīd Eiropas Savienības uzdevums ir reālistiski izvērtēt un aktīvi atbalstīt dažādas izglītības sistēmas, kas atbilst kopīgajiem ES mērķiem un standartiem.

Zdzisław Zbigniew Podkański, UEN grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Kādā populārā poļu parunā ir teikts, ka bērnībā neapgūtais liks izjust sekas visa mūža garumā. Šī gudrība mums atgādina, ka bērnu mācīšana ir vislabākais no visiem ieguldījumu veidiem. Tāpēc referents pilnīgi pamatoti iesaka vairāk resursu tērēt pirmsskolas izglītībai, jo tieši šajā posmā sākas sociālā integrācija. Tā veicina personības attīstību un sagatavo cilvēku viņa dzīves uzdevumu piepildīšanai. Integrācijas stiprināšana ir vajadzīga arī vēlāk. Tāpēc referentam ir taisnība arī, identificējot cilvēku klasifikācijas problēmu un iesakot plūsmu ieviešanu tikai vidējās izglītības posmā, kā arī skolas izglītības perioda pagarināšanu.

Atzinīgi ir vērtējams arī tas, ka rezolūcijas projektā ir skaidri identificēta vajadzība profesionālās izglītības un apmācības politikai saistīt ar nodarbinātības, ekonomisko un sociālās integrācijas politiku, uzlabojot augstākās izglītības konkurētspēju un nodrošinot ikvienam piekļuvi izglītībai ar līdzvērtīgiem nosacījumiem.

Galvenais iemesls, kas liek nekavējoties veikt šos izglītības pilnveidošanas pasākumus, ir fakts, ka 75 miljoni Eiropas Savienības pilsoņu — tātad 32 % darbaspēka — nav guvuši pienācīgu izglītību. Tas nopietni ietekmē viņu darba efektivitāti, mūsu ekonomikas rādītājus un sociālo situāciju. Ir vajadzīgas pārmaiņas.

Věra Flasarová, GUE/NGL grupas vārdā. – (CS) Dāmas un kungi! Taisnīga un efektīva sistēma ikvienam garantēs piekļuvi izglītībai.

Referents konstatē, ka mums ir jāuzlabo pirmsskolas izglītība, jo tas ir laiks, kad veidojas cilvēka paradumi un iemaņas, kas vajadzīgas turpmākā mācību periodā. Viņš aicina dalībvalstis palielināt pirmsskolas izglītības finansējumu. Tomēr paraudzīsimies uz realitāti.

Pēdējos gados gandrīz visās ES valstīs tiek slēgtas pirmsskolas iestādes. Negatīvās demogrāfiskās tendences nav vienīgais iemesls. Tam piekrita arī Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komiteja, un arī Čehijā ir tāda pati situācija. Pirmsskolas iestādes tiek slēgtas, jo to uzturēšana ir dārga. Ciemati un pilsētas šādi cenšas ietaupīt ievērojamu sava budžeta daļu. Uzņēmumos praktiski vairs nepastāv pirmsskolas iestādes. Sāk palielināties rindas uz bērnu vietām šajās iestādēs. Parādās privātas mazbērnu novietnes, kuru darbības standarti ir augsti; tās piedāvā svešvalodu apmācību un citus labumus, taču tos atļauties var vienīgi turīgas ģimenes. Pirmsskolas izglītība Čehijā ir bijusi un joprojām ir augstā līmenī, taču pat šeit jau pastāv zināma nevienlīdzība.

Turklāt es nevaru piekrist ziņojuma 21. punktā minētajam, ka bezmaksas augstākā izglītība ne vienmēr garantē vienlīdzīgumu. Jaunieši ņem studiju kredītus un vēlāk tos atmaksā, un šī situācija smagāk ietekmē nabadzīgākos studentus salīdzinājumā ar turīgākajiem; tas var iespaidot jauniešu psihi, jo dzīves sākumā viņus jau nospiež parādu slogs.

Eiropa pārdzīvo imigrācijas vilni. Iebraucēju vidū ir daudz bērnu un studentu. Šo cilvēku lielais potenciāls nākotnē var būt atbalsts Eiropas Savienības attīstībā. Arī viņi stāv uz iedomātas starta līnijas, un mums viņiem jādod iespējas sekmīgi iesaistīties izglītības sistēmā. Šajā kontekstā grūti ir saprotams Čehijā kopš 2005. gada janvāra spēkā esošais skolu tiesiskais regulējums, kurā noteikts apjoms, kādā izglītību drīkst sniegt ārzemniekiem ar pastāvīgās uzturēšanās atļaujām vai ar ilgtermiņa vai īstermiņa vīzām, bēgļiem, patvēruma meklētājiem vai personām, kuras atrodas pagaidu aizsardzībā. Viena birokrātiska lēmuma dēļ ir novilkta līnija starp bērniem, kam jāapmeklē skola, un bērniem, kas skolu nedrīkst apmeklēt. Viss ir atkarīgs no tā, cik ātri attiecīgajai personai tiek noteikts attiecīgais statuss. Viņu ierašanās jau pati par sevi ir gana dramatiska. Mums ir jādara viss iespējams, lai atvieglotu viņu ierašanos Eiropas Savienībā. Mums nav vajadzīgs, lai jaunieši pievērstos dažādām sociāli nevēlamām darbībām.

Ovidiu Victor Gaņț (PPE-DE). – (RO) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, cienītie kolēģi! Es gribu izteikt atzinību *Tomjā Zatloukal* par ziņojumu, ko uzskatu par ļoti labu, jo tas attiecas uz vienu no vissvarīgākajām un smalkākajām mūsu dzīves jomām — uz izglītību.

Turpinājumā es gribētu pievērsties trim ziņojuma aspektiem; es prasīju palielināt atbalstu universitātes izcilības programmām gan dalībvalstu, gan Eiropas Savienības līmenī, ciktāl tas atbilst ES kompetencei. Tas ir būtiski, ja mēs vēlamies, lai Lisabonas programma būtu veiksmīga un lai būtu iespējams izlīdzināt atšķirības ar citiem globālo procesu dalībniekiem. Eiropā visur ir jūtams augsti kvalificētu speciālistu trūkums, un intelektuālā potenciāla aizplūšanas dēļ tas sevišķi smags ir jaunajās dalībvalstīs.

Tajā pašā laikā esmu pārliecināts, ka izglītības procesa efektivitātes palielināšana ir cieši saistīta ar daudzvalodību. Eiropas Savienības pilsoņu brīvas pārvietošanās kontekstā pielāgošanās tirgus prasībām nozīmē arī svešvalodu zināšanas. Turklāt daudzvalodu izglītība nāktu par labu arī skolēnu un studentu apmaiņai.

Attiecībā uz izglītības un apmācības sistēmu vienlīdzīgumu es uzskatu, ka dalībvalstīm jāatrod vajadzīgie līdzekļi, lai palielinātu piekļuves līmeni izglītībai un apmācībai gan bērnu, gan jauniešu, gan pieaugušo vidū. Ir vajadzīgi subsidēti posteņi, lai atbalstītu sociāli neaizsargātākās grupas, mazinātu analfabētismu, veicinātu sociālo pārveidi un labāk pielāgotos tirgus prasībām, kā arī samazinātu bezdarbu. Tādā veidā trešās valstīs mazinātos vajadzība pēc darbaspēka. Cilvēkresursu ir pietiekami, taču darbaspēks netiek efektīvi apmācīts un plānots.

Maria Badia i Cutchet (PSE). – (ES) Priekšsēdētājas kundze! Pārskatot Lisabonas mērķus, mēs 2005. gadā vēlreiz varējām pārliecināties, cik svarīgi ir, lai ES nākotnes stratēģijas centrā būtu izglītība un apmācība.

Ir acīm redzams, un uz to norāda *Eurostat* dati, ka pastāv trūkumi to vērienīgo augstākās izglītības mērķu sasniegšanā, kurus esam izvirzījuši 2015. gadam: ieguldījumi pētniecībā un attīstībā, universitāšu modernizēšana, nesekmības līmeņa un mācības pametušo skaita samazināšana, pieaugušo plašāka iesaistīšanās mūžizglītībā un vidējo izglītību ieguvušo personu skaita palielināšana.

Šīs kavēšanās dēļ mēs atpaukam no mūsu starptautiskajiem partneriem — ASV, Indijas un Japānas, turklāt dažādās Eiropas valstīs situācija ārkārtīgi atšķiras.

Mūsu dalībvalstu izglītības sistēmu efektīvs un veiksmīgs progress ir svarīgs ne tikai no starptautiskās konkurences un ekonomiskās izaugsmes viedokļa; tas ir arī būtisks mūsu sabiedrības sociālās kohēzijas attīstības elements.

Ieguldījumi pirmsskolas, pamata un vidējā izglītībā ir pamatnosacījums, kas ļautu samazināt sociālās atstumtības risku un nodrošinātu augstāku nodarbinātības līmeni un labāku darba samaksu.

Ir jāpalielina gan valsts, gan privātie ieguldījumi izglītībā, un dalībvalstīm ir nopietni jāņem vērā nepieciešamība rīkoties saskaņā ar Boloņas un Kopenhāgenas procesu.

Augstākajai izglītībai ir arī jāpielāgojas mūsu sabiedrības arvien daudzveidīgākajām sociālajām un ekonomiskajām vajadzībām, neaizmirstot arī faktu, ka izglītība ir pamatā brīvu pilsoņu spējai aktīvi piedalīties sabiedriskajā dzīvē.

Visbeidzot, mums pēc iespējas ātrāk jāpildina un jāuzlabo profesionālās apmācības līmenis, pielāgojot to jaunajiem pārbaudījumiem, ko rada eiropiešu darba dzīves ilguma pagarināšanās, kas savukārt palielina pieaugušo sociālekonomiskās un izglītības prasības, neaizmirstot arī dzimumu diskriminācijas aizlieguma principu attiecībā uz pilnīgi visiem izglītības līmeņiem.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Atsaucoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada ieteikumiem, kuros uzsvēta vajadzība attīstīt mūžizglītību, īpaši attiecībā uz bezdarbniekiem, un nepieciešamība pielāgoties ekonomiskajām pārmaiņām, kas ietekmē darba tirgus funkcionēšanu, es gribētu vērst uzmanību uz izglītības nozīmi mobilitātes palielināšanā darba tirgū, kas savukārt nozīmē iespēju samazināt strukturālo bezdarbu.

Es gribētu uzsvērt Eiropas Kvalifikāciju sistēmas lielo nozīmi darbinieku mobilitātes palielināšanā. Vienlīdzīga piekļuve izglītībai, kam ir tik būtiska nozīme, lai visiem bērniem un jauniešiem nodrošinātu vienādas iespējas dzīvē, ir saistīta ar izglītības finansējumu Eiropas Savienības dalībvalstīs. Šī Lisabonas stratēģijas mērķa sasniegšanu lielā mērā ietekmē atšķirības attiecībā uz izglītībai piešķirtajiem finanšu resursiem, kvalifikācijām un skolotāju algām.

Eiropas Komisijas 2005. gadā pieņemtajā ziņojumā „Panākumi Lisabonas mērķu sasniegšanā izglītības un apmācības jomā” skaidri redzams, ka progress šajā sfērā nav pietiekams, lai 2010. gadā sasniegtu vēlamu iznākumu. Tieši tāpēc tik svarīgi ir panākt izglītības kvalitātes uzlabošanu, tādējādi mazinot sociālo atstumtību un veicinot mūsu ekonomikas konkurētspēju. Es izsaku atzinību T. Zatloukal par viņa lielisko ziņojumu.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Viena no izglītības jomām, kas atsevišķās Eiropas Savienības dalībvalstīs, piemēram, Portugālē, nav pienācīgā līmenī, ir pirmsskolas izglītība. Tādēļ man šķiet būtiski svarīgi uzsvērt aicinājumu dalībvalstīm veikt daudz lielākus ieguldījumus valsts finansētu mazbērnu novietņu sistēmas izveidošanā un nodrošināt, lai šajās iestādēs būtu augsti kvalificēti skolotāji, kas spētu strādāt ar visiem bērniem, jo šis ir viens no efektīvākajiem veidiem, kā attīstīt bērnu intelektu, nostiprināt pamatu tālākai izglītībai, paaugstināt vispārējo prasmju līmeni, būtiski veicināt izglītības sistēmas vienlīdzīgumu un mazināt sociālo nevienlīdzību.

Tikpat svarīgi ir nodrošināt kvalitatīvu pamata un vidējo izglītību, kurai jābūt vispārējai, obligātai un bez maksas, lai sniegtu pamatizglītību un pamata iemaņas, kas savukārt palīdz veidot sociālas un pilsoniskas pamatvērtības, kā arī ieaudzina satiecību un līdztiesību, tādējādi stiprinot sociālo kohēziju un iesaistīšanos. Attiecībā uz augstāko izglītību ir jāsaprot, ka tā ir būtiski svarīgs attīstītas sabiedrības elements, un tādēļ ir jāpanāk sekmju paaugstināšanās un jāsamazina priekšlaicīgas mācību pamešanas rādītāji kā, piemēram, Portugāles gadījumā, kur aptuveni 40 % skolēnu diemžēl tā arī nepabeidz pat vidusskolu.

Budžeta samazinājums izglītībai, augošās augstākās izglītības izmaksas un sarežģītā sociālā situācija, kas skar lielu daudzumu ģimeņu un jauniešu, liedz Portugālei strauji uzlabot augstāko izglītību guvušo iedzīvotāju īpatsvaru, un šo faktoru dēļ valstī ir zemākie rādītāji Eiropas Savienībā. Ņemot vērā pētījumu datus, kas rāda, ka ar katru nākamo vidējās skolu apmeklētības gadu produktivitāte vidējā Eiropas Savienības dalībvalstī selektīvi palielinās par 6,2 %, mēs varam labāk izprast grūtības, ar kādām saskaras valstis, kas saviem pilsoņiem nenodrošina piekļuvi augstas kvalitātes izglītībai.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, dāmas un kungi! Izglītībai vienmēr ir bijusi un arī turpmāk būs būtiska nozīme Eiropas ekonomiskajā attīstībā un jaunu cilvēku personiskajā

izaugsmē. Es pilnībā piekrītu šim un daudziem citiem ziņojumā paustajiem apgalvojumiem, un es vēlētos referentam izteikt pateicību un atzinību.

Var arī teikt, ka izglītības sistēmas ir efektīvas, ja izmantotie resursi dod vislabākos iespējamus rezultātus. Šādus mērķus ir izvirzījušas visas ES dalībvalstis, taču salīdzinošie pētījumi nereti atklāj interesantus faktus saistībā ar rezultātiem. Šī iemesla dēļ ieteikumi un aicinājumi dalībvalstīm no Eiropas perspektīvas viedokļa ir absolūti pamatoti, par spīti tam, ka attiecībā uz izglītības saturu un struktūru mums nav tiešas ietekmes. Šo atšķirīgo rezultātu iemesli ir meklējami izglītības kvalitātes un intensitātes dažādībā, kuras rezultātā veidojas snieguma atšķirības, tādējādi radot jauniešiem arī nevienlīdzīgas iespējas dzīvē.

Manuprāt, ir ļoti svarīgi pēc iespējas drīzāk skaidri norādīt — un darīt to atkārtoti —, ka pašreizējā skolu jaunatnes paaudze pēc mācību beigšanas iesaistīsies starptautiskajā konkurencē uz apmācību vietām. Tādēļ vienlīdzīgu iespēju princips dalībvalstīm ir pārbaudījums, kura pārvarēšana nozīmē panākt, ka jaunieši gūst vislabāko iespējamo izglītību un apgūst pilnvērtīgai dzīvei nepieciešamās intelektuālās prasmes.

Tomēr iespēju vienlīdzība vienmēr ir saistīta arī ar kvalitāti un rezultātiem. Tas savukārt prasa, lai izglītības sistēmas kvalitātei un rezultātiem tiktu veltīts vairāk uzmanības. Šajā kontekstā runa nav vienkārši par vienlīdzīgu izglītību visiem, bet gan par to, lai ikvienam nodrošinātu līdzvērtīgas „starta iespējas”, bet vēlāk sniegtu vislabāko iespējamo izglītību, ņemot vērā katra īpašos talantus un fizisko un intelektuālo spēju atšķirības.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs! Eiropas Savienības plānā ir paredzēts, ka 2010. gadā no mācībām atskaitīto 18 līdz 24 gadus veco jauniešu īpatsvars nepārsniegs 10 %, bet 85 % jauniešu vecumā no 18 gadiem apmeklēs pēcvidusskolas izglītības iestādes.

Vecuma grupā līdz 17 gadiem 9,7 % bērnu Eiropas Savienībā ir no ģimenēm, kurām nav ienākumu. Finansiālu iemeslu dēļ daudzi trūcīgo ģimeņu vai lauku reģionu bērni neapmeklē nekāda veida pēcvidusskolas izglītības iestādes. Pēc manām domām, sociāli orientētā Eiropā visiem skolēniem un studentiem, kuri vēlas mācīties, būtu jābūt iespējai saņemt stipendiju. Arī bērniem invalīdiem ir vajadzīga piekļuve izglītībai.

Dalībvalstīm un Komisijai ir jāpanāk, ka vismaz 90 % bērnu, kas jaunāki par 7 gadiem, tiek reģistrēti mazbērnu novietnēs vai bērnudārzos. Tas jaunajām māmiņām ļautu līdzsvarot ģimenes dzīvi ar viņu profesionālo darbību.

Izglītības efektivitātes veicināšanas nolūkā es arī aicinu nodrošināt skolotāju apmācību un motivēšanu.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Man gribētos uzsvērt vairākus aspektus.

Pirmkārt, es piekrītu referentam, ka ieguldījumi pirmsskolas izglītībā atmaksājas visvairāk, jo tieši šajā posmā ir panākami vislabākie rezultāti. Uzsverot vajadzību pēc vienlīdzīgas piekļuves augstākajai izglītībai un tās konkurētspējas palielināšanai, ir svarīgi arī atbalstīt universitāšu modernizāciju.

Otrkārt, vienlīdzīga piekļuve izglītībai pozitīvi ietekmē daudzus aspektus. Tai ir labvēlīga ietekme uz sociālo attīstību, ekonomisko izaugsmi, inovāciju paplašināšanos, cilvēku potenciāla un jauno tehnoloģiju attīstību, kā arī bezdarba mazināšanos.

Treškārt, atdeve no ieguldījumiem izglītībā ir jūtama tikai pēc ilgāka laika, tomēr ir jāatceras, ka šie ieguldījumi ir būtiski nepieciešami.

Ceturtkārt, es piekrītu nostādnei, ka ļoti svarīgi ir profesionālās apmācības un izglītības politiku saistīt ar nodarbinātības, ekonomikas un sociālās integrācijas politiku.

Piektkārt, mums ir jāinvestē mūsu jauniešos, jo jaunākā paaudze ir Eiropas Savienības nākotne. Ir ļoti svarīgi panākt, lai bērni priekšlaikus nepamestu skolu.

Sestkārt, mēs saskaramies ar demogrāfijas problēmu, proti, Eiropas iedzīvotāju novecošanos. Šī iemesla dēļ ir jāstimulē pieaugušo mūžizglītība.

Un, visbeidzot, — izglītība, izglītība un vēlreiz izglītība.

Proinsias De Rossa (PSE). – Priekšsēdētājas kundze! Man bažas galvenokārt dara Komisijas nekritiskā piekrišana tam, ka dalībvalstis samazina izglītības finansējumu. Īpaši uzkrītoši tas redzams pie mums Īrijā, kur pieaug iedzīvotāju skaits un rezultātā klases ir burtiski pārpildītas. Jau sen esmu iestājies par pirmsskolas

un sākumskolas izglītību kā būtisku katra bērna personības attīstības sastāvdaļu. Ir pierādīts — jo labāka izglītība, jo labākas izredzes dzīvē. Pastāv pat uzskats, ka no tā ir atkarīgs dzīves ilgums un veselība.

Pēc manām domām, Komisijai un dalībvalstīm kvalitātei jāpievērš tikpat daudz uzmanības kā efektivitātei un vienlīdzīgumam. Skolas vides un mācību kvalitāte ir efektivitātes priekšnoteikums. Bērniem ir vajadzīgi labi skolotāji un tāda mācību programma, kas sniedz visaptverošu izglītību, kas māca pieņemt saprātīgus lēmumus, sadzīvot ar dažādību un pārmaiņām, saprasties ar citiem un kas sniedz stabilu ētisko pamatu un vērtības, ko vēlāk izvēlēties par savas dzīves kodolu. Šīs prasmes viņiem būs vajadzīgas, lai pilnveidotos kā personības un kļūtu par pilnvērtīgiem sabiedrības locekļiem.

Taču ir kāda steidzamāka un daudz vienkāršāka problēma — izsalkušie bērni mūsu skolās. Īrijā tūkstošiem bērnu dodas uz skolu nepaēduši, un esmu pārliecināts, ka šajā ziņā mēs neesam unikāli. Lai cik efektīva vai vienlīdzīga būtu piekļuve, šie bērni nevar gūt vajadzīgās sekmes, un ilgtermiņā uz šīs problēmas seku fona nenozīmīgi būs valstu ietaupījumi, kas gūti, liedzot šiem bērniem veselīgas brokastis.

Ján Figera, *Komisijas loceklis*. – (SK) Es vēlētos pateikties jums par saliedētajām debatēm, jo tās apstiprina ne tikai šo ziņojumu un Komisijas paziņojumu šajā jomā, bet arī dalībvalstu nostāju, ko tās pauda novembrī ministru sanāksmē un pēc tam arī 2007. gadā, kad Padome pieņēma secinājumus, kas atbilda Komisijas paziņojuma galvenajām nostādnēm.

Man gribētos izteikt tikai pāris komentāru. Pēc manām domām, izglītības vienlīdzīguma un efektivitātes veicināšana ir gan morāls pienākums, gan būtiska finansiāla un ekonomiska nepieciešamība. Loģikas apsvērumi mums liek veikt labākus un lielākus ieguldījumus izglītībā — galvenokārt labākus, jo katru eiro, katru kronu un katru mārciņu ir iespējams izmantot efektīvāk.

Vairāki runātāji uzsvēra, ka izglītības un profesionālās apmācības kvalitāte un prasmes būtiski ietekmē gan katra cilvēka, gan sociālo grupu nākotnes izredzes, tāpēc šajā jomā ir vajadzīgi nepārtraukti uzlabojumi. Galvenokārt šos uzlabojumus var veikt, piemēram, skolotāji. Ieguldījumi skolotāju apmācības uzlabošanā ir viens no efektīvākajiem veidiem, kā panākt vispārēju uzlabojumu, jo skolotāji ir tie, kas šo efektu nes tālāk. Attiecībā uz uzlabojumiem sistemātiski ir vajadzīga, piemēram, kvalitātes novērtēšana, taču ne kā izņēmums, bet kā pamatinstruments; kā likumsakarība, nevis kā kaut kas ārkārtējs, un jāizvērtē ir gan ieguldītais, gan panāktais, gan arī viss, kas atrodas pa vidu, savukārt kvalitāte ir jānovērtē un jāatbalsta.

Es gribētu apstiprināt ziņojumā paustās cerības, ka Komisija turpinās rūpīgi sekot šiem jautājumiem. Piemēram, nākamgad risinot izglītības un migrācijas jautājumu, mēs gribam vairāk uzmanības pievērst taisnīgai un efektīvai izglītības sistēmai. Patlaban notiek konsultācijas par 21. gadsimta skolām, t.i., kādām jābūt skolām jaunajā laikmetā, un neapšaubāmi mēs gribam, lai šī procesa noslēgumā tiktu izstrādātas laikmetīgas atziņas par skolu lomu šodienas Eiropas sabiedrībā. Vēl kāds temats, ko nesen ierosinājām, bija augustā pieņemtais paziņojums par skolotāju apmācības kvalitāti un šajā paziņojumā ietvertie ļoti svarīgie secinājumi.

Nobeigumā es gribu teikt, ka visiem šiem faktoriem — gan tādiem pieminētajiem procesiem kā Boloņas un Kopenhāģenas process, gan jautājumiem, kas attiecas uz pieaugušo izglītību, pirmsskolas izglītību un mūžizglītību — ir būtiska nozīme saistībā ar izglītības pieejamības un kvalitātes jautājumiem, un šie ir galvenie faktori, kas veidos patiesi taisnīgu izglītības sistēmu, kas mums vajadzīga šobrīd un būs vajadzīga nākotnē.

Priekšsēdētājs. – Debātes ir slēgtas.

Balsojums notiks ceturtdien, 2007. gada 27. septembrī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Marianne Mikko (PSE), *rakstiski*. – (ET) Laiks negaida. Ir skaidrs, ka 2010. gadā Eiropas ekonomika nebūs konkurētspējīgāka visā pasaulē. Atbilstīga un labi strukturēta izglītības sistēma padarītu šo mērķi vieglāk sasniedzamu.

Nav iespējams ignorēt atsevišķu vadošo universitāšu akadēmisko un finansiālo līmeni. Saskaņā ar dažādiem datiem no pasaules 50 vadošajām universitātēm 20-30 atrodas Amerikas Savienotajās Valstīs. Nākamās piecas vai sešas ir Apvienotajā Karalistē. Pārējā Eiropa ir trešajā vietā ar četrām vai piecām universitātēm, un uz papēžiem min Kanāda un Austrālija.

Panākumu stāstiem ir tendence atkārtoties. Diemžēl šīs veiksmes pamatā galvenokārt ir fakts, ka angļu valodas izglītības tirgum ir miljardiem ietekmīgu pircēju. Pārējo paveic mēroga efekts. Rezultātā Hārvarda ir desmitiem reižu bagātāka un slavenāka nekā tās tuvākā konkurence.

Imitēt „Efeju līgas” vai „Oksbridžas” elites sistēmu kontinentālajā Eiropā ir riskants projekts. Es to pat sauktu par strupceļu. Gan Savienotajās Valstīs, gan Apvienotajā Karalistē daudzu vienkāršo iedzīvotāju rakstītprasme, lasītprasme un rēķināšanas iemaņas ir uzskatāmas par nepietiekamām.

Ja vēlamies gūt panākumus, it īpaši straujus panākumus, saprātīgāk būtu pašauties tikai uz tādiem darbības veidiem, kas mums ir pierasti. No visām Eiropas Savienības dalībvalstīm vislielākie panākumi izglītībā neapšaubāmi ir Somijai, kura savā valsts stratēģijā ir iekļāvusi visur vienādi pieejamu vienlīdz augsta līmeņa izglītību.

Izglītība pēc būtības ir stratēģiska joma. Lēmumu un rīcības efekts ir redzams tikai pēc desmitgadēm. Tādējādi augstāku virsotņu vārdā saistībā ar vienlīdzīgumu būtu bezjēdzīgi ziedot vēl ceturtdaļgadsimtu. Pat tādā gadījumā, ja tas būtu pareizais virziens.

Starptautiskajā konkurencē Eiropas trumpja dūzis joprojām ir augsts vispārējais līmenis.

18. Eiropas stratēģija saistībā ar bērna tiesībām: bērnu „diskriminācijas” un cilvēku ar „dis” problēmām atstumtības novēršana (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais jautājums ir debates saistībā ar mutisku jautājumu Komisijai par Eiropas stratēģiju saistībā ar bērna tiesībām: par bērnu „diskriminācijas” un cilvēku ar „dis” problēmām atstumtības novēršanu, ko PPE-DE grupas vārdā uzdeva *Anna Zjiborskj, Amalia Sartori un Marie Panayotopoulos-Cassiotou*, UEN grupas vārdā – *Roberta Angelilli*, PSE grupas vārdā – *Zita Gurmai un Catherine Trautmann*, GUE/NGL grupas vārdā – *Adamos Adamou*, Verts/ALE grupas vārdā – *Hiltrud Breyer un Raül Romeva i Rueda*, ALDE grupas vārdā – *Elizabeth Lynne* un IND/DEM grupas vārdā – *Kathy Sinnott* (O-0062/2007 – B6-0317/2007).

Anna Záborská (PPE-DE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze! Reglamenta 173. pantā ir noteikts, ka katras sēdes stenogrammu raksta visās oficiālajās valodās.

Vēršu jūsu uzmanību uz faktu, ka šīs debates par cilvēku ar „dis” problēmām atstumtību netiks tulkotas Eiropas Savienības oficiālajās valodās.

Glūzi vienkārši praksē šīs „instruments” ir likvidēts, lai gan Reglamentā tas ir paredzēts. Tādēļ mans norādījums par Reglamenta neievērošanu ir šāds. Šī vakara debates lielā mērā pieprasīja vairāki dažādu valstu skolēni, vecāku asociācijas, skolotāji, audzinātāji un ārsti.

Tomēr pilsoņi, kas ievēl šī Parlamenta deputātus, nepārzina visas dažādās šovakar lietotās valodas, tāpēc viņi nekad neuzzinās visu šajās Parlamenta debatēs runāto, lai gan tas ir domāts tieši viņiem.

Priekšsēdētāja. – Liels paldies par jūsu aizrādījumu, kas neapšaubāmi attiecas uz mums visiem — it sevišķi Eiropas Valodu dienā. Šis jautājums tiek izskatīts, un patlaban tiek gatavots ziņojums, ko iesniegs Priekšsēdētāju konferencei, tātad jūsu arguments ir ņemts vērā.

Tagad mēs turpināsim debates par mutisko jautājumu Komisijai par Eiropas stratēģiju saistībā ar bērna tiesībām.

Anna Záborská, jautājuma iesniedzēja. – (SK) Ļaujiet man sākmā citēt vārdus, ko teica kāda 21 gadu veca jaunieta, kas trešo gadu mācās universitātē.

„Kad man bija 17 gadu, skolasbiedri visu gadu par mani smējās, jo es izskatījos tā, it kā man būtu 11. Skolotāji manā dienasgrāmatā bieži rakstīja piezīmes, aicinot beidzot pieņemties prātā un sākt mācīties. Mums, kas ciešam no „dis” problēmām, ir jāstrādā daudz vairāk nekā citiem, un šāda dzīve ir ļoti grūta.” Citāta beigas.

Sabiedrība neuzzina, ka 10-20 % bērnu cieš no „dis” problēmām, jo tās netiek diagnosticētas. Šīs problēmas aprūtinā saskarsmi, traucē normālai izglītībai un dažkārt diemžēl noved pie nervu sabrukuma un sociālās atstumtības. Kas attiecas uz mums, Eiropas Savienība var darīt to, kas tai padodas vislabāk, proti, būt par pārstāvi un pietiekami dažādos veidos uzsvērt problēmu, kura citos apstākļos tiktu noklusēta un joprojām paliktu tabu. Eiropa dod iespēju identificēt labas idejas, kā arī organizāciju un valdību izmēģinātās un pārbaudītās metodes, kā norādīts Rakstiskajā deklarācijā Nr. 64/2007, kas patlaban atrodas Eiropas Parlamentā.

Jau ir izveidota *Neuro-dys* programma un Eiropas Savienības fondu projekti, kas varētu būt piemēroti arī tiem, kas cieš no „dis” problēmām — piemēram, Konkurētspējas un inovāciju pamatprogramma, IKT atbalsta programma, atbalsts informācijas un komunikāciju tehnoloģiju prasmju pētniecībai, Septītā pētniecības pamatprogramma — veselība, Mūžizglītības programma un Otrā sabiedrības veselības programma 2008.–2013. gadam. Šīs programmas var tikt grozītas un papildinātas ar ieteikumiem 2008. gada budžetam, un mūsu kolēģi no piecām politiskajām grupām jau ir iesnieguši priekšlikumus.

Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Nobeigumā atļaujiet man izteikt dziļu apbrīnu, cieņu, pateicību un uzmundrinājumu tām mātēm, kurām dzīvē ir papildam iemeslu zaudēt cerību un nonākt izmisumā – „*des mères désespérées*”. Tomēr neviena no viņām nav padevusies. Viņas ir savu bērnu tiesību labākās aizstāves līdzās tēviem, ja viņi vēl ir palikuši savās ģimenēs. Es ticu, ka šī vakara debates parādīs, ka viņas netiks pamestas vienas un ka viņu problēmām uzmanību pievērsīs arī Eiropas Savienība.

Teresa Riera Madurell, jautājuma iesniedzēja. – (ES) Priekšsēdētājas kundze! Pirmkārt un galvenokārt es gribu atvainoties par *Zita Gurmai*, šī mutiskā jautājuma iesniedzējas Sociāldemokrātu grupas vārdā, prombūtni, jo neparedzētu apstākļu dēļ viņa nevar apmeklēt šo sēdi, tāpēc ar jūsu atļauju, priekšsēdētājas kundze, es gribētu runāt *Z. Gurmai* vārdā un arī savā vārdā, jo arī es lūdzu atļauju uzstāties.

Priekšsēdētājas kundze, es tikai vēlētos atkārtot jau teikto. Mēs runājam par mācīšanās traucējumiem, kas skar nozīmīgu mūsu iedzīvotāju daļu. Gandrīz 10 % Eiropas bērnu cieš no „dis” problēmām — tie ir bērni, kas parasti mūsu izglītības sistēmām paliek nepamanīti, un pārāk bieži viņu nesekmība tiek skaidrota ar neīstajiem iemesliem.

Šādas diskriminācijas novēršanai ir jāveic vajadzīgie pasākumi, un attieksmē pret mūsu skolēniem vajadzīga īpaša, savlaicīga, intensīva un daudzdisciplīnu pieeja, vēlams — viņu parastajos mācību centros. Tāpēc skolās vajadzīgi identifikācijas protokoli un rīcības stratēģija.

Manā valstī, Spānijā, sociālistu valdība pirmo reizi ir izdevusi izglītības likumu, kura mērķis ir palīdzēt skolēniem ar īpašām mācīšanās grūtībām. Tas ir ļoti svarīgs solis, jo daudzu mūsu valstu ģimenes parasti ir atkarīgas no skolotāju labās gribas un vēlēšanās brīvprātīgi pielikt pūles, lai sniegtu atbilstīgu apmācību. Izvēlēties citus risinājumus — tas nozīmē uzņemties ievērojamu ekonomisku slogu, kas bieži ir pārāk smags.

Mums ir jāatceras, ka meitenes un zēni, kam piemīt šīs disfunkcijas, ir gudri, un viņiem ir vajadzīgs vienīgi citāds mācību veids. Viņiem ir pilnībā iespējams gūt sekmes mācībās. Ir vajadzīga tikai politiskā griba, lai īstenotu pareizos mehānismus, kas radītu reālus risinājumus.

Lai padarītu šos skolēnus sabiedrībai redzamus, vajadzīga droša statistika, kas ļautu pieņemt pareizus lēmumus; ikvienam, kas to vēlas, ir jābūt pieejamai skaidrai un patiesai informācijai, un visās mūsu dalībvalstīs ir jāsaik izglītojošas kampaņas. Padarīt viņus redzamus mūsu izglītības sistēmām nozīmē, ka visiem šiem bērniem savlaicīgi vajadzīga īpaša pieeja ne tikai agrīnajos skolas gados, bet viņu vajadzības jāņem vērā, izstrādājot mācību programmas ikvienam izglītības līmenim. Vairākas universitātes jau izmanto eksāmenu un testu metodiku, kas pielāgota studentiem ar šāda veida problēmām.

Arī tādu Kopienas finansēto izglītības programmu kā tālmācība vai mūžizglītība izstrādē jāpatur prātā cilvēki ar „dis” problēmām. Dāmas un kungi, mums ir jāņem vērā šīs iedzīvotāju daļas vajadzības. Mēs vairs nevaram pagriezt muguru problēmām, kas skar vairāk kā 3 miljonus eiropiešu.

Hiltrud Breyer, jautājuma iesniedzēja. – (DE) Priekšsēdētājas kundze! Arī es esmu gandarīta, ka šis svarīgais temats — disleksijas pieaugums — šovakar tiek šeit apspriests. Šī noteikti ir pirmā reize, kad mēs runājam par šo jautājumu, taču tā nedrīkst palikt pēdējā reize. Es vēlos, lai Komisija darītu visu iespējamo šī jautājuma risināšanā. Mēs nesākam no nulles.

Daudzās dalībvalstīs jau pastāv programmas, jau pastāv iniciatīvas. Manuprāt, ir svarīgi, lai par disleksiju nerunātu kā par slimību vai invaliditāti, jo tas ir nepareizi. Jau tika teikts, ka daudzi bērni, kam ir disleksija, patiesībā ir ļoti gudri. Mēs zinām, ka domāšana šiem bērniem ir vairāk attīstīta nekā motorās iemaņas.

Tādēļ pirmais mūsu darāmais darbs — un es aicinu Komisiju to steidzami darīt —, ir gūt priekšstatu par to, kas jau paveikts pētniecības jomā un kādas programmas un iniciatīvas pastāv Eiropas līmenī, un pēc tam apkopot visu šo informāciju.

Manuprāt, ir svarīgi nejaukt disleksiju ar UDS. Abu apvienošanai būtu postošas sekas. Mums ir zināms, ka UDS ir cieši saistīts ar pārlieku intensīvu televīzijas skatīšanos un pārmērīgu stimulāciju. Disleksijas gadījumā mums ir jādomā arī par to, kā veicināt bērnu interesi par grāmatām un lasīšanu jau agrīnā vecumā. Ir zināms,

ka bērniem, kas daudz lasa un kam grāmatas ir viegli pieejamas, ir mazāka tendence uz disleksiju. Šis varētu būt viens no veidiem, kā ierobežot satraucošo disleksijas pieaugumu.

Mēs mudinām Komisiju sagatavot pārskatu par Eiropā pastāvošajām atšķirībām un dažādajām pieejām. Vēl viena iespēja būtu organizēt konferenci, kurā visi šie cilvēki varētu dalīties savā dažādajā pieredzē šajā jomā. Mēs zinām, ka bērni ir mūsu nākotne un ka zināšanas ir Eiropas svarīgākais resurss, tāpēc šajā jautājumā mums jādara viss, kas vien ir mūsu spēkos.

Elizabeth Lynne (ALDE), jautājuma iesniedzēja. – Priekšsēdētājas kundze! Tiek lēsts, ka Eiropas Savienībā apmēram 49 miljoniem cilvēku ir kāda no „dis” problēmām. Veselus 10 procentus bērnu skar tādas „dis” tipa problēmas kā disfāzija, dispraksija, disleksija, diskalkūlija vai uzmanības deficīta sindroms.

Labs piemērs ir Šons no Apvienotās Karalistes. Skolas ziņojumā viņu aprakstīja kā stulbu, neveiklu, nedisciplinētu un pārlietu emocionālu. Viņa problēmas dēļ pārējie skolēni viņu atstāja un vajāja, taču skolotāji tikpat kā neiejaucās.

Galu galā Šona vecāki bija spiesti izņemt viņu no skolas, kad reiz viņš pārnāca mājās smagi piekauts un vienās asinīs, bet vietējā izglītības pārvalde atteicās nodrošināt viņam privātskolotāju vai asistentu; mācīšanās tika atstāta viņa vecāku ziņā, un viens no viņiem bija spiests pamest darbu. Par laimi, atradās vietējā atbalsta grupa, kas piedāvāja palīdzību Šonam un viņa vecākiem. Citiem Apvienotās Karalistes un dažu citu dalībvalstu bērniem nav tā paveicies.

Mums ir vajadzīga labākās prakses apmaiņa visu ES valstu starpā, un tieši šajā ziņā svarīga loma ir Padomei un Komisijai. Informācija ir jāpadara pieejama. Jāveic pasākumi, lai jau agrīnā vecumā varētu saskatīt, pārbaudīt, diagnosticēt un ārstēt šos traucējumus. Struktūras ir jāpielāgo tā, lai jauniešus ar šiem traucējumiem integrētu darba tirgū, un ir svarīgi izstrādāt Eiropas hartu saistībā ar cilvēkiem ar „dis” problēmām.

Būtiski svarīgi ir arī padziļināt pētījumus saskaņā ar Septīto pamatprogrammu. Nav jēgas tukši runāt par cilvēku ar invaliditāti tiesībām. Mums ir jāturpina cīnīties, lai tādiem cilvēkiem kā Šons nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi un sniegtu viņiem tādu palīdzību un atbalstu, kādu viņi ir pelnījuši.

Kathy Sinnott (IND/DEM), jautājuma iesniedzēja. – Priekšsēdētājas kundze! Ir miljoniem, burtiski miljoniem bērnu, kas netiek uzskatīti par invalīdiem, bet kas cīnās ar nopietniem defektiem, kuru dēļ viņiem ir apgrūtināta mācīšanās, kustības un saziņa ar citiem.

Lai gan dramatiski pieaug to bērnu skaits, kam diagnosticēta disleksija, disfāzija, diskalkūlija, dispraksija un līdzīgi specifiski traucējumi — tiek lēsts, ka disleksija vien skar 10 % ASV bērnu —, Eiropā daudziem, ja ne vairumam bērnu joprojām netiek noteikta diagnoze, tādējādi viņi praktiski nesaņem palīdzību.

Kad vecāki izsaka bažas, viņus bieži ignorē vai iesaka viņiem beigt fantazēt. Skolotājiem un izglītības iestādēm bieži nav pietiekamas kvalifikācijas, lai pamanītu atšķirības, tāpēc bērnus — pat apdāvinātus bērnus —, labu gribot, vienkārši noraksta kā intelektuāli vājus vai neveiklus.

Šo traucējumu ignorēšana neliks tiem izzust. Tie tikai sagādās bērnam vēl lielākas problēmas, laupot viņiem drosmi un radot vilšanos. Tas var nopietni traumēt bērna paštēlu un izniekot viņa potenciālu.

Formulējot šo jautājumu un rakstisko deklarāciju, mūsu mērķis bija uzsvērt, cik ļoti liela ir šī problēma gan bērniem ar īpašajām grūtībām, gan viņu ģimenēm, gan sabiedrībai, un aicināt Komisiju, Parlamentu un Padomi uztvert nopietni šos bērnus, izstrādājot pētniecības programmas, iniciatīvas, pamatnostādnes un stratēģijas.

Mums ir vairāk jācenšas izprast šīs „dis” problēmas un to, kā tās pēc iespējas agrāk identificēt un efektīvi iejaukties. Mums ir jācenšas arī izprast, kāpēc laikā, kad attīstās bērna smadzenes, tajās notiek šādi procesi, un kādos gadījumos šīs „dis” problēmas iespējams novērst. Mums ir jānodrošina arī tas, lai šāda stāvokļa dēļ nevienam cilvēkam neuzskatītu par mazāk svarīgu vai mazāk vērtīgu.

Es gribētu komisāram norādīt, ka no šīm specifiskajām mācīšanās vai koordinācijas grūtībām cieš arī daudzi pieaugušie, taču savu stāvokli viņi neprot nosaukt vārdā un šajā jomā viņiem nav pietiekamu zināšanu. Daudzi izlīdzas ar dažādām kompensācijas metodēm. Šovasar es vācu parakstus iedzīvotāju lūgumrakstam, atbalstot cilvēkus ar invaliditāti, un biju pārsteigta, cik daudziem pieaugušajiem ir grūtības pat uzrakstīt savu vārdu.

Ļaudis cieš un klusē, un šo slēpto trūkumu dēļ viņu spējas un talanti paliek apslēpti pat viņiem pašiem. Kādu cenu par to maksā sabiedrība? Tie ir cilvēki, kas pamet mācības un strādā darbu, kas ir zemāks par viņu

spējām, — jo viņiem ir problēmas vienā mācību jomā. Kāds izglītības psihologs man reiz teica, ka šo bērnu traģēdija ir tā, ka daudziem no viņiem varētu būt bijušas ļoti labas sekmes augstskolā un viņi būtu varējuši izmantot savas stiprās puses, taču šāda iespēja viņiem nav tikusi dota, jo viņi nav pabeiguši vidusskolu, kuras mācību programmu vispārējā rakstura dēļ šo bērnu īpašās grūtības kļūst par nepārvaramu šķērslī standartizētajai vērtēšanas sistēmai.

Es pazīstu kādu jaunu vīrieti ar specifiskām mācīšanās grūtībām. Viņš bija nesekmīgs gan pamatskolā, gan vidusskolā, un šo izglītības posmu beidza bez apliecības, taču, pamatojoties uz spēju pārbaudi un skolotāju rekomendācijām, tika uzņemts kādā nelielā koledžā. Pēc diviem gadiem viņš bija pierādījis, ka ir ārkārtīgi apdāvināts filozofijā, un bija kļuvis par studentu vidū populāru līderi.

Eiropas izglītības sistēmai ir nosliece uz konkurenci un stingrību. Šķiet, ka funkcionāri uzskata, ka tādā veidā tiek radīta izglītota, prasmīgu pilsoņu klase, taču šis elastīguma trūkums — visiem vienāda pieeja — iznīcina neskaitāmu jaunu cilvēku potenciālu. Tas nav pieņemami, jo šādi veidojas sociālā atstumtība, kuras rezultātā daudziem bērniem draud vilšanās, un daži no viņiem pat kļūst par dusmu pilniem pieaugušajiem. Īrijā 76 % no *Mountjoy* cietumā ieslodzītajiem skolā ir bijuši nesekmīgi un, iespējams, cietuši no nediagnosticētām mācīšanās grūtībām.

Šo bērnu un pieaugušo ignorēšana ir skaidra diskriminācija. Esmu ļoti lepna par šī Parlamenta atbalstu rakstiskajai deklarācijai, taču vēlos izteikt arī kādu brīdinājumu. ANO Deklarācijā par bērnu tiesībām ir teikts, ka katram bērnam ir tiesības uz pamatizglītību, bet bērniem ar īpašām vajadzībām ir tiesības uz vajadzīgo atbalstu tikai atbilstīgi resursiem. Pirms šīs Konvencijas ratificēšanas un iekļaušanas mūsu stratēģijās mums tā ir ļoti rūpīgi jāizskata. Pretējā gadījumā šo kļūdu mēs ieviesīsim arī paši savā politikā.

Ján Figera, Komisijas loceklis. — Priekšsēdētājas kundze! Es pateicos visiem klātesošajiem, īpaši *Anna Złoborski* un jautājuma līdzautoriem, jo uzskatu to par ļoti svarīgu — ne tikai kā jautājumu vai mūsu diskusiju tematu, bet arī saistībā ar rīcību to cilvēku atbalstīšanai, kuru dzīvei sabiedrībā, izglītībai un apmācībai vajadzīga īpaša palīdzība, īpaša pieeja vai īpaši apstākļi.

Sevišķi vēlos uzsvērt sākumā teikto, ka mēs gribam balss, kas runā to cilvēku vārdā, kuriem ir šīs grūtības, un, manuprāt, tā ir ļoti stingra morāla un politiska apņemšanās.

Komisija apzinās negatīvās sociālās un veselības sekas, ko šīs problēmas var sagādāt šiem cilvēkiem vai ģimenēm, kuras audzina bērnus ar „dis” problēmām.

Mēs piekrītam, ka ir jāveic pasākumi, lai uzlabotu šo bērnu ikdienas dzīvi un piekļuvi izglītībai, informācijai un kultūrai. Protams, dalībvalstīm ir galvenā atbildība saistībā ar cilvēkiem ar „dis” problēmām, taču Komisija un citas Eiropas Savienības iestādes var sniegt atbalstu dalībvalstu rīcībai.

Piemēram, mūsu Rīcības plānā saistībā ar invaliditāti 2003.–2010. gadam ir paredzēts, ka cilvēkiem ar invaliditāti un viņu ģimenēm ir pieejami atbalsta un aprūpes pakalpojumi. Komisija veicina tādu pakalpojumu līmeni, kurā atbilstīgā līdzsvarā ir drošība, izvēles brīvība un dzīves neatkarība.

Komisijas darba plānos 2005., 2006. un 2007. gadam sabiedrības veselības jomā ir ietverta īpaša norāde uz vajadzību pēc papildu informācijas un indikatoru definēšanas attiecībā uz uzmanības deficīta un hiperaktivitātes sindromu, apziņas traucējumiem un motoro, maņu, valodas un sociāli emocionālo funkciju traucējumiem.

Vairākkārt ir publicēti aicinājumi iesniegt priekšlikumus saistībā ar „dis” problēmām. Tomēr līdz šim Komisija šai jomā nav saņēmusi nekādus ierosinājumus.

Kā jums zināms, Kopienas programma PROGRESS sniedz atbalstu vairākiem lieliem Eiropas tīkliem, arī Eiropas Invaliditātes forumam. Mēs atbalstām īpašo vajadzību izglītības attīstības Eiropas aģentūru. Šī aģentūra sniedz politikas veidotājiem un speciālistiem attiecīgo informāciju par īpašo vajadzību izglītību un veicina labas prakses apmaiņu.

Īpašās izglītības vajadzības ir arī viena no galvenajām prioritātēm mūžizglītības programmā, un, tā kā šī ir galvenā prioritāte, tai jāpiesšķir prioritātes statuss arī saistībā ar visām šīs programmas darbībām.

Mūžizglītības programmai ir skaidrs mērķis — integrēt cilvēkus ar dažādām īpašajām vajadzībām. Konkrēti tas tiek darīts, finansējot sadarbības projektus saistībā ar pieredzes apmaiņu, rīcības izstrādi un uzlabošanu, kā arī veidojot vispārējās un speciālās izglītības pedagoģiskās struktūras un piedāvājot lielāku finansējumu dalībniekiem ar traucējumiem, lai nodrošinātu jebkādu vajadzīgo papildu atbalstu.

Turklāt Komisija ir atbalstījusi vairākus pētniecības projektus, arī šai mutiskajā jautājumā pieminēto *Neurodys* projektu. Komisija arī veicina cilvēku, kas cieš no „dis” problēmām, piekļuvi informācijas un komunikācijas tehnoloģijai (IKT) un jaunajām tehnoloģijām vispār.

Saistībā ar Pētniecības sestās pamatprogrammas IKT sadaļu ir piešķirts līdzfinansējums e-piekļuves un atbalsta risinājumu projektiem. Šajā saistībā gribu minēt tikai divus projektus — *AGENT-DYSL* projektu, kura uzmanības centrā ir jaunas paaudzes lasīšanas palīgierīču sistēmu izstrāde, un, otrkārt, ES projektu „Visiem”, kura mērķis ir izstrādāt tehnoloģijas, kas izglītību padarītu pieejamu ikvienam, tostarp cilvēkiem ar disleksiju. Septītajā pētniecības pamatprogrammā arī turpmāk būs paredzēts atbalsts ar „dis” problēmām saistītiem projektiem vai pētniecībai, un tie būs arī daļa no veselības aizsardzības prioritātes un daļa no e-piekļuves prioritātes.

Mēs apzināties attiecīgo statistikas datu vākšanas nozīmīgumu. Tas šeit bija viens no centrālajiem jautājumiem. Lai gan Komisija šobrīd nevāc statistikas datus par specifiskajām „dis” problēmām, *Eurostat* sniedz datus par invaliditāti un sociālo integrāciju visas ES mērogā.

Pēc 2002. gadā veikta īpaša pētījuma par darbaspēku invaliditātes aspektā *Eurostat* patlaban izstrādā ES mēroga apsekošanas modeli. Šis pētījums ir daļa no Eiropas Veselības apsekojumu sistēmas, un tā uzmanības centrā ir aptuveni 18 gadus vecu cilvēku traucējumi un dažādi sociālās integrācijas aspekti.

Mēs saprotam grūtības, ar kādām saskaras cilvēki ar traucējumiem, tostarp tie, kas cieš no „dis” problēmām, un ģimenes, kuras viņus aprūpē. Saskaņā ar saistībām, kas iekļautas mūsu Dzimumu līdztiesības ceļvedī, 2005. un 2006. gadā mēs organizējam apspriešanos ar sociālajiem partneriem par līdzsvarošanas politiku. Apspriešanās skāra plašu tematu loku, iekļaujot dzemdību atvaļinājumu mātēm, bērna kopšanas atvaļinājumu vecākiem, paternitātes atvaļinājumu tēviem, adopcijas atvaļinājumu un jauna veida atvaļinājumu, kas paredzēts apgādājamo ģimenes locekļu aprūpei.

Pēc apspriešanās otrās fāzes pabeigšanas 2007. gada jūnijā Komisija patlaban strādā pie ietekmes novērtējuma procesa. Atkarībā no tā rezultātiem var tikt izvirzīti jauni priekšlikumi, visticamāk, 2008. gadā.

Komisija nepārtraukti uzrauga ES diskriminācijas novēršanas tiesību aktu transponēšanu valstu līmenī. Direktīva 2007/78/EK, ar kuru aizliegta diskriminācija nodarbinātības un profesijas jomā, attiecas uz visiem pilsoņiem, arī tiem, kas cieš no „dis” problēmām. Tomēr Komisija uzskata, ka tiesību aktos ir jāparedz aizsardzība ne tikai attiecībā uz darba ņēmējiem ar invaliditāti, bet arī tiem darba ņēmējiem, kas aprūpē invalīdu.

Šajā saistībā mēs ar lielu interesi sekojam *Coleman* lietai, kas patlaban ir iesniegta Eiropas Kopienu Tiesā.

Visbeidzot es patiesi vēlētos teikt, ka runa galvenokārt ir par īstām zināšanām un izpratni, un šis jūsu ieguldījums ir ļoti vērtīgs. Žēl, ka ir jau tik vēls — gandrīz pusnakts. Taču pēc tam, kad esam padziļinājuši patiesu izpratni, mēs, manuprāt, varam lielāku uzmanību pievērst īstenošanai un konkrētai rīcībai to cilvēku labā, kuriem tas patiesi ir vajadzīgs.

Maria Panayotopoulou-Kassiotou, *PPE-DE grupas vārdā*. – (EL) Priekšsēdētāja kundze, komisāra kungs! Paldies, ka palikāt tik ilgi, un paldies par jūsu vispusīgo pieeju šim jautājumam.

Jums ierādītajā sēdvietā es redzu vēl divus citus komisārus, viņu vidū arī komisāru, kas atbild par veselības jomu. Viņa pienākumos ir rīkoties, lai uzvedības un mācīšanās grūtības atzītu par veselības problēmām, nevis invaliditāti. Viņš vada arī pētījumu par agrīno diagnosticēšanu un nodrošina, lai medicīniskās aprūpes un terapijas metodes pārtaptu par konkrētiem ierosinājumiem pētniecības programmās. Tas savukārt stimulē jūsu sektoru — izglītību, liekot nodrošināt īpašu apmācību darbiniekiem un vecākiem, kā arī īpašu aprīkojumu skolām. Tas sekmē arī jauno tehnoloģiju ieviešanu, lai palīdzības un atbalsta pasākumus pielāgotu skolēniem ar īpašām izglītības vajadzībām.

Iespēja mācīties ved pie apmācības un profesionālas reintegrācijas. Redzu, ka kopā ar jums ir arī trešais komisārs, kurš atbild par nodarbinātību. Viņam vajadzētu izrādīt interesi par pasākumiem, kuru mērķis ir piekļuve profesionālai dzīvei, sociālajām tiesībām un sociālās integrācijas iespējām. To uzdevums ir novērst sociālo atstumtību attiecībā uz cilvēkiem, kuriem ir citāda veida spējas, kuri ir īpaši, taču ne invalīdi.

Jūs daudzkārt lietojāt vārdu „invaliditāte” un izklāstījāt mums visas programmas, kas attiecas uz invaliditāti. Tomēr šis ir jautājums par cita veida dispraksijas problēmām. To risināšanai nav vajadzīgs liels daudzums jaunu iniciatīvu; mums nevajag neko vairāk kā vien nelielus izdevumus un finansējumu, taču galvenokārt vajadzīgas vienkārši rūpes, plānošana un tās labākās prakses apkopošana, kas jau ir plaši pieejama dalībvalstīs.

Būtiski svarīgs priekšnoteikums ir juridiska atzīšana, kas ļautu piekļūt veselības aprūpei un skolām, kā arī sociālajam nodrošinājumam. Tehnisko līdzekļu un finansiālās palīdzības vecākiem izmantošana mazina arī ģimeņu diskrimināciju; šīs ģimenes piedzīvo ciešanas kopš brīža, kad pirmo reizi saskaras ar dispraksijas diagnozi, līdz pat tās izdziedēšanai.

Es ceru, ka mūsu jautājums sniegs Komisijai iespēju sākt rīkoties.

Catherine Trautmann, *PSE grupas vārdā.* – (FR) Priekšsēdētājas kundze, komisāra kungs, dāmas un kungi! Ir prieks redzēt, ka „dis” traucējumu temats, ko tik bieži ignorē, tagad ir izvirzīts Parlamentā, un fakts, ka šis jautājums ir raisījis reakciju praktiski visās Parlamenta politiskajās grupās, parāda mūsu pārliecību, ka neviens Eiropas iedzīvotājs, lai kādas būtu viņa problēmas, nedrīkst tikt diskriminēts. Tas attiecas arī uz tiem, kas cieš no „dis” problēmām, jo arvien sarežģītāki pētījumi liecina, ka šis invaliditātes veids joprojām ir ļoti izplatīts, tomēr joprojām netiek pienācīgi identificēts.

Būdama vienīgā Francijas deputāte šīvakara runātāju vidū, varu palepoties ar faktu, ka Francija ļoti aktīvi cenšas risināt „dis” problēmas. Pateicoties vecāku asociāciju un speciālistu grupu iniciatīvām, 10. oktobrī Parīzē pirmo reizi tiks rīkota īpaša nacionālā diena un cerams, ka tādējādi prese gūs vairāk informācijas par to cilvēku, īpaši bērnu, situāciju, kurus skar šāda veida problēmas.

Tomēr šovakar mana jautājuma mērķis nav slavināt vienas vai otras valsts progresu, jo vēl joprojām darāmā ir ārkārtīgi daudz, bet gan kopīgi apspriest veidus, kā Eiropas līmenī apkopot labāko izstrādāto praksi, jo atsevišķās dalībvalstīs pat nav atzīta šādu traucējumu pastāvēšana. Man šķiet, ka vēl viens solis šai pašā virzienā ir arī aicinājums izveidot Eiropas daudzdisciplīnu tīklu saistībā ar īpašām mācīšanās grūtībām, kas norādīts arī rakstiskajā deklarācijā. Labumu dotu arī saprātīga Kopienas darbību, piemēram, Septītās pamatprogrammas, izmantošana.

Šajā kontekstā, komisāra kungs, jūsu pieminētā iniciatīva, proti, *NeuroDys* projekts, kura mērķis ir noskaidrot disleksijas kognitīvos, cerebrālos un ģenētiskos cēloņus un kurā apvienotas 15 zinātniskās pētniecības grupas no deviņām dalībvalstīm, — un cita starpā es gribētu norādīt svarīgu niansi, ka šajā struktūrā ir pārstāvētas praktiski visas Eiropas valodas —, šķiet, būs labs piemērs, jo, pēc manām domām, Eiropai būtu jāveicina pasaulē sapratne par šīm problēmām un jābūt vadošajai attiecīgo bioloģisko datu vākšanā. Tomēr tai arī jābūt par paraugu efektīvāko rehabilitācijas un terapijas veidu noteikšanā, lai bērniem atgrieztos cerība un lai viņi varētu raudzīties dzīvē ar optimismu.

Vai Komisija nākotnē ir ieplānojusi arī citas šāda veida programmas? Komisāra kungs, jūs teicāt, ka uz jūsu uzaicinājumu nebija reakcijas. Mēs ļoti ceram, ka šo informācijas un motivētības trūkumu varbūt kompensēs informatīvā kampaņa, ko patlaban izvērsē dažādas asociācijas un deputāti, kuri ir parakstījuši rakstisko deklarāciju. Mēs ceram, ka jūsu iespējas mobilizēt Eiropas finansējumu, kas nepieciešams šo gaidu piepildīšanai, nodrošinās attiecīgo pētījumu veikšanu saistībā ar citiem „dis” traucējumiem, piemēram, dispraksiju un disfāziju.

Wiesław Stefan Kuc, *UEN grupas vārdā.* – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Ir diezgan biedējoši uzzināt, ka 10 % bērnu cieš no disfunkcionāliem traucējumiem. Tas nozīmē, ka katrs desmitais bērns cieš no kustību traucējumiem, nespēj izteikt savas domas vai izsaka tās neskaidri. Kāds pēc dažiem gadiem būs pieaugušo iedzīvotāju kopums? To veidos cilvēki, kam būs grūtības veikt parastos ikdienas dzīves uzdevumus un būt pilnvērtīgiem sabiedrības locekļiem. Vai mums attiekties pret viņiem kā pret invalīdiem un radīt invalīdu sabiedrību? Tas būtu nepieņemami. Ja šie traucējumi ir ārstējami, mums ir jādara viss, kas mūsu spēkos, lai šos bērnus ārstētu, nevis pievērstos tikai diskriminācijas un sociālās atstumtības novēršanai, jo cilvēks nevar atstumt sev līdzīgos. Es nedomāju, ka līdz tam nonāks. Uzskatu, ka šo situāciju ir iespējams risināt.

Visbeidzot, es vēlētos izteikt sirsnīgu pateicību tiem, kas man lika aptvert šo problēmu, un gribu teikt, ka esmu kopā ar viņiem.

Raül Romeva i Rueda, *Verts/ALE grupas vārdā.* – (ES) Priekšsēdētājas kundze! Sākumā es vēlētos izteikt atzinību tiem darbiniekiem un deputātiem, kas izvirzīja šo iniciatīvu par rakstisku deklarāciju un mutisku jautājumu, un arī Komisijai par klātbūtni tik vēlā stundā, lai apspriestu šo tematu, par kuru diemžēl rodas iespaids ne tikai kā par slepenu tematu, kas apspriežams ārkārtīgi piesardzīgi, bet arī kā par tematu, kurš atsevišķos gadījumos ir pilnīgi nepamanīts.

Tāpēc, par spīti šai situācijai, fakts, ka mēs to šobrīd apspriežam, nozīmē, ka mēs vēlamies darīt galu šai noklusēšanai, un tādēļ es dedzīgi atbalstu ne tikai šo rakstisko deklarāciju un mutisko jautājumu, bet arī šīs debates.

Es domāju, ka vairāk vai mazāk mēs katrs pazīstam cilvēkus, kas ir cietuši un joprojām cieš no šiem traucējumiem, bet tie nenozīmē slimību. Tādējādi, raugoties no šāda viedokļa un šādā kontekstā, mēs saprotam, ka šie cilvēki nepieder pie tiem, kuriem, piemēram, būtu vajadzīga īpaša aprūpe, kas būtu pielīdzināma slimības ārstēšanai. Viņiem nav vajadzīgs nekas cits kā vien atbalsts, specifisks atbalsts, palīdzība un iejūtība, un tai jānāk ne tikai no iestādēm, bet arī no ģimenēm, mācību centriem un it īpaši no sabiedrības.

Manuprāt, sliktākais, kas šādos gadījumos var notikt, ir diskriminācija, kuras pamatā ir vienkārša nezināšana un pieņēmums, ka šie cilvēki nav tādi, kuriem var būt pilnīgi normāla dzīve, lai gan viņiem var būt vajadzīgs zināms atbalsts, un it īpaši šo diskrimināciju veicina politiskās gribas un ekonomisko resursu trūkums, kas liedz īstenot nepieciešamās programmas, kas šiem cilvēkiem ļautu ne tikai — es atkārtotju — dzīvot normālu dzīvi, bet arī būt pilnvērtīgiem sabiedrības locekļiem un savu prātu, savas zināšanas, savas cerības un savus sapņus izmantot šīs sabiedrības labā, — sabiedrības, kas novēršas no viņiem un diskriminē cilvēkus, kuri nav izdarījuši neko tādu, lai būtu to pelnījuši.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Priekšsēdētāja kundze! Es gribētu izteikt atzinību tiem, kas izvirzīja jautājumu par šiem specifiskajiem defektiem. Šie 10 % bērnu izaugs un kļūs par 10 % iedzīvotāju, kam ir grūtības iekļauties sabiedriskajā dzīvē. Kad viņi būs pieauguši, viņu ciešanas būs jo lielākas. Tomēr šodien mūsu uzmanība ir pievērsta to bērnu liktenim, kas pilnībā neskaidru iemeslu dēļ ir nošķirti no sabiedriskās dzīves. Bērniem augot, vienas grūtības rada citas, un katrs komplekss ir augsne nākamajam.

„Dis” problēmas būtu uzskatāmas par īpašu stāvokli vai traucējumiem. Ar tiem saistītās īpatnības būtu jāizskaidro vispirms pašam bērnam un pēc tam arī apkārtējiem cilvēkiem — vecākiem, draugiem un skolabiedriem. Šiem bērniem ir vajadzīga īpaša pieeja un individuāli pielāgots mācību veids. Šī stāvokļa identificēšana un skaidra raksturošana īpaši svarīga ir gadījumos, kad ārstēšanas iespējas ir ierobežotas.

Ján Figel', Komisijas loceklis. – (SK) Priekšsēdētāja kundze! Es vēlētos pateikties par daudzajām ļoti interesantajām runām. Šajā jautājumā es neesmu speciālists, tomēr par šo tematu mums ir vajadzīgas pilnīgākas zināšanas.

Es arī personiski esmu informēts par šo problēmu, taču tās konkrētai risināšanai dažādām iestādēm un politikas veidotājiem ir vajadzīga daudz pamatīgāka pieeja. Šeit daudz kas ir ticis ierosināts attiecībā uz tādām jomām kā sociālā politika, vienlīdzīgas iespējas, nediskriminācija, veselība, izglītība, profesionālā apmācība un citas ar šo jautājumu saistītas jomas. Patiesībā pats galvenais ir ieinteresētība un vēlme mainīt situāciju, jo nezināšana veicina neiecietību. Tas attiecināms uz jebkuru problēmu, arī šo.

Ir skaidrs, ka viens no uzdevumiem ir dalībvalstīs un ES saskaņot viedokļus par šo problēmu, respektīvi, ES dalībvalstīs, jo nepastāv skaidra definīcija, lai gan dažās dalībvalstīs šim jautājumam ir veltītas nacionālās dienas. Manuprāt, ierosmi dalībvalstīm varētu sniegt definīcija, ko ANO ir izmantojusi savā konvencijā par invalīdu tiesībām, taču tas ir pašu dalībvalstu ziņā.

Es gribētu vēlreiz atkārtot to, ko teicu sākumā. Mums ir vairākas vērienīgas programmas, kas varētu noderēt iespējamo risinājumu noteikšanā gan profesionālā, gan informācijas un saziņas aspektā. Es runāju par izglītības programmu, mūžizglītības programmu, pētniecības programmu un sabiedrības veselības programmu.

Atļaujiet man personiski un manas iestādes vārdā pateikties iesniedzēju grupai un arī citiem, kas cenšas nodrošināt, lai pret cilvēkiem ar „dis” problēmām būtu līdzvērtīga attieksme un lai tiktu atzīts fakts, ka bieži netiek pietiekami atzīti un novērtēti viņu talanti, spējas un potenciāls. Komisija ir saņēmusi aicinājumu aktīvāk strādāt šajā jautājumā, un es gribētu teikt, ka Komisija jau strādā un sadarbojas ar Parlamentu un prezidentūru ir gatava strādāt vēl aktīvāk, nekā ir strādājusi līdz šim.

Priekšsēdētāja. – Liels paldies jums, komisāra kungs, par šo apliecinājumu.

Debātes ir slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 142. pants)

Alessandro Battilocchio (NI), rakstiski. – (IT) Es vēlētos pateikties kolēģiem, kas rosināja šīs svarīgās debātes, kā arī Eiropas Komisijai, ko pārstāv komisārs J. Figel', ar kuru esmu sadarbojies jau iepriekš, par gatavību ņemt vērā Parlamenta ierosinājumus.

Lai gan veselības nozare galvenokārt ir valsts kompetencē, es atzinīgi vērtēju Komisijas centienus mudināt dalībvalstis izveidot stratēģijas, kas cilvēkiem ar traucējumiem ļautu saņemt aprūpi un — pats galvenais —

dzīvot tik pilnvērtīgi, cik vien iespējams. Rīcības plāns saistībā ar invaliditāti 2003.–2010. gadam un programma PROGRESS jau ir soļi šajā virzienā. Tomēr ir svarīgi palielināt Eiropas iedzīvotāju informētības līmeni, lai veicinātu šo cilvēku, īpaši bērnu, integrāciju sabiedrībā. Skolās, darba vietās, sportā un ikdienas dzīvē ir vajadzīgas gan integrācijas un izglītošanas kampaņas pret „diskrimināciju”, gan piekļuve veselības aprūpei, lai šādas disfunkcijas — dažkārt tīri fiziskas — neapdraudētu šo cilvēku un viņu ģimeņu personisko un darba dzīvi.

19. Nākamās sēdes darba kārtība (sk. protokolu)

20. Sēdes slēgšana

(Sēdi slēdza plkst. 23.55.)